

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TUTSAK

ALTIN TUTSAK
SERİSİ
I

RAVEN KENNEDY

İKİNCİ
KRALLIK

WALLMONT

GALLENREEF

ELLIMERY

BİRİNCİ
KRALLIK

HIGHBELL

ALTINCI
KRALLIK

YEDİNCİ
KRALLIK

BRACKHILL

ÜÇÜNCÜ
KRALLIK

DÖRDÜNCÜ
KRALLIK

CLIFFHELM

RANHOLD

BESİNCİ
KRALLIK

ORAK
ARAZI

TUTSAK

ALTIN TUTSAK SERİSİ

RAVEN KENNEDY

Wattpad_okuyucusu tarafından
taranmıştır

TUTSAK

RAVEN KENNEDY

Özgün Adı: Gild

Editör: Sude İlter

Çeviren: Büşra Tekin

Düzeltili: Meryem Çelikten Çağlar, Özge Özdemir

Son Okuma: Tuğba Atıcı Coşar

Kapak Tasarım: Maria Spada

Kapak Uygulama: Gülnur Ermiş

Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Basım Tarihi: Mart 2023

ISBN: 978-625-6943-20-9

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2022 Ren Kitap

© Copyright 2020 Raven Kennedy

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım

Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2

B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul

matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00

Sertifika No: 44653

www.renkitap.com

TUTSAK

ALTIN TUTSAK SERİSİ

RAVEN KENNEDY

Wattpad_okuyucusu tarafından taranmıştır.

EDİTÖR NOTU

Bu kitap 18 yaş ve üstü olan okurlar içindir. İçerisinde yetişkin ve cinsel içeriklerin betimlemeleri mevcuttur.

Tamamen kurgusal olan bu eserdeki karakterlerin yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ve yerlerle olan benzerlikleri kesinlikle tesadüfidir.

Çabalasalar bile yıldızları göremeyenlere...
Yukarı bakmaya devam edin.

BÖLÜM I

Altın kadehi dudaklarıma götürürken parmaklıkların ardından, çıplak tenlerin sergilediği gösteriyi izliyordum.

Aydınlatma loş ve sakindi. Birbirleriyle ilişkiye girip birlikte hareket eden bedenlerin üzerinde hafif bir parıltı vardı. Ben onları uzaktan, bir seyirci olarak izlerken önümdeki yedi beden tek bir amaç uğruna hareket ediyordu.

Kral, birkaç saat önce cariyelerinden oluşan haremiyle vakit geçirmeye başladığında beni de çağırmıştı. Cariyeleri aynı zamanda *kraliyet semerleri* olarak da anılırdı. Kral bu gece zevk almak için –muhtemelen akustiğinden ötürü– orta avluyu seçmişti. Haklıydı; çünkü iniltieler oldukça güzel bir şekilde yankılanıyordu.

“Evet, kralım! Evet! Evet!”

Gözlerimin kenarlarının kasıldığını hissettiğim an, daha fazla

şarabı kafama dikerek bakışlarımı karanlık gökyüzüne çevirmeye çalıştım. Orta avlu devasa büyüklükte bir yerdi. Tüm duvarları ve kubbe şeklindeki tavanı pencerelerden oluşuyordu. Bu da saraydaki en güzel manzarayı size sunuyordu. Tabii, kar yağışı durup da bir şeyler görebildiğiniz zamanlarda.

Şimdiyse, her zamanki gibi kar fırtınası vardı. Gökyüzünden lapa lapa yağan bembeyaz kar, sabah olana kadar pencereleri örtecek gibi görünüyordu. Ama şu an, zalim bulutların ve üzerimize dökülen beyazlığın arasından yükselen tek bir yıldızın soluk ışığını görebiliyordum. Gökyüzüyle arama giren görkemli ve soğuk buğular, manzaramı çalarak kendilerine saklıyordu. Küçük de olsa bir boşluk vardı ve bunun için bile minnettardım.

Bazen, önceki hükümdarların bu orta avluyu neden inşa ettiklerini merak ederdim. Belki de yıldızları inceleyip tanrıların bizim için gökyüzüne gizlediği hikâyeleri anlamaya çalışıyorlardı. Belki sonradan doğa onlara karşı koymaya başlamıştı. Alay edercesine bulutları birer kalkan gibi aradıkları gerçeklerin önüne sıralamışlardı.

Belki de ölüp giden asiller, bu odayı sadece camlar donup fırtınalar etraflarında esip gürlerken burada dikilip beyaz soğuk buğulara dokunulmazlıklarını göstermek için inşa etmişlerdi. Orea'nın asilleri, böyle bir şeyi yapacak kadar kibirliydi. Bunun canlı örneği hemen karşımda duruyordu... Bakışlarım, kendini karşısındaki *semerin* içine gömmüş olan krala odaklandı. Diğer bütün semerler onun zevk alması için hareket ediyordu.

Yanlış düşünüyor olabilirdim. Bu oda belki içindekilerin yukarıyı izlemesi için değil; tanrıların içeriyi görebilmesi için inşa edilmişti. Belki o eski asiller de *kendi* semerlerini buraya getirip ahlaksızlıklarını semaya sunuyordu. Okuduğum birkaç hikâye-

ye göre tanrılar oldukça ahlaksızdı, bu yüzden düşündüğümün doğru çıkması beni şaşırtmazdı. Onları yargılamıyordum elbette. Kraliyet semerleri oldukça yetenekliydi.

Karşımdaki ahlaksız hareketleri izleyip dinlemek zorunda da olsam ve kubbenin üstü tamamen karla dolmuş da olsa buraya gelmek hoşuma gidiyordu. Dışarıda olmaya, rüzgârı yüzümde hissetmeye, ciğerlerimi temiz havayla doldurmaya en yakın olduğum yer burasıydı.

İyi tarafı ne miydi? En azından cildim rüzgârda çatlamıyordu ve kar soğuğuyla titremiyordum. Her şey bir yana, kar fırtınası oldukça *soğuk* görünüyordu.

İnsan boyutundaki kendi kafesimde dahi olsam, hayata olumlu tarafından bakmak istiyordum. Güzel bir eser için güzel bir hapisaneydi.

“Ah, kutsallar aşkına!” Semerlerden biri –sanırım Rissa’ydı– zevkle inleyerek beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Boğuk bir sesi, sarı saçları vardı. Yüzü hiçbir çabaya gerek olmaksızın güzeldi.

Kendime engel olamadan bakışlarımı tekrar önümdeki manzaraya çevirdim. Kralı etkilemek için ellerinden gelenin en iyisini yapan altı semer vardı. Orea’nın Altıncı Krallığı’nın hükümdarı olduğu için altı, kralın şanslı sayısıydı. Bu sayıya biraz takıntılı olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Her an etrafının bu sayıyla çevrili olduğunu görüyordum. Terzisinin diktiği her bir gömleğin altı düğmesi vardı. Ya da altın tacının altı ucu vardı. Bu gece altı semeri beceriyordu.

Şimdiyse bedensel ihtiyaçlarını karşılaması için beş kadın ve bir erkek ona hizmet ediyordu. Anın tadını çıkarırken rahat etmesi için hizmetçiler ona bir yatak getirmişti. Böylesi muazzam büyüklükte bir yatağı taşımak onlar için ciddi sıkıntı yaratıyor

gibi görünüyordu. Üç kat yukarıdan taşıdıkları yatağı biraz sonra tekrar toplamak üzere kurmuşlardı. Ben ne anlardım ki? Şunun şurası, sadece kralın *en sevdiği semeriydim*.

Bu yakıştırmaya karşılık burun kıvırdım. İnsanların bana *kralın gözdesi* olarak hitap etmelerini tercih ederdim. İkisi de aynı anlama gelse de bunun kulağa daha iyi geldiğini reddedemezdim.

Ben onundum.

Altımdaki yastıklara iyice yerleşirken ayaklarımı kafesin parmaklıklarına uzattım. Kızlardan birini altına alıp içinde gidip gelen kralın kışındaki kasların hareketini izliyordum. Diğer yandan iki kadın yatakta kralın iki yanında diz çökmüş, çıplak memelerini ona sunuyordu. Kral da iki eliyle onları yoğurmakla meşguldü.

Kralın, meme seven bir adam olduğunu söyleyebilirdim.

Başımı eğerek altın ipekten bir kumaşla örtülü olan kendi göğsüme baktım. Üzerimdeki aslında bir elbiseden çok ihrama* benziyordu. İki parça kumaş omuzlarımdan uzanarak aşağı doğru dökülüyor ve altın ilmeklerle belimi sarıyordu. Giydiğim, dokunduğum ve gördüğüm her şey altındı.

Orta avluyu süsleyen her bir bitki, bir zamanlar yemyeşil olsa da artık ruhsuz ve metalik renkteydi. Pencereleleri dolduran cam hariç odadaki her şey altındı. Kralın üzerinde bir kadını becerdiği yatak da dâhil. Yatağın iskeletine ait ahşap parçaların üzerine altın tanecikleri serpiştirilmişti. Mermer zemin altın rengiydi ve aralarında sanki donmuş birer çizgiye benzeyen koyu renk damarlar vardı. Kapı kolları altındandı, parıldayan sarmaşıklar yaldızlı duvarları süslerken metalik sütunlar tüm zenginliğin kemerlere uzanmasını sağlıyordu.

Kral Midas'ın Highbell Sarayı'nın teması altındı.

* İki parçadan oluşan uzun, dikişsiz örtü -çn.

Altın zemin. Altın pencere pervazları. Halılar, resimler, duvar halıları, yastıklar, kıyafetler, tabaklar, şövalyelerin zırhları, hatta ruhsuz bir parıltıyla parlayan donuk kuş bile altındandı. Sarayın temeli de dâhil olmak üzere gözünüzün alabildiğine her şey altın, altın ve altındı. Her bir taş, her bir basamak, her bir sütun...

Sarayın dışı güneş aldığında pırıl pırıl parlıyor olmalıydı. Dışarıda yaşayan insanların şansına, güneşin parlayacak kadar ortaya çıktığını sanmıyordum. Kar yağmadığında sulusepken başlıyordu, henüz başlamadığıdaysa bu, fırtınanın yaklaştığı anlamına geliyordu.

Fırtına yaklaştığı zaman daima çanı çalarak insanları içeride kalmaları için uyarırlardı. Kulenin en yüksek noktasında uzanan devasa çanı soracak olursanız evet, o da som altındı. Ve lanet olsun ki çok gürültülüydü.

Ondan nefret ediyordum. Cam bir tavana çarpan dolu fırtınasından daha çok ses çıkarıyordu. Ancak ismi *Highbell Sarayı** olan bir yerin içinde sinir bozucu bir çanın olması garip değildi.

Kilometrelerce ötedeki insanların dahi çanı duyduklarını söylüyorlardı. Gürültülü çanıyla göz kamaştırıcı altın Highbell Sarayı karla kaplı, kayalık bir dağın hemen yanına tünemişti. Kral Midas, incelikten anlamazdı. Gücünün şöhretiyle gösteriş yapar ve insanlar da karşısında ya meraktan ya da kıskançlıktan eğilirlerdi.

Kendime biraz daha şarap almak için kafesin köşesine ilerledim, ancak ibrik boşalmıştı. Arkadan gelen ciyıklama ve erkek iniltilerini duymazdan gelmeye çalışarak kaşlarımı çattım. Kral, ismi Polly olan bir başka semerin üzerine binmişti ve kadının seks sırasında çıkardığı sesler beni fazlasıyla rahatsız ederken göğsüm kıskançlıkla dolmaya başladı.

* Uluçan Sarayı -çn.

Gerçekten daha fazla şarap istiyordum.

Bunun yerine peynir tabağımdaki üzümleri alarak ağzıma attım. Belki midemde fermente olurlardı, ben de yarı yarıya sarhoş olurdum. Kızların da hayal kurmaya hakkı vardı sonuçta.

Şans getirmesi için ağzıma birkaç tane daha üzüm tıktıktan sonra köşeme dönerek kendimi yerdeki altın yastıkların üzerine bıraktım. Ayağımı diğerinin üzerine atmış, kıvranan bedenlerin kral için sergilediği hoş performansı izliyordum.

Semerlerin üçü yeniydi ve henüz isimlerini bilmiyordum. Yatakta doğrulan yeni erkeklerden birisi tamamen çıplaktı. Kutsallar aşkına, çok güzeldi. Her bir uzvu elle çizilmiş gibiydi. Yontulmuş gibi duran karın kasları ve kadınsı yüzü izlenecek güzellikte olduğundan kralın onu neden seçtiğini anlayabiliyordum. Midas'a hizmet etmediği zamanlarda her bir kasını geliştirmek için antrenman yaptığını tahmin etmek zor değildi.

Ancak tam şu anda, kollarını karyolanın üst kısmına uzatmış ve bir sincap gibi oraya tüneyen kadın semerin iki yana açılan bacaklarının arasında ziyafet çekiyordu. Bu kadar dengeli durup gösterilerine devam edebilmeleri takdire şayandı.

Aralarına katılan üçüncü kişi de adamın karşısında dizleri üstüne çökmüş ve sanki bir yılanın zehrini emip atmak istermiş gibi adamın aletini emiyordu. Vay canına... Bu işte *gerçekten* iyiydi. Neden seçildiğini artık biliyordum. Başımı yana eğerek aklıma birkaç hareket kazımaya çalıştım. Bu tarz şeylerin ne zaman işinize yarayacağını bilemezsiniz.

“Senin amın canımı sıktı,” dedi Midas bir anda. Polly’yi hızlıca altından kaldırarak yanında duran kızın memesine uzandı. “Sen gel. Kıçını istiyorum.”

“Tabii ki kralım,” diye mırıldandı kız. Hızlıca arkasını dönerek dizleri üzerinde çöktü ve kıçını mümkün olduğunca havaya

kaldırdı. Kral, aleti hâlâ Polly'nin ıslaklığıyla kaplıyken önündeki kadının içine girdi. Kadın inlemişti.

“Sahtekâr,” diye mırıldandım. Bunun iyi hissettirmiş olmasına imkân yoktu.

Aslında ilk elden bildiğim söylenemezdi. Şükürler olsun ki *o pozisyona* düşmem gerekmemişti.

Sahte mi gerçek mi olduğunu bilmesem de semerlerin ikisi orgazm olurken odadaki sesler yoğunlaşmaya başladı. Kral önündeki kadına sertçe şaplak atarken sonunda homurdanarak tohumlarını üzerine boşaltmayı başardı.

Keyfinin yerinde olduğunu ve bu sefer işinin bittiğini umut ediyordum. Çünkü artık yorulmuştum. Şarabım da bitmişti.

Bu sefer kovarcasına altındaki kadının kıcına bir şaplak atmadan önce, kadın kendini yatağa bıraktı. “Hepiniz hareme dönebilirsiniz. Bu gecelik sizinle işim bitti.”

Cümlesiyle birlikte diğer tüm semerler işlerini yarıda bırakmıştı. Erkek olanın ereksiyonu hâlâ sallanıyordu ama hiçbir krala karşı çıkmak, surat asmak ya da emrini duymazdan gelmek gibi bir şey yapmadı. Bu aptallık olurdu.

Hepsi birden hızlıca birbirlerinden uzaklaşıp çıplak bir şekilde tek sıra hâlinde yürümeye başladılar. Bazılarının uylukları hâlâ ıslak ve yapış yapış görünüyordu. Uzun bir gece olmuştu.

Semerlerin hareme gidince işlerini bitirip bitirmeyeceklerini merak ediyordum. Orada ne olduğunu bilmiyordum çünkü hareme girmeye iznim yoktu. Bu yüzden kral etrafta olmadığına, işlerin orada nasıl yürüdüğünden bihaberdim. Kralın huzurunda ya da kafesimde değilsem *hiçbir* yerde olmaya iznim yoktu. Onun gözdesi olarak kilit altında ve güvendedim. Korunması ve saklanması gereken bir evcil hayvan gibi.

Son semer de yürümeye başladığında dikkatlice Midas'ı izlemeye döndüm. Altın sabahlığını üzerine geçiriyordu. Orada

yarı çıplak bir şekilde dururken cinsel zevklerini yerine getirmiş olduğunu bilmek karnımın kasılmasına sebep oldu.

Güzeldi.

Oldukça lüks bir hayatı olduğu için kaslı olmasına gerek yoktu ama doğuştan geniş omuzları vardı ve zayıftı. Hükmeden bir kral için gençti. Otuzlarında olan Midas'ın yüzünde dinç bir ifade vardı. Burası sadece karlı ve yağmurlu olmasına rağmen teni bronzdu. Saçları, aralarındaki kızıl parıltılarla sarıydı ancak mum ışığında kızıllığı daha çok belli oluyordu. Gözleri koyu kahverengiydi, tüm mevcudiyetinde büyüleyici bir yan vardı. Beni her zaman ona iten de buydu.

Bakışlarım belini takip ederek ipeksi kumaşın altında hâlâ kendini belli eden ancak gevşemeye başlamış uzunluğuna doğru yol aldı.

“Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun, Auren?”

Adımı duyduğum an dikkatimi hızla kasığından çekerek sırttan yüzüne verdim. Yanaklarım, utancımı sergilercesine ısınmaya başladı. “Aslında, *oldukça* hoş bir manzara,” dedim bir omzumu kaldırarak, hafifçe dudağımı bükmüştüm.

Gülerek orta avlunun arka kısmında duran kafesimin parmaklıklarına doğru yaklaşmaya başladı. Gülümsemesini seviyordum. Midemde minik tırtılların harekete geçmesine sebep oluyordu. Kelebeklerin değil. O özgürce uçan sürtükleri kısıkanıyordum.

Gözleri, çıplak ayaklarımdan göğsüme kadar üzerimde gezindi. Beni dikkatlice süzdüğü için her ne kadar kımıldamak istesem de oturduğum yerde hareketsizce bekledim. Başımı beklentiyle yana eğmiştim. O böyle sevdiği için kımıldamamam gerektiğini biliyordum.

Bakışları yavaşça bedenimde gezinmeye devam etti. “Mmm. Bu gece tadına bakılacak kadar güzel gözüküyorsun.”

Sakin bir şekilde ayağa kalktığımda elbisemin kumaşı yukarıdan ayak parmaklarımın üzerine doğru uzandı. Sonra parmaklıkların ardında tam karşısına geçtim. Bir elimi bizi ayıran parmaklıklara doladım. “Beni bu kafesten çıkararak tadıma bakabilirsin.” İçim arzuyla kavruluyor olsa da ses tonumu oyunbaz ve şehvetli tutmaya çalışıyordum.

Beni çıkar. Bana dokun. Beni iste.

Kralım karmaşık bir adamdı. Beni önemseydiğini biliyordum ancak son zamanlarda... Daha fazlasını istiyordum. Bu tamamen benim hatamdı. Fazlasını istememem gerekiyordu. Elimdekiyle mutlu olmayı öğrenmem gerekse de yapamıyordum.

Midas’ın, benim ona baktığım şekilde bana bakmasını diliyordum. Göğsünde gizlediği kalbinin, benimki gibi özlemle atmasını diliyordum. Bunları bana sunamayacak bile olsa sadece benimle daha fazla vakit geçirmesini diliyordum.

İstediğim şeyin mantıklı olmadığını farkındaydım. Bir kraldı. Herkes onu farklı bir yöne çekiyordu. İdrak dahi edemeyeceğim görevleri vardı. Bana biraz bile ilgi göstermesi şükretmem gereken bir şeydi.

Tam da bu yüzden arzumu içime gömüp derinlerimde sızlayan şehvetin üzerini bir kürek dolusu karla kapatmıştım. Dikkatimi dağıtıyordum. Bocalıyordum. Zamanımı geçirmeye çalışıyordum. Ama bir gün içinde kaç insanla karşılaşılıyor olursam olayım, yine de yalnız uyanıp akşam olunca yatağa aynı şekilde dönüyordum.

Bu Midas’ın suçu olmadığı için surat asmanın hiçbir anlamı yoktu. Surat asarak hiçbir yere varamazdım ve kafeste yaşayan biri olarak bir yerlere varamamak benim uzmanlık alanımdı.

Arsız kelimelerimle birlikte Midas’ın dudaklarına yayılan sırtı genişledi. Bu gece oyunbazdı ve bu onda çok sık gördüğüm

bir ruh hâli olmasa da hoşuma gidiyordu. Bana tanıştığımız ve arkadaş olduğumuz ilk zamanları anımsatıyordu. Benim kayıp bir kız olduğum ve onun bana bambaşka bir hayat sunduğu zamanları. Bana gülümsediği ve dudaklarımı nasıl kıvracağını hatırlattığı o zamanları.

Midas bakışlarını tekrar üzerimde gezdirmeye başladığında hâlinden memnun ifadesi tenimin alev almasına sebep oldu. Vücudum bir kum saati gibiydi. Dolgun göğüslerim ve kalçalarım olmasına rağmen insanlar bana ilk baktıklarında bunları fark etmiyordu. *Onun* da bunların farkında olduğunu sanmıyordum.

İnsanlar bana baktığında vücudumun kıvrımlarıyla ya da bakışlarımda saklı olan ifadeyle ilgilenmiyorlardı. Bunun yerine kafalarını tek bir şeye yoruyorlardı ki bu da tenimdeki parıltıydı.

Çünkü tenim *altındı*.

Sarı değil. Bronz değil. Boyalı değil. Tenim gerçek, parlak, pürüzsüz ve altındı.

Bu saraydaki diğer her şey gibiydim. Saçlarım ve irislerim bile metalik bir pırıltıyla parlıyordu. Dişlerimin beyazlığı, gözlerimin akı ve dilimin pembeliği dışında yürüyen altın bir heykel gibiydim.

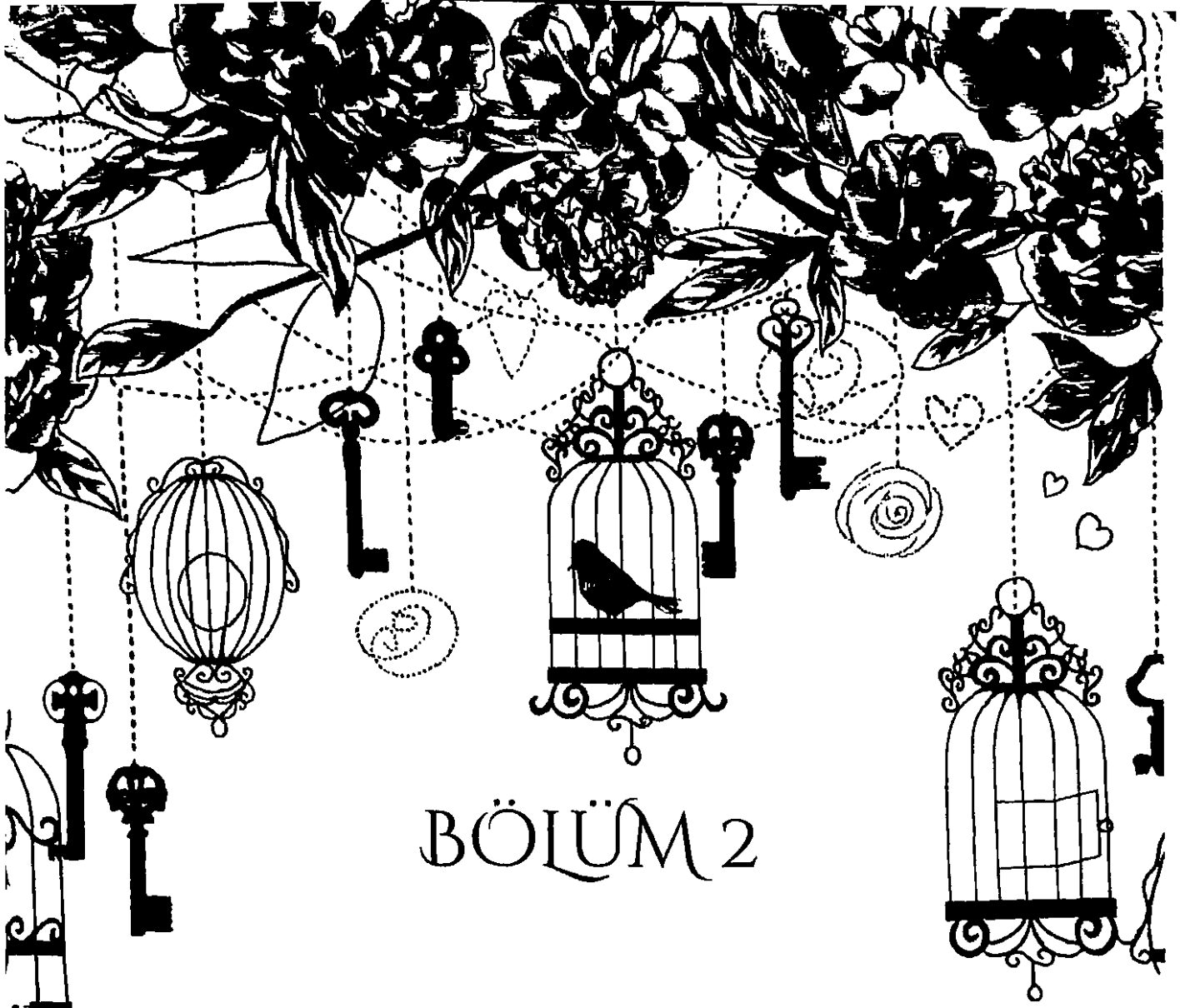
Tuhaftım, değerliydim, bir söylentiydim. Ben kralın gözdesiydim. Onun değerli semeriydim. Altın dokunuşuyla ödüllendirdiği ve sarayın en tepesinde kafese kapattığı kişiydim. Tüm bedenim onun sahipliği ve iltimasıyla işaretlenmişti.

Yaldızlı evcil hayvanı gibi.

Ben, Highbell ve Orea'nın Altıncı Krallığı'nın hükümdarı Kral Midas'ın sevgilisiydim. İnsanlar, hem diğer krallıklardan daha fazla zenginliğe sahip bu Sarayı hem de beni görmek için buraya akın ediyordu.

Ben altın bir tutsaktım.

Ve burası benim güzel hapishanemdi.

BÖLÜM 2

Midas karşımda dikilirken tüm yorgunluğumu unutmuştum. Tamamen ona odaklanmışım ve her bir hücremle ilgisinin farkındaydım. O beni izlemeye devam ederken pürüzsüz yüzündeki yakışıklı hatları ve gözlerini yakından inceleme fırsatı bulmuştum.

Ona baktığım her an, bu gece beni buraya getirdiği için olan kızgınlığım git gide azalıyordu. Semerlerinin bacaklarını ikiye ayırırken benim hiç parçası olamadığım zevkin seyircisi olmamı istemişti.

Midas bir elini kaldırarak parmaklıkların arasından bana doğru uzattı. “Benim için çok kıymetlisin, Auren,” diye mırıldandı. Sesi kısık ve yumuşaktı.

Olduğum yerde donakaldım. Nefesim sanki sert bir cisimmiş gibi göğsümün sıkışmasına sebep olurken tüm sinirlerim farkın-

dalıkla canlandı. Dikkatlice bana yaklaşıırken parmağı yanağıma uzanmıştı. Temasıyla tatlı bir ürperti tenime yayılsa da yerimden hiç kıpırdamadan bekliyordum. Yapacağım küçücük bir hareketle temasını kesmesinden korktuğum için gözlerimi bile kırpma-
k istemiyordum.

Lütfen bana dokunmaya devam et.

Çaresizce öne doğru eğilerek ona sokulmak, parmaklıkların ardına uzanıp dokunuşuna karşılık vermek istiyordum ama yapmamalıydım. Bu yüzden olduğum yerde hareketsiz beklemeye devam ettim. Yine de altın gözlerimde büyüyen parıltıyı gizleyemedim.

“Bu geceyi izlemekten keyif aldın mı?” diye sordu. Parmakları dikkatlice dolgun alt dudağımda geziniyordu. Dudaklarımı araladığımda nefesim başparmağını sararak döküldü. Sıcaklık daha da artıyordu.

“Katılıyor olsam daha çok keyif alırdım,” diye cevap verdim. Konuşurken parmakları dudaklarımda gezindiği için oldukça dikkatliydim.

Midas elini çekerek saçıma uzandı. Tutamları elinde toplarken mum ışığında nasıl parıldadıklarını izliyordu. “Diğer semerlerle bir araya gelemeyecek kadar kıymetli olduğunu biliyorsun.”

Zoraki bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. “Evet, kralım.”

Midas saçımı bırakarak elini kafesten çekmeden önce hafifçe burnuma dokundu. Yerimde durup rüzgârda sallanan bir dal gibi bedenimin ona doğru çekilmesine karşı koymak, ciddi bir irade istiyordu. Üzerimden esip geçerken ona doğru eğilmek istiyordum.

“Gündelik olarak altıma aldığım alelade semerler gibi değilsin, Auren. Onlardan çok daha fazla değerlisin. Ayrıca burada olup beni izlemeni seviyorum. Bu beni sertleştiriyor,” dedi bakışları ısınırken.

Beni aynı anda hem uçsuz bucaksız bir arzunun kıyısına getirip hem de hayal kırıklığıyla ezip geçmesi oldukça komikti.

Her ne kadar yapmamam gerekse de itiraz ettim. Bunun için suçlayabileceğim tek şey, içimi dolduran çaresiz arzuydu. “Ama diğer semerler bana gönül koyuyor ve hizmetçiler de konuşup duruyor. Yaptığım tek şey *sana* dokunmak bile olsa bir geceliğine katılmam daha iyi olmaz mı?” diye sordum. Kulağa ne kadar acınası geldiğimin farkındaydım ama onu özledim.

Üzerimdeki bakışları kısıldığı an ileri gittiğimin farkına vardım. Şimdi karnım, tamamen yeni bir sebeple kasılıyordu. Onu kaybetmiştim. Keyifli ruh hâlini, eski püskü bir parşömeni yırtar gibi parçalara ayırmıştım.

Yakışıklı yüzü sertleşti. Tüm büyü, üzeri karla kaplanan kömür misali sönmüştü. “Sen benim kraliyet semerimsin. Gözlemsin. Kıymetlimsin,” diye söze başladı. Bakışlarımı aşağıya, ayak parmaklarıma çevirdim. “Hizmetçilerin ve semerlerin ne söylediği umurumda olmaz. Sen benimsin ve istediğimi yaparım. Seni sadece benim ulaşabileceğim şekilde kafesinde görmek istiyorsam da bu benim hakkım.”

Kendi kendime başımı iki yana salladım. *Aptal, aptal*. “Haklısın. Ben düşündüm ki...”

“Düşünmek için burada değilsin,” diye patladı Midas. Cümlemi bölerken ses tonunda nefesimi kesecek nadir rastlanır bir merhametsizlik vardı. Gayet iyi bir ruh hâlindeydi ve bunu mahvetmiştim. “Sana iyi davranmıyor muyum?” Kollarını iki yana doğru uzatırken sorusu devasa odada yankılanmıştı. “Sunulabilecek tüm rahatlığı sana sunmuyor muyum?”

“Sunuyorsun.”

“Şu an şehirde fahişeler var. Sefalet içinde yaşayıp pis kovalara işiyorlar ve amlarıyla para kazanmak için uğraşıyorlar. Buna rağmen sızlanıyor musun?”

Dudaklarım hızla kapandı. Haklıydı. Çok daha kötü durumda olabilirdim. Önceden öyleydi. O, beni kurtarmıştı.

İyi tarafından bakacak olursak kralın gözdesi olmanın birçok avantajı vardı ve diğerlerinin sahip olmadığı bir himayenin altındaydım. Eğer kral beni kurtarmamış olsa başıma nelerin geleceğini tahmin bile edemezdim. Şu anda büyük ihtimalle korkunç insanların elinde olurdum. Muhtemelen hastalığın ve zalimliğin hüküm sürdüğü bir yerde ölüm korkusuyla yaşırdım.

En nihayetinde önceden bu durumdaydım. Çocuk ticaretinin bir kurbanı olarak uzunca bir süre kötü insanların elinde kalmıştım. Bir sürü berbat şeye tanık olmuşum.

Oradan kaçmayı başardığımda anne ve babamın ardından tanıştığım tek nazik insanın yanına sığınmıştım. Hayatın gaddarlığından kaçabildiğimi sanıyordum ancak baskıncılar gelerek onu da mahvetmişti. Hayatım tekrar sefaletе sürüklenmek üzereyken Midas beni kurtarmıştı.

Tüm acımasızlıklara, yaralı ruhumu zorlayan tüm vahşete karşı bana kalkan olmuş, ardından beni meşhur figürü hâline getirmişti.

Sızlanmak ya da beklentiye girmek gibi bir hakkım yoktu. Hâlâ nasıl hayatta kaldığımı düşününce bile... Zihnime dolan kabarık ihtimaller başıma gelebilecek *fazlasıyla* kötü o ihtimali gözler önüne seriyordu. Bunu düşünmek dahi istemiyordum. Geçmişimi düşündüğüm an yutkunamıyordum bile, bu yüzden düşünmemeyi tercih ediyordum. En nihayetinde geçmişimi zihnimden atabilmemi her gece içtiğim bolca şaraba borçluydum. İşte bu yüzden olaylara iyi tarafından bakabilen bir kızdım.

İfademdeki pişmanlığı gördüğü an Kral Midas, düşüncelerimin yönünü değiştirebildiği için tatmin olmuş gibiydi. Bakışları yumuşadı ve elinin tersini, okşamak adına koluma uzattı. Eğer bir kedi olsaydım bu hareketine karşı mırııldım.

“İşte benim kıymetli kızım,” dediği an göğsüme oturan düğüm çözülmüştü. Çünkü ben onun kıymetli *kızıydım* ve her zaman öyle kalacaktım. Onun ve benim aramda, başka kimsenin anlayamayacağı bir bağ vardı. Onu, tacını takmadan önce de tanıyordum. İnsanlar önünde reverans yaparak eğilmeye başlamadan önce de onu tanıyordum. Bu saray altınla parlamadan önce de. On yıldır onunlaydım ve bunca zamanın ardından aramızda bir bağ oluşmuştu.

“Özür dilerim,” dedim.

“Sorun yok,” dedi beni yatıştırmak istercesine. Bileğimi bir kez daha okşadı. “Yorgun görünüyorsun. Dairene dön. Seni sabah çağıracağım.”

Geri çekildiği an kaşlarımı çattım. “Sabah mı?” Normalde beni gün batmadan çağırmazdı.

Arkasını dönüp yürümeye başlarken başını salladı. “Evet, Kral Fulke yarın Ranhold Sarayı’na dönmek üzere yola çıkacak.”

Rahatlayarak iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Beşinci Krallık’ın kralı Fulke’a hiç katlanamıyordum. Bayağı ve görgüsüz yaşlı adamın tekiydi. Çoğaltma gücüne sahipti. Gücünü kullandığında dokunduğu şeyin bir kopyasını oluşturabiliyordu. Kut-sallara şükürler olsun ki bu gücü insanlarda kullanamıyordu. Öyle bir fırsatı olsa beni çoğaltmayı yıllar önce deneyeceğine emindim.

Fulke’ı bir daha görmemeyi dilerdim ama kralımla yıllardır müttefiklerdi ve birbirinin sınırında olan krallıklar olduğumuz için genellikle Midas’ın altına dönüştürmesini istediği, ağzına kadar dolu yük arabalarıyla her yıl birkaç kez buraya gelirdi. Kendi sarayına döndüğünde Fulke’ın bütün ganimetlerini çoğalttığına emindim. Midas’ın müttefiki olarak *fazlasıyla* zenginleşmişti.

Bunun karşılığında kralımın ne aldığını bilmesem de sırf Fulke’ın nezaketi için bunu yapmadığına emindim. Midas, fe-

dakârlığıyla tanınan birisi değildi. Ama bir kralsanız kendinizle ve krallığınızla ilgilenmeniz gerekirdi. Bunun için onu suçlayamazdım.

“Ah,” diye cevap verdim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Kral Fulke, gitmeden önce beni görmek istiyordu. Bana karşı, artık saklamakla bile uğraşmadığı bir takıntısı vardı.

İyi tarafı ne miydi? Bu hayranlığı, Midas’ın benimle daha çok ilgilenmesini sağlıyordu. Sanki bir oyuncağı almak için kavg eden iki çocuk gibilerdi. Fulke etrafımızdayken Midas kendini bana gömerek Fulke’a hiç şans tanımazdı.

Huzursuzluğumu hissetse de hiçbir şey söylemedi. “Ziyafete oturduğumuz sırada sabah kahvaltı odasına geleceksin,” dedi. Başımı salladım. “Şimdi odana dönüp dinlen, kendine gel. Zamanı geldiğinde yanına birilerini göndereceğim.”

Başımı eğdim. “Tamam, kralım.”

Bir kez daha gülümsedikten sonra Midas, sabahlığını bağlayarak orta avludan çıktı. Tek başıma kaldığımda avlu gözüme olduğundan büyük gelmeye başlamıştı.

İç çekerek odayı bölen altın parmaklıklara baktım. Onlardan nefret ediyordum. Keşke uzanıp parmaklıkları birbirinden ayırıp dışarı adım atabilecek kadar güçlü olsaydım. Bunu kaçmak için istemiyordum, asla kaçıyordum. Burada ne kadar iyi durumda olduğumun farkındaydım. Yalnızca sarayda kendi kendime doluşup Midas’ın yatak odasına girebilmeyi istiyordum... Aradığım tek özgürlük buydu.

Şakasına uzanarak iki parmaklığı tuttum ve sanki yapabiliyormuşim gibi çekiştirmeye çalıştım. “Hadi, sizi aptal altın çubuklar,” diye mırıldandım kollarımı zorlarken.

Kabul etmem gereken bir şey varsa o da kaslarımın hiç güçlü olmadığıydı. Boş zamanımın bir kısmını egzersiz yapmaya ayır-

sam fena olmazdı. Bunu çok meşgul olduğumdan söylemiyordum. Odanın bir ucundan diğer ucuna koşabilir, kafesin tavanına tırmanarak kollarımı güçlendirebilirdim ya da...

Bir kahkaha dudaklarımdan firar ettiğinde ellerimi parmaklıklardan çektim. Sıkılıyordum ama o *kadar* da değil. Görünüşe göre o erkek semer benden daha fazla motive olabilmişti.

Parmaklıklarımın ardındaki kuş kafesine baktım. Birkaç metre ötedeki sütuna asılmıştı ve içinde som altından donmuş bir kuş oturuyordu. Bir zamanlar kar serçesi olduğunu tahmin ediyordum. Muhtemelen bir zamanlar, üzerinde süzüldüğü karlarla aynı renk karnı ve dondurucu rüzgârda süzülme için iki yanına açtığı kanatları vardı. Ancak şimdi, yumuşak tüyleri metalik birer çizgiye dönüşmüş ve kanatları küçük gövdesinin yanına bükülmüştü. Boğazı sessizlikle düğümlenmişti.

“Bana öyle bakma, *Akçe*,” dedim. Boş bir şekilde bana bakıyordu.

“Biliyorum,” dedim iç çekerek. “Midas için tıpkı seni tuttuğu gibi beni de bu kafeste güvende tutmasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum.” Başımı eğerek etrafımdaki tüm bu zenginliğe baktım.

Yemekler, yastıklar, pahalı kıyafetler. Kimi insanlar bunlara sahip olmak için cinayet işleyebilirdi. Laf olsun diye değil, *gerçekten* bunlar için birilerini öldürebilirlerdi. Yoksulluk insanı böyle korkunç şekilde tetikleyebilirdi. Bunu çok iyi biliyordum.

“Beni rahat ettirmeye çalışmadığını söylemiyorum. Ağgözlük edip nankör gibi davranmamalıyım. Her şey daha kötü olabilirdi, değil mi?”

Kuş bana bakmaya devam ederken kendi kendime susmamı söyledim. Son nefesini vereli çok olmuştu. Şarkıların sesini artık hatırlamıyordum bile. Hızla sertleşerek parlak bir formda sessizliğe gömülmeden önce sesinin güzel olduğunu anımsıyordum.

Bana da böyle mi olacaktı?

Bundan elli yıl sonra vücudum, bu kuş gibi tamamen sertleşecek miydi? Organlarım birbirine girip sesim kesilecek ve dilim ağırlaşacak mıydı? Gözlerimin akı kana bulanıp göz kapaklarım sonsuza kadar hiçbir şeyi görmemek üzere açık mı kalacaktı? Belki de burası yine benim kafesim olacak, sonsuza kadar hareketsiz kalacak ve insanlar bana bakıp parmaklıkların ardından konuşurken onlara cevap veremeyecektim.

Hiç dile getirmemiş olsam da bu, korkularımdan biriydi. Bu gücün bir gün değişip değişmeyeceğini kim bilebilirdi ki? Belki bir gün gerçekten heykele dönüşecektim.

Ama şimdilik şarkı söylemek ve karşımdaki tüylü dostumla konuşmaya devam etmek dışında elimde bir şey yoktu. Güneş gibi devamlı hareket eden göğsümü nefesle doldurmaya devam ediyordum. Akçe ve ben farklıydık. En azından şimdilik.

Arkamı dönerek elimi parmaklıklardan çektim ve kolumun düşmesine izin verdim. *İyi tarafından bak, Auren. İyi tarafından bakmak zorundasın.*

Mesela kafesim küçük değildi. Yıllar geçtikçe Midas yavaşça kafesimi genişletmişti ve artık sarayın giriş katının tamamına yayılıyordu. İşçilere, odaların arka kısmına fazladan kapı aralıkları inşa ettirmiş ve birbirine bağlanan büyük kafeslerden oluşan bir yol yaptırmıştı. Bunların hepsi benim içindi.

Kendi başıma orta avluya, resim odasına, kütüphaneye ve kraliyet kahvaltı odasına geçebiliyordum. Bunların yanı sıra kuzey kanadının tamamını kaplayan kendi daireme girebiliyordum. Krallıkta birçok insanın sahip olduğundan daha fazla alana sahiptim.

Kendi dairemin içinde yatak odam ve bir banyoyla birlikte giyinme odam vardı. Her bir odaya insan büyüklüğünde kafes-

ler inşa edilmiş ve hepsi benim odadan odaya kafesimin dışına çıkmadan hareket edebilmem için birbirine bağlanmıştı. Ancak Midas bana eşlik ediyorsa kafesimden çıkabiliyordum. Ama o zaman bile beni yalnızca taht odasına götürüyordu.

Zavallı, gözde, altın kız. Kulağa ne kadar nankörce geldiğinin farkındaydım ve bundan nefret ediyordum. Sanki tenimin altında kapanmayan bir yara vardı ve dokunmamam gereken yarayı sürekli kaşımaya devam ederek yeniden kanatıyor ve bir iz bırakıyordum.

Tüm odalar gösterişli ve tüm manzaralar kusursuz olsa da hepsinin içindeki lüks, gözümde değerini kaybedeli uzun zaman oluyordu. Burada çok uzun zaman kalınca olacak şey buydu demek. İçinden çıkmanıza müsaade yokken kafesinizin som altın olması neye yarardı? Kafes kafesti, altından olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Sorunun merkezi de buradaydı. Ona beni yanına alıp koruması için yalvaran bendim. O sadece sözünü yerine getiriyordu. Bunu mahveden bendim. Olanları çarpıtıp düşünmeye hakkım olmayan kelimeleri kulağıma fısıldayan kendi zihnimdi.

Yeterince şarap içersem bazen bir kafeste olduğumu ve kaşınıp duran o yarayı unutabiliyordum.

Bu yüzden bol bol şarap içiyordum.

Derin bir nefes vererek camdan tavana baktım. Kuzeyden gelen bulutların sayısı artmıştı ve kabarık bulutlar arkalarında kalan ayın ışığıyla aydınlanıyordu.

Bu gece Highbell'e muhtemelen kar yağacaktı. Yarın sabah orta avlunun tüm camlarının beyaz taneciklerle ve kalın bir buz örtüsüyle kaplandığını görsem şaşırırmazdım. Gök bir kez daha benden gizlenmişti.

İyi tarafı ne miydi? Şimdilik göğü aydınlatan tek bir yıldızım vardı.

Küçükken annem, yıldızların aslında ışıktan doğmayı bekleyen tanrıçalar olduğunu anlatırdı. Ailesini ve evini bir anda kaybeden küçük bir kız için güzel bir hikâyeydi.

Beş yaşındayken açık ve yıldızlı gökyüzüne baktığım sırada, hızla yatağımdan kaldırılmışım. Benimle birlikte yakınlarda oturan çocuklar da etrafa yayılan korkunç sesle birlikte tek bir eve toplanmıştı. Sıcak bir akşamüzeri dışarı çıkmış, etrafımızı saran tehlikeden kurtulmaya çalışıyorduk. Anne ve babam, öpücükleri altında ağlarken bana gitmemi söylemişlerdi. Cesur olmamı, yakında görüşeceğimizi söylemişlerdi.

Bir emir, bir teşvik, bir yalan.

Ama birilerinin kaçırıldığımızı biliyor olması gerekiyordu. Birinin bize söylemesi gerekiyordu. Benimle birlikte birkaç çocuk daha dışarı kaçarken bizi güvenli bir yer beklemiyordu. Aksine, şehirden çıkamadan gölgede bekleyen hırsızlar üzerimize atılmıştı. Bize eşlik eden yetişkinlerin kanlarını akıtmışlardı. Küçük, sersem yüzlerimizin her biri sıcak kanla kaplanmıştı. Bu ânı hatırlamak hâlâ gözlerimin yaşarmasına sebep oluyordu. İşte o zaman bir kâbustan uyandığımın farkına varıyordum.

Yardım çağırmak, anne ve babama seslenmek, onlara yaşananların bir hata olduğunu söylemek istiyordum. Ama tadı kara meşeye karışmış deri bir tıkaç ağzıma kapanmıştı. Kaçırıldığımız sırada ağlıyordum. Gözyaşlarım dökülüyordu. Ayaklarımı sürüyordum. Kalbim tekliyordu. Evim kayboluyordu. Her yerde çığlıklar, metalin birbirine çarpma sesi ve ağlama sesleri yükselmişti. Sonra bir sessizlik yayıldı. Sessizlik en korkunç sestti.

Karanlık göğü dolduran ışık parıltılarına bakarken tanrıçaların doğup bizi kurtarmaları için dualar ediyordum. Yatağıma, anne ve babama, güvenli olduğum yere dönmek için...

Gelmediler.

Bu yüzden yıldızlara gönül koyduğumu düşünmeyin, konumuz bu değil. Çünkü ne zaman yukarı baksam annemi hatırlıyordum. En azından ona ait bir parçayı diyelim. Yirmi yıldır çaresizce tutunmaya çalıştığım bir parçayı...

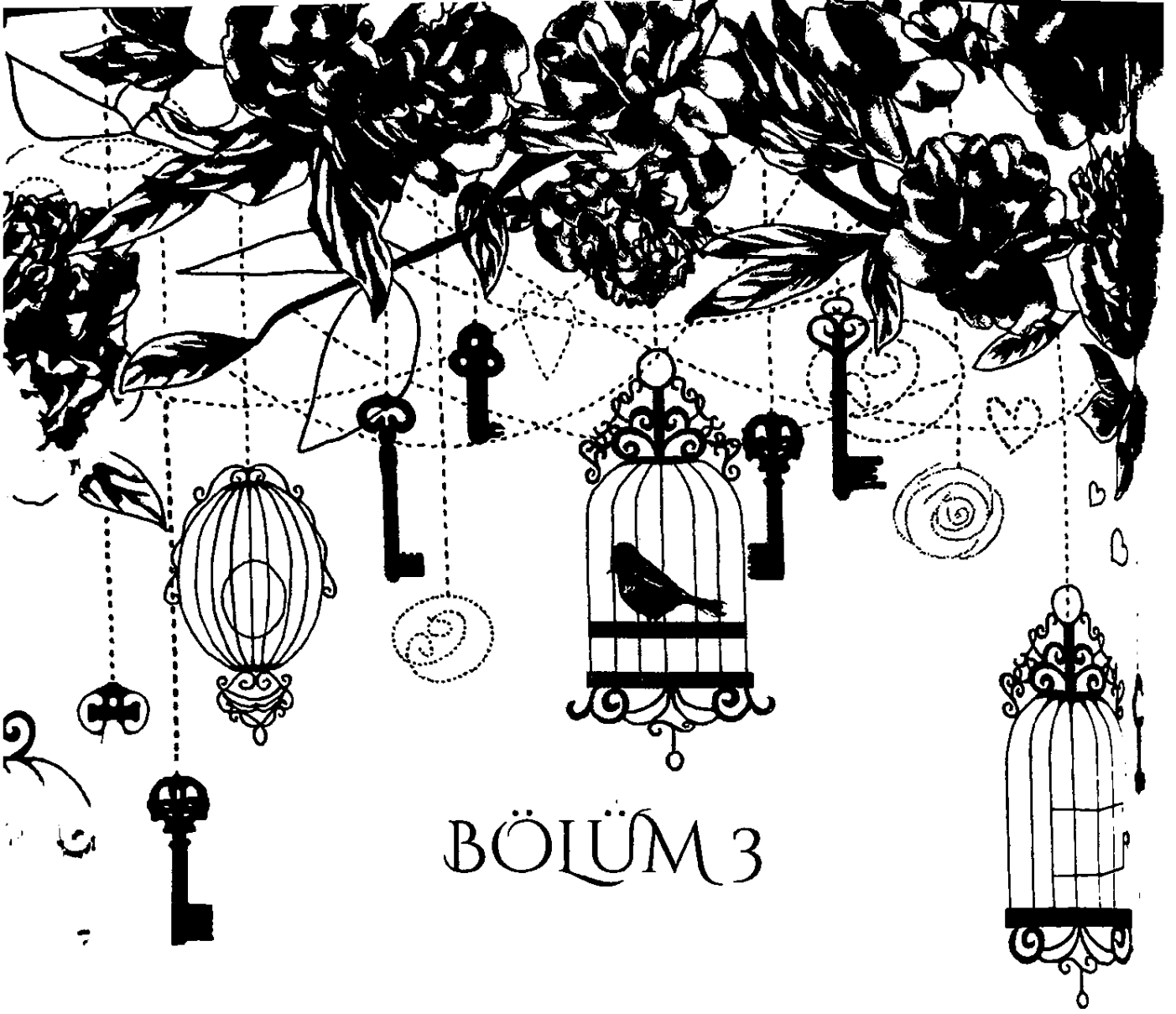
Hatıralarımız ve zaman, sıkı dost değildi. Birbirilerini görmezden gelip hep farklı yönlerde koşarlar ve aralarındaki bağı gererek koparmaya çalışırlardı. Kavga ettiklerinde ise açıklanamayacak şekilde kaybederdik. Hatıraları ya da zamanı. Birini seçtiğinizde daima diğeri yok olurdu.

Annemin yüzünün nasıl görüldüğünü anımsayamıyordum. Babamın gürültülü sesini hatırlayamıyordum. Son kez bana sarıldıkları zaman kollarının etrafıma nasıl dolandığını artık hissedemiyordum.

Solmuştu.

Gökyüzündeki yıldız bana göz kırparken gözlerime dolan yaşlarla görüşüm bulanıklaştı. Bir an sonra yıldız, kalabalık buhutların arkasına saklanarak görüş açımdan çıktığında kalbim hayal kırıklığıyla sızladı.

Eğer o yıldızlar gerçekten doğmayı bekleyen tanrıçalarsa onları parıldayan ışıklarının içinde güvende kalmaları için uyarmalıydım. Burada ne mi vardı? Burada hayat karanlık ve yalnızdı. Burada gürültülü çanlar vardı. Ancak yeterince şarap yoktu.

BÖLÜM 3

Sabah lanet olasıca çanın sesiyle uyandım. Gözlerimin ardında vuku bulan baş ağrısı her yanıma yayılmıştı.

Çapaklanan göz kapaklarımı hızla aralayarak gözlerime düşen bulanıklığı elimle ovaladım. Yerimde doğrulduğum sırada hâlâ kucağımda duran şarap şişesi altın zemine düşüp yuvarlanmaya başladı. Etrafa baktığımda iki kral muhafızının parmaklıklarımın ardında beklediğini gördüm.

Kafesim, odanın çoğunu kaplasa da muhafızların diğer odalarla birlikte burada da devriye gezebilecekleri bir alan bırakılmıştı.

Ağızımdan akan salyayı hızlıca sildikten sonra esneyerek çanın aralıksız sesinin kesilmesini bekledim. Uyuyakalana kadar tükettiğim alkolden başım fazlasıyla hassas durumdaydı.

“Kes sesini,” diye homurdandım ellerimi yüzüme kapatırken.

“Tam zamanında uyanmış,” dedi biri.

Başımı kaldırıp muhafızlara baktığımda Digby’yi fark ettim. Diğerlerinden yaşça büyüktü ve beyaz saçlarıyla kalın sakalları vardı. Bir gözcü misali kapının yanında duruyordu. Benim devamlı muhafızımdı ve yıllardır bu işi yapıyordu. Oldukça katı, bir o kadar da ciddi bir adamdı, sohbet etmeyi ve içki oyunlarımdan herhangi birini oynamayı her zaman reddediyordu.

Konuşan muhafıza gelirsek o yeniydi. Akşamdan kalma ol- sam da anında kendime geldim. Burada yeni birileri çok fazla olmuyordu.

Karşımdaki muhafızı süzmeye başladım. Olsa olsa on yedi kış görmüş olabilirdi, yüzünde izler vardı ve bedeni uzun inceydi. Muhtemelen şehirde yaşayıp askere yazılan bir çocuktü. Yaşı gelen ve çiftçilik hakkı olmayan bütün erkekler hiç vakit kaybetmeden Kral Midas’ın ordusuna yazılıyordu.

“Adın ne?” diye sordum, parmaklıklara doğru ilerlerken.

Gözleri hızla bana döndüğünde altın zırhının içinde doğruldu. Göğsündeki çan amblemini gururla taşıyordu. “Joq.”

Digby’nin bakışları ona çevrildi. “Onunla konuşma.”

Joq, düşünceli bir şekilde dudağını çiğniyordu. “Neden?”

“Çünkü emirler bu şekilde, nedeni bu.”

Joq, omuz silerken aralarındaki konuşmayı merakla izliyordum. Benimle bir içki oyunu oynayıp oynamayacağını merak ediyordum.

“Sence amı da altından mıdır?” diye sordu Joq birdenbire. Başını yana eğmiş bana bakıyordu.

Taaamam, benimle bir içki oyunu oynamakla ilgilenmiyordu demek. Bildiğim iyi olmuştu.

“Tam karşında duran insanların amı hakkında konuşmak oldukça kaba,” dedim açıkça. Lafımı sakınmadığım için şaşkınlıkla kaşları havalanmıştı.

“Ama sen bir semersin,” dedi suratını asarak. “İyi kullandığın tek şey amın.”

Vay canına, tamam. Demek Joq, şerefsizin tekiydi.

Gözlerimi kısarken altın parmaklıklara uzattığım elimi sık-tım. “Kadın semerlerin iyi kullandıkları şeyler *yalnızca* amları değildir. Genelde ellerimizi de gayet iyi kullanırsınız,” dedim duy-gusuzca.

Kendimi savunabileceğim gerçeğini anlamak yerine yalnızca heyecanlandı. Anlaşılan Joq aynı zamanda aptaldı.

Digby ona döndü. “Dikkatli ol, delikanlı. Kral, gözdesinin bedeni hakkında konuştuğunu duyarsa sen daha *becermekten* bahsedemeden kafana altın bir kazık geçirir.”

Joq’un bakışları, sanki Digby’yi dinlemiyormuş gibi benim üzerimde geziniyordu. “Güzel bir hatun, söyleyebileceğim tek şey bu,” diye cevap verdi. Anlaşılan sesini kesmeyecekti. “Kral Midas’ın gözdesini altına dönüştürmesinin bir mit olduğunu sa-nıyordum.” Joq, dağınık ve çamur rengi saçlarını kaşıdı. “Sence nasıl yapmıştır?”

“*Neyi* nasıl yapmıştır?” diye sordu Digby. Belli ki ondan ra-hatsız olmuştu.

“Yani... Dokunduğu her şey som altına dönüşmüyor mu? O zaman karşımızda bir heykele dönüşmesi gerekmez miydi?”

Digby sanki aptalmış gibi karşısındaki çocuğa bakıyordu. “Etrafına bak, çocuk. Kral bazı şeyleri som altına çevirse de bazı şeyleri olduğu gibi bırakıp sadece dışını altınla kaplıyor. Mesela perdeler ve diğer sokuk şeyler. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, umurumda da değil çünkü bunu umursamak benim görevim de-ğil. Benim *görevim* sarayın üst kanadını ve gözdesini korumak. İşim bu. Eğer akıllıysan boş boş konuşmayı keser, çeneni kapa-tıp sen de aynını yaparsın. Şimdi git, devriyene dön.”

“Tamam, tamam.” Azarı yiyen Joq, son kez bana merakla baktıktan sonra arkasını dönerek devriye gezmek üzere odadan çıktı.

Başımı iki yana salladım. “Ah şu genç muhafızlar. Hepsi aptal, değil mi, Dig?”

Digby, bakışlarını kaçırıp her zamanki *muhafız* duruşuna geçmeden önce bana şöyle bir bakmıştı. Onunla bunca yıl geçirmiştik ve öğrendiğim bir şey varsa o da işini çok, çok fazla ciddiye aldığıydı.

“Hazırlansanız iyi olur, Leydi Auren. Geç kalacağız,” dedi sert bir şekilde.

İç çekerek başparmağımı ağrıyan alnıma uzattım. Arkamı dönerek odalarımı ayıran kemere doğru ilerlemeye başladım. Koridoru geçerek giyinme odama girdiğimde Digby hâlâ diğer odada bekleyerek bana biraz mahremiyet sunuyordu.

Bazı muhafızlar, kimi zaman sınırlarını aşarak beni buraya kadar takip ediyordu. Bu gibi durumlarda parmaklıklarımın ardında olduğum için şükreliyordum. Şanslıydım ki tavandan uzanan altın bir kumaş parçası vardı. Kumaşı çekerek kimse beni görmeden üstümü değiştirebiliyordum ama kumaşın ardından gölgemin yansıdığını tahmin etmek zor değildi. Tam da bu sebeple diğer şerefsizler beni takip ediyordu.

Ama Digby’nin gölgemi dikizleyebilecek olmasından endişelenmiyordum. Diğerleri gibi uygunsuz davranışlarda bulunmamış ya da hiç beni gizlice izlemeye çalışmamıştı. Bu da tam olarak, diğerlerinin yerine neden onun yıllardır benim muhafızım olduğunu gözler önüne seriyordu. Kral Midas’ın *onların* kafalarına altın kazıklar geçirip geçirmediğini merak ettim.

Bu sabah, giyinme odam karanlık ve kasvetliydi. Hemen üzerimde yalnızca bir tane tavan penceresi vardı. Her zaman olduğu gibi pencere karla kaplıydı. Diğer ışık kaynağım olan

kandil masanın üzerinde duruyordu. Hızla uzanıp içini doldurdum. Minik bir kıvılcımla birlikte sabah rutinime loş bir ışıkla döndüm. Midas bu sabah beni çağıracağı için tam zamanında hazır olmalıydım.

Odada asılı olan elbiselere bakmaya başladığımda aralarından birini seçmeye çalışıyordum. Hepsi altın iplik ve kumaşlarla hazırlanmıştı elbette. Midas'ın gözdesi olarak daha azına layık görülmemiştim.

Arka tarafa doğru ilerleyerek sırtı olmayan ancak belimin hemen altında başlayıp, bollaşan bir eteği olan elbiseye uzandım. Aslında elbiselerimin *hiçbirinin* sırtı yoktu. Kurdelelerim yüzünden böyle olması gerekiyordu.

Kulağa güzel gelmesi için onlara kurdele diyordum. Omuzlarımdan kuyruk sokumuma kadar omurgamın iki tarafından uzanan iki düzine kurdelem vardı. Oldukça uzunlardı. Elbiseden uzanan kalın bir kumaş gibi yere dökülüp yürürken bana ağırlık yapıyorlardı.

En azından dışarıdan insanların gördüğü şey buydu; sadece elbisemin kumaşı. Gerçekten bana bağlı oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Dürüst olmak gerekirse bu benim için de sürpriz olmuştu. Midas beni kurtardıktan kısa bir süre sonra uzamaya başlamışlardı. Bu süreç ağrısız da değildi üstelik. Haftalar boyunca, sırtımdan uzamaya başlayıp her yeni gün belli bir uzunluğa ulaşana kadar durmayan bu kurdelelerin acısıyla kıvrılmış, uykusuz geceler geçirmiştım.

Bildiğim kadarıyla Orea'da kurdeleleri olan tek kişi bendim. Tabii ki tüm kraliyet mensuplarının sihir gücü vardı. Olmasa taçlarını alamazlardı. Halktan bazı kişilerin de sihir gücü olduğunu biliyordum. Bir keresinde bir soytarının parmaklarını şıklatarak ya da elini çırparak ateş yakabildiğini görmüştüm. Duvarları süsleyen kuklalar için güzel bir gösteriydi.

Kurdelelerimse, onlar sadece güzel görünüyordu ve farklıydı. Taht odasında yapabilecekleri numaraları yoktu. Bir şeyleri tutabiliyorlardı gerçi. Uzuvarımı kontrol ettiğim gibi onları da kontrol edebiliyordum. Genellikle kumaş misali arkamdan sarkmalarını sağlıyordum fakat istersem her birini ayrı ayrı oynatabiliyordum. Göründüklerinden daha güçlülerdi.

Elbisemi çıkararak kırışmış kumaş parçasını parmaklıkların yanındaki yığına bıraktım. Hizmetçiler daha sonra gelip bunları yıkayacaktı. Yeni elbiseme uzanarak üzerime geçirdim ve kumaşın kapatması gereken her yeri kapattığından emin oldum.

Makyaj masama geçtikten sonra bakışlarım karşımdaki aynaya döndü. Kurdelelerim arkamda uzanmış saçlarımı açarak birkaç parça hâlinde örmeye başlamışlardı. En sonunda saçımın bir kısmı, sanki kafamın üzerinde örgülerden oluşan bir ağ varmışçasına örülmüş ve kalan altın tutamlar da ensemden sırtıma doğru uzanmıştı.

Saçım oldukça gürdü ancak kral, bana karşı olan sahiplenici tavrı yüzünden kimsenin yanıma yaklaşmasına müsaade etmiyordu. Kuaförün bile. Bu da saçlarımı hep kendi kendime kesmek zorunda kaldığım anlamına geliyordu. Bu konuda berbattım.

Korkunç bir saç kesimi faciasının ardından bir tarafı kısa bir tarafı uzun olan perçemlerimle iki ay boyunca gezmek zorunda kalmıştım. Üstelik bu süre boyunca sürekli saçlarımı kulaklarımın arkasında saklıyordum. Hiç hoş değildi. O yenilgimin ardından makasları kendimden olabildiğinde uzakta tutmaya başladım. Dersimi almıştım.

Dürüst olmam gerekirse düzgün duran perçemlerin de çok güzel olduğunu düşünmüyordum. Midesi bir şişe şarapla dolu olan kimse perçem kesmek gibi ciddi bir karar vermemeliydi.

Saçlarım sıkıca örüldükten sonra masadan kalkarak yatak

odama döndüm. Aynı anda hizmetçi de içeri adım atmıştı. Merdiven çıkmaktan nefesi kesilse de dudaklarını aralayarak Digby'ye döndü. "Kral Midas, gözdesini kahvaltı odasına bekliyor."

Digby, başıyla kadının söylediğini onayladığı an kadın aceleyle odadan çıktı. Kapıdan çıkmadan önce bana kaçamak bir bakış atmıştı. "Hazır mısınız?" diye sordu Digby.

Etrafıma bakarak bir parmağımı hafifçe dudağıma vurmaya başladım. "Aslında gitmeden önce burada halletmem gereken birkaç işim var. Görüşmem gereken birkaç kişi falan bekliyor. Çok meşgulüm, biliyorsun," dedim dudaklarım keyifle kıvrılırken.

Digby, benim şakalarımın da ilgilenmiyordu. Adam gülümsemiyordu bile. Sadece sabırlı bir şekilde bana bakmayı sürdürüyordu.

İç çektim. "Şakalarımın hiç gülecek misin, Dig?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır."

"Bir gün olacak. O somurtan muhafız ifadeni yüzünden silmeyi başaracağım."

"Öyle diyorsanız, Leydi Auren. Hazır mısınız? Majestelerini bekletmemeliyiz."

Bir nefes vererek Kral Fulke'ı görmeden önce baş ağrımı biraz daha dindirmeye çalıştım. "Peki. Evet, hazırım. Kafes yanı tavırlarının üzerine çalışmalısın. Biraz muhabbet fena olmazdı. Arada bir azıcık şakalaşmak seni öldürür mü?"

Kahverengi gözleriyle bana bakmayı sürdürürken ifadesi bomboştı.

"Tamam, tamam. Gidiyorum," diye homurdandım. "Seksen iki saniye sonra görüşürüz," diye ekleyerek şakayla karışık bir öpücük gönderdim. "Seni özleyeceğim."

Arkamı dönerek kafesin diğer tarafına yöneldikten sonra yatak odamdan çıktım. Koridora özellikle benim için bir ka-

fes eklenmişti. İpek terliklerimle bastığım zemin altındandı ve kurdelelerim, elbisemin etekleriyle birlikte arkamdan beni takip ediyordu.

Koridor karanlık olsa da en fazla üç metre sürüyordu ve ardından kendimi kütüphanede buluyordum. Kütüphane, temizlikçilerin burayı temizlemesine rağmen etrafı saran ağır parşömen kokusu ve durgun havasıyla oldukça büyüktü.

Kütüphanenin kafesle çevrili kısmında ilerleyerek başka bir karanlık koridora çıktım, ardından orta avluyu geçerek yeni bir koridorla kahvaltı odasına ulaştım. Kemere yaklaşırken içeriyi dinlemek ve ağrıyan alnımı son kez ovmak için kısa bir an duraksadım. Kral Midas'ın bir hizmetçiyle konuştuğunu ve masaya yerleştirilen tabakların sesini duyabiliyordum.

Bir nefes alarak kapıdan içeri girip odaya konumlandırılan küçük kafese adım attım. Kafesin dış tarafında uzunca bir yemek masası vardı. Tam olarak altı servis tabağı, altı ibrik; tabaklar ve kadehlerle uyumlu altı som altından çiçek buketi yerleştirilmişti. Midas'ın sayılara ve altına olan fetişi ortadaydı.

Yemekleri görünce midem çalkalanmaya başladı. Onlarla kahvaltıya katılmak zorunda olmadığım için mutluydum. Servis takımlarının üzerine kusmam fazlasıyla yakışsız olurdu.

Pencerelerden odayı aydınlatan grimsi kar ışığı tüm gösterişi bir şekilde gölgelemeyi başarmıştı. Şömine alevlerle parlarsa da ne kadar ateş yakılırsa yakılsın burası yeterince sıcak olmuyordu. Ateşler her zaman ebedi bir serinlik tarafından öteleniyordu.

Gözlerim hızla masanın başında oturan Kral Midas'ı buldu. Kendini fazlasıyla yakışıklı gösteren bir tunik giymiş ve ucu sivrilen altın tacını kusursuz şekilde taranmış sarı saçlarının üzerine yerleştirmişti.

Kral Fulke hemen solunda oturuyordu ve kıyafetinin keme-
rinden şişko göbeği sarkıyordu. Beşinci Krallık'ın usullerine

uyacak şekilde altına kadife bir pantolon, üzerineyse krallığının rengi olan koyu mor bir tunik giymişti. Kendi altın tacı da pervasız bir hükümdar olduğunu hatırlatırcasına eğri bir şekilde kel kafasına yerleştirilmişti. Tacının üzeri yumruğum büyüklüğünde mor cevherlerle süslenmişti.

Fulke'in gençken yakışıklı bir adam olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gördüğüm tek şey kırışık bir ten ve aşırı şişman bir vücuttu. Fazlasıyla pipo içtiği için sapsarı görünen dişleri midemi bulandırıyordu. Midemi bulandıran bir diğer şey de bana döndüğü her an, koyu renk gözlerine yayılan o bakıştı. Bu iki şey gerçekten birbiriyle bağlantılı gibiydi.

Şimdiyse bacaklarına sarılı olan kadife pantolonunun yanı sıra her iki bacağına da oturan yarı giyinik iki sarışın semer vardı. Kadınlar, onu hamur işleri ve meyvelerle besleyerek görevlerini yerine getiriyorlardı.

Bir bacağına Polly, diğer bacağına Rissa oturmuş, kendi ağızlarıyla krala meyve yedirirken kral da elleriyle onların memelerini yoğuruyordu. Anlaşılan bu *başka* türde bir kahvaltıydı.

Kadınlar içeri girdiğimi gördüklerinde rahatsız olmuş gibi beni süzdükten sonra varlığımı görmezden gelmeye başladılar. Benden pek hoşlanmıyorlardı. Sadece kralın *gözdesi* olduğum için değil, aynı zamanda Fulke'in her ziyarete geldiğinde en çok arzuladığı şey olduğum için de.

Onlara göre yalnızca bir yarıştaydık. Artık işe yaramayan kraliyet semerlerine ne olduğunu herkes çok iyi biliyordu. Bir kenara atılıp yerleri daha yeni, daha kuvvetli ve daha güzel semerlerle doldurulurdu.

Bana kalırsa benimle biraz vakit geçirseler benden hoşlanacaklarını düşünüyordum. Oldukça eğlenceliydim. Takıldığınız tek insan kendiniz olunca başka türlü davranmanın bir anlamı olmuyordu. Kendimi sıkmak istemiyordum.

Belki Midas'ı iyi bir ruh hâlinde yakalayınca ondan bir gece kızların gelip benimle takılmalarına izin vermesini isteyebilirdim. Sessiz ve sadık Digby dışında birkaç arkadaş edinmek fena olmazdı.

Digby'den bahsetmişken, o da arka taraftaki duvarın önünde kralın diğer beş muhafızıyla birlikte dikiliyor ve gözünü bir an olsun önündeki erotik kahvaltıya çevirmiyordu. Fazlasıyla profesyoneldi.

Masada kahvaltı eden diğer adamlar kralın danışmanlarıydı ve masada biri Fulke'in adamlarına masaj yaparken diğeri sürekli işveli bakışlar atan iki semer daha vardı.

"Ah, kıymetlim." Kral Midas beni fark edince oturduğu yerde bana döndü. "Kahvaltı için bize katıldın demek."

Tabii ki katıldım, çünkü katılmamı emrettin.

Bunu sesli bir şekilde dile getirmek yerine cilveli bir gülümseme ile başımı salladım. Ardından arpımın önüne yerleştirilen tabureme geçtim. Kralımın benden beklentisinin ne olduğunu bildiğim için telleri nazikçe okşamaya başlamıştım. Bir gösteri sergilemek için buradaydım.

Hep aynı olurdu. Diğer krallıklardan yabancı temsilciler geldiğinde Kral Midas, benimle gösteriş yapardı. Kahvaltı odasındaki kafesimde güvenli bir şekilde oturur ve misafirler arzu dolu bakışlarıyla beni süzüp Midas'ın gücüne hayranlık duyarken önlerindeki yumurtaları ve meyveli tartları yerlerdi.

"Mmm," diye mırıldandı Fulke. Ağzındaki lokmayı ısırırken bakışları bana dönmüştü. "Altına dönüştürdüğün fahişeni izlemekten keyif alıyorum."

Kullandığı kelimeyle sinirlensem de duruşumu bozmadım. Bir *semer* olarak adlandırılmaktan daha kötü olan ne vardı biliyor musunuz? *Fahişe* olarak adlandırılmak. Şimdiye kadar buna

alışmış olmam gerekse de hâlâ alışamamıştım. İçimden bir ses, kurdelelerimle ona saldırmamı söylüyordu. Ancak yalnızca arp-
ta çaldığım melodiyi değiştirerek en sevdiğim melodilerden bi-
rini çalmaya başladım, “*Cock Him in the Cuckoo*”. Ruh halimi
yansıtan oldukça güzel bir şarkıydı.

Kral Midas, meyvesinden bir ısırık alırken güldü. “Farkın-
dayım.”

Fulke, düşünceli bir şekilde beni süzüyordu. “Fikrini değiştiri-
p semerlerimden birini benim için altına dönüştürmek isteme-
diğine emin misin?” diye sordu. Bir bacağında oturan Polly’nin
kıcını yoğurmakla meşguldü.

Midas, başını iki yana salladı. “Hayır. Bu onur sadece benim
Auren’ıma sunuldu,” diye cevap verdi yavaşça. “Onu ayrı tut-
mayı seviyorum.”

Fulke, hayal kırıklığıyla homurdanırken Midas, benim ona
ait olduğumu söylediği için zevkle dudağımı ısırmıştı. Polly
ve Rissa hoşnutsuz bir şekilde bakınarak masada birbirlerini
okşamaya başladılar. Sanki ilgiyi tekrar üzerlerine çekmek is-
tiyorlardı. “Neden onu seçtiğini anlıyorum,” dedi Fulke. Elini
kasığında gezdirmeye başlayan Rissa’yı görmezden geliyordu.
“Eşsiz bir güzelliği var.”

Rissa ve Polly’nin bana attıkları delici bakışlardan benim
karıncalanmaya başlamıştı. Öte yandan Midas’ın gözlerindeki
parıltıya bakınca ne kadar memnun olduğunu görebiliyordum.
İnsanlar onun sahip olduğu şeyleri kıskandıklarında bundan bü-
yük zevk duyardı.

“Tabii ki güzel,” dedi kralım kendini beğenmiş bir şekilde.
“O benim.”

Yüzüm yanıyordu, sesindeki sahiplenici ton içimin ısınması-

na sebep oldu. Arpın tellerinin ardından ona baktım. parmaklarım bir teklif misali hoş melodiyi çalıyordu.

Fulke, bakışlarını Midas'a çevirdi. "Bir gece, Midas. Onunla *bir* gece geçirmek için sana cömert bir miktar ödeyebilirim."

Parmaklarım tellerin üzerinden kaydığında en sevdiğim kresendo, acı bir notayla yarıda kesildi. Altın gözlerim hızla kralıma dönmüştü. Midas, elbette kabul etmeyecekti ama kutsallar aşkına, Fulke'in buna cesaret edebildiğine inanamıyordum. Midas, söylediği şey için Kral Fulke'ı cezalandıracak mıydı? Hem de yemek masasında?

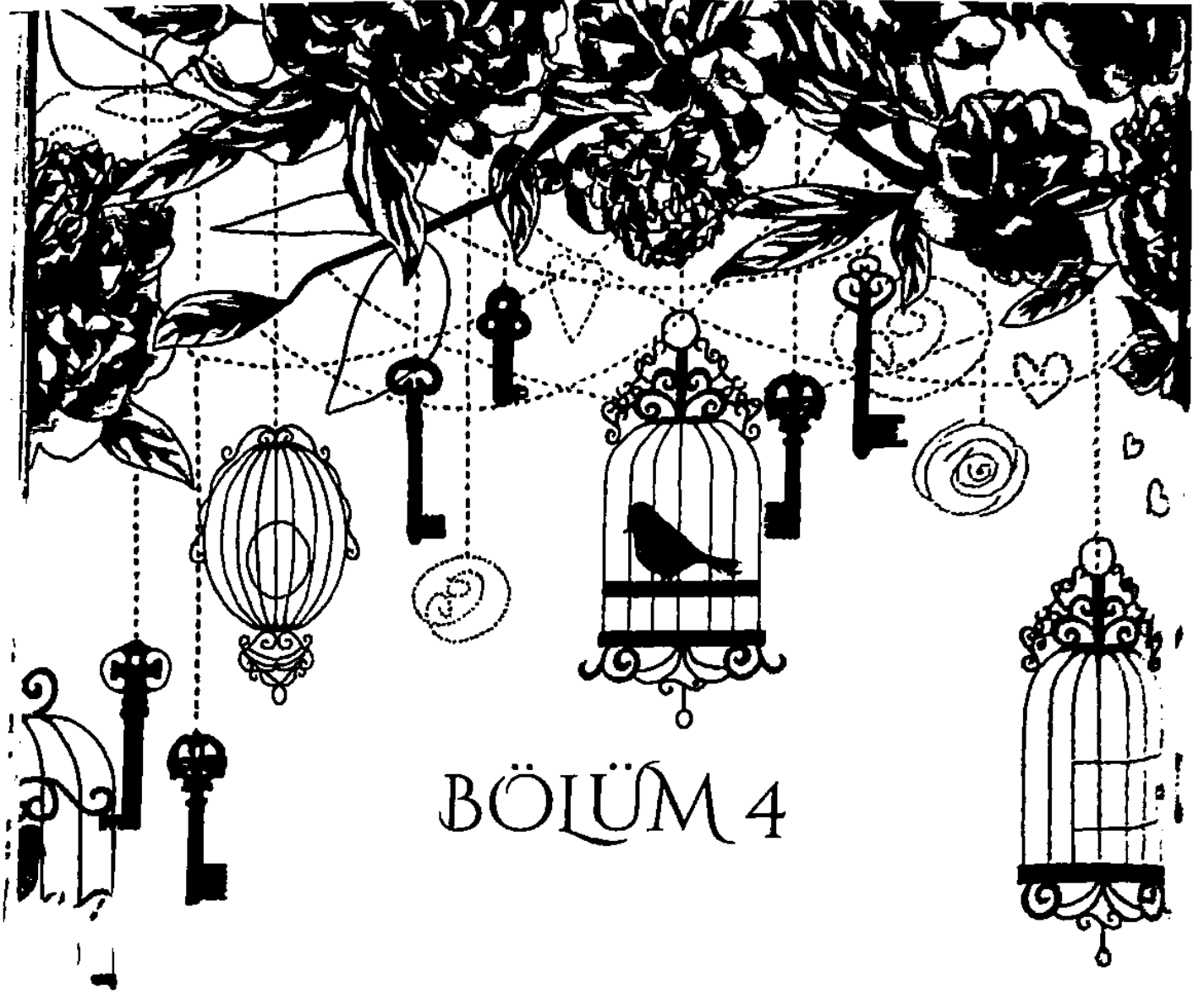
Oda tamamen sessizliğe gömülürken midem bulanmaya başladı. Bir keresinde Midas'ın mali elçilerinden biri benzer bir şey söylemişti ve kralım, adamın tüm ayak ve el parmaklarını bir bir keserek en sonunda eritilmiş altına bulamış ve adamın kapısına asmıştı. Acımasızca mıydı? Kesinlikle öyleydi. Ama niyetini bozan herkes için fazlasıyla cesur bir mesajdı.

Muhafızlar ve semerler gerilmiş, tetikte bekliyorlardı. Hepimiz kesik nefesler alıyorduk. Kralın danışmanları gergin bir şekilde birbirine bakarken parmaklarım tellerin üzerinde duraksamıştı. Sessizlik bambaşka bir şarkıydı.

Kral Midas, dikkatli bir şekilde çatalını masaya bırakarak bakışlarını Fulke'a çevirdi. Uzunca bir süre öyle beklediği için kalbim göğsüme o kadar hızlı çarpıyordu ki... Fulke'yı cezalandırmasını, azarlamasını bekliyordum.

Midas, dirseklerini sandalyesinin koluna dayadı. Diğer krala bakarken yüzünü eline yaslamıştı. Artık midem tamamen başka bir sebeple bulanıyordu. Çünkü kralımın gözlerinde düşünceli bir parıltı belirmişti.

Kutsallar aşkına, gerçekten bunu *düşünüyor* muydu?

BÖLÜM 4

Hayır. Olamaz.
Kralımın beni kullanması için başka bir adama vereceğini düşünmek istemiyordum. Midas, kimsenin bana sahip olmasına *asla* izin vermezdi. Bana karşı fazla sahipleniciydi, beni severdi, beni ödüllendirirdi. Kasabama gelip beni kurtardığından beri bu böyleydi.

Ama geçen her bir saniyede sessizliğini dinlemek midemin çalkalanmasına sebep oluyordu.

“Evet? Ne diyorsun?” Fulke zorluyordu. “Bir fiyat ver.”

Midas, başını eğdiğinde boğazıma yükselen safranın tadını aldım. *Ne oluyordu böyle?*

Sonunda Midas, elini kaldırarak sanki Fulke’a etrafındaki-leri göstermek istercesine odayı işaret etti. Altın duvarlar, altın

tavan, altın zemin. Altın şömine, altın çerçeveli resimler. Altın, altın, altın. “Eğer fark etmediysen söyleyeyim, bir şey için ödeme almama gerek yok. Seninki de dâhil olmak üzere diğer tüm beş krallığın toplamından daha zenginim. Ben yaşayan en zengin insanım.”

Kutsallara şükürler olsun.

Buna alınmak yerine Fulke, umursamazca elini salladı. “Aman. Para olmasın. İsteddiğin başka bir şey olsun.”

Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken baş ağrım daha da artmıştı. Şakaklarımın ardında sanki savaş davulları çalıyor gibiydi. Bir tehdit temposu. Dehşetin ritmi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Genelde Kral Fulke bana ne yapmak istediğiyle ilgili ahlak-sız yorumlar yapsa da Midas, bundan hiç hoşlanmazdı ve o da yorumlarından ileriye gitmezdi. Çünkü kralım daima onu sustururdu. Ama bu sefer öncekilerden çok daha ileri gitmişti. Fulke, daha cesur davranırken Midas... Midas bakışlarında benim çok yakından tanıdığım bir kurnazlıkla Fulke’ı süzüyordu. Bu bakışından ne düşündüğünü anlayabiliyordum.

Sanki karanlık bir bataklıkmiş gibi midem bulanıyordu.

Fulke’in danışmanlarından biri öne doğru eğildi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Majesteleri-”

“Sessizlik,” diye patladı Fulke. Danışmanına bakmamıştı bile.

Adam hızla ağzını kapatarak bakışlarını yanındaki diğer danışmanlara çevirdi.

Midas öne doğru eğildiğinde, kesik nefeslerimle ben de eğildim.

Tek bir parmağını kaldıran Midas’ın bakışları ağına bir balık düşürmüş gibi parlıyordu. “Onunla bir gece karşılığında önümüzdeki hafta yapacağım saldırı için ordunu bana vereceksin.

Bugün harekete geçecekler ki Dördüncü'nün sınırlarına ilerleyen benim orduma yetişebilsinler.”

Ne?

Şaşkınlık içime yayılmıştı. Kesik nefeslerim tamamen durak-sadığında parmaklarımı sanki gerçekliği tutup âna dönebilmem mümkünmüş gibi arpın tellerine dolamıştım. Telleri o kadar sıkı tutuyordum ki parmak uçlarım kesilmiş, arpın alt kısımlarına doğru altın kan damlaları akmaya başlamıştı. Acısını hissetmi-yordum bile.

Fulke, alayla kucağındaki semerleri itti. Polly ve Rissa ace-leyle doğrulurken kral öne doğru eğilmişti. “Bunun için vakit yok, Midas. Ordumun seninkine yetişmesi mümkün değil. Bu konudaki fikrimi de sana söylemiştim.”

“Vakit var. Eğer kararını bugün verirsen orduma haber yolla-yıp rotalarını değiştiririm,” dedi Midas. Beynindeki çarklar çok-tan hareket etmeye başlamıştı. O çarkları takip etmeye çalışırken başım dönüyordu.

Sırf bir orduyu kullanabilmek için başka bir kralın beni be-cermesine izin mi verecekti?

“Bu Orean Antlaşmasına karşı çıkmak olur,” diye cevap ver-di Fulke.

“Dördüncü'nün sınırlarını zayıflatmak için hiç asker gönder-memişsin gibi davranma.”

Fulke, derin bir nefes aldı. “Dördüncü *benim* topraklarıma girmeye çalışıyordu, çürüklüğünü benim toprağıma yayacaktı. Ben sadece benim olanı savundum.”

Fulke, kendini savunurken sinirlenmişti ancak Midas, önüne bir kâse süt konmuş kedi gibi duruyordu. “Ben de sadece önlem alıyorum. Dördüncü, kendine ait olmayan bölgelere el koymaya başlamadan önce önünü kesmenin vakti geldi.”

Bakakalmaktan kendimi alamamış ve dehşete düşmüştüm. Dördüncü Krallık'a karşı bir saldırı mı planlıyordu? *Hiç kimse Dördüncü Krallık'a karşı saldırı planlayamazdı. Kral Ravinger'in Kral Rot** olarak anılmasının bir sebebi vardı. Güçlü, gaddar ve tehlikeliydi. *Midas'ın aklından ne geçiyordu böyle?*

Müttefik krallar birbirlerine baktılar. İkisi de düşünüyor, karara varmaya çalışıyor ve birbirlerini tartıyorlardı. Sanki ölü bir dilde yazılan antik metinleri inceliyor gibilerdi. Sayfaları çevirirken hiçbir ipucu olmadan cümleleri anlamaya çalışan birer bilge gibi görünüyorlardı.

Saniyeler geçerken fırtınanın rüzgârı, ısığa benzer bir ses çıkararak içimde esen sert rüzgârları dile getirmeye başladı.

Daha önce söz almaya çalışan danışman, Kral Fulke'a doğru eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Kral, adamı dinlerken gözleri etrafta geziniyordu. Kısa bir süre sonra adam geri çekildi.

Fulke, düşünceli bir şekilde Midas'a bakarken tombul eli önündeki altın kadehe uzanmıştı. "Biz müttefikiz, Midas. Dördüncü Krallık'a yapacağın saldırıda seni destekleyeceğim. Ama bir fahişeye tek bir gece geçirmek orduma eş değer değil."

Midas, bu sözlerden etkilenmemiş gibi omzunu kaldırdı. "Bu konuda yanılıyorsun. Ünlü gözdemle bir geceden bahsediyorsun. Benim dışımda kimse tarafından dokunulmayan ve bedeninin bile senin mahzenlerindeki servetinden çok daha değerli olduğu kişiden. Onu, senin orduna karşılık veriyor olmam fazlasıyla adil."

Benim bakışlarım bulanıklaştıkça Fulke, gözlerini kısmıştı. Ağrıyan başım bir nabız gibi atıp duruyordu ve endişe, zalim bir atlı gibi zonklayan başımı daha da hızlanması için kırbaçlıyordu.

"Bir ay."

* Çürük Kral -çn.

Fulke'in karşı teklifiyle birlikte boğazım yanmaya başladı. Parmaklarım tellere daha da sıkıca sarılmıştı.

“Bir gece,” diye tekrarladı Midas, kararlı bir şekilde. “Onunla bir gece geçirirsin ve müttefikinin yanında durursun. Dördüncü'nün zaferini birlikte paylaşıp topraklarını bölüşürüz ya da bir müttefikin olarak bana verdiğin değeri gözden geçirmem gerekir.”

Boğazımda bir hıçkırık düğümlenmişti. Odadaki gerilim artık bambaşka bir boyuttaydı. Eğer bakışlarım Fulke'in üzerinde olmasaydı gözlerinden geçen şaşkın ifadeyi kaçırabilirdim ama yakalamıştım. Midas'ın zenginliğine zenginlik katmayacak olması bir düşünceyken bile onu endişelendirmişti. Bunu Midas'ın da gördüğünü biliyordum. Fulke'in zayıf noktasına parmak basmıştı.

“Beni tehdit mi ediyorsun?” diye homurdandı Fulke.

“Hiç de bile. Ancak ortak bir düşmanımız olduğu için yedi senelik müttefikliğimizi güçlendirmek adına sana bir fırsat sunduğumu söyleyebilirim.”

Baş ağrım artık dayanılmaz bir seviyeye ulaşmıştı. Gözlerimin ardındaki baskıyla birlikte hızla dudaklarımı araladım. “Hayır!”

Ani patlamamla birlikte herkesin gözü bana döndü, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başımdan göğsüme akın eden ağrı dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Ne zaman ayağa kalktığımı bilmesem de kendimi bir anda ayakta buldum. Olanları durdurabilirmişim gibi kesilen ellerimi ileriye doğru uzatmış, Midas'a dönmüştüm. “Hayır, kralım. Lütfen...”

Midas, beni görmezden geldi. Fulke'in bakışları bedenimde gezinirken bir yanıma kardan yansıyan ışığın gölgesi düşüyor, diğer yanıma şöminenin ateşiyle parlıyordu.

“Bir gece, hiçbir kesinti olmayacak ve ona istediğimi yapabilecek miyim?” Fulke, sanki onay almak istercesine bu soruyu soruyordu.

Midas, başını salladığı an bedenim öne doğru devrildi.

Ellerimi kafesin parmaklıklarına sararak kendimi havada tuttum. Parmaklarımdaki kesikler metalin etrafına dolanmıştı ve ellerim titriyordu.

“Dördüncü’nün yarısını istiyorum.”

“Tabii ki,” dedi Midas, anlaşılmayı onaylıyordu. Fulke’in burada olduğu onca süre boyunca bu senaryoyu kafasında planlı-yormuş gibiydi.

Bir bakış daha tekrar bedenimde gezindi. “Bu şartları kabul ediyorum, Midas.”

Kralım çenesini kaldırırken ifadesine bir zafer edası yayılmıştı. “Ordun?”

Fulke, danışmanıya kısa bir süre fısıldaştıktan sonra başını salladı. “Bu gece harekete geçecekler.”

Ruhum tıpkı kuruyan üzümler gibi solarken midem, diğer organlarımı sarsan kuvvetli dalgalarla çalkalanıyordu. Olanları inkâr etmek istiyordum.

Başka hiç kimsenin bana dokunmasına izin vermemişti. Ben onundum. Her zaman söylediği şey buydu. Ben onun için kıymetliydim. On yıldır onundum ve bunca zaman boyunca *hiç kimse* bana yaklaşmamıştı.

Midas beni kurtarmıştı. Beni harabelerin arasından alıp bir saraya yerleştirmişti. Ona kalbimi vermiştim, o da beni korumuştum. Tek bir bakış. Beni sevmesi için tek bir bakışın yettiğini söylemişti ve ben de onu sevmiştim. Nasıl sevmezdim ki? Bana nazik davranan ilk adam oydu. Bunu nasıl mahvedip de tüm bu insanların içinde beni *Fulke*’a verebilirdi?

Parmaklıklara sarılı bir şekilde beklerken boğazım düğüm-
lenmiş, panikle gözlerim kararmaya başlamıştı. “Hayır, Tyndall,
lütfen.”

Polly ve Rissa’nın, Kral Midas’ın ilk adını kullandığım an
hayretle iç çektiklerini duydum. Kimse onunla bu kadar sıra-
dan bir şekilde konuşmaya cesaret edemezdi. Bunun daha azı
yüzünden kellesi alınan insanlar vardı. Ama ismi dudaklarım-
dan kontrolsüz bir şekilde fırlamıştı. Bir zamanlar, henüz genç
bir kızken ve o da benim parlak zırlı şövalyemken ona Tyndall
diye seslenmeme izin verirdi. Ama bu öncedendi.

Muhtemelen hayatımı kurtaran o kişiye seslenmek istediğim
için zihnim hataya düşmüştü ama çenesinin nasıl kasıldığına ba-
kılırsa yanlış bir şey söylemişim.

Bakışları bir bıçak misali bana döndü. “Yerini unutma, Auren.
Benim için, istediğim herkesin altına alabileceği bir kraliyet se-
merisin.”

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. *Ağlama*, dedim kendime. Yıkılma.

Fulke, kel kafasını yana eğmiş, ilgisini gizlemeden beni izli-
yordu. Ona göre ben çoktan onundum. “Eğer istersen onu ceza-
landırabilirim. Kendi semerlerimi terbiye etmek konusunda çok
başarılıyım.”

Gözlerimde zorlukla beklettiğim yaşların ilki yanağıma düş-
tü. Bir ilmek misali aşağı ilerlerken pişmanlığımı temsil ederce-
sine yanağımda uzanıyordu.

Midas, kesin bir şekilde başını iki yana salladı. “Cezalandır-
mak yok. O hâlâ benim gözdem.”

Sanırım bu, işin iyi tarafıydı.

Fulke hızla başını salladı. Midas’ın fikrini değiştireceğini dü-
şündüğü için gergindi. “Tabii ki. Ona el uzatmam. Sadece aleti-

mi uzatırım.” Gürültülü bir şekilde kahkaha attığı sırada devasa göbeği sallanmaya başladı. Yanındaki danışmanlar da gergin bir şekilde gülüyorlardı.

Kral Midas, onlara katılmadı çünkü dikkati tamamen bana odaklanmıştı. Bakışlarının altında kalbim kırık bir şekilde, korku ve itaatle kalakalmıştım. Kendimi yere atıp dün gece ne kadar yalnız olduğumla ilgili sızlanıp durabilirdim. Bu kafesle ilgili minnettar olmadığım tek şey buydu.

“Kralım...” Sessiz ve yalvarırcasına dudaklarımı aralamıştım. Son bir çabayla hükümdarlığını güçlendirmek isteyen adamın yerine, içinde gizlenen kişiye seslendim.

Midas’ın kahverengi gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Köklerinden zorla koparılmış soğuk bir ağaç kabuğu gibiydi. “Çalmayı bırakabileceğini söylemedim.”

Söylediğine karşı şaşkınca gözlerimi kırıştırdım. Ellerim parmaklıklardan uzaklaşırken dudaklarım aralandı. Bunu yapıyordu. Bunu gerçekten yapıyordu.

“Şimdi güzelce taburene otur ve aptal müziğini çal. Bırak da erkekler konuşsun, Auren.”

Söyledikleri, sanki gelip bana tokat atmış gibi irkilmeme sebep oldu. Kurdelelerim, omurgamın iki yanında sanki bu manzardan saklanmak istiyormuşçasına sinmişlerdi. Yavaşça arkamı döndüm ve tabureye ilerledim. Otururken bacaklarım titriyordu. Gölün dibine oturan bir taş gibi kendimi bıraktığımda suyun dibine, güneşten uzağa yerleşmiştim.

Bedenimden bağımsızmışım gibi arpa uzanan kanlı ellerime baktım. Şakaklarımın üzerindeki deri gerilmişti. Sanki baston yutmuşum gibi dimdik otururken omuzlarım beni delici bakışlardan koruyan birer kalkan görevi görüyordu.

Ürkültücü Tevafuk şarkısı davetsiz bir şekilde parmaklarımdan dökülmeye başladı.

Parmaklarım tellerde gezinirken parmak uçlarımdaki kesiklerden ziyade kalbim sızlıyordu. Her nota bir ağıttı, her hareket ızdıraptı, tempo her değiştiğinde acımı yansıtıyordu. Hoş bir fedakârlık misali parmak uçlarımdaki kanlar tellere damlamaya başladı.

Kralım için çaldım. Koruyucum için. Kurtarıcım için. On beş yaşında bir kızken sevdiğim adam için. Bu şarkıyı ilk öğrendiğim zamanı hatırlayarak çaldım. Güzel şarkıyı nasıl hoş bir şekilde söylediğini ve sesinin kamp ateşine ve cırcır böceklerine nasıl da eşlik ettiğini hatırladım.

Bir zamanlar biz

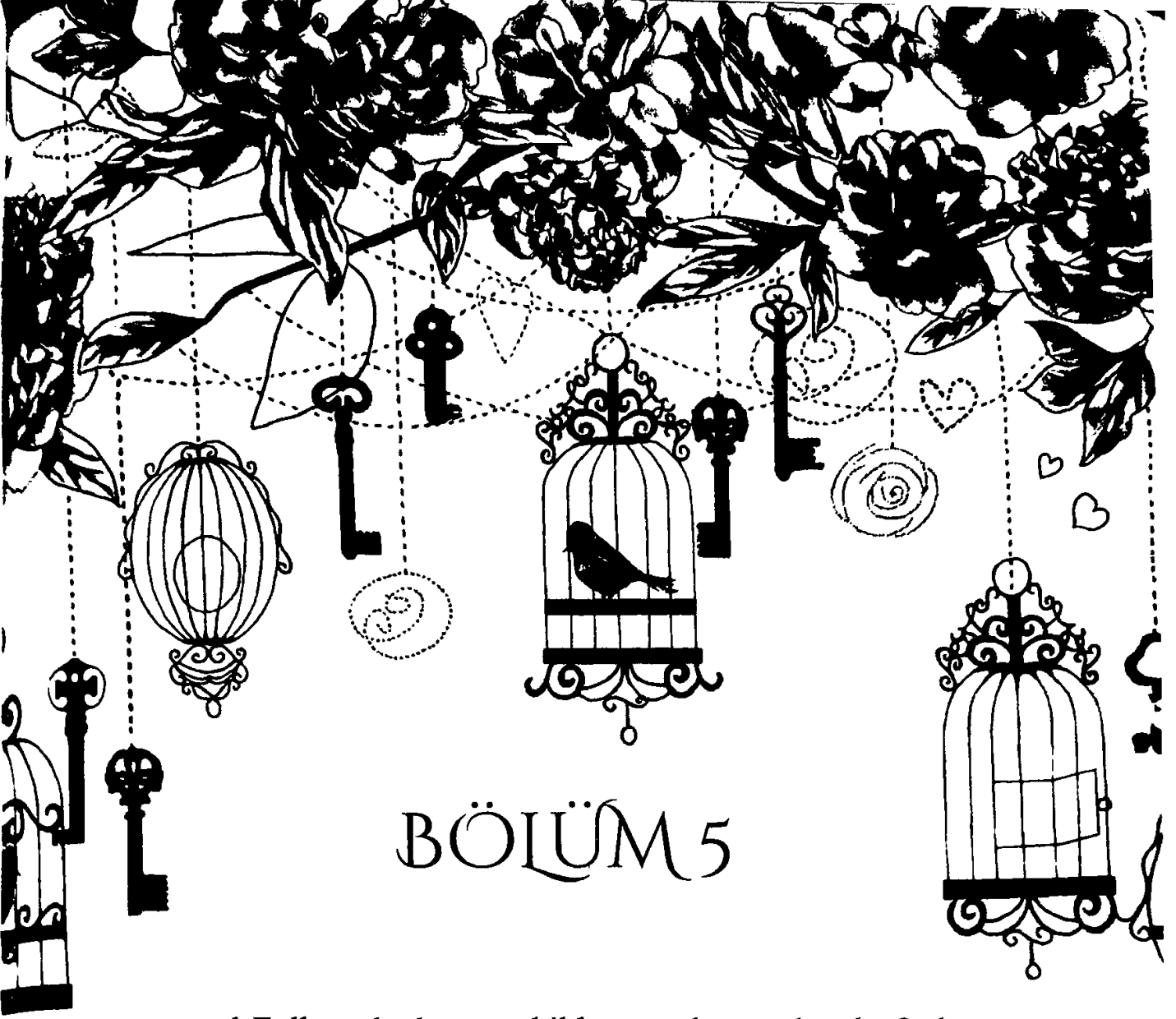
Dans ettik şafak ışığında

Bir yudum aldık pırıltıdan

Aşk tadındaydı dudakların

Gözümünden bir damla daha yaş düştü. Bu hayali sesin anısı çok uzak bir hatıraydı.

Beni her zaman korumaya söz vermiş olan adam, beni bir başkasına veriyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

BÖLÜM 5

Kral Fulke, planlanan şekilde saraydan ayrılmadı. Ordusunu harekete geçirmeden ve Midas'ın Dördüncü Krallık'a gizli saldırısına destek olmadan gitmek istememişti. Midas'ın gözdesiyle geçirmeyi iple çektiği bir gecesi varken gitmek istememişti bir de...

Her gün askerler Midas'ın ordusuyla buluşmak üzere harekete geçiyordu ve bu yaklaşan savaş sanki *bana* karşı düzenlenmiş gibi hissediyordum.

Ellerim kucağımdaki kitabın etrafına dolandı. Gözlerimi sayfalarından ayırmam da hiçbir kelimeyi okuyamıyordum. Yanımdaki adamları gizlice dinlemekle meşguldüm.

Güzel bir süs eşyası misali kütüphanedeki kafesimin ortasında oturuyordum. Sırtımdan uzanan kurdeleler sandalyenin arka

kısmına dökülmüştü, bense mest olmuş bir şekilde adamların dudaklarından dökülen her bir kelimeyi dinliyordum.

Kral Midas ve Kral Fulke son altı gündür burada danışmanlarıyla toplantı yaparak haritalarını masaya seriyor ve zafer kazanmaya giden yolda saldırı stratejilerini planlıyorlardı.

Görünen o ki Fulke'in adamları yarın sabah Midas'ın ordusuna katılacaktı. Birlikte Dördüncü Krallık'ın sınırlarına dayanacak ve Orea'nın altı krallığı arasındaki barış antlaşmasını yerle bir edeceklerdi.

Şimdi güzelce taburene otur ve aptal müziğini çal. Bırak da erkekler konuşsun, Auren.

Midas, onun emrine uyacağımı düşünmemiş olabilirdi ancak ben, tüm hafta boyunca yerimi bilip bir kenarda oturmuş ve erkekler konuşurken arp çalmaya devam etmiştim.

Onlar konuşurken ben de dinliyordum. İzliyordum. Dördüncü'ye karşı planlarını kafamda bir araya getiriyordum. Erkeklerin, yalnızca bir eşya olarak gördükleri kadınların karşısında bu kadar çok şey konuşuyor olmaları komikti.

Midas, daha fazla mahremiyet için savaş toplantılarını en üst kattaki kütüphanede yapmaya karar verdiğinde bu benim de her şeyi duyabileceğim anlamına geliyordu. Bunun beni aydınlattığını söyleyebilirdim.

Midas'ın, Dördüncü'nün sınırlarına dayanma planını aylar önce olmasa da haftalar önce planladığını hemen anlamıştım. Peki, Fulke'in pazarlığına çabucak cevap vermiş olması beni ilgilendirir miydi? Midas'ın o kısmı da planladığını düşünüyordum.

Bu da... Beni bir yem olarak o gün kahvaltıya çağırdığı anlamına geliyordu. Midas, beni parlak bir altın parçası gibi Fulke'in ayaklarının altına atmak için kullanmıştı. Kral Fulke'in

beni alıp cebine atacağından emindi, bunu uzun zamandır arzuladığını biliyordu.

Gözlerine bakınca Fulke'ın yalnızca bana değil, Dördüncü'nün topraklarının ve zenginliğinin de yarısına sahip olacağını görebiliyordum. Bir kralın kafasından neler geçtiğini bilemeyeceğimin farkındaydım. Danışmanlarının onlara nasıl akıl verdiklerinden bihaberdim. Ama bildiğim bir şey vardı; kral da köylü de olsa tüm erkekler sahip olmadıkları şeyi isterlerdi. Karşımdaki bu iki adam da Dördüncü Krallık'ı istiyordu.

“Emin misin?” diye sordu Kral Fulke. Masaya kazınmış Orea haritasından kafasını kaldırdı. Masa, altına dönüştürüldüğü için haritadaki tüm dağlar ve nehirler parıldıyordu. “Kuralları çiğneyenin Dördüncü Krallık olduğunu kanıtlamamız gerekiyor. İsteyeceğimiz son şey diğer krallıkların bize savaş açması.”

“Böyle bir şey olmayacak,” diye cevap verdi Midas. Kendinden emin ve net konuşuyordu. “Onlar da bizim kadar Kral Rot'dan kurtulmak istiyorlar. Tek bir fark var ki çekiniyorlar. Ondan korkuyorlar.”

“Korkmamaları mı gerekir?” diye karşı çıktı Fulke. “Benim gördüğüm gibi sen de onun gücünü gördün. *Kral Rot*,” diye homurdanarak cevap verdi. “Bu lakap gerçek. Sınırdaki askerlerim esintiyle onlara ulaşan kokudan bahsediyorlar. Farklı yağlara buladıkları deri koçanları burunlarına tıkıyorlarmış. Buna rağmen çürük kokusu o kadar yoğunmuş ki gözleri yaşarıyormuş.”

Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti indi. Sanki buz gibi bir parmak bana dokunmuş gibi kurdelelerim kasıldı. *Kral Rot*'un namı kendinden önde gidiyordu. İnsanlarını hizada tutmak için nasıl topraklarını çürüttüğü ve ne kadar alçak, ne kadar zalim olduğuna dair hikâyeler her yere yayılmıştı. Savaş meydanındayken bile onurlu hareket etmediğini ve gücünü, karşıdaki insanları

çürütmek için kullandığını duymuştum. Cesetlerini de çeşitli böceklerin yavrulaması için meydanlarda bıraktığını söylüyorlardı.

“Dokunulmaz olmak için bilerek insanlara korku salıyor,” diye karşı çıktı Midas. Başımı çok hafifçe çevirerek kulağımı ona verdim. “Ama korkutucu değil. Bunu kanıtlayarak yerleştiği toprakları elinden alacağız.”

Fulke’in bakışları onunla masa arasında gidip gelirken tombul parmakları haritada parıldayan dağların üzerinde geziniyordu. “Peki, Karakök Madenleri?”

Asıl mesele buydu.

Midas, Dördüncü’ye saldırmayı planladığını söyledikten sonra şaşkına dönmüştüm. *Birinin* neden Dördüncü’ye saldırarak risk almak isteyeceğine asla anlam verememiştim. Konu yalnızca Dördüncü’nün sınırlarını yavaşça aşıyor olması değildi. Olamazdı. Mantıklı gelmiyordu.

Gece biraz araştırma yapıp kütüphaneye sığıp, tarih ve coğrafya bölümüne yaklaşıp kafesimin basamaklarına tırmanmıştım. Raflarda uzanarak ulaşabildiğim kitapları almaya çalışsam da çok başarılı olabildiğimi söyleyemezdim. Ama şanslıydım ki Orea’nın kaynaklarını gösteren bir kitap bulabilmişim.

İşte o an madenleri fark ettim. Tam da Dördüncü Krallık’ın ortasında uzanıyordu.

Midas’ın dudaklarına sinsî bir gülümseme yayıldı. “Madenler bizim olacak.”

Odanın en uç noktasında dahi olsam ikisinin de gözlerinin parıldadığını görebiliyordum. Heyecanla omuzları dikleşmişti. O madenlerde ne olduğunu bilmesem de onu istedikleri ortadaydı. Feci şekilde.

Fulke başını salladı, tatmin olmuştu. Danışmanları ikisinin

de yüzüne yayılan benzer ifadelere bakarak çoktan hazinelerini doldurma planı yaptıklarını anlamışlardı. Ama sarayda oturup haritanın üzerine birkaç süvari yerleştirmekle savaş meydanında kılıç sallamak aynı şey değildi.

“Kuzeyi istiyorum,” dedi Fulke. Soluk mor pantolonu ve ona uyumlu tuniği deri bir kemerle süslenmiş, kemeri sarkık belinin etrafına sarılmıştı.

Midas, tek kaşını kaldırdığında kendi danışmanı endişeyle kaşlarını çattı. Ama beklenenin aksine, karşı çıkmak yerine Midas, başını eğdi. “Öyle olsun. Karakök’ün kuzeyi senin olacak.”

Benzer renkte bir mor pantolon giyen diğer zayıf adam, bir liste çıkararak bugün tartışmaları gereken konuları ortaya atmaya başladı. Ama benim aklım diğer tarafta kalmıştı. Bu madenlerde, karşımdaki adamların bu kadar çabalayarak ordularının yenilgisini göze almalarına sebep olan ne olabilirdi? Neden şimdi harekete geçiyorlardı? Ya kendilerinden eminlerdi ya çaresizlerdi ya da benim göremediğim bir şeyler vardı.

Yan taraftaki hareket dikkatimi çektiğinde düşüncelerimden sıyrılarak pencerenin önünde dans eden Rissa’ya döndüm.

Kral Fulke’a uygun bir şekilde giyinmiş ve bugün yanında Polly’yi de getirmişti. Toplantı sırasında yanında hep en az bir semer olurdu. En çok Rissa ve Polly’dan hoşlandığı için ya biri ya da ikisi de yanında oluyordu. Bazen masaj yapıyor, bazen de yemeğini servis ediyorlar ama daima emrine amade oluyorlardı.

Bugün, iki kadının da sarı saçları kalın bukleler şeklinde omuzlarından dökülürken birbiriyle uyumlu elbiseler giyinmişlerdi. Elbiseleri, ayaklarından kalçalarına kadar yırtmaçlı ve boyunlarından göbek deliklerine kadar da göğüs dekolteliydi.

Polly, şarap kadehlerini doldurma görevini üstlenmişti. Her

bir kadehi doldurduğunda adamlar ona dokunarak teşekkür ediyordu. Rissa'ya gelir gelmez dans etmeye başlaması emredilmişti. Pencerenin önünde hâlâ baştan çıkarıcı asaletiyle dans ederken, bedeni var olmayan bir müzikle hareket ediyordu.

Fulke, yaklaşık üç saat önce ona dans etmesini emretmiş; henüz dinlenmesine müsaade etmemişti. Lanet adam bakışlarının çarptığı anlar dışında dönüp ona bakmıyordu. Bütün çabası boşunaydı.

Onu izlerken diğerlerinin fark etmediği bir şey dikkatimi çekti. Her ne kadar zahmetsizce dans ediyormuş gibi dursa da bu doğru değildi. Durmadan hareket ettiği için ara ara irkilerek dansına devam ediyordu. Güzel mavi gözlerinin altında oluşan morluklar da uykusuz kaldığının bir göstergesiydi. Kral Fulke, onu bütün gece meşgul ettiği yetmiyormuş gibi gündüz de dinlenmesine izin vermiyordu.

Erkekler, saldırıdan sonra ordularının hangi rotayı takip ederek krallıklarına döneceğini konuşuyorlardı. Dikkatlerini tamamen birbirlerine vermişlerdi. Yavaşça kitabımı kapatarak kucağıma bıraktım. Kitabın cildi o kadar parlak bir altın rengindeydi ki neredeyse ayna gibi yansımanızı seçebiliyordunuz. Elimle pürüzsüz kapağına uzandım ve bakışlarımı Rissa'ya çevirmeden önce kendi yansımama baktım.

Ayağa kalktım. Yavaşça gerinirken kitap elimdeydi. Elimden geldiğince kayıtsız davranmaya çalışıyordum. Kafesimde yavaşça ilerlemeye başlayarak odanın diğer ucundaki Rissa'ya yöneldim.

Önünde dans ettiği pencereye yaklaşıp parmaklıklara yaslandım. Başımı ona çevirmeden önce elimde tuttuğum kitabı okuyor numarası yapıyordum. "Kendini yere bırakarak yorgunluk-

tan hayılmışsın gibi yapabileceğini biliyorsun, değil mi? Sana arka çıkarım,” dedim. Sesim bir fısıltıdan farksızdı.

Rissa, bana bir bakış atmadan önce kalçalarını sallarken bocaladı. “Benimle konuşma, Yıldızlı Amcık,” diye cevap verdi soğuk bir şekilde. “Çalışıyorum.”

“İnsanlar neden benim amıma takmış durumda?” diye mırıldandım.

Rissa, gözlerini devirerek nefes nefese dudaklarını araladı. “Benim de merak ettiğim bu.”

Kaşlarımı çattığım an bitkin bir iç çekiş dudaklarından firar etti. Onun için üzülüyordum.

“Bak, yorgun olduğunun farkındayım. Bir şekilde dikkatlerini dağıtabilirim,” diye teklif ettim. Kafeste etrafıma bakarken sesim ne yazık ki ikna edici değildi. Elimde pek bir şey yoktu. Sadece parmaklarımın iki tarafında uzanan kitaplıklar ve sandalyem vardı. Etrafa da ipek battaniye ve yastıklar dağılmıştı.

“Senin yardımına ihtiyacım yok,” dedi dişlerini sıkarak. Bakışlarını odada, benden uzak bir köşeye odaklamıştı. Tökezleyip neredeyse yere kapaklanacağı an dudaklarımı birbirine bastırdım.

Benden nefret etmeyi kafasına koymuştu ve ben, bundan çok yorulmuştum. O nasıl dans etmekten usandıysa ben de bana her zaman düşmanmışım gibi davranılmasından usanmıştım. Ona yardım etmek istiyordum ve edecektim de. Bunun için ondan izin almama gerek yoktu.

Ellerimin arasında tuttuğum altın kaplamalı kitaba bakarken ani bir karar verdim. Ne olacağını düşünmedim, plan yapmadım. Sadece kolumu parmaklıklardan dışarı uzattım ve kitabı ona fırlattım.

Bam!

Rissa’nın direkt suratına çarpmıştı.

Siktir.

Rissa, acıyla bağıarak yere yığıldı. Normalde gördüğüm *bayılmalara* her ne kadar benzemese de bir şekilde bunu bile güzel göstermeyi başarmıştı.

Yere düşüp kışının üzerine oturduğunda elbisesi uzun bacaklarına dolanmıştı. Acıyla inlerken elleri dudaklarına kapandı.

Gözlerimi açmış şaşkınlıkla ona bakıyordum. Keşke biraz düşünerek hareket etseydim. Ya da en azından nereye attığıma dikkat etseydim. Rissa, çıldırmış gibi görünüyordu.

Beceriksiz bir şekilde başparmağımı kaldırdığım sırada yüzümde gergin bir gülümseme vardı. “Tamamen dikkat dağınıklığı,” diye fısıldadım sanki bilerek yapmamışım gibi. Aslında bilerek yapmıştım. Ama kitabı zavallı kızın suratına atmak istememişim. Kitap memelerine çarpar, o da canı acımış gibi yaparak kendini yere atar sanmıştım ki Midas’ın, onun memelerini sevdiği aşikârdı.

Yüzüne düşen saçlarını geriye ittiğinde çenesinden parmaklarına damlayan kanı gördüm, ağzı kanıyordu. Harika. Ağzına kitap fırlattığım yetmiyormuş gibi bir de bu altın kaplamalı kitabın ne kadar lanet ağırlıkta olduğunu hesaba katmamıştım.

“Sen ne yapıyorsun, Auren?”

Tüm erkeklerin oturduğu masaya döndüğüm an Midas’ın öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. On çift göz bana odaklanmıştı ve çatılan kaşların karşısında kendimi rahatsız hissediyordum.

Kralıma bakarken gözlerimi kırptım, masum olmaya çalışıyordum. “Kitap elimden kaydı, Majesteleri.”

Çenesi gerilmişti. “Demek kaydı,” diye tekrar ettiğinde kahverengi gözleri paslanmış bir çivi misali üzerime saplandı.

Kalbim hızla çarpıyordu, başımı eğdim. “Evet, Majesteleri.”

Yanımda Rissa’nın ağladığını duyabiliyordum, irkilmemeye

çalıştım. Ona bu kadar sert vurmak istememiştim. Geçen hafta kafesimden kaçmaya çalışırken bu kas gücüm neredeydi acaba? İşe yaramaz kaslarım...

Polly, öfkeyle bana bakarken Kral Fulke güldü. “Küçük bir semer kavgası, ha, Midas?” dedi alayla.

“Öyle görünüyor,” diye yanıtladı Midas.

Kralım sonunda bakışlarını benden çekene kadar dudaklarımı tedirginlikle büktüm. “Semeri, harem kanadına geri götürün.” Midas, tekrar bana dönmeden önce muhafızlarına bağırdı.

Muhafızların ikisi aceleyle ve biraz fazla istekli bir şekilde semer kanadına doğru ilerlemek için öne atıldılar.

“Gördün mü? İşe yaradı,” diye fısıldadım. İşin iyi tarafını göstermeye çalışıyordum. “Artık dans etmiyorsun.” Bana öfkeyle bakarken dudağından hâlâ kan damlıyordu. İddiaya varım ki henüz olaya iyi tarafından bakmaya hazır değildi.

“Auren?” diye seslendi Kral Midas. Sesinde sahte bir sakinlik vardı.

Rissa, odadan çıkarılırken dönüp krala baktım. “Evet, kralım?” Haritaya eğildiği için bakışlarım sırtına çevrildi.

“Kral Fulke’ı dansçısından mahrum bıraktığın için o semerin görevlerini sen üstleneceksin.”

Kutsallara lanet olsun.

Şaşkın bir şekilde ona baktım. Kendi ağzıma da bir kitap çarpsam acaba dans etmekten kurtulabilir miydim, diye düşünüyordum. Kral Fulke’ın bakışlarına ve Midas’ın omuzlarına yansıyan gerginliğe bakılacak olursa kanlı bir ağızla bile bana dans ettirirlerdi.

Hiçbir iyilik cezasız kalmıyordu.

Hayal kırıklığıyla çenemi sıkarak kafesimin ortasına ilerledim ve yavaşça kalçalarımı sallamaya başladım. Kollarım ba-

şımın üzerinde salınıyordu. Kral Fulke yüzünde bir sırtışla, dudaklarını yalayarak beni izlediği için midem sanki asitle dolmuş gibi kaynıyordu. Midas'ın beni bu adama vereceği gün yaklaşıyordu. Fulke, bana her baktığında kum saatimdeki tane-ciklerin azaldığını hissediyordum.

Rissa kadar zarif olmasam da kafamda *Kukuda boğ onu* şarkısının yavaş bir versiyonunu çalmaya başlayarak hareketlerimde bu melodiyi rehber olarak kullandım.

Hoş, Kral Fulke'ın bu *kukuya* yaklaşmasına izin vermeyi hayatta düşünmüyordum.

Ben onu elimden geldiğince görmezden gelmeye çalışarak bakışlarımı kafasının üzerindeki duvara diktiğim hâlde Fulke benim hareketlerimi izliyordu. Orada yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum ancak yerinden kalkıp kadife pantolonunun altına gizlediği bacaklarını ileri doğru hareket ettirerek tam karşıma geçti. Aramızda birkaç metre olsa da bana, istediğimden çok daha yakındı.

“Yarın gece benimsin, küçük kuş,” dedi sırtarak. Şişko ellerini parmaklıklara sarmış imalı imalı aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

Artık midemde kaynayan asit yukarı doğru yol almaya başlamıştı.

Gözleri aç ve heyecanlı bir hisle parlarsa da ben kafamdaki müziğe odaklanarak dans etmeye ve burada değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum. Onu görmezden gelmem hoşuna gitmemiş olacak ki birkaç adım atarak tekrar görüş alanıma girdi.

“Vücuduna öyle bir boşalacağım ki altın olduğun anlaşılmayacak,” dedi kötücül bir kahkaha atmadan hemen önce.

Duygusuz kelimelerini işittiğim an hayretle duraksadım, bakışlarım ona odaklanmıştı.

Dudakları keyifle kıvrıldı. “Aynen öyle, seninle oynayacağım.”

Kurdelelerim omurgalarımın üzerinde tıslayan bir yılan misali kıvrılmaya başladı. Bakışlarımı bir kraldan diğerine çevirdiğimde Kral Midas'ın çoktan beni izlediğini gördüm.

Midem bulanıyordu. Fulke, sonunda Midas'ın sabrını taşırmış olabilir miydi yoksa? Kralım bunun ne kadar korkunç ve aşağılık bir şey olduğunu fark edip fikrini değiştirecek ve tüm bunlara bir son mu verecekti?

Fakat Midas hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Sadece yerinden kalkarak Fulke'ın bana söyledikleri onu ilgilendirmiyormuş gibi bizi izledi.

Zorlukla yutkunurken acıyan gözlerimi Midas'ın ihanetinden ayırarak karşımdaki iğrenç adama çevirdim.

Fulke, dilini sarı dişlerinde gezdiriyordu. "Mmm, evet. Benim benimle banyo yapacaksın ve bir hafta boyunca dik yürüyemeyeceksin," dedi söyledikleri bir yeminmişçesine. Duyduklarıma karşı çenemi kapalı tutup bu odadan defolup gitmemek için fazlasıyla çaba harcamam gerekiyordu. Midas'ın beni buraya dönmeye zorlayacağından şüphem yoktu.

"Auren?" Kral Midas'ın sesi dikkatimi dağıttığında kalbim umutla tekledi. *Buna bir son ver. Beni koru. Her şeyi sona-*

"Dans etmiyorsun."

Kelimeleri bir emirdi. Eklemlerime çarpan bir sopa misali irkilmeme ve canımın yanmasına sebep oldu. Fulke, yüzünde kibirli bir ifadeyle sırtarak haritalı masaya döndü ve diğerlerinin yanına geçerken şimdilik benimle uğraşmaya bir son verdi.

Titreyen kollarımı kaldırdığımda gözlerime üzüntü çökmüştü. Aşağılanma hissiyle tenim alev alırken dans ettikçe terliyordum.

Güzelce otur.

Aptal müziğini çal.

Bırak da erkekler konuşsun.

Durmak bilmeyen konuşmalarına ve tartışmalarına eşlik ederek kalbimin uyumlu atışlarıyla birlikte hareket etmeye devam ettim. Kalçalarımı her sallayışında, kollarımı her kıvrışında neredeyse bir kuklaymışım da birisi iplerimden beni oynatıyormuş gibi hissediyorum. İstediğim tek şey odama koşup kendimi çarşafın arasına gömmek ve tüm bu arsız, ihanet dolu bakışlardan kaçmaktı. Ama yapamadım.

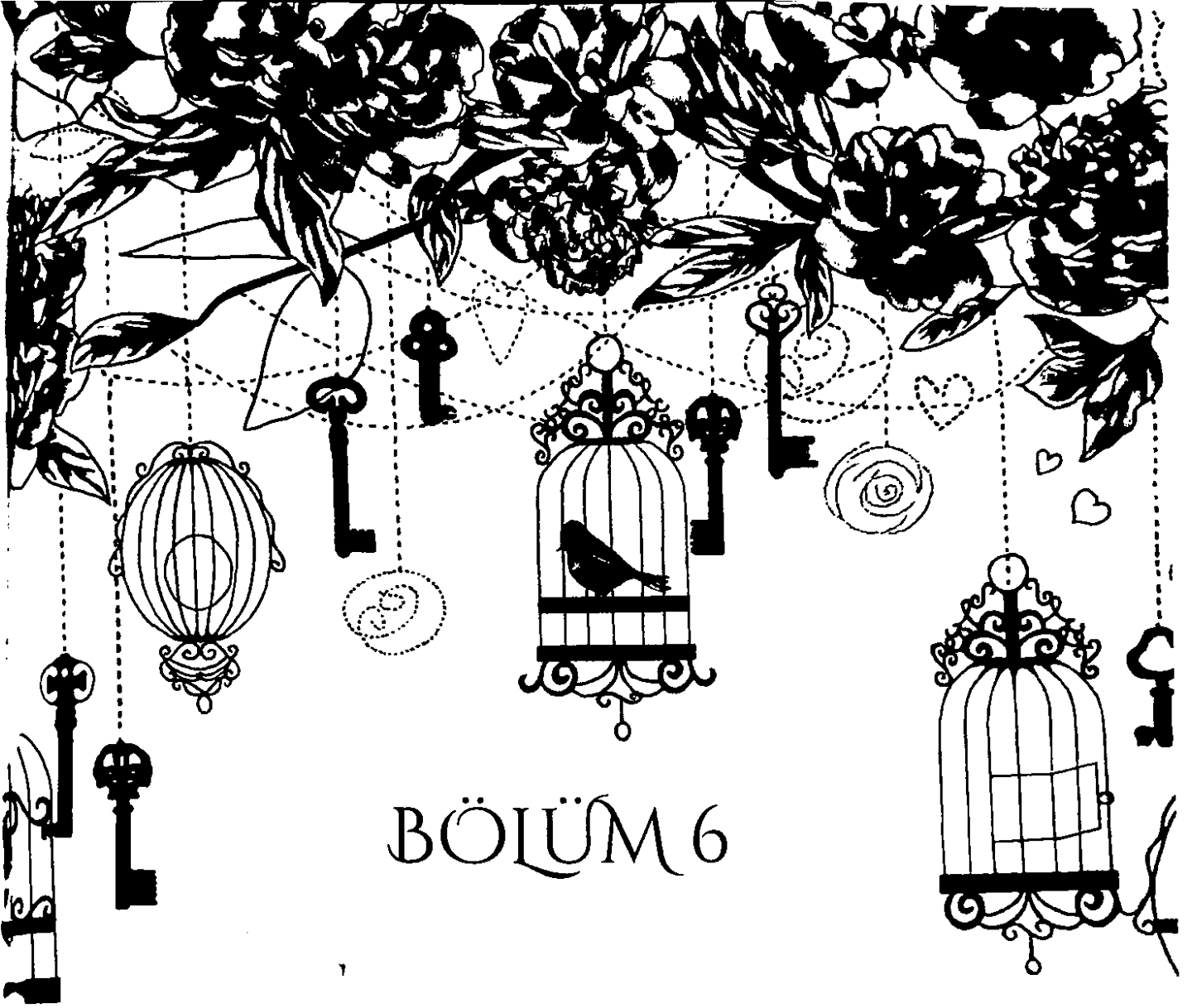
İyi tarafı ne miydi? En azından her şey daha kötüye gidemezdi.

Kütüphanenin kapısı bir anda açıldığında içeri güzel, beyaz saçlı, kalkık elmacık kemikleri ve altın tacı olan bir kadın süzüldü.

Kraliçe Malina.

Yanılmıştım. Daha da kötüye gidiyordu.

Semerleri soracak olursanız, evet, benden hoşlanmıyorlardı. Ama kraliçe? Benden *nefret* ediyordu.

BÖLÜM 6

“Malina, seni bu sabah beklemiyordum,” dedi Kral Midas. Karısını gergin bir gülümsemeyle karşılamak üzere ona dönmüştü.

Polly, elindeki şarap ibriğiyle hızla masadan geri çekilerek bakışlarını yere indirdi. Kraliçenin diğer semerlere de korku saldığını bilmek neredeyse içimi rahatlatıyordu.

Kraliçe, odaya göz atarken dudaklarını ve burnunu eğmişti. “Görüyorum,” dedi alaycı bir şekilde. Omuzlarını geriye atmış, boynunu dimdik tutuyordu. Kraliyet danışmanları onu görür görmez karşısında eğilmişlerdi. Elmastan bir elbise giyip kulaklarına ve boynuna safir takılar takan güzel bir tavus kuşunu andırıyordu. Hareketlerine yansıyan güç ve letafet her ne kadar dikkat çekse de göz korkutucuydu.

Bakışlarını Polly'ye çevirerek kadının üzerindeki elbiseyi inceledi ve ardından kocasına döndü. "Gerçekten mi? Strateji yaparken bile mi, Tyndall? Ne kadar görgüsüz bir hareket," dedi güçlü duruşuyla.

Zavallı Polly'nin çilli yanakları utançla kızarıırken başını eğmişti, sarı saçları yüzünü gölgeliyordu. Midas, her zaman karısını ve semerlerini ayrı tutmak konusunda dikkatli davranırdı. Ancak bugün, Midas'ın dikkatli bir şekilde çizdiği sınırları karısı aşmıştı.

Danışmanlar, evli çifti izlese de kimse bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Fulke bile çenesini kapatmıştı.

Kral Midas'ın dudakları sahte bir keyifle kıvrılrsa da bakışlarına yansıyan öfkeyi kaçırmamıştı. İkisinin arasında hiç sevgi yoktu.

Neredeyse on yıldır evlilerdi. Hem karısı ona bir varis veremediği için hem de taç karısına ancak bir doğumla geçeceğinden Malina'ya içerleniyordu. Orea yasalarına göre Malina, sihir gücü olmadan doğduğu için topraklarına kendi hükmedemezdi. Ya güçleri olan bir koca adayı seçmesi ya da tüm varlığından geri çekilip bir başkasının tahta geçmesine izin vermesi gerekiyordu.

Midas'la evlendiği için gerçek hükümdar kocası olsa bile en azından kraliçeliği hâlâ devam ediyordu.

Highbell Krallığı, ikiye ayrılmıştı. Bazıları kraliçeye sadakatini sürdürüyordu. Ne de olsa Highbell nesiller boyu onun ailesi tarafından yönetilmişti. Babası, Midas'la evlenmelerinin hemen ardından vefat etmişti ve Midas, hâlâ bir yabancı olarak görülüyordu.

İnsanlar kendilerini kraliçeye yakın hissediyorlardı. Çünkü hâlâ tacı elinden alınan güzel prenseslerini hatırlıyorlardı. O zamanlar hiçbir gücü olmadığı için ona acımışlardı. Şimdiyse faydasız bir rahmi olduğu için acıyorlardı.

Highbell'deki diğer insanlar, soylular, Midas'a sadıktı. Kendilerini zengin ettiği için ellerinde olsa kralın ayaklarını öperlerdi. Evlilik teklifiyle Altıncı Krallık'ı sefaletten kurtarmıştı. Sonsuz zenginlik sağlayan gücüyle herkes ona hayran kalmıştı. Malina'nın babası, bu gücü gördüğünde tabii ki anlaşılmayı kabul etmişti.

Aralarında sessiz bir kavga varmış gibi görünüyordu. Oldukça gerginlerdi fakat ben, *her zaman* böyle olduklarını biliyordum. İkisinin de birbirini alttan aldığını hiç görmemiştim.

Yerimde dik durmaya çalışırken kurdelelerim sırtımda kıvrılmıştı. Yan yanayken karşımdaki iki insan, güzel bir çift gibi görünüyordu. Bundan nefret ediyordum. Midas'ın doğal bir karizması varken Malina güzeldi. Mükemmeldi. Teni o kadar solgundu ki ellerinde, boynunda ve şakaklarında uzanan mavi damarları görebiliyordum. Ama bu solgunluk bile onda zarif görünüyordu. Dümdüz beyaz saçları bile hoştu. Söylenene göre bu şekilde doğmuştu. Beyaz saç, Colier ailesinin bir özelliği gibiydi.

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken kraliçenin etrafında olduğu her an yaşadığım gibi midem düğümlenmişti. Midas'ın beni Highbell'e getirdiği günden beri benden son derece nefret ediyordu. Başta bunun için onu suçlamamıştım.

Midas, başını eğerek zaferi karısına teslim etti.

"Kraliçeyi duydun," dedi Polly'yi hafifçe dürterek. "Varlığın görgüsüzce. Çekilebilirsin."

Polly'ye aynı şeyin ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Arkasını dönerek yalın ayaklarıyla mümkün olduğunca hızlı bir şekilde koşarak odadan çıktı. Elindeki şarap ibriğini bırakmayı bile akıl edememişti.

Malina, Polly'den kurtulduğunda gözlerini bana çevirdi. Üzerimde gezinen bakışları, ölümcül geçen kış aylarımız kadar

soğuktu. Bir keresinde yirmi yedi gün süren bir fırtınanın çıktığı düşünülürse bu ciddi bir meseleydi.

“Savaş toplantıların sırasında parlak oyuncağını dışarlarda bırakmamalısın, kocacığım,” dedi Kraliçe Malina iğneleyici bir tonla.

Kendimi sessiz kalmaya zorlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kocasına döndüğü sırada odadaki diğer tüm erkekleri görmezden gelmişti. “Seninle konuşabilir miyim?”

Midas’ın bakışları öfkeyle parıldıyordu, anlaşılan karısı kendisiyle konuşmadan gitmeyecekti. “Müsaadenizle,” dedi Midas, kraliçeyle birlikte odadan çıkmak üzere harekete geçmişlerdi.

Kral Fulke, yürürken ellerini sırtına uzattı. “Kadınlar ha, Midas?” dedi küçümseyerek gülerken.

Kraliçenin, elbisesinin eteklerine uzanan elleri yumruk olmuştu ama söyleyeceklerini koridora saklıyordu.

İşte şimdi sıra bana gelmişti. Burada durup Fulke’ın benimle uğraşmasına müsaade edecek değildim. Sessiz adımlar atarak arkamı dönüp aceleyle odadan çıktım. Kemerin altından ilerleyerek karanlık koridora kaçmışım.

“Nereye gitti o?”

Fulke’ın can sıkıcı kelimeleri hızla peşimden geldi. Tam bir aptaldım. Aceleyle hareket ederken en yakındaki kemeri seçmiştim ki bu yol benim odalarımaya değil orta avluya çıkıyordu. En azından Midas dönene ya da Fulke gidene kadar orada saklanabilirdim.

Orta avluya ilerlerken rahatlayarak iç çektim. Büyük ve loş hapisanem beni karşılamıştı.

Bakışlarımı kaldırdığımda kubbe şeklindeki tavanın bugün tamamen karla kaplandığını gördüm. Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Bu durum, her şeyi daha klostrofobik bir hâle sokuyordu.

Soluk gri ışığı yansıtan her bir pencere midemin daha da kassılmasına sebep oluyordu. Gökyüzünü görmeyi umut etsem de şansım yaver gitmemişti.

İyi tarafı ne miydi? En azından Midas'ın geçen sefer kullandığı yatağı kaldırmışlardı. Keyfimi kaçırarak şeylerin sayısı azalmıştı.

Parmaklarımı, camdan duvarları süsleyen yaldızlı asmalara uzattım. Terlikli ayaklarımın altında parlayan bir zemin uzanıyordu. Etrafımdaki tüm bitkiler ve heykeller som altındandı. Tek bir yerde gereğinden fazla zenginlik vardı.

Bu sarayın *her yerinde* altın vardı. Nedense bu odada daha da yoğundu. Belki önü karla kaplanan pencereler dışarıyı gizlediği için böyle hissediyordum. Belki de bitkilere bile el sürülmediği içindi. Midas etrafına baktığında zenginlik görüyordu, benim gördüğüm ise sadece bir *mezarlıktı*.

Başımı kafesimin diğer ucuna çevirdim, yerde bir yığın yastık ve yorgan vardı. Tavan fazlasıyla yüksek ve oda da devasa olduğu için burası *buz gibiydi*. Odanın iki ucunda da yer alan büyük şömineler bile burayı ısıtmaya yeterli değildi.

Birkaç yastığı ayağımla iterek üzerlerine oturdum ve yorganelardan birini kucağıma çektim. Böylelikle...

Ön taraftaki kapı hızla açıldığında yerimden sıçramıştım.

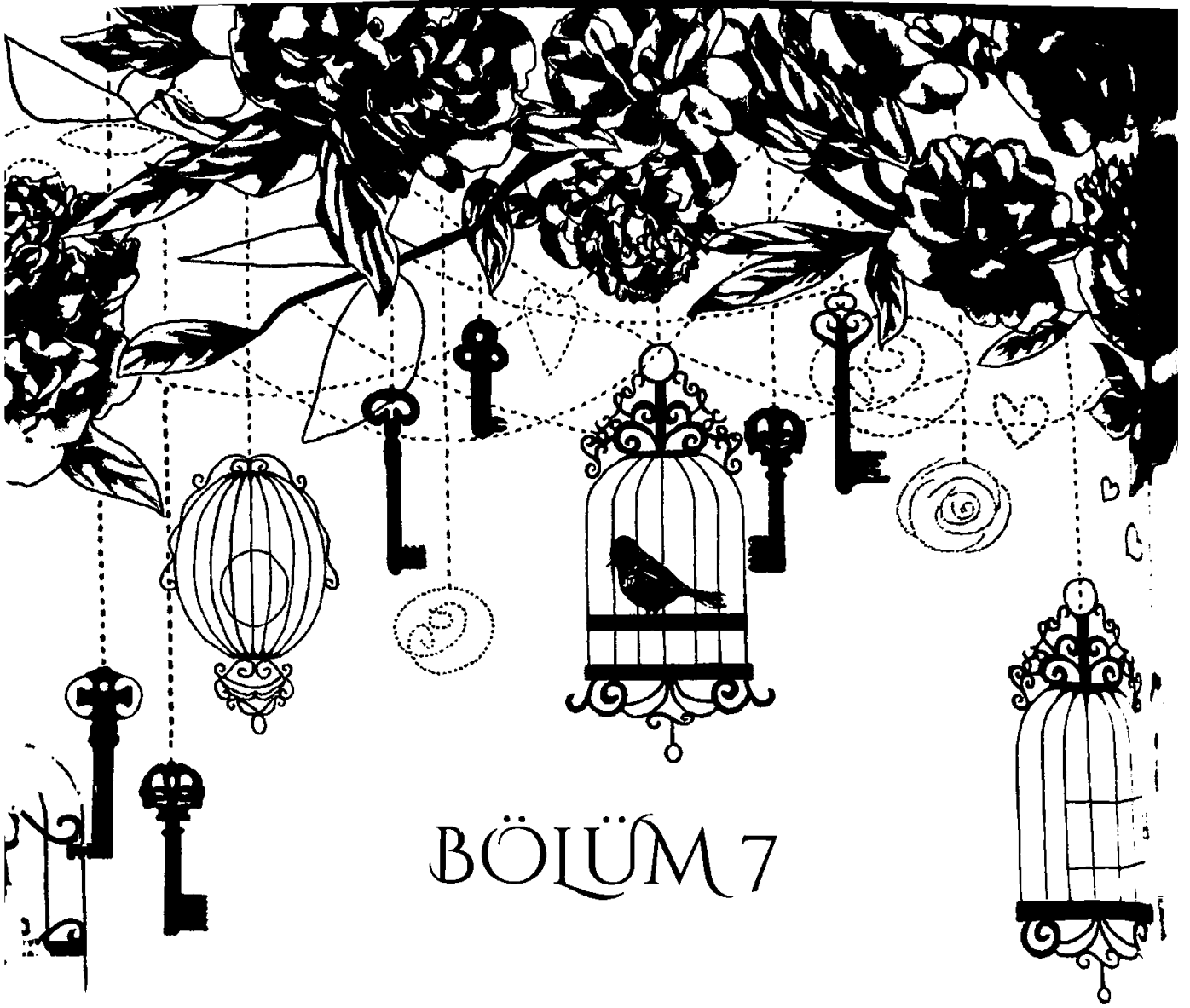
“Ve bu da toplantımı bölebilecek kadar önemli bir konuymuş gibi mi geldi, Malina?”

Kral ve kraliçenin konuşmak için *buraya* geldiğini fark edince olduğum yerde kalakaldım.

“*Toplantın mı?*” diye patladı Malina. “Tyndall, bana söylemeden nasıl Dördüncü Krallık’a saldırı planlarsın?”

Lanet olsun.

Eğer beni yakalarlarsa... Titriyordum ve bunun soğukla hiçbir alakası yoktu. Buradan *hemen* çıkmam gerekiyordu.

BÖLÜM 7

Kral ve kraliçe orta avluya girdiklerinde adım sesleri birer kırbaç misali odada yankılanıyordu. Görünmeden kapıya ulaşmam mümkün değildi. Gittikçe yaklaşıyorlardı ve beni gizleyen birkaç saksı bitkisi vardı.

İyi tarafından bakarsak en azından dekora uyuyordum.

Yere eğilerek karnımın üzerine uzandım ve battaniyeyle kendimi gizlemeye çalıştım. Olduğum yere kıvrılarak dışarıdan bir insan gibi görünmemek için elimden geleni yapıyor; hiç hareket etmiyordum.

“Sana hesap verecek değilim, Malina. Kral benim, toprakları uygun gördüğüm şekilde yönetiyorum.”

“Beni kasti olarak bunun dışında bırakıyorsun. Bana, ordunun savunma taktiklerini çalışmak üzere harekete geçeceğini söylemiştin,” dedi tükürürcesine.

“Öyle zaten.” Midas’ın sesinde bıkkın bir ton vardı.

Karısının alaycı sesi kulaklarıma doldu. “Savaşa gidiyorsan bana danışmalısın. Highbell *benim* krallığım, Tyndall. Colierler bu topraklara nesiller boyunca hükmetti,” diye karşılık verdi hiddetle. Cüretine karşılık hayretle kaşlarımı kaldırmıştım.

“Buna rağmen Colier ailesinin soyundan gelen ilk çocuğun hiç gücü yoktu.” Midas’ın sert cevabı boşlukta yankılandı. “Hiç gücü olmadığı gibi ailesi de hazinedeki tüm parayı tüketti. Ben gelmeden önce bu topraklar batıyordu. Eğer ben olmasaydım yırtık pırtık elbiselerle hâlâ bu borç dağının prensesi olmaya devam ederdin. Bu yüzden sakın Highbell’in sana ait olduğunu söyleme. Ben kapıdan içeri girdiğim an, sen kaybetmiştin.”

Kalbim göğüs kafesime hızla çarpıyordu. Bu çok... Mahrem bir konuydu. Benim duymamam gerekiyordu. Eğer Malina bunları duyduğumu bilse kulaklarımı keserdi.

Duymamalıydım ama dikkatli bir şekilde gözlerimin önündeki yorganı hafifçe kaldırarak onlara bakmaktan kendimi alamadım. Küçük boşluktan, kralın ve kraliçenin aralarında birkaç metre mesafeyle karşı karşıya durduklarını görebiliyordum. İfadeleri yoğun ve öfkeliydi, bakışları nefretle buz kesmişti.

Kraliçenin gücünün olmaması bir sır değildi; ancak hiç bu şekilde yüzüne vurulmazdı. Belki de bu ilk değildi. Kapalı kapılar ardında daha önce aynı şeyi yaşamış olababilirlerdi.

“Bunun konuyla hiçbir alakası yok,” dedi Kraliçe Malina tıslarcasına. “Konumuz, senin altı krallığın arasında yüzyıllardır süren barış antlaşmasını bozuyor olman! Üstelik bunu benimle tartışmadan yapıyorsun!”

“Ne yaptığının farkındayım,” diye cevap verdi soğuk bir şekilde. “*Sen* de ne yapman gerektiğini hatırlarsan çok güzel olur, karıcığım.”

Kraliçe buz gibi mavi gözlerini kısmıştı. “Neymiş o? Nedimelerimle odamda oturup örgü örmem ve buz tutan bahçelerde mi gezmem gerekiyor?” Başını keyifsiz bir kahkaha atarak iki yana salladı. “Ben senin elinin altında tuttuğun semerlerinden biri değilim, Tyndall.”

“Hayır, kesinlikle semerlerimden *değilsin*,” dedi. Bakışlarında aşağılama vardı.

Karısının solgun yanakları öfkeyle kızarmaya başlamıştı. Eteklerinin yanında uzanan ellerini tekrar yumruk yaptı. “Artık yatağıma gelmiyor olman kimin hatası peki?”

Kulaklarım utançla yanıyordu. Önceki konuşmalarının mahrem olduğunu söylemiştim ya? Bu daha da kötüydü.

Midas, alayla ona bakıyordu. “Kısırsın,” dediği an kraliçenin irkilerek geriye çekildiği gözlerimden kaçmadı. Bu söylediği tokat gibi bir etki yaratmıştı. “Vaktimi boşa harcamamayı tercih ederim. Çünkü öyle oluyor,” dedi eliyle ikisini işaret ederken. “Boşa zaman. Şimdi, eğer sızlanman bittiyse yapmam gereken işlerim var.”

Geri çekilerek henüz üç adım atmıştı ki kraliçesinin sesi onu durdurdu. “*Gerçeği* biliyorum, Tyndall.”

Bakışlarım ikisinin arasında geziniyordu, bahsettiği şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Saniyeler geçti. Midas sonunda omuzlarını dikleştirip karısına döndü. Kahverengi gözlerinde öyle yakıcı bir ifade vardı ki kraliçe geri adım attı. Elinde nasıl bir koz olduğunu bilmiyordum ancak ileri gitmişti.

“Senin yerinde olsam çok, çok dikkatli olurum,” dedi Midas, sesi alçak ama acımasızdı.

Basit ve dümdüz bir tehditti. Ses tonundaki zalimlik ensem-

deki tüylerin diken diken olmasına yetti. Malina, onu izlerken ben gözlerimi bile kırpmadan kraliçeye bakıyordum.

“Odana d n,” dedi kral, soğuk bir şekilde.

Kraliçe, zorlukla yutkunarak titreyen ellerini ete ine saklamaya çalıştı, odadan çıkıp kapıyı arkasından sertçe çarpmadan önce çenesini gururla kaldırdı.

Bense odadaki sessizliğin içinde nefes almaya bile korkuyordum. Kalbim g  s m   ert e yumrukluyordu. Yanaklarıma doldurdu um havayı  flemez için saniyelerce bekledim.

Midas, derin bir nefes alarak altın tuni ini düzeltti ve dağınık duran hiçbir tutam olmadığına emin olmak için ellerini saçlarında gezdirdi. Kısa bir an sonra kapıya doğru ilerlemeye ba ladı. Kapı ardından kapanıp de adım sesleri uzaklaşmaya ba ladı ında tuttu um nefesimi bıraktım.

Battaniyeyi üzerimden atarak do rudum. Midas’tan önce kütüphaneye geçerek kimse fark etmeden yatak odama dönmem gerekiyordu. Eğer beni  a ırdı ında odamda olmadığımı fark ederse burada onları dinledi imi anlardı ve... Bu benim için pek de iyi sonlanmazdı.

Aya a kalktıktan sonra hızla orta avludan çıkarak kendi koridorunda ko maya ba ladım. Kütüphaneye yaklaşırken kemerin dışında kendimi durdurdum.

 ceriden danışmanların mırıltılarını ve Kral Fulke’nin gürültülü bir şekilde yemek yediğini duyabiliyordum.  i niyor, nefes alıyor,  i niyor, nefes alıyordu.   ren ti. Kapı aralığından içeriye baktığımda   k rlersun ki herkes masaya doğru d nm  t  ve kimse kafesime doğru bakmıyordu bile. Midas da henüz d nmemi ti.

G ne  batarken soluk gri ışık pencerelerden içeri doluyordu ancak erkeklerin i i yakın zamanda bitecek gibi durmuyordu.

Danışmanların, son birkaç gecedir olduğu gibi bu gece de uyu-
yacaklarını zannetmiyordum. Ben de burada onlarla kapalı kal-
mak istemiyordum.

Midas dönmeden harekete geçersen geceyi odamda sakla-
narak geçirebilirdim. Gözlerden de akıllardan da uzak şekilde...
Ya da öyle umuyordum. Muhtemelen Malina'yla konuşmasının
ardından aşırı huysuz olacaktı; bu yüzden onunla karşılaşmak
istemiyordum.

Kendi odama ulaşmak için de kütüphaneden geçmem gere-
kiyordu. Midas, özgürce gezebilmem için sarayın en üst katını
baştan düzenletmişti. Her odaya inşa edilen kafeslerim çok dar
olmasalar da bir odadan diğerine bağlanmak için kullandığım
koridorlarım küçüktü ve sarayın diğer ucuna kadar uzanıyordu.
Bu da sarayın diğer ucuna geçmemin ancak her odanın içinden
geçmemle mümkün olduğu anlamına geliyordu.

Kimsenin bakmadığına emin olduktan sonra kütüphanedeki
kafesimde parmak uçlarımda ilerlemeye başladım. Bakışlarım
diğer uçtaki kemere odaklanmıştı. Acele ama dikkatli adımlar
atıyordum. Çok hızlı hareket edersem diğerlerinin dikkatini çe-
kerdim ama Midas gelmeden sıvışabilmek için hızlanmam ge-
rekiyordu.

Son üç adımım kaldığında bir ses duydum, “Ah, geri döndün
demek.”

Yerimde donarak bakışlarımı çevirdiğimde herkesin gözle-
rinin bana değil kapıdan girmekte olan Midas'a çevrildiğini
gördüm.

Midas'ın bakışları beni bulmadan önce eteklerimi toplayarak
hızla kemeri aştım ve koridora koştum. Banyomu geçip giyinme
odama girene kadar koşmaya devam ettim. Odama girdiğimde
derin nefesler alarak duvara yaslandım.

Başarılı bir şekilde yatak odama gelebildiğim için keyfim yerindeydi. Döner başımı duvara yasladım. Yakalanmadığım için şanslıydım.

Beynim az önce yaşadıklarımı sindirirken kısa bir süre olduğum yerde beklemeye devam ettim. Sadece kulak misafiri olduğum konuşmayı değil, tüm hafta Midas'ın savaş konseyinde konuşulanları sindirmeye çalışıyordum. Midas'ın cesur saldırısı Malina'yı bile ürkütmüştü.

Karar vermeden önce onunla tartışmamış olmasına şaşırma-mıştım. Hep böyle hareket ederdi. Yalnızca kendi takvimine ve planlarına uyardı. Sahip olduğu özgüven onda hep imrendiğim bir özellikti. Malina gibi kraliyet mensubu olarak doğmamıştı. Hükümdar olacağı kimsenin aklından dahi geçmezdi. Kimi zaman gaddar olsa da topraklarını nasıl yöneteceğini bilirdi. Highbell'in paraya ve güçlü bir lidere ihtiyacı vardı ve Midas tahta oturduğu an ikisi de çözülmüştü.

Güneşin batıp ayın yükseldiğini fark ederken gözlerimi kırp-tım. Karıncalanma hissini defetmek için ellerimi kollarımda gezdirirken ürpermişim. İyi tarafından bakacak olursam Midas'ın şimdiye kadar birini göndermesi gerekiyordu; fakat kimse gel-memişti.

Odamdaki ışık, gölgelerin arasında kaybolurken her yer ka-ranlığa gömüldü. Duvardan ayrılarak odamın diğer ucuna doğru, ezbere bildiğim yolda ilerleyip parmaklıklara dayanan küçük masaya yöneldim.

Orada olduklarına emin olduğum mumlara uzandım ancak dokunduğum şey sıcaktı. Hareket eden bir şeydi...

Korkuyla geri çekilmek istesem de çok geç kalmıştım. Karşımdaki el, hızla bileğime dolanarak beni kendine çekti. Bede-nim masaya yaslanmış, ellerim kendini korumak için ileri doğru

uzanmıştı. Bileğimi tutan kişi elini çekerek bu sefer parmaklarını saçıma doladı.

Panikle ona uzanarak kurtulmaya çalıştım ancak beni tutan her kimse kendimi ne kadar geriye çekmeye çalışsam da beni bırakmıyordu.

Tırnaklarımı acımasızca ellerine geçirmeye çalışırken eğer kanatacak kadar canını yakarsam beni bırakabileceğini umut ediyordum. Tırnaklarıma kan bulaştığında karşımdaki kişi acıyla inledi. Başımı yan taraftaki parmaklıklara öyle sert çarpmıştı ki gözümün önünde şimşekler çaktı.

Dizlerimin üstüne düştüm, vücudum titriyor başım zonkluyordu ve sert bir şekilde saçıma sarılan parmaklar beni bırakmıyordu. Saç derime yayılan acıyla bağırarak üzere dudaklarımı araladığımda bir başka el uzanarak sesimi kesti.

Ne yazık ki aynı el burnumu da kapattığı için nefes alamıyordum.

Aldığım darbeden başım dönerken karanlıkta hiçbir şey göremiyordum. Panikleyerek karşı koymaya çalıştım. Boğazım kasılmış ve burun deliklerim nefes alma ihtiyacıyla genişlemişti.

Tüm bunların yanı sıra Midas'ın dışında biri bana dokunduğu için şoka girmiştım.

En son ne zaman birisinin bana dokunduğunu hatırlamıyordum bile. Kralımın anlık şefkatinin yanı sıra dokunulmaya o kadar muhtaçtım ki aşırı tepki veriyordum.

“Tutun onu.”

Emir, içinde bulunduğum durumu umursamayan şekilde kısa ve netti. Sesi tanıdığım an midem kasıldı.

Kraliçeydi.

Beni tutan her kimse başımı sertçe parmaklıklara yasladı, avucu hâlâ ağzıma kapılıyken en azından burnumu serbest bı-

rakmıştı. Kesik nefesler alırken boynum garip bir açıyla duruyordu ve eğilmeye zorlandığım için kalçalarım arkamdaki masaya çarpıyordu.

Görüş alanıma Kraliçe Malina girdiğinde gözlerimi kırptırdım. Elinde bir mum vardı ve yüzüne yansıyan gölgeler teninin daha da solgun görünmesine sebep oluyordu.

“Saklanıp bizi dinlediğini fark etmeyeceğimi mi sandın?” diye sordu. Mumu tehdit edercesine bana yaklaştırdığında sıcaklık yanaklarımı yalamaya başladı.

Cevap vermek üzere ağzımı açsam da ben daha sesimi çıkaramadan beni susturdu. “Sus.”

Derhâl ağzımı kapattım, başımdaki el tekrar saçlarımı çekmeye başladı. Gözlerimin yaşarmasına sebep olacak kadar canımı yakıyordu.

Malina, duygusuzca beni süzmeye devam etti. “Kralın gözdesi,” dedi tükürürcesine. Sanki bu kelime var olan en iğrenç kelimeymiş gibi söylemişti. Muhtemelen öyleydi de. “Bunca yıldır merak ediyorum; neden altına dönüştürmek için işe yaramaz bir yetim kızı seçmiş olması yetmezmiş gibi bir de onu ödül gibi rafında saklıyor,” dedi. Bakışlarındaki küçümsemeyle kafesimi süzüyordu. “Ama Midas’ın her zaman takıntıları vardı.”

Ben bir takıntı değildim. Beni seviyordu. Kraliçe sadece bunu kabullenmek istemiyordu.

Bakışlarımdan sanki düşüncelerimi anlamış gibi kahkaha attı. “Onun kalbinin sana ait olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu. Ses tonundaki acıma ve alay birbirine karışırken göz göze gelebilmemiz adına eğildi. Bana o kadar yakındı ki renksiz dudaklarından çıkan solukları hissedebiliyordum. “Ah canım, sen kulübesinden ayrılmayan bir köpekten farklı değilsin. Gösteriş yapmak için kullandığı bir ödölsün.”

Bu yalandı. Yalan olduğunun farkındaydım ama nefret ve kıskançlıkla kustuğu bu kelimeler beni etkilemiyormuş gibi yapacak kadar vurdumduymaz değildim. Saç derimdeki sızlayan acıya onun sözleri de eklenince yanaklarıma süzülen gözyaşları hızlanmaya başladı.

İç çekerek başını iki yana salladı. Bakışlarını karla kaplanan pencereye çevirmişti. “O zamanlar aptal bir kızdım. Tyndall çıkageldiğinde, bana ait olanı yönetecek gücü olmayan bir kraliyet mensubuydum.”

Hareket etmeden onu izliyordum. Zaten hırpalanan saç derimin daha çok acı çekmemesi için yerimden kıpırdamıyordum.

“Babam, Midas’ın tanrılardan bir hediye olduğunu söylemişti. Dilinden dökülen romantik evlilik teklifi ve altın elleriyle yakışıklı bir *kanun infazcısıydı*. Teklifini hevesle kabul edeceğime dair hiç şüphe yoktu. Şans eseri bizi bulmuş gibi *görünüyordu*. Tam da ihtiyacımız olan kurtarıcıydı. Seni getirmesi umurumda bile olmamıştı.”

Hissettiğim acıyı bastırarak sözlerine odaklanmaya çalışırken başım dönüyordu. Kendimi bu duruma sokan bendim. Onun burada üstüme atlamayı beklediğini fark edecek kadar bile etrafıma dikkat etmiyordum.

“Ne de olsa her adamın günahları vardır,” dedi Malina. Ses tonundan, Midas’ın günahının ben olduğumu net bir şekilde anlayabiliyordum. “Tyndall, seni bir yadigâra çevirdi. Altına bulanmış teniyle kafeste sergileyebileceği ve tadını çıkarabileceği yetim bir kız. Parlak ve şatafatlı. O zamanlar benim için hiçbir önemin yoktu, şimdi de yok. Nedenini biliyor musun?”

Dişlerimi sıkarken öfke, gözlerimi her kapatıp açışında göz kapaklarımı yakıyordu. Kurdelelerim ileriye doğru hareket ederek beni tutan adamın bacaklarına uzandı. Kurdelelerimi kimse-

nin bilmesini istemiyordum ama Şu an güvende olmam, sırrımdan daha önemliydi.

Malina'yla geçmiŐte birkaç kez karŐılaŐmıŐtık ancak genelde ikimiz de birbirimizi görmezden gelmek için elimizden geleni yapıyorduk. Daha önce bana hiç saldırmamıştı. Bu ilk kez oluyordu ve aramızda daha saldırgan bir iliŐkinin başlayacak olmasından tedirgindim. Kmseyen sözleri ve kibirli bakışlarıyla başa ıkabilirdim. Ama bu? Glgelerde saklanıp beni cezalandırmak için orada bekliyor olmasından korkmak? Düşüncesi bile rpermeme sebep oluyordu.

“Neden?” diye sordum. Belli ki bunu sormamı beklemiŐti.

Malina'nın gözleri parıldıadı. “nk sen oradasın, ben buradayım.”

Basit bir cümleydi ama kalbim, Şeytani bir canavarın dişlerinin arasında ezilmiŐ gibi hissettim.

İfademde her ne gördüyse zaferle gülümsedi. Bakışlarını kaldırıp beni tutan kişiye dnmŐti. “Onu bırakabilirsin.”

Kurdelelerim hızla adamı bırakarak yere döküldüler.

Saçlarım zgr kalsa da arkamdaki kişi beni bırakmadan önce bir kez daha yüzümü parmaklıklara bastırdı. Düşmemek için elimi hızla altın kafesime doladım. Diğer elimse, bakışlarım kraliçenin muhafızına yönelirken sa diplerimi okŐamakla meŐgld. İri yarı acımasız adamın çenesi sakalla kaplıydı ve gözlerinde kendini beğenmiş bir eda vardı. Kurdelelerimi tekrar harekete geçirip onu boğmamak için kendimi zor tuttum.

“Yerini bil, *semer*,” dedi Kraliçe Malina. Geriye çekildiği sırada bakışlarım ona çevrildi. “Sen Midas'ın yalnızca altına aldığı değersiz bir eşyadan ibaretsin. Gösteriş yapılacak bir eşya...” Kapıdan çıkmadan önce durarak omzunun üzerinden bana baktı. “Seni bir daha bizi gözetlerken yakalarsam altın kulaklarını ke-sip alırım.”

Ellerim yumruk olmuştu. Ona bakarken zihnimde *sürtük* kelimesi dönse de bunu dile getirmeye cesaret edemiyordum.

Malina, başıyla muhafızına bir işaret yaptı. “Söylediğimi anladığına emin ol.”

Kapıdan çıktığı sırada dudaklarından dökülen kelimeler kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Muhafız birdenbire arkasını dönüp yumruğunu parmaklıklarımın arasından karnıma indirdiğinde hazırlıksız yakalandım.

Darbenin etkisiyle geriye doğru düştüm. Acıdan kusmamaya çalışırken diğer yandan öksürüyordum. “Kraliçeyi duydun mu?” diye homurdandı adam başımda dikilirken.

“Ben... Duydum.” dedim zorlukla. Ona öfkeyle bakıyordum. “Güzel.”

Tek bir kelime daha söylemeden arkasını döndü ve kapıyı kapatarak odamdan çıktı.

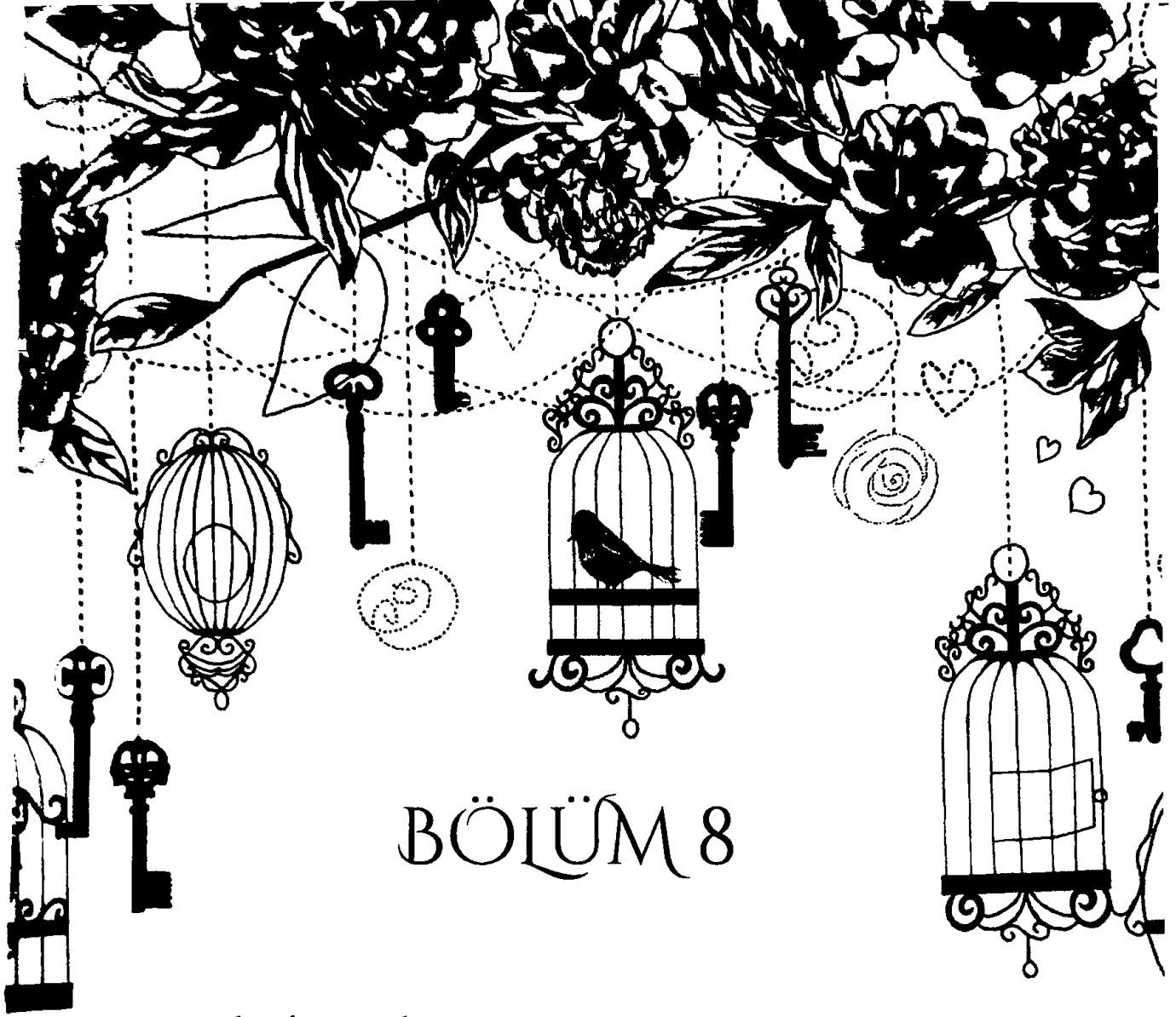
Lanet olsun. Keşke bugün yataktan hiç çıkmamış olsaydım.

Ayağa kalkmak için birkaç dakika boyunca derin nefesler almam gerekmişti. Hâlâ karnım ve saç derim korkunç şekilde acıyordu. Mumları yakmakla uğraşmadan yatağıma doğru sendeledim. İyi tarafı ne miydi? En azından kafesimin parmaklıkları, onların daha fazlasını yapmasına engel oluyordu.

Yatağıma uzandığım an kurdelelerim, beni bu dünyadan uzaklaştırmak isteyen ipek birer örtü gibi etrafıma dolandılar. Tırtılı saklamak isteyen bir koza gibilerdi.

Ama o gece uykumu kaçıran şeyin Malina ya da onun muhafızı olmadığını fark ettim. Ağrıyan başım ve sızlayan karnım da değildi. Asıl sorun vaktimin daralıyor olmasıydı. Çünkü yakında, ordular Dördüncü’nün sınırlarına dayanacaktı ve Kral Fulke, yardımlarının karşılığını almak için gelecekti.

Yani, beni.

BÖLÜM 8

Korkuyla uyandım. Genelde gündüz insanı olmadığı için sıçrayarak uyanırdım. O kadar çok şarap içiyordum ki çoğunlukla akşamdan kalma olduğumdan erkenden aydınlık güne uyanmayı sevmiyordum. Hoş, beni karşılayacak bir aydınlık zaten yoktu. Gün ışığını yıllardır doğru düzgün görmüyordum.

Bugün uykum açılırken normalde yaşadığım hoşnutsuzluk bambaşka bir sebeple gölgeleniyordu; çünkü zamanımın dolduğunu biliyordum.

Bunu *nereden* bildiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, belki havadandı. Belki pencereimin dışında esen habis rüzgârdandı. *Dul fırtına* bir ağıt misali acı acı haykırıyordu. Kum saatindeki son kum tanesinin, tıpkı denize atılan bir taş misali dibe düştüğünü bana hatırlatıyor gibiydi. Dökülecek hiç tanecik kalmamıştı.

Gözlerimi açarak bakışlarımı pencereye çevirdim. Camın üzerini kaplayan buzu görünce titredim ve kurdelelerimi vücudumdan uzaklaştırdığım an her tarafıma yayılan ağrıyla inledim. Başımda ve karnımda, dün gece uğradığım korkunç saldırının izi olan morluklar varmış gibi hissediyordum.

Dikkatlice doğrulduktan sonra parmaklıkların ardındaki odaya baktığımda Digby'nin çoktan sabah devriyesi için buraya geldiğini fark ettim. Dün gece burada olmaması çok kötüydü. Bu benim hatamdı.

On sekiz yaşımdayken, geceleri muhafız göndermemesi için aylarca Midas'la kavga etmişim. Birilerinin orada durup uyurken beni izlediğini düşünmek tüylerimi ürpertiordu. Sonunda pes edip en azından geceleri uyurken bana mahremiyet sağlamıştı. Şu an bu kararımdan biraz pişmanlık duyuyordum.

Gelen kişi kraliçe dahi olsa Digby'nin, onun gözetimindeyken saldırıya uğramama müsaade edeceğini hiç sanmıyordum. En azından Midas'a haber verirdi. Benim aksime. Midas'a bir şey söylemeye niyetim yoktu. Bu sadece Malina'yı daha fazla öfkeliendirirdi ki bu isteyeceğim son şeydi.

Yatağımdan kalkmaya çalıştığımda, bunun tahminimden daha zor olduğunu fark ettim. Karnımdaki acıyla yüzümü buruşturduğumda Digby, kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. Fazla dikkatliydi.

"Midem kötü. Şarabı kaçırmışım," diye yalan söyledim, hafifçe karnıma vururken. Bir şeylerden şüphelenip soru sormasını istemiyordum. Sorular tehlikeliydi.

Başımı çevirerek gözlerimi ovuşturduktan sonra etrafa baktım. Kafesimin parmaklıklarına asılı olan bir elbise vardı. Altın rengi kumaş o kadar inceydi ki buna elbise demek bile zordu.

Dişlerimi birbirine bastırırken karşımdaki elbiseye baktım.

Omurgam kaskatı kesilmişti. Bu elbiseyi benim için seçen kişi Midas olmalıydı. Bu bir mesajdı, kısa ve net.

Bu gece bir semer gibi giyinecektim. Bu gece kafesimden çıkmama izin verecekti.

Belirsiz kumaşa bakarken yakasından başlayıp ince eteğinin başladığı kısma kadar derin bir göğüs dekoltesi olduğunu fark ettim. Kurdelelerim, parmaklarımla aynı anda harekete geçmişti. Yumruklarımı, içimde yükselen öfkeyle sıktım. Bu elbise tam da Kraliçe Malina'nın söylediklerine uyacak zamanda karşıma çıkmıştı.

Sen değersiz bir eşyasın.

Gösteriş yapılacak bir eşya.

Arkamı dönerek elbiseyi askıda bıraktım ve yatak odamdan çıkıp giyinme odama ilerledim. Digby'nin bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Diğer odada yalnız kaldığımda karanlığın içinde bir süre bekledim. Nefes alıp vererek sakinleşmeye çalışıyordum. Yumruklarımı açmak için kendimi zorlarken kurdelelerim de serbest kalmıştı. Diğer odada kapının açılıp kapandığını işitince, Digby'nin devriyesini tamamlamak üzere çıktığını anladım. Bunu bana mahremiyet sağlamak için yaptığına şüphem yoktu.

Masaya doğru ilerlerken kurdelelerim hemen arkamda beni takip ediyorlardı. Makyaj masasına oturdum ve kar pencereyi örttüğü için önümdeki kandili yaktım. Karın gölgesinde kalan oda, aydınlandı.

Üzerimi çıkartırken kurdelelerimden yardım aldım, tüm kıyafetlerim ayağımın dibinde uzanıyordu. Çıplak bir şekilde aynanın karşısına dikilerek vücuduma bakıyordum. Altın ten rengimde karnımın üzeri hırpalanmış, köşeleri kabarık bir bulut misali yayılan garip bir morluk oluşmuştu. Burası tam da muhafızın yumruk attığı yerdi. Parmaklarımı uzattığımda yayılan

sancıyla yüzümü buruşturdum. Bana Midas'ın altın çay takımını anımsatmıştı. Hizmetçiler onu sürekli temizlese de parlatılması gereken bir noktası hep olurdu.

İç çektim. Elimi, karnımdan uzaklaştırarak aynanın yanındaki kancaya asılı, yere kadar uzanan sabahlığı üzerime geçirdim ve kemerini bağladım.

Ardından parmaklarımı dikkatlice başıma uzatarak saç derimi kontrol etmeye karar verdim. Yavaşça bile dokunsam sızlayarak nefesimi kesmeye yetiyordu. Saçımı tararken fazlasıyla nazik davranmam gerekmişti.

“Nasıl uyudun?”

Midas'ın sesiyle irkilerek kalbime kapanan elimle ona döndüm. “Kutsallara lanet olsun, beni korkuttun,” dedim azarlarca. Kafesimin kapısını açtığını da yatak odama kadar gelen ayak seslerini de duymamıştım.

Kemerin hemen altındaki parmaklıklara yaslanmış, oradan bana gülümserken dilini şaklattı. “Auren. Tanrılara kötü söz söylememelisin.”

Karşımdaki kişinin Midas olduğunu görünce kalp atışlarım yavaşladı. Loş ışıktaki çok güzel görünüyordu. Tuniği altın rengi karamelayı, saçlarıysa sıcak konyağı anımsatıyordu.

“Sizin için ne yapabilirim, kralım?” diye sordum. Kelimeleirim saygılı, ses tonum düz ve zayıftı.

Midas, düşünceli bir şekilde beni süzerken parmakları çenesine uzandı. Bakışının altında huzursuzdum, sanki tenimi örten ince sabahlık kaybolmuş da karşısında çırılçıplak kalmış gibi hissediyordum.

“Bana kızgın olduğunu biliyorum,” dedi sonunda. Beni hırslı yakalamıştı.

İfadesinden bakışlarımı ayırmadan aklında neler döndüğünü anlamaya çalışıyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum bile.

Cevap vermediğim için üzerimdeki bakışları hüzünlü bir hâl aldı. Artık kudretli Kral Midas gibi görünmüyordu. Sadece Tyndall'dı. "Konuş, Auren. Sesini duymayı, seninle vakit geçirmeyi özledim," dedi yavaşça. Üzerimdeki bakışları az da olsa yumuşadı.

Ona kızgındım. Paramparçaydım. Onunla aynı safta mıydım, neler dönüyordu, bilmiyordum bile. Tüm bunların nasıl yaşandığından bihaberdim. Bunları söylemek yerine boğazımı temizleyerek dudaklarımı araladım. "Meşguldün."

Başını salladı ama ne o ne de ben birbirimize yaklaşmak için bir adım attık. Aramızda bu üç metrelik mesafeden çok daha fazlası vardı. Tam ortamızda bir çukur uzanıyordu ve biz, bu çukuru kendimiz kazmıştık. Tek bir yanlış adımla tōkezleyip kurtulamayacağım bu düşüşe balıklama atlamak istemiyordum.

Ona bakarken tenimin altında umut ve korku tohumları filizleniyordu. Bana sert davranmıştı, hem de daha önce hiç olmadığı kadar sert. Çok stresli olduğunun farkındaydım, ben de daha önce insanların içinde ona hiç böyle davranmamıştım ama aramızdaki ilişki zedelenmişti. Bir de Fulke konusu vardı.

Altın gözlerim ona odaklandı.

Beni Fulke'a veriyorsun.

Sessiz çığlıklarım zihnimde yankılanırken bir ses bana karşılık verircesine zihnime doldu. Bu *Midas*'tı. Bir zamanlar kanun infazcısı olan adamdı. Tacı ve unvanı olmayan. Sadece bir amacı olan güçlü, kendinden emin bir adamdı. Beni kurtarıp yanına alan, Altıncı Krallık'ın hatta lanet olasıca Orea'nın tamamında beni ünlü edene kadar yücelten adamdı. Beni altına dönüştürerek ödülüymüşçesine bir kaidenin üzerine yerleştirmişti ve tüm bunlardan önce, benim dostumdu.

Şimdi ona bakarken diğerlerinin göremediği şeyi görüyordum. Görmelerine izin *vermediği* şeyi. Kaşlarının üzerine yük-

lenen sıkıntılı ifadeyi anlıyordum. Omuzları gergindi. Stresten, gözlerinin yanlarında çizgiler oluşmuştu.

“Sen iyi misin?” diye sordum sessizce.

Sorum onu ürkütmüş gibi yerinde doğruldu, aramızdaki düşünceli sessizlik her neyse bir anda zayıf bir ip gibi tam ortadan kopuvermişti.

“Bu gece uslu durman gerekiyor, Auren.”

Dudaklarından dökülen kelimeler zihnimdeki çarklarda dönüp dururken gözlerimi kırıştırdım. Sanki söylediklerinden başka bir anlam çıkarabilirdim, belki bilmece gibi konuşarak başka bir şey ifade ediyor olabilir, diye düşündüm. Ama... Bunun altında gizli bir anlam yoktu.

Boğazım kurumuştu. “Uslu mu durayım?”

“Bu gece o elbiseyi giy. Muhafızlarını takip et. Sana hitap edilmedikçe konuşma, her şey yolunda gidecek. Bana güveniyorsun, değil mi?” diye sordu. Delici bakışları kararlı bir şekilde içime işliyordu.

Gözlerim acımaya başladı. *Güveniyordum*, demek istedim. *Ama şimdi hiç emin değilim.*

“Her zaman sana güvenmem gerekmiyor mu?” diye cevapladım temkinli bir şekilde.

Midas, bana tekrar gülümsedi. “Tabii ki güvenmelisin, Kıymetlim.”

Arkasını dönerek giyinme odamdan çıktı. Adım sesleri kafesimin kapısının kapandığını duyana kadar yatak odamda ilerlemeye devam etmişti. Uzaklaşmasını dinlerken olduğum yerde bekliyordum. Yatak odamın kapısı kapandığında ardında bir sessizlik bıraktı.

Derin bir nefes verdiğim an, bedenim neredeyse makyaj masamın sandalyesine yığıldı. Aynaya baksam da hiçbir şey görmüyordum. Parmaklarım içime dolan duygu seliyle titriyordu.

Midem, bulanarak beni içimdeki her şeyi boşaltmakla tehdit ederken kendimle çatışıyordum. “Kendini topla, Auren,” diye azarladım kendimi. Gözlerimdeki acıyı bastırmak için avuçlarımı yüzüme bastırdım.

Uslu durmamı istiyordu. Ona güvenmemi istiyordu. Bunca yılın ardından benim güvenimi kazanmıştı değil mi?

Öyle değil mi?

Cevabı oldukça net bir *evet* olmalıydı. Cevabı kolay olmalıydı. Sorun şuydu ki değildi.

Dişlerimi sıkarak hızla ayağa kalktım. Daha ne yaptığının farkına bile varamadan elimi camdan kandile uzatarak öfkeyle aynaya doğru fırlattım.

Bir kırılma sesi odada yankılanırken aynanın tuzla buz olması keyfimi yerine getirdi. Göğsüm hızla inip kalkarken aynanın kırık parçasına bakıyordum. Bedenim şekilsiz görünüyordu ve karşımda üç yansımaya bölünmüştü.

“Leydim?”

Uyuşmuş bir şekilde başımı çevirdiğimde kafesimin yanında duran Digby’yi gördüm. Yüzünde tedirgin bir ifadeyle parmaklıkların ardından bana bakıyordu. Kandil sönmüş ve paramparça bir şekilde yerde uzandığı için odam gölgelere kucak açmıştı. Yalnızca elinde bir mum vardı. Bir şeyler söyledi ancak kulaklarım çınlıyor, nefesim onu duymama engel olacak kadar gürültülü bir şekilde dudaklarımdan firar ediyordu.

Kendime gelebilmek için başımı salladım. “Ne?”

Başını eğdiğinde kahverengi gözleri de aşağı çevrildi. Sersemlemiş bir hâlde bakışlarını takip ettim ve avucumu yukarı doğru kaldırdım. Bakışlarım elimi bulduğu an beynim tekrar sinir hücrelerimle bağ kurmuş gibiydi. Kandili tuttuğumda avucumu yakmıştım.

Yavaşça yaraya dokunduğumda varla yok arası bir sızı teni-

me yayıldı. Çok kötü görünmese de tenim solmuştu ve hafif bir ağrı vardı. “İyiym,” dedim.

Digby, homurdandı; fakat hiçbir şey söylemedi.

Elimi indirerek bakışlarımı ona çevirdim. “Bunun dışarıdan nasıl görüldüğünün farkındayım,” dedim. Başımı iki yana sallamıştım. “Etrafı altın şeylerle çevrili, zavallı gözde kız odasında sinir krizi geçiriyor,” diye ekledim kendimi hor görerek.

“Öyle söylemeyin.”

Beni şaşırtmıştı. Garip bir şekilde... Güzeldi. Sanki bu aksi yaşlı adam benim daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. Ben cevap vermeden arkasını dönerek uzaklaştı ve beni yüzümdeki küçük gülümsemeyle yalnız bıraktı.

Bir dakika olmadan döndüğünde elinde yeni bir kandil vardı. Bu seferki daha büyüktü. Muhtemelen kütüphaneden aldığı bu kandili, parmaklıkların arasından uzatarak yere bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce. İlerleyerek kandili aldım ve masaya bıraktım. Etrafa yeterince ışık yayıldığında yarattığım dağınıklığa bakarak irkildim. Burayı temizlemeye gelen temizlikçiler büyük ihtimalle mutlu olmayacaklardı.

Kandilin kırık camlarını toplamak üzere yere eğildiğim an Digby, dikkatimi çekmek için elini parmaklıklara hafifçe vurdu. “Bırakın onu.”

Camın üzerindeki elim duraksadı. “Ama-”

“Bırakın. Onu.”

Tek kaşımı kaldırarak iç çektim. “Nadiren konuşan biri için fazla buyurgansın.”

Sabit bir şekilde bana bakmayı sürdürdü.

İç çekerek yerimden kalktım, sakinleşmiştim. “Tamam, tamam. Bana öyle bakma.”

Digby, başıyla beni onaylarken dağınık gri sakallarını kaşıyordu. Sanki kazandığı için hâlimden memnun gibiydi. Güvenilir

muhafızım, benim güvenliğim konusunda fazla ciddiye. Anlaşılan beni benden korurken bile tavrı değişmiyordu.

“Arkadaşım olduğunu biliyordum, Digby,” dedim onu kızdırmaya çalışarak. Gülümsemem gözlerime ulaşmasa bile denemekten zarar gelmezdi. Hislerimi ona yansıtarak Midas’la olan her şeyi kafamdan atmaya çalışıyordum. Böylece rahat bir nefes alabilecektim. “Bir içki oyununa ne dersin?” diye sordum umutlu bir şekilde.

Digby, gözlerini devirdi. “Hayır.” Topukları üzerinde dönüp ilerlerken bir sinir krizi daha geçirip bir şeyleri kırıp dökmeyeceğim için rahatlamış görünüyordu.

“Ah, hadi ama, bir tanecik?” Arkasından seslensem de tam da tahmin ettiğim gibi hiç duraksamadı. Bu yalnızca dudağımdaki gülümsemenin daha da genişlemesini sağladı.

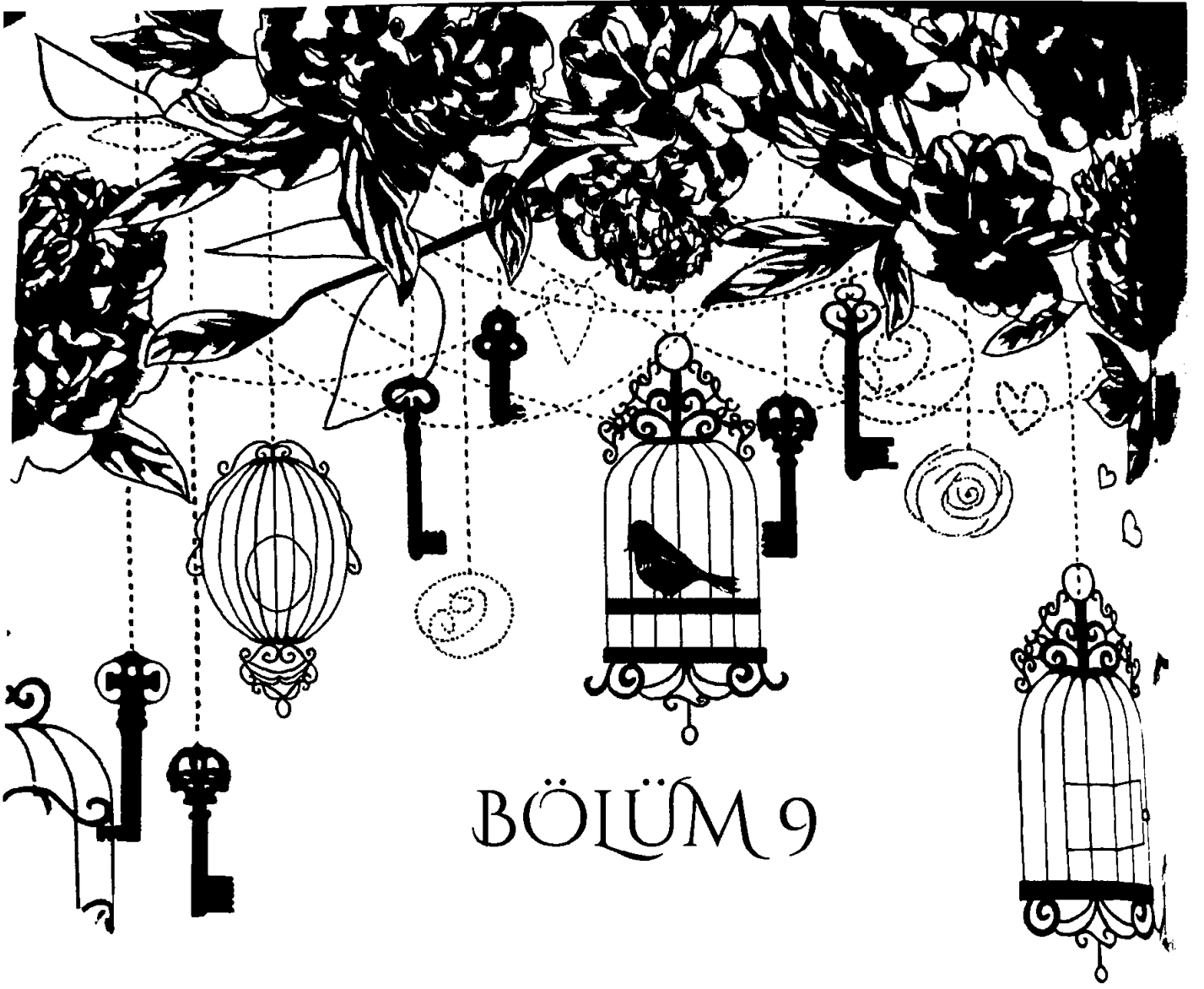
Tekrar yalnız kaldığımda kırık aynanın karşısına oturarak iç çektim. Digby’yle uğraşmak dikkatimi dağıtmıştı. Bir anlığına karşımdaki üç yansımayı inceledim ve hemen ardından işe koyuldum. Hassas saç derime dikkat ederek kurdelelerimin saçımı taramasını bekledim. Daha sonra saçlarımı örecektim. Bu tıpkı bir askerin zırhını kuşanmasına benziyordu.

Şimdilik, hâlâ gün ışıırken güvende olduğumu biliyordum. Şimdilik, zamanım vardı.

Ama bu gece alacakaranlık çöküp de yıldızlar parlamaya başladığında Kral Midas’ın gözdesi olarak sahneye çıkmam beklenecekti.

Uslu durmam beklenecekti.

Tüm gün zihnimde dönüp dolaşan tek bir soru vardı. Eğer bunları *yapmazsam* ne olurdu?

Saçımı tarayıp örmek için kendime vakit ayırmıştım. Sanki ya-
vaş hareket edersem bir şekilde kaderimi erteleyebilmişim
gibi her işimi ağır ağır hallediyordum. Kısıtlı zamanım yokmuş
gibi rol yapıyordum.

Hayatta birçok şekilde rol yapabiliirdiniz. Hatta bir noktadan
sonra o kadar iyi rol yapardınız ki kendi yalanınıza inanmaya
başlardınız. Sonuçta hepimiz birer oyuncuyduk. Her birimiz bi-
rer kaidenin üzerinde durmuş, sahne ışığının üzerimize gelmesi-
ni bekliyorduk ki günümüzü bitirip geceleri uyuyabilmemiz için
gereken o rolümüzü tamamlayabilelim.

Şimdiyse işlerimi gönülsüzce tamamlarken bu gece olacak-
lardan zihnimi uzak tutmaya çalışıyordum. Ama bedenim bili-
yordu. Göğsümdeki daralma ve zorlukla alıp verdiğim nefesler-
den bunu anlayabiliyordum.

Dikkatimi dağıtıp kendimi meşgul tutmaya çalışsam da yapabildiğim tek şey arp çalmak ve zihnim sıkıntıyla dolup taşana kadar dikiş dikmekti.

Bir noktada gerginliğim öyle bir raddeye ulaşmıştı ki kafesinde volta atmaya başlamıştım. Muhtemelen parmaklıkların ardında huzursuzca dolanan bir kaplana benziyordum.

İyi tarafı ne miydi? Elimdeki yanık daha iyi durumdaydı. Avucumun tam ortasında küçük bir çizgi oluşmuş ve altın tenimin normal parıltısını daha turuncumsu gösteriyordu. Karnım hâlâ acısa da saç derim iyi durumdaydı... Dokunmadığım müddetçe tabii.

Kuvvetli kar fırtınası dışında hiçbir şeyin görünmediği yegâne pencereden dışarı baktım. Camın üzerine beyaz konfetiler dağılıyormuş gibi görünüyordu. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Güneşi yakalayıp onu göğe sabitleyebilmeyi isterdim ancak dilekler, yıldızlar içindi, bense onları zaten göremiyordum.

Fulke ve Midas'ın orduları çoktan Dördüncü Krallık'ın sınırlarına ulaşmış olmalıydı. Bunu öğrenmek için kütüphaneye gidebilirdim ama bugün olmak isteyeceğim son yer orasıydı.

Kral Ravinger'in topraklarına saldırdıkları için hâlâ delirmiş olduklarını düşünüyordum. Midas'ın, yüzyıllardır süregelen barış antlaşmasını bozmasının yanı sıra, Ravinger da yüce gönüllülüğü ve nezaketiyle tanınmıyordu. Ona *Kral Rot* demelerinin bir sebebi vardı ve bu yalnızca canlıları çürütüp öldürme gücünden gelmiyordu. Kötülüğünün çevresindeki herkesi ürpertiği söylenirdi.

Toprakları solmuş ve çürümeye yüz tutmuştu, buna rağmen kötülüğün yayılmasına izin veriyordu. Gücü istediği her şeyin üzerinde etki ediyordu. Mahsuller, hayvanlar, topraklar, insanlar... Bana kalırsa en kötüsü zalimliğiydi.

Midas'ın ne yaptığının bilincinde olduğunu umut ediyordum. Çünkü Ravinger gibi birini düşmanı yapmak tehlikeliydi. Eğer Midas yenilirse sonuçlarını hiçbir zenginlikle örtbas edemeyeceğini bildiğim için bu beni korkutuyordu. Tüm sorunlarını altınla çözebileceğini düşünecek kadar kendine güveniyor olmamasını diliyordum.

Midas, zenginliği bir imtiyaz olarak görüyordu. Neden görmesindi ki? Tek bir bakışıyla her yeri, her varlığı altına dönüştürebiliyordu. Sonsuza kadar istediği tüm zenginliğe sahip olacağının bilincindeydi.

Kraliçe Malina, *benim*, parlak ve şatafatlı olduğumu düşünüyor olabilirdi ama bu sarayın içindeki her şey zaten öyle değil miydi? Sadece terli ayaklarının memnun olması için bile ayakkabısının ipek tabanı altındandı. Solup giden mahkûmların ölmesi için tasarlanan sarayın altındaki zindanlar saf altındı. İşediğimiz tuvaletler bile altın kaplamaydı.

Öğrendiğim bir şey varsa o da bu kadar zenginliğin bir zaman sonra anlamsızlaşıyor olduğuydu. Boştu. Dünyadaki tüm altına sahip de olsanız gerçekten değeri olan şeylerden geri kalabiliyordunuz.

Ama belki... Belki de Malina'nın benden nefret etmesinin altında yatan sebep Midas'ın onunla evli olmasına rağmen beni burada tutuyor oluşuydu. Belki kraliçe yalnızca Midas'ın *onu* altına dönüştürmesini istemişti. Sırf ifade ettiği anlam için. Sırf bana *Kıymetlim* diye seslendiği için.

Bir anda kendimi onun için üzülürken buldum. Onun çocuksuz ve sevgisiz evliliğine üzülürken. Krallığını daha alamadan kaybetmesine üzülürken. Altından yetim bir kızla yarışmak zorunda kalmasına üzülürken...

Tüm bunları düşünürken altın parmaklıklara yaslanmış dışa-

ındaki kar fırtınasını izliyordum. Eğer buna kıskançlık denirse bu kıskançlık yıllardır süregeliyordu. Şu an bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Olan olmuştu. Kraliçe bana nefret dışında herhangi bir his besleyerek bakmayacaktı. Olanların en basit açıklaması buydu.

Eğer kıskançlığı Midas'ın onu altına dönüştürmemesiye ona anlayışla yaklaşamazdım. Altına dönüştürülmüş olmanın iyi yanları olduğunu reddedemezdim... Ama dezavantajları da vardı.

Kimse beni, tenimi kaplayan metalik pırltının dışında görmüyordu. Kimse saçımdaki altın tutamların ardına bakmıyordu. Gözlerimin akı ve dişlerim dışında, herkes için altından bir heykeldim. Görülebilen ama duyulamayan bir eşyadan ibarettim.

Bir geceliğine satın alınabilecek bir mal.

Yatak odamın kapısı hızla açıldığında yerimden sıçradım. İçeri giren hizmetçi, duvarın yanındaki yerinde dikilmeye devam eden Digby'ye yaklaşıyordu. Kadın sessizce bir şeyler söylerken yerimde durmuş dikkatle onları izlemeyi sürdürüyordum.

Kadın gider gitmez kafesimin diğer ucuna, Digby'nin karşısına ilerledim. "Neler oluyor?"

Digby, asılı olan elbisemi işaret etti. "Zaman geldi."

Midem soğuk bir hisle ikiye ayrılmış, kırılan parçalar ayaklarımın dibine dökülmüştü.

"Hemen mi?" diye sordum. Sesimi tanıyamamıştım bile. Sesim, korkak bir fare gibi çekingen ve sessiz çıkmıştı. Ancak bu gece fare olamazdım. Güçlü olmak zorundaydım.

Digby başını salladı. Derin bir nefes verdiğimde yüzüme düşen bir tutam saç havalandı. Zorlukla yutkundum, gerilen tüm sinirlerimi özümseyerek içimde bir yerlere gömülmelerini sağlamam gerekiyordu.

Arkamı döndüm ve şeffaf elbiseyi sertçe atan kalbimle birlikte askısından aldım. Cansız adımlarım beni giyinme odama götürmüştü. Üzerimdeki basit elbiseyi çıkararak şeffaf olanı geçirdim. Kollarım robotik bir şekilde hareket ederken yüzüm ifadesizdi ve tüm işi kurdelelerim hallediyordu.

Elbiseyi tamamen üzerime geçirdiğimde bedenimde asılı duran bu kumaşa bakarak irkilmemeye çalıştım. Olması gerektiği gibi her bir kıvrımımı gösterecek kadar şeffaftı. Göğüslerimin parlak uçları örtünün altında bile dikkat çekiyordu.

Elbisenin iç gösteren kolları altın dantellerle süslenmişti ve bu danteller omuzlarımda sabitlenmişti. Bol bir şekilde göğüslerimin üzerine dökülerek yakama iniyor ve moraran karnımın ön tarafını köşeden açık bırakıyordu.

Eteğinin her yanında kalçalarımın ayaklarıma kadar uzanan yırtmaçlar vardı. Yanımdaki insanlar her nerede duruyor olurlarsa olsunlar bedenimden yeterince parçayı görebileceklerdi. Tüm kumaş bol bir şekilde kıvrımlarımdan dökülüp elini uzatan herkesin en hassas noktama dokunabileceği bir açıklık sağlıyordu.

Midas, beni daha önce hiç böyle giydirmemişti. Bedenimi ortaya çıkaran erotik elbiseler giymiştim fakat hiçbiri bu kadar tahrik edici değildi. Vücudumun çoğu gizli olurdu. Sadece onun tadını çıkarması için. Hayatımda ilk kez üzerine binilmeye hazır bir kraliyet semeri gibi giyinmişim.

Havaya bir soğukluk yayıldığında, son gün ışığının da solmaya başladığını anladım. Başımı göğşe çevirdiğimde, çoktan çöken karanlıkla karşılaştım. Hüzünlü bir boşluk beni kendine çekip yıldızların yükseldiği gibi hızla tüylerimi ürpertiyordu.

Bu gece uslu ol.

Gösteriş yapılacak bir eşya.

Güzelce otur.

Bırak erkekler konuşsun.

Dişlerimi sıkarken ruhum başkaldırıya hazırlanıyordu. Midas bunu giymemi mi istiyordu? Tamam. Ama buna renk kata-
mayacağımı söylememişti.

Kararlılığım ile birlikte kurdelelerim yanımda yükselmeye
başlayarak işe koyuldular.

Etrafımda dolanıp bağlanmaları ve yerlerini ayarlamaları
birkaç dakika sürmüştü ama çıkan sonuçtan memnundum. Alt-
tın kurdelelerim örgü şeklinde elbisenin üst kısmına dolanmış,
göğüslerimi sararak belime uzanmıştı. Uçlarıysa elbisenin etek-
lerinin bir parçası gibi aşağı doğru salınıyordu.

Elbise, normalde istediğimden daha açık olmasına rağmen bu
hâlini çok daha fazla beğenmiştim. En azından hassas noktalarım
gizlenmişti. Yine de yürürken dikkatli olmalıydım. Her ne kadar
kurdelelerim belimi sarıyor olsa da hâlâ kumaşın açıkta bıraktığı
yerler vardı. En azından artık kendimi çıplak hissetmiyordum.

Saçlarım birkaç örgü şeklinde sırtımdan döküldüğü için o
kısmı hiç dokunmadım. Yatak odama dolan sesleri duyabiliyor-
dum. Alt kata inerken bana eşlik etmek için daha fazla muhafız
gelmişti.

Tüm gün bir şey yememişim ve bu yüzden açlıktan ölüyor
olmam gerekiyordu ama istesem de ağzıma tek lokma sokama-
yacakmışım gibi hissediyordum. Digby'nin bana seslendiğini
duyunca saten terliklerimi ayağıma geçirdim, dik durdum.

Fare olmayacaksın, Auren.

Yatak odama girdiğimde, alt kata kadar bana eşlik etmek üze-
re parmaklıkların yanında duran bir grup muhafızla karşı karşıya
kalmıştım. Aylardır odamdan çıkmıyordum. Midas, kafesimden
çıkınama genelde müsaade etmezdi. Bana karşı olan *sahiplenici*
tavrı fazla yoğundu. İzin verdiği nadir anlarda da ya benim arka-

daşlığını özlediği için sadece ikimiz akşam yemeği yiyorduk ya da saray erkânı ziyarete geldiğinde taht odasında gösteriş yapmak için hemen arkasında dikiliyordum.

Yaklaştığım an Digby'ye bir anahtar uzattılar. Demirden, kömür kadar kara olan anahtar, kilide oturdu. Altından yapılmayan tek şeyin anahtar olması ironikti.

Anahtar çevrildiğinde çıkan metal sesi o kadar yüksekti ki kulak zarımın isyan etmesine ve kafatasımda yüzlerce ateşböceğinin kanatlanmasına sebep oldu.

Digby, kapıya uzanıp açtığında diğer muhafızlar kenara çekildi. Sadık muhafızımın uyanık bakışları altında bana karşı mesafelerini koruyorlardı. Sınırlarını aştıkları anda Digby'nin bunu krala anlatacağını biliyorlardı ve bunu hiçbiri istemiyordu.

İlerlemeye başladığım an kafesin kapısı ardına kadar açıldı. Tıpkı kalbini dışarı atmak istercesine ikiye ayrılan bir göğüs kafesine benziyordu.

Kurdelelerim normalde olduğu gibi beni arkamdan takip etmiyor olsalar da onları üzerimde taşıma rahatlığıyla birlikte her birini gövdeme bağlamış ve yatak odamdan çıkarken kemiklerimi sıkarak bana güç vermelerini sağlamıştım. İki tarafım da muhafızlarla çevriliydi.

Yürürken beni takip eden dört çift ayak vardı ama yalnızca benim adım seslerim duyuluyor gibiydi. Korkunun sesi, terliklerim parlatılmış fayanslara çarparken yükselip bir hava misali dudaklarımın arasına çekiliyordu.

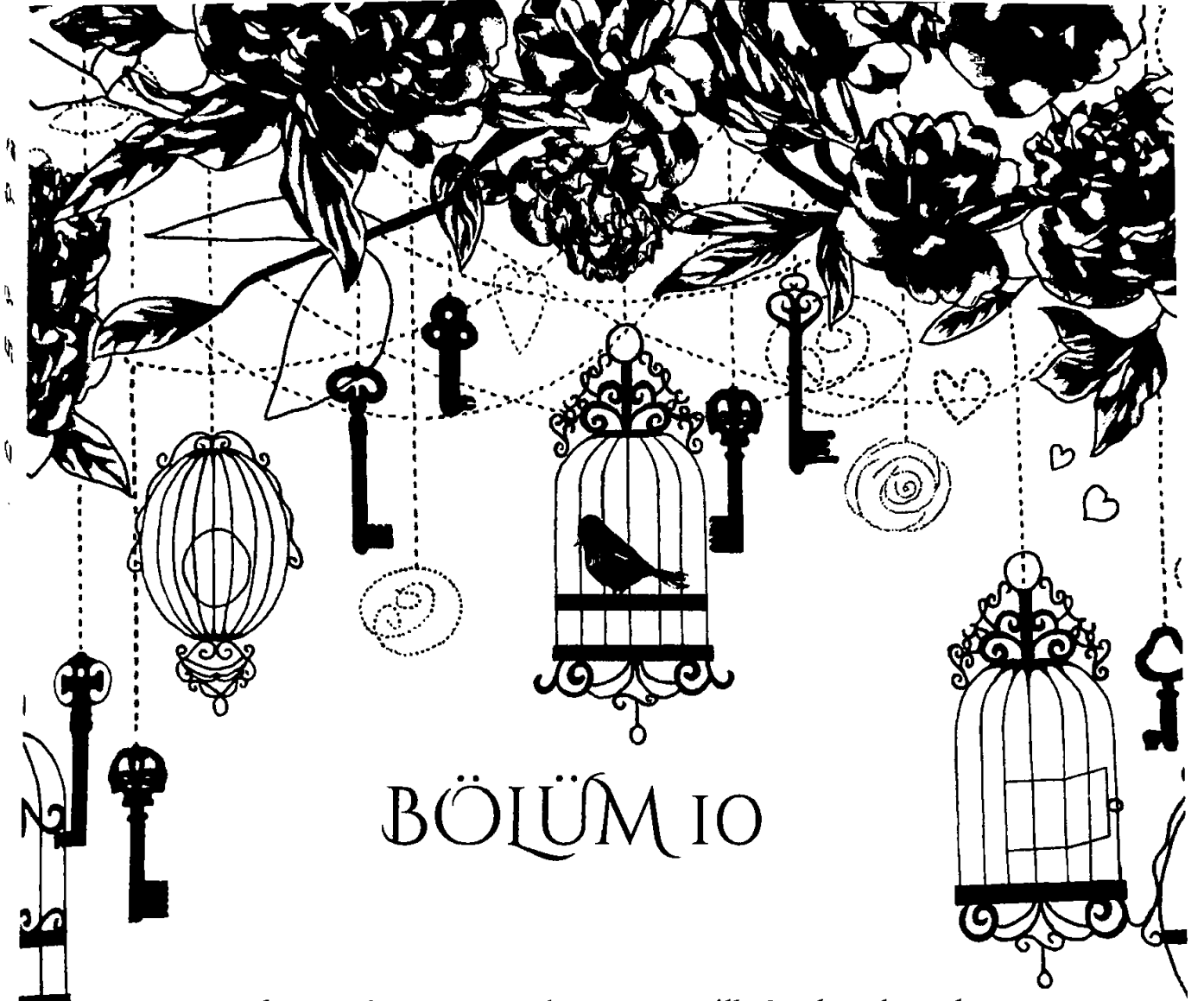
Bana güveniyorsun, değil mi?

Her zaman sana güvenmem gerekmiyor mu?

Tabii ki.

Sahip olduğum tek şey bu cevaptı. Sadece ona güvenmek zorundaydım.

Fakat bir fare olmayacaktım.

BÖLÜM 10

On yıl önce bu saraya adım attığım ilk ânı hatırlıyordum. Bulunduğum tüm yerlerin ardından burada olmak... Gerçeküstüydü. Gerçeküstü hissettirmişti.

On beş yaşındaydım, tam olarak *on beş* yaşındaydım. *Masumiyetim kaybolmuştu*, birçok insan böyle düşünse de bu doğru değildi.

Masumiyetim hiçbir zaman kaybolmamıştı. İlgisiz kalmak benim kabahatim değildi. Her seferinde bu hak zalimce benden alınmıştı. Çırılçıplak kalana kadar benden koparılan her bir parçayı hatırlıyordum. Omzuma kazınmış bir iz ve ağzımda hissettiğim o acı tatla dünyanın zorluklarıyla karşı karşıya kalmıştım.

Midas'la Highbell'e ilk gelişimizde artık masum değildim. Ama o, bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeyi bana vermişti.

Güven.

O zamanlar bir kral değildi, altından bir sarayı yoktu. Şimdiyle o zamanı karşılaştırmak benim için bile oldukça zordu. Saray, alacalı gri taşlardan oluşan duvarlarıyla donmuş dağın üzerinde yükseliyordu. Her ne kadar zengin dursa da kasvetli olduğunu kimse inkâr edemezdi. Bu kül rengi gri kale, karların altına gömülmüştü.

Buraya ilk geldiğimde, etrafımdaki zenginliğe rağmen benim üzerime de kasvet çökmüştü. Midas'la birlikte geçirdiğimiz birkaç kısa ayın sonuna geldiğimizi biliyordum.

"Altıncı Krallık'ın prensesiyle evlenmeyi teklif edeceğim."

Bu kelimeler tüylerimin ürpermesine sebep olmuştu. Bundan daha önce hiç bahsetmemişti. Her zaman planları ve fikirleri vardı bunu biliyordum ama onları dinlemekle ilgilenmiyordum. Huzur ve güven içinde ilerleyen bu dostluğumuzla çevrelenmişken aklım tamamen başımdan gitmişti. Ama rüzgârın bir gün tersine döneceğini içten içe biliyordum.

Midas'a baktım. Yakışıklı gezginimin sarı saçlarına kar taneleri düşmüştü. Donmuş bir yarığın içine kamp yapmıştık ve mağaranın ağzında oluşan buz sarkıtları, tıpkı küçülen ayı yutmaya çalışan elmadan birer diş gibi görünüyordu.

"Neden?"

Sesimdeki kırgınlığı fark etmiş, hiçbir şey söylememişti. Ancak bana baktığında kahverengi gözlerinin yumuşadığını fark etmiştim. Kamp ateşinin çıtırtıları ortama bir gerginlik katıyordu.

"Krallık iflas etmiş."

Burnumu kırıştırdım. "Bir krallık nasıl iflas edebilir ki?"

Midas gülümsedi. Yakaladığı yemeğimizin kemiklerini kucağından yere silkelerken parmakları yağlıydı. "Aslında krallık-

lar kolaylıkla iflas edebilirler. Benim bahsettiğim krallık, Highbell, yıllardır bununla cebelleşiyormuş. Dünyanın bir ucundaki donmuş, boş bir topraktan ibaret. Çiftçilik yapılamıyor, onları kalkındıracak kadar madenleri yok. Müttefikleriyle bağları ve ticaretleri olmasa yok olurlar. Diğer soyluların çoktan harekete geçmiş olmaması bile garip.”

Kürklü botlarımın içindeki ayak parmaklarım kıvrıldı. Söylediği kelimelerden amacının ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Benden yaşça büyük olma avantajına sahipti. Aramızda yedi yaş olsa da ben naif değildim.

“Peki ya ben?” diye sordum. Boğazımdaki bu yumruyla nasıl konuşabileceğimi bile bilmiyordum.

Midas tam karşıma geçti, botlarının bağcıklarına kadar kara batmıştı. “Benimle kalıyorsun. Sana söz verdim, değil mi?” diye sordu. O an içim hızla ısınarak rahatladı. Neredeyse gecenin soğuğunu da tenimden alıp götürmüştü.

“Seninle birlikte Altıncı Krallık’ı batmaktan kurtaracağız.”

Ona gülümsedim. Yorgun birer gezgin olsak da her sabah tıraş etmekte ısrarcı olduğu pürüzsüz yüzüne hayranlıkla baktım. Çoğunlukla bize birbirimizden başka bakan kimse olmuyordu. Konu kendisi olunca diğer herkeste olduğu gibi aşırı titiz yaklaşıyordu.

Bana her şeyi anlatmasa da aklındakilerin bir kısmını paylaşmıştı. Hassas yanlarını, umutlarını, hayallerini paylaşacak kadar bana güvenmişti. Önemli hiçbir kan bağı olmayan bir adamdı, ailesi yoktu, toprağı yoktu. Krallığı kurtarmak istiyordu. Donmuş bir mezarda ölmek üzere olan topraklara zafer getirmek istiyordu.

Benimle her şeyi, tüm planlarını, amaçlarını, hayatındaki

yerimi paylaşırken gece boyu onunla sohbet ettik. Görkemli bir plan yapmıştı ve en küçük detayların bile üzerinden geçmişti. Ona hayran kalmıştım.

Midas beni ayağa kaldırırken elleri sıcak ve güçlüydü. "Seni bir saraya yerleştireceğim, Auren. Güvende olacaksın. Benimle."

"Ama onunla evleneceksin."

Başparmağının ucuyla yanağımı okşarken yüzümü parmağına yasladım. Bunu yaptığım ilk adamdı. Bu durum, çiçeklerin güneşi karşılamak için yapraklarını aıyor olmasına benziyordu.

"Evet, eğer her şey yolunda giderse benim soyadımı alacak. Ama sen benim sevgime sahipsin, Kıymetlim."

Bir kalbe sahipseniz yüzüğün ne anlamı vardı ki?

Benimle, bulutlara benzeyen kar yığınlarının üzerinde, terimizin tuzuyla ıslanıp iniltilerimizin sıcağıyla ısınan o deriden yapılma çadırın içinde sevişti. Yıldızların her biri sönene kadar beni sıkıca sardı.

Yanımda muhafızlarla alt kata inmeye başladığımında gözlerim, koridorun parlak ışığına yavaşça alışmaya başlamıştı. Yıkık dökük, kahverengi ahşap döşeme tahtası gitmişti. Duvarlar artık soğuk gri taştan değildi. Zemin, altın fayanslarla döşenmiş ve uysal metalin üstü binlerce ayak iziyle dövülmüştü. Duvarlar bir hizmetinin elinden çıkmışçasına pırıl pırıldı, merdivenlerin tırabzanları az da olsa sirke ve tuz kokuyordu. Her yüzeyi parlatmak için bu karışımı kullanıyorlardı.

Odamın en üst katta olduğunu düşünürsek bu, inmem gereken altı kat daha olduğu anlamına geliyordu. Bacaklarım her adımda, uzun zamandır yrmediğimi bana hatırlatırcasına yanıyordu.

lp gitmiş asilzadelerin portreleri, yanlarından geçerken beni izliyordu. Alevleriyle geceyi bölen şamdanların sayısı her

adımımızda artmaya devam ediyordu. İlk kata ulaşp da balo salonundan yükselen müziği duyduğumda kalbim kulaklarımda atıyordu.

Muhafızlar, oymalı kapıların iki yanına yerleşti. Kapının önünde duran muhafız da kapıyı aralayarak kenara çekilmişti. “İçeri geçebilirsiniz.”

“Eh, geçmeyi pek istemiyorum,” diye mırıldandım.

Digby, boğazını temizlediğinde odadan yansıyan ışıkla, sıcaklıkla ve seslerle kesik bir nefes aldım.

Kaçıp saklanamam çünkü bir fare değilim.

Kurdelelerim beni sıkıca sararken hızlıca içeri girmek için kendimi toplamıştım. Eşikten adım attığım an gözlerim etrafta gezinmeye başladı.

Müzisyenler odanın tam ortasında güzel bir beste çalıyordu. Etraflarında dans eden insanlar vardı. Notalar insanların içindeki şehveti harekete geçiriyor, melodi ise mırıldanılan şarkıya karışıyordu. Çeşitli kumaşların ve tenlerin oluşturduğu bu birliktelikle insanların uzuvları gözle görülmeyen bir melodiyle salınıyordu.

Tüm alan üç devasa avizayle aydınlanırken ışıklar yerden yansıyordu. Burada en az iki yüz insan olduğuna iddiaya girerdim ve hepsi Kral Midas’ın gösteriş yaptığı bu zenginliğin tadını çıkarırken kıyafetleri birer renk cümbüşü sunuyordu.

Terlerinin ve parfümlerinin kokusu beni bunaltmaya yetmişti. Dışarıda gürleyen fırtınaya ve bu odanın devasa büyüklüğüne rağmen o kadar çok insan vardı ki her birinin vücudundan yükselen ısı, boynumdan aşağıya ter damlalarının akmaya başlamasına sebep olmuştu. Belki de bunun tek sebebi gergin olmamdı.

İki tarafta uzanan duvarların önünde daha fazla hareketlilik vardı. Misafirlerin içki içtiği, alkolden kızaran yüzleriyle oturdukları uzun masalar kuruluydu. Her yerde semerler vardı, orta-

mı olduğundan daha ahlaksız bir hâle getirirken partinin bir süre önce başladığını haber veriyorlardı.

Kendilerini arzuya teslim etmiş iki grubun duvara yaslandığını gördüm. Sanki sığ girintilerin arasında mahremiyet bulmuşlar gibi davranıyorlardı. Hatta dans pistinin tam ortasında kadın bir semeri paylaşan iki adam vardı. Kadını ortalarında tutmuş ellerini korsesinin içinden geçirerek elbisesinin eteklerini kaldırıyorlardı. Sanki kendi serenadını dile getiriyormuş gibi boğazından yükselen gürültülü iniltileri müziğe karşıyordu.

Hepsinin ardında, odanın en ucunda yükselen platformda kralım vardı.

Şimdi, her bir santimi insanların ona taktığı lakaba uyacak şekilde adı çıkmış Altın Kral gibi görünüyordu. Işık saçan botlarından parıldayan tacına kadar herkes onu süzerken onun zenginlikler harikası, talihin efendisi, bolluğun hükümdarı olduğunu düşünüyorlardı.

Odada ilerlemeye başladığım an kızıl kahverengi gözleri beni buldu.

Tahtında oturuyordu ve kraliçenin yokluğu göze çarpıyordu. Ne tür bir kutlama olduğu göz önüne alınınca bu beni şaşırtmamıştı. Etrafını saran üç kraliyet semeri vardı. İki tahtının kol kısmına, biri de ayağının dibine oturmuş, başını ona taparcasına dizine yaslamıştı.

Hepsinin üstü çıplaktı ve altlarında benimkine benzer transparan etekler vardı. Tek fark, onların etekleri siyahtı. Midas'ın arkasında ise hem onun hem Kral Fulke'in birkaç muhafızı birlikte dikiliyorlardı. İki krallığın armaları, altın ve mor renkleri müttefiklikle bir aradaydı.

Kral Fulke, Midas'ın yanına yerleştirilen kendi tahtında, kucağında Rissa'yla oturuyordu. Orada benim oturduğumu, ke-

mikli ellerinin tenimde gezinip sapsarı dişlerinin etime değdiğini hayal etmekten kendimi alamadım.

Bu gece uslu dur.

Bakışlarım, muhafızlarından birine uzanan Midas'a döndü ancak söyleyeceklerini duyamayacak kadar uzaktaydım. Kısa bir an içinde müzik kesilmiş, dansçılar baş döndürücü bir şekilde duraksamış ve odadaki herkes semerlerini gönderip ayağa kalkan hükümdara dönmüştü.

“Highbell Halkı,” diye söze başladı Midas. Güçlü sesi herkese ulaşıyordu. “Bu gece Altıncı Krallık'ın güçlenişini kutluyoruz.”

Kalabalık coşkuyla anlaşılmas kelimeler bağırmaya başladığında, dudaklarımı birbirine bastırıp kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Yapmışlardı. Dördüncü Krallık'a saldırmışlardı ve bu partide eğlenecek kadar muzafferlerdi.

“Eğer Kral Fulke ve onun Beşinci Krallık'ı ile olan müttefikliğimiz olmasa bu mümkün olmazdı,” diye devam etti Midas. Cömert bir şekilde yanındaki kralı işaret ediyordu.

Kel kafasında eğri duran tacıyla Fulke sırtıttığında yanakları kıpkırmızıydı, en azından Rissa kucağından kalkmıştı.

“Kral Fulke, sana söz verdiğim gibi bu gece altına dönüştürdüğüm gözdem hediyemdir.” Midas bana döndüğünde aramızdaki mesafeye rağmen boğucu bir ağırlıkla üzerimde gezinen gözleri, olduğum yerde duraksamama sebep olmuştu. “Auren, öne gel.”

İki yüz çift göz bana döndü. Durduğum yerden kralın beni beklediği yere kadar önümdeki yol açılırken her bir beden coşkulu fısıltılarla geri çekiliyordu.

Midas, bu gece beni sadece Fulke'a vermiyordu. Aynı zamanda bunu bir tören misali insanlara sunuyordu.

“Devam et.”

Digby, yavaşça mırıldanmıştı ama sözleri beni harekete geçirecek kadar gürültülüydü. Zorlukla yutkunarak kendimi adım atmaya zorladım. Dönüp tam tersi istikamete doğru koşmak istesem de bedenim hareket etmeye devam ediyordu. Diğer muhafızlar geride kaldı ancak Digby benimle ilerliyordu. Adımlarına yetiştiğimde yüzünde her zamanki sert ifade vardı.

Gözlerim şaşkın kalabalıkta gezinirken kulaklarım dudaklarından dökülen saldırgan mırıltılara odaklanmıştı. Vücudumun ne kadar parladığından tırnaklarımın ne kadar edeceğine kadar her şeyden konuşuyorlardı.

Bana bakışları sanki kadın değilmişim gibiydi. Sanki kralın saklı tuttuğu bir bibloydum. Soyu tükenmekte olan bir hayvanmışım gibi herkes beni görme ayrıcalığına erişmek istiyordu.

O odada sanki kilometrelerce yürümüş gibiydim.

Platformun önünde durduğumda herkes sessizleşmişti. Duyduğum tek ses gürültüyle atan kalbim ve dışarıdaki fırtınanın rüzgârına aitti.

Karşısında reverans yaparken dizlerimi kırdım ve boynumu hafifçe eğdim.

“Kalkabilirsin, Kıymetlim.”

Kalktığımda gözlerim bana uzanan eline dönmüştü. Platformun merdivenlerini çıktım ve yanına geçtim. O kadar yakışıklıydı ki ona bakmak bile canımı yakıyordu. Bana bakmak yerine tekrar toplanan kalabalığa hitap etti. “Kutlamalara devam edin.”

Cümlesini bitirdiği an müzisyenler tekrar işlerine koyulmuş ve dansçılar yavaşça salınmaya başlamışlardı. Kalabalık da bir kez daha bir araya gelmişti.

“Hmm, bazı değişiklikler yapmışsın,” dedi Kral Midas. Bakışları elbisemin etrafında dolanan kurdelelerde geziniyordu.

Reddetmenin hiçbir mantığı yoktu. “Evet, kralım.”

Bu yaptığımı onaylamadığını belirtircesine dilini şaklatsa da parmağı yanağımda geziniyordu. Tüm bedenim göğsüne kıvrılıp kollarının arasında olma arzusuyla titredi. Beni tüm bu çılgınlıktan çekip almasını ve bir kez daha karların ardında saatlerce konuşup birbirimizin kollarında uzandığımız âna götürmesini istiyordum.

Nostaljik düşüncelerimin nereye uzandığını biliyormuş gibi Midas’ın parmağı çenemin altına uzanarak başımı, gözlerime bakacak kadar kaldırdı. “Muhteşem olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Cevap vermedim, dilim de midem gibi düğümlenmişti.

Şefkatle çenemi okşadıktan sonra elini geri çekti. “İyi bir kız olacak mısın?”

Bu gece uslu dur.

Güzelce otur.

Boğazımdaki düğümü acı bir şekilde yutkunarak ittim. “Evet, kralım.”

Gülümsediği an yüzüne yayılan neşeli ifadeyle kalbim sıkıştı. “Git ve Kral Fulke’la otur,” diye mırıldandı. “Ona ödenmesi gereken bir borcumuz var.”

Kendimi hiç, şimdi hissettiğim şekilde yürüyen bir akçeymişim gibi hissetmemiştim.

Midas, beni rahatlatmak istercesine başını eğerek arkasını döndü. Hizmetçiden biraz daha şarap alarak tahtına yerleştiği an etrafını sarıp kıkırdayan semerlerin yanı sıra bir grup soylu yanına yaklaşmıştı. Artık tamamen tek başımaydım.

Arkamı döndüm ve çenemi kaldırarak Kral Fulke’a doğru ilerlemeye başladım. Nasıl ödümün koptuğunu ona göstermeyecektim. Eğer fark ederse bundan keyif alacağını hissediyordum

ancak ben, bana karşı olan ilgisini tamamen kaybetmesini istiyordum.

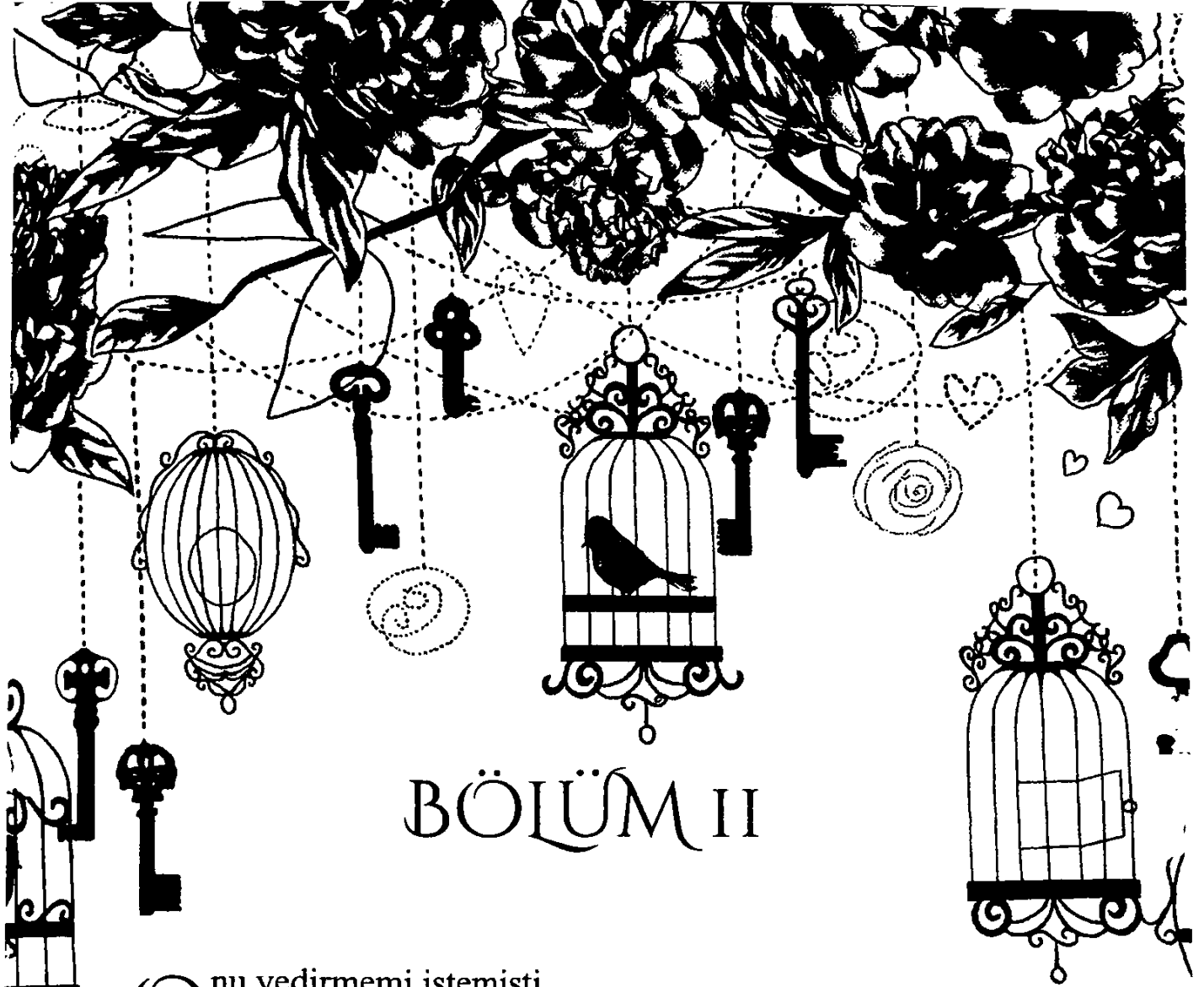
Önceki gece yatağında dönüp dururken bu gece ne olursa olsun altından kalkabileceğimi kendime söyleyip durmuştum. Semerler her gün hoşlanmadıkları insanlara bedenlerini sunmak zorunda kalıyorlardı. Bundan daha kötüleriyse karşılaştığım olmuştu.

Ayrıca Kral Midas imparatorluğunu büyütürken Orea'yı çürük bir kraldan kurtarmıştı. Bunu yapabilmesini sağlayan şey de benimle geçirilecek tek bir gecenin, bir ordunun tüm askerlerine değer olmasıydı.

Kral Fulke, bana sırtırken sarı ve çürük dişleri ortaya çıktı. Hırslı bakışları cinsel bir açlıkla bedenimde gezinmeye başladı. Kurdelelerim beni ne kadar gizliyor olursa olsun sanki kendi kafasında beni tüm örtülerimden soyarak altında ne olduğunu hayal ediyormuş gibi görünüyordu.

"Bu gece, yaldızlı küçük bir kuş olarak benimsin. Bunu kutlayalım."

Müzik yükselmeye başlarken kanım çekildi.

BÖLÜM II

O nu yedirmemi istemişti.

Tahtların arasındaki masaya bir sürü tabak yerleştirilmişti ve Midas da Fulke da ziyafet çekerken etrafları semerlerle doluydu.

Etler, peynirler, çikolatalar, meyveler, ekmekler. Tatlı bir koku yayan pastalar, sirkeli soslar. Tahtının kol kısmına oturmuş, her şeyden ona yedirirken vücudumun hiçbir kısmını ona değdirmemeye özen göstererek ona uzanıyordum.

Ama ne kadar dikkatli olursam olayım daha elimi çekmeme müsaade etmeden parmaklarımı ağzına çekerek parmak uçlarımı yalıyor ve tırnaklarımı dişleriyle temizliyordu.

Elimdeki bir parça çikolatayı hızla yakaladı, parmaklarımı çekmeme müsaade etmeden yalamaya başladı. Ağzındakini çiğnemeye devam ederken kahkaha attı. Dişine yapışan şekerleri diliyle temizlemeye çalışıyordu. “Altın tenin yemeklerin tadını daha da zenginleştiriyor.”

Diğer semerlerin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Sanki onun ilgisini *isteyen* benmişim gibi beni değerlendiriyor, tartıyor ve bir tehdit olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

Midas, soylularla konuşmaya devam ediyordu. Tahtının karşısına geçen insanların biri gidip biri geliyor ve ellerinde bir fırsat varken onunla konuşmak için yanıp tutuşuyorlardı. Beni Fulke'la değiş tokuş ettiğinden beri bu tarafa bakmıyordu.

“Aç.”

Yüzüme yaklaşan Fulke'ın eline baktım. Parmaklarının arasında bir parça et vardı ve üzerindeki sos, siyah kadife pantolonuna damlıyordu.

Başımı iki yana sallamaya başladığım an zihnim parmaklarının ağzımın yakınlarında olduğu ya da yemeğime dokunduğu düşüncesiyle deliye döndü. Fulke, kalın kaşını kaldırdı. Bir soru, bir talep gibiydi.

Bu gece uslu dur.

Dudaklarım hafifçe aralandığında Fulke, olması gerekenden daha sert bir şekilde eti ağzıma doğru itti. Parmaklarını içeriye sokmaya çalıştığı an başımı çevirerek ağzımı kapattım.

Sırıtiyordu. “Ne yaramaz şeysin sen öyle.”

Midas'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, omuzlarım kaskatı kesilmişti.

“Fark etmez. Bu, zevk alacağımız bir akşam geçireceğimi gösteriyor değil mi?”

Hemen sonra dudaklarıma bir parça ekmek bastırdı. Peynir. Üzüm. Bilinçsizce çiğneyerek sessizce oturuyordum, gözlerim dikkatli bir şekilde etrafı süzüyor ve kurdelelerim bedenimde sımsıkı duruyordu.

İşaret parmağını uzatarak kadehine iki kez vurdu. Gücüyle

birlikte kadehten bir tane daha oluşturarak diğeri bana uzattı. Parmağını şıklattığı an, bir hizmetçi koşarak geldi ve ikisini de şarapla doldurdu.

“Gecemizin şerefine,” dedi kadehi dudaklarına götürüp kafasına dikerken.

Acı bir yudum aldım.

Fulke, beni yedirmekten sıkıldığında kadehlerimizi alarak masaya bıraktı ve yerleştirilen tepsilerin gőtürölmesini işaret etti. Bu kısmın bitmesine sevinmiştim. Yediklerim bir taş misali mideme oturmuş, dilimse parmaklarının bıraktığı tatla savaş veriyordu.

Tabii ki tüm bunlardan bu kadar kolay kurtulamamıştım. Fulke, parmağını kaldırarak dolgun yanağını işaret ediyordu “Beni öp.”

Gözlerimi kıstım, bedenim gerilirken elbisemin eteklerine sarılan parmaklarım kıvrılmaya başladı. Hareket etmediğimde Fulke’ın bakışları sertleşti. Elini kulağıma uzatarak ağzım pürüzlü yanağına ulaşana kadar beni kendine doğru çekti. Midas’ın yanağı gibi pürüzsüz değildi. Yuvarlak bir çene ve tombul yanaklarıyla şarap kokuyor olmasının yanı sıra cinsel olarak uyarıldığı için iğrenç kokusu burnuma doluyordu.

Dudaklarımı büzmeyerek onu öpmeyi reddettim. Ancak beni orada tuttuğu süre boyunca dudaklarım yanağına değmişti ve kulağımı da parmaklarının arasına almıştı.

“Bak işte o kadar zor değilmiş, değil mi?” Kahkaha attı.

Kulağımı bıraktığı an geriye doğru sendeledim. Neredeyse takılıp tahttan düşecektim ama Fulke kolunu bana dolayarak kahkahası genişlerken beni yakaladı. “Henüz dizlerinin üzerine çökmene gerek yok.”

Yanaklarım utanç ve öfkeyle kızarmaya başladı. Buradan kaçmak istiyordum. Üst kata, güvenli kafesime dönüp dul fırtınanın iniltilerini dinlemek istiyordum.

Fulke, beni hemen bırakmadı. Kollarımı hâlâ o kadar sıkıyordu ki sonrasında tenimde bronz morarmalar olup olmayacağını merak ediyordum. “Yeterince yakın olduğunu düşünmüyorum.”

Birdenbire beni kucağına çekti. Bedenim kaskatı kesildi. Hareket etmeme izin verip vermeyeceğinden şüpheleniyordum. Aptal gibi dimdik kucağında otururken bacaklarım uyluklarına değiyordu ve yaslanmaktan kaçındığım göğsünün hemen önünde omurgam uzanıyordu. Kendimi kaldırmak üzere tahtın koluna uzansam da Fulke hızlı davranarak bileğimi yakalayıp avucumu kasığına götürdü.

“Burada, altın kuş.”

Gözlerim kocaman açıldı. Midem bulanıyordu. Yumuşak uzunluğunun elimin altında büyüüyüp sertleştiğini hissedebiliyordum. Elimi her ne kadar geri çekmek istesem de yapamıyordum; çünkü bileğimi şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde tutuyordu.

Bir kafeste yaşıyor olmama rağmen hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim.

“Majesteleri.”

Fulke’in bakışları benden ayrılarak karşısına gelen Rissa’ya çevrildi. “Sizin için dans edebilir miyim?” diye sordu şehvetli bir gülümsemeyle. Sarı saçları uzun dalgalar hâlinde önüne dökülerek çıplak göğüslerini örtüyordu.

Kral Fulke, doyumsuz bir şekilde onu süzerken başını yana eğerek devam etmesini ima etti. Rissa, dans etmeye başladığında siyah eteği cilalanmış zeminin üzerinde salınarak ayak bileklerine çarpıyordu. Kalçalarını müziğin ritmine göre hare-

ket ettiriyor ve gözleriyle kıvrılan dudakları cazibesiyle insanı büyütüyordu.

Fulke, sonunda bileğimi bırakarak arkasına yaslandığında dikkati Rissa'nın gösterisiyle dağıldığı için elimi çekebilmişim. "Onu izle," dedi bana. Ağzı, hoşuma gitmeyecek kadar kulağıma yakındı. "Bu semer ne yaptığını biliyor. Ondan bir adamı nasıl memnun edeceğini öğrenebilirsin."

Bir adamı memnun etmek. Sanki bir kadının ya da semerin yaşam amacı bu olmalıymış gibi. Alayla dudağım kıvrıldı.

Kralın övgüsüyle birlikte Rissa'nın gülümsemesi genişlerken bakışları benim üzerimdeydi. Kıskanıp kıskanmadığımı anlamaya çalışıyordu; tabii ki kıskanmamıştım. Rahatlamıştım. Amacı bu muydu bilmiyordum ama beni onun ilgisinden kurtarmasına çok ihtiyacım vardı. Tıpkı benim onu kütüphanede kurtarmaya çalıştığım gibi.

Kimse muhtemelen burnundaki şişliği ve gözünün altında makyajla kapattığı morluğu fark etmiyordu fakat ben ediyordum ve bu gerçekten üzülmemi sebep oluyordu. Onu incitmeyi hiç istememiştim.

"Mmm, oldukça iyi bir dansçı, öyle değil mi, küçük kuş?"

Uysal bir şekilde başımı salladım. Kendisi için dans edilmesinden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Rissa, profesyonel bir şekilde baştan çıkarırcasına salınmaya devam etti.

Güzeldi. Yüksek elmacık kemikleri, iri ve yuvarlak gözleri, neredeyse beline uzanan sarı saçları, kıvrımları ve dolgun pembe dudakları... Fulke'in onu bu kadar beğenmesine şaşırıyordum. Midas'ın bütün semerleri güzeldi ancak asıl konu güzelliği değildi, kendine güveniydi. Karşısındaki adamı okuyup onu nasıl baştan çıkaracağını biliyordu. Yürümesinden konuşmasına her şeyi değiştirip karşısındakinin istediği kişi olabiliyordu.

Fulke, bir elini kalçama yerleştirdi. Kalın parmakları kemiği-
me saplanıyor ve ona ait olduğumu belirtircesine etimi sıkıyor-
du. Bundan da sıkıldığında bacaklarının önünde yere oturmamı
söyledi. Midas'ın en kıymetli hazinesini, gözdesini, ayaklarının
dibinde görmekten hoşlanıyor olmalıydı.

Bacaklarımı altına alarak kendimi gizleyebileceğim tek po-
zisyonda oturdum. Soyluların da katılmaya devam ettiği parti
daha da cesur bir hâl almıştı, bunda şarabın etkisi göz ardı edi-
lemezdi. Platforma yaklaşıp bana bakıyor ve aralarında fısılda-
şıyorlardı, ben de onlara baktım. Başımı eğmedim. Bakışlarımı
kaçırmadım.

Bıraktım, konuşsunlar.

Bıraktım, baksınlar.

Fulke, Midas ve birkaç adamla; Dördüncü Krallık'ta kurula-
cak yeni ticaret yollarıyla alakalı bir konuyu tartışıyordu. Kara-
kök Madenleri'yle ilgili yeni yatırım fikirleri gündemlerindeydi.
Som altından bir balo salonunda oturmak onlara yetmiyordu.

Yerde oturmaya devam ettikçe dizlerim ve baldırlarım ağrı-
maya başladı. Baskının birazını dağıtmaya çalışsam da kan akışı
hızla ağrıyıp ezilen uzuvlarıma ilerliyordu.

Fulke, elini başıma uzattığında gerildim. Sanki efendisi,
köpeğini seviyordu. "Yeni mallarımızdan bahsetmişken," diye
söze başladı, Fulke. Parmakları saçlarımda dolanırken gözleri
parıldıyordu. "Bir düzine saç teli bile bir köylünün aylık kazan-
cına eş değer."

"Hmm," diye mırıldandı Midas ilgisizce. Ancak bakışları,
Fulke'ın dokunuşunu takip ediyordu. O bakışlarda her ne kadar
sahiplenici bir adam görsem de müdahale etmedi. Buna son ver-
meyecekti.

Sanki ateşlenmiş bir fitil gibi gözlerimin hızla yanarak yaşarmaya başladığını hissettim. İrislerimin tam ortasında alevlenen o yaşlar tıpkı parlayan bir alev denizi gibiydi.

On yıl süren güven ve inanç dayanağımın tam köşesi o an çatlamaya başladı. Derine inmeyen bu çatlak, örümcek ağı misali bir camda yol alan kırıklara benziyordu.

Rissa, Fulke'ın yanına tüneyerek dans etmeyi bırakmış, marifetli parmakları omuzlarında gezinirken bacakları zarif bir şekilde tahtın kolunda ikiye ayrılmıştı.

Kral konuşurken Rissa, dokunuşlarına ara vermeden ellerini omuzlarından göğsüne oradan karnına ve pantolonunun bel kısmına uzatıyordu. Yüzünde tahrik eden bir sırıtışla elini kralın uzunluğunda gezdirirken odadaki diğer tüm adamların bakışları açlıkla alev alıyordu. Elinin altındaki kralı aşan bir gösteri sergiliyordu.

Tam o an, bu kadının, bu semerin gücü elinde tuttuğunu anladım. Kralların ve kraliçelerin gücü değildi ama bambaşka, kontrol edilebilir bir güçtü. Dikkatli elleriyle karşısındaki adamların arzularını uyandırarak hislerini harekete geçiriyor ve fantezilerini besliyordu.

Kraliyet semeri olduğum tüm bu süre boyunca buna yakın hiçbir şey yapmamıştım, nasıl yapıldığını öğrenmemiştim bile. Kimseyle paylaşılmadığım için ihtiyacım olmamıştı. Onun yanında muhtemelen dünyanın en kötü semeri gibi görünüyor olmalıydım. Arkama yaslanmış, ellerimi kucağıma gömmüş ve Fulke'ın bacağı omzuma her değdiğinde ya da eli başımı okşamak için her uzandığında irkiliyordum.

“Bunda gerçekten iyisin,” diye mırıldandım. Sesim başka kimsenin duyamayacağı kadar kısıktı.

“Ben bir semerim,” diye cevap verdi Rissa. Sanki bu söylediği her şeyin cevabı gibiydi. En azından ben öyle düşünüyordum.

“Artık çekilebiliriz, küçük kuş,” dedi Fulke. Dikkatim onun yüzüne çevrildiğinde gözleri göğüs çatalıma takılmıştı. “Kalk. Midas seni şafak vaktinden önce geri almakta ısrarcı olduğu için vakit kaybetmeden altın amına gömülmek istiyorum.”

Kollarımdan beni sıkıca kavradığı an yerimden kalktığımda tüm kan akışım bacaklarıma yöneldi. “Sen git, tatlım,” dedi Rissa’ya. “Bu gece sana ihtiyacım yok.”

“Tabii, Majesteleri.” Rissa, başını hafifçe eğerek kendisini izleyen bir grup adama doğru salınmaya başlamadan hemen önce cevap vermişti.

Fulke, Midas’a döndüğünde bir eli hâlâ kolumdaydı. “Sana iyi geceler dilerim,” dedi yüzündeki sırıtişla. “Bu gece benim olacağı için çok heyecanlıyım.”

Kral Midas, başını hafifçe eğdiğinde kahverengi gözleri bana çarptı. “Tadını çıkar.”

Söylediği tek şey buydu. Sanki ben bir kadeh şarap ya da bir tabak tatlıymışım ve *tadını çıkarması* için Kral Fulke’in önüne konmuşum gibi. Ona bakamayacak kadar incindiğim için bakışlarımı çektim. Örümcek ağına benzeyen o kırık, camın üzerinde biraz daha yayılmıştı.

Muhafızlarından birkaçı bizi platformdan aşağı doğru yönlendirirken bağırarak bize ahlaksız şeyler söyleyen kalabalıkla arama giren tek şey onlardı.

“Altın semere güzelce binin, efendimiz!”

“Altınını iyice doldurun!”

Devam eden bu hadsizliğe karşı dişlerimi sıktım. Kurdelelerim hızla açılıp keskin uçlarıyla her birinin alayla aralanan

dudaklarını kesme isteğiyle sızlıyordu. Kral Fulke da elini kolundan çekerek kalabalığı teşvik edercesine kıcıma bir şaplak attığında, kaburgalarımı sarılı olan kurdelelerimin uçları resmen birer yumruk hâlini aldı.

Güçlü olmak zorundaydım.

Zorundaydım.

Yine de... Kıcıma dokunmuş olması beni rahatsız edecek raddeye ulaşmıştı. Bundan bu kadar rahatsız olduysam başka yerlerime dokunmasına nasıl izin verecektim? Bununla nasıl başa çıkacaktım?

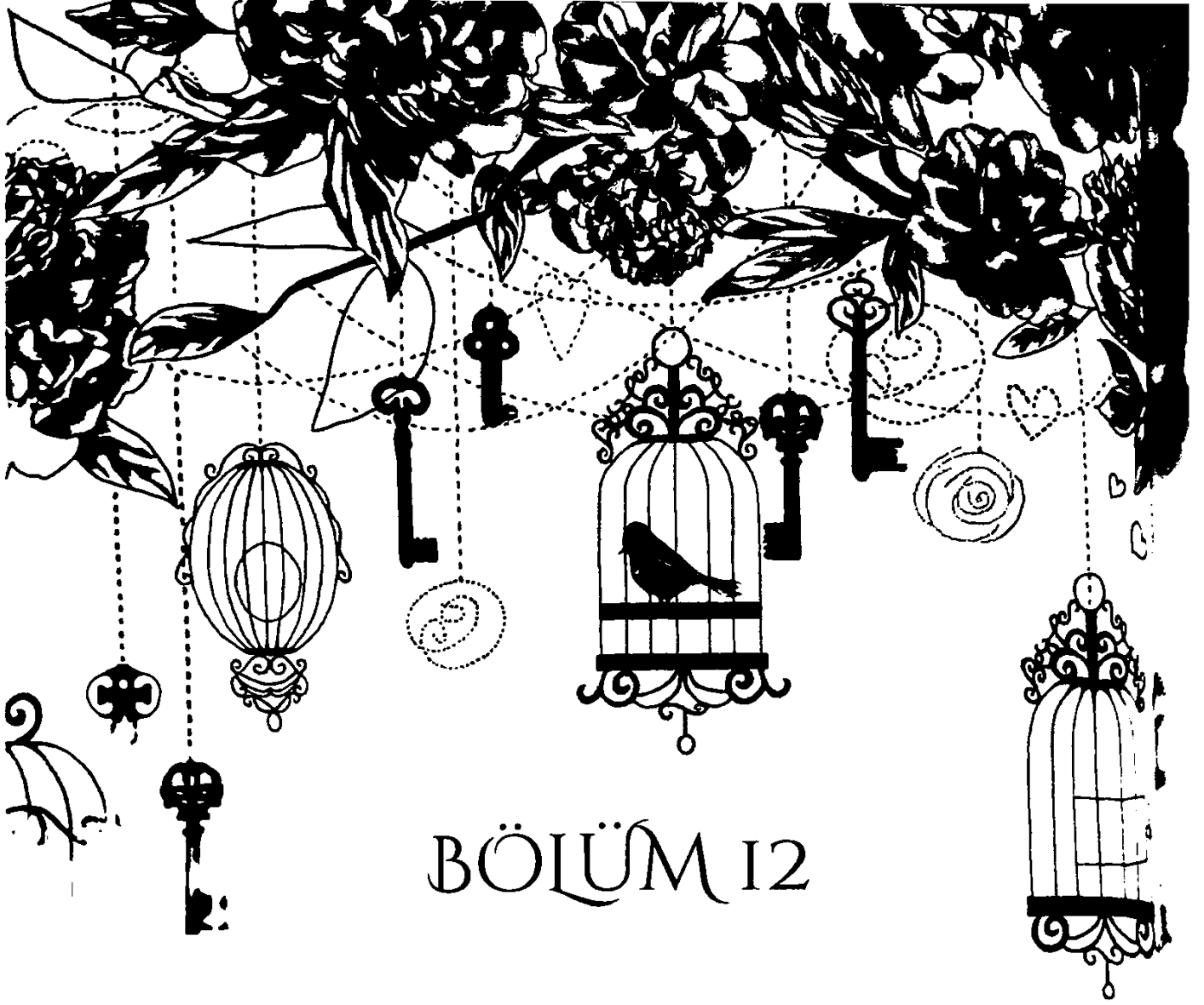
Eşya.

Güzelce otur.

Uslu dur.

Ona güven.

Alayla bağırın o insanların arasında, balo salonunun ortasında dikilirken bir anda bunları yapmamaya karar verdim.

BÖLÜM 12

Bu adamın bana dokunmasını istemiyordum. Kral olması umurumda değildi. *Benim* kralımın, Kral Fulke'a bir geceliğine beni pazarlamış olması ve bu vesileyle savaş kazanması umurumda değildi. Bunu istemiyordum ve durup olanları kabullenmeyecektim. *Uşlu* durmayacaktım. Bu... Midas'ın benden isteyebileceği bir şey değildi. Bunu talep edemezdi.

Parıldayan kapılara ulaşmamıza ramak kala durdum.

Kral Fulke ve muhafızları durduğumu fark etmemişti bile. Kendi kutlamalarına, heyecanlarına gömülmüşlerdi.

Kapı eşiğine yaklaştıkları an, beş adam da artık ilerlemediğimi fark ederek onlardan birkaç adım uzakta duran bana döndüler. En son dönen kişi kral olsa da önce onun dudakları aralandı. Gür gri kaşları çatılmıştı. "Gel, küçük kuş."

Boynum bir taş gibi sertleşecek kadar kasılmıştı, yine de başımı iki yana sallamayı başardım. “Hayır.”

Sesimin yankılandığına yemin edebilirdim. Hâlâ müzisyenler şarkı çalmaya devam ediyordu ve salonda iki yüz insan vardı. Buna rağmen benim tek kelimelik sessiz cümlem mi yankılanmıştı? Dudağımdan dökülen kelime bir çığ etkisi yarattı. Herkes bir anda sessizleşmiş, olacıklara kulak kesilmişti. Salona yayılacak olan kargaşayı bekliyorlardı.

“Ne? Ne dedin sen?” Kral Fulke, dudaklarını araladığında yüzündeki o keyifli ifade tamamen silinmişti. Şimdi koyu renk gözleri şüphe ve öfkeyle parıltıyordu.

Bir adım geri çekilerek başımı iki yana salladım. Kararım değişmemişti ama içimdeki korku büyüyordu. “Ben kralın gözdesiyim,” dedim. Bunu söylerken çenemi kaldırmış ve titreyen ellerime rağmen ses tonumu güçlü tutmuştum. “Öyle görünüyor olsam da harcanabilecek bir akçe değilim.”

Az önce sessizliğin çöktüğünü düşünmüştüm ya, asıl şimdi ezici bir sessizlik vardı. Dışarıdaki rüzgâr bile durulmuştu. Neden bunu yaptığımı bilmesem de etrafıma baktım. Bir müttefik mi arıyordum? Hiç yoktu.

Başım sağa doğru düşüp de hissettiğim acıyla gözlerimin önünde yıldızlar parlayana kadar bana vurabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Bana attığı tokata karşılık ayakta kalabilmemi sağlayan tek şey elbisemin arkasında yumruk yaptığı eliydi. Parmak boğumları, kurdelelerimi ezercesine sıkıyordu.

Fulke, beni, çoktan bize doğru gelen Midas’a döndürdü. Bir nehrin ikiye ayrılması gibi kalabalık hızla ikiye ayrılmıştı.

“Senin semerlerin soylularla böyle mi konuşuyor?” diye sordu Fulke. Öfkeli kelimelerinin arasında ağzından fışkıran tükü-

rükler acıyan yanağıma yapışırken beni olduğum yerde sarsıyordu. “Onun kellesini almalıyım!”

“Sana onun amını verdim, kellesini değil,” diye cevap verdi Midas soğuk bir şekilde. Diğer yandan olanları aval aval izleyen kalabalığın arasında ilerliyordu.

Kendi güçsüz nehrimse çoktan yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. Zavallı yaşlar hiçbir yere varamadan işe yaramaz bir şekilde ayaklarımın hemen altındaki zemine dökölüyorlardı.

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyordum. Bunun *bilincindeydim*. Ama başım çoktan belaya girdiği için kendime engel olamamıştım, neden engel olacaktım ki? Kaybedecek neyim vardı?

“Bundan daha değerli değil miyim?” diye sordum sessizce. Sorum Fulke’a değil, Midas’aydı. Yıldızlı tenim için değil, kalbimdeki sevgi için soruyordum. *O* daha değerli değil miydi?

“*Değerli mi?*” Kral Midas, karşımda durduğunda öfkeden köpürüyordu. Ses tonu kısık olmasına rağmen bize yakın olan seyircilerin onu duyabildiğine emindim. Herkes yaklaşarak ne söylediğini duymaya çalışıyordu.

“Sen bu saraydaki tüm altınlardan daha değerlisin. Ama yine de sahibin benim ve seni istediğim gibi harcarım.”

Daha önce hiç, bir kalbin kırıldığını duymamıştım fakat sesi bir cama yayılan çatırtıya benziyordu.

Beni güvende tutacağına söz verdin. Kalbinin hep bana ait olacağına söz verdin.

Bunları söylemek istesem de sessiz kaldım. Yaşlarla ıslanan gözlerim dile getiremediğim bu kelimeleri haykırsa da kralım beni duymadı.

Midas, müttefikine bakıyordu. “Özür dilerim, Kral Fulke. Onun masumiyetini mazur görmemiz gerekiyor. Onu her daim şımarttım. Bir daha saygısızlık etmeyecek.”

Fulke'in bu sözlerle tatmin olup olmadığını bilmiyordum çünkü ona bakmıyordum. Midas'ın gözleri benden ayrılarak muhafızlara döndü. "Auren'a, Kral Fulke'in odasına kadar eşlik edin."

"Hayır!"

Harekete geçerek uzaklaşmaya çalıştım ancak Fulke'in muhafızları hiç zorlanmadan beni olduğum yerde tutuyorlardı. Muhafızların mor renkli zırhları arasında öfkeyle gözü dönmüş ve şaşkın bir şekilde ezilmiştim. Onlara küfürler savurmaya devam etsem de geri çekilmediler.

Kral Fulke, tam karşımıza ilerleyerek kapı eşiğinden geçti. "Sessiz ol!" diye patladı sonunda. "Yoksa bu gece kamçı izleri tenini süsleyene kadar seni döverim!"

Sanki bu beni kurtaracakmış gibi ağzım hızla kapandı. Ona herkesin içinde karşı koymuştum ve tecrübelerime göre bir kralı küçük düşürmek cezasız kalmazdı.

Balo salonundan çıkınca girişteki koridora doğru sürüklenmeye başladım. Yanımdaki muhafızlar beni odanın diğer ucundaki büyük merdivene yönlendiriyordu. Ama biz daha ulaşamadan giriş kapısı hızla açıldı ve Fulke'in zırhını giyen bir asker içeri girdi. Midas'ın kapı muhafızları durmasını söyleseler de Fulke'ı görür görmez kralına doğru koşmaya başlamıştı.

Ağır mor pelerini kar ve buzla kaplanmıştı, botları eriyen karla çamura bulanmıştı. Koşarken ayağı kaysa da düşmeden kendini toparladı. "Kralım!"

Fulke, kaşlarını çatarak duraksadı. "Bu ne böyle?"

Üstü başı darmadağınık asker tam karşımızda durarak söze girmeden önce derin nefesler aldı. Zırhının göğüs kısmı buzla kaplanmıştı ve yüzü rüzgârın etkisiyle kızarıp çatlamıştı.

"Nereden haber getirdin, asker?" diye sordu Fulke'in muhafızlarından birisi. Kralını korumak için birkaç adım öne çıktı.

“Dördüncü Krallık’ın sınırından, efendim,” diye cevapladı asker.

Kral kaşlarını çattı. “Gromes nerede?”

Başını iki yana salladı. “Elçiniz öldürüldü. Komutan iki kişi daha göndermişti ama havadan saldırıya uğramadan önce bir tek ben kaçmayı başardım. Tüm günüm ve gecem yollarda geçti.”

Partiden çıkan birkaç kişi el yordamıyla nerede olduklarının farkında olmadan koridorda ilerlerken balo salonundan gürültülü kahkaha sesleri yankılanıyordu.

Kısa bir an sonra altı –*tabii ki* altı olacaktı– muhafızıyla birlikte Midas bize yaklaşmaya başladı. Muhafızların arasında Digby de vardı. Fulke’in elçisini gördüğü an yüzü hızla asıldı.

“Gelin. Bunu seyirciler olmadan özel bir yerde konuşalım,” dedi Midas. Başıyla soldaki haber odasını işaret etmişti. O an kaçmayı düşünsem de muhafızlar beni bırakmadı. Ben de onlarla merdivenden uzaklaştırılarak kısa koridorun solundaki odaya tıklmışım.

Oda birkaç dağınık masa ve sandalye dışında herkesin mektup yazıp göndermesi için ayrılan parşömenler, mumlar, mürekkep şişleri, balmumu ve tüy kalemlerle doluydu.

Ardımızdaki kapı kapandığında iki kral ve on muhafızın arasında kalmışım.

Elçi kapıdan içeri girdiği an artık sakin değildi. Gözleri gergin bir şekilde odada gezinirken altın masalardan birinin arkasına geçmişti.

“Evet?” dedi Kral Fulke emredercesine. “Neden elçimin öldürüldüğünü ve senin sınırdan buraya gönderildiğini öğrenmek istiyorum.”

Elçinin elleri titremeye başladı. Ancak gerginlikten mi yoksa

yorgunluktan mı bilmiyordum. “Kralım, sizinle özel olarak konuşmam mümkünse...”

Bu isteğe karşı Fulke, koyu renk gözlerini kıstı. “Sen bir hain misin, asker? Sorun mu çıkardın?”

Elçinin gözleri hızla irileşti. “Ne? Hayır, efendimiz!”

“O zaman açıkla!” Fulke, adama emrederken yumruğunu masaya indirince hem ben hem de elçi aynı anda irkildik.

Adamın yüzüne hüznünlü bir ifade yayılmaya başladı. Eli, kılıcının kabzasına uzanmıştı. “Ordunuz Dördüncü’nün sınırına yaklaştığı an Kral Ravinger’in adamları saldırıya geçti. Tüm donanmanız öldürüldü, efendimiz.”

Kral Fulke kaşlarını çatı. “Yanılıyorsun. Askerlerimiz bu sabah erken saatlerde Dördüncü’nün sınırını aştılar. Cliffhelm’i aldık. Altıncı’yla bir araya gelen ordularımız zafer kazandı. Dördüncü’yü tamamen gafil avladık. Bunları çoktan tartıştık bile.”

Elçinin bakışları odada gezinirken kaskatı ve ifadesiz bir şekilde Midas’a çevrildi ve ardından Fulke’a döndü. “Hayır, Majesteleri.”

“Hayır mı?” diye tekrarladı Fulke. Sanki bu kelimeyi hayatında ilk kez duyuyordu. “Ne demek, *hayır*?”

“Biz- biz Cliffhelm’i almadık. Ravinger’in eğitimli askerleri her yere yayılmıştı. Onlar bize saldırmadan surlarına bile yaklaşamadık.”

Fulke’in askerlerinden birisi küfrederken Fulke, yumruklarını sıktı. “Tüm bölüğümün ortadan kaldırıldığını mı söylüyorsun?”

Elçi duraksadı. “Evet, Majesteleri ve...”

Kral Fulke, mürekkep şişelerinden birisini alarak duvara fırlattı. Kırılan cam şişenin içinden her yere mürekkep sıçradı. “Ve ne?” diye patladı Fulke. “Söylesene!”

Burada bir terslik vardı. Çok, çok büyük bir terslik. Kutlama yapmışlardı. Planları zaferle sonuçlanmıştı. Zihnimin çarkları dönerken kaşlarımı çattım. Bu kısa sürede ne değişmiş olabilirdi ki? Krallara getirilen haber nasıl olur da yanlış olurdu? Yoksa asker yalan mı söylüyordu? Ama ya... Tüm bunlar bir amaç uğruna yapıldıysa?

Kralın tepkisine karşı elçi kılıcının kabzasını daha sıkı tutmaya başladı, bunu fark eden tek kişi ben değildim. “Ne yapıyorsun sen, asker?” diye sordu Kral Fulke’in muhafızı. Ses tonundaki şüpheyi kendi kılıcına uzanmıştı.

Ama elçi ona bakmıyordu. Fulke’a bile bakmıyordu. Midas’a bakıyordu.

Bedenim gerginlikle titremeye başladı. İçgüdülerim kötü bir şeyin gerçekleşeceğini haykırıyordu.

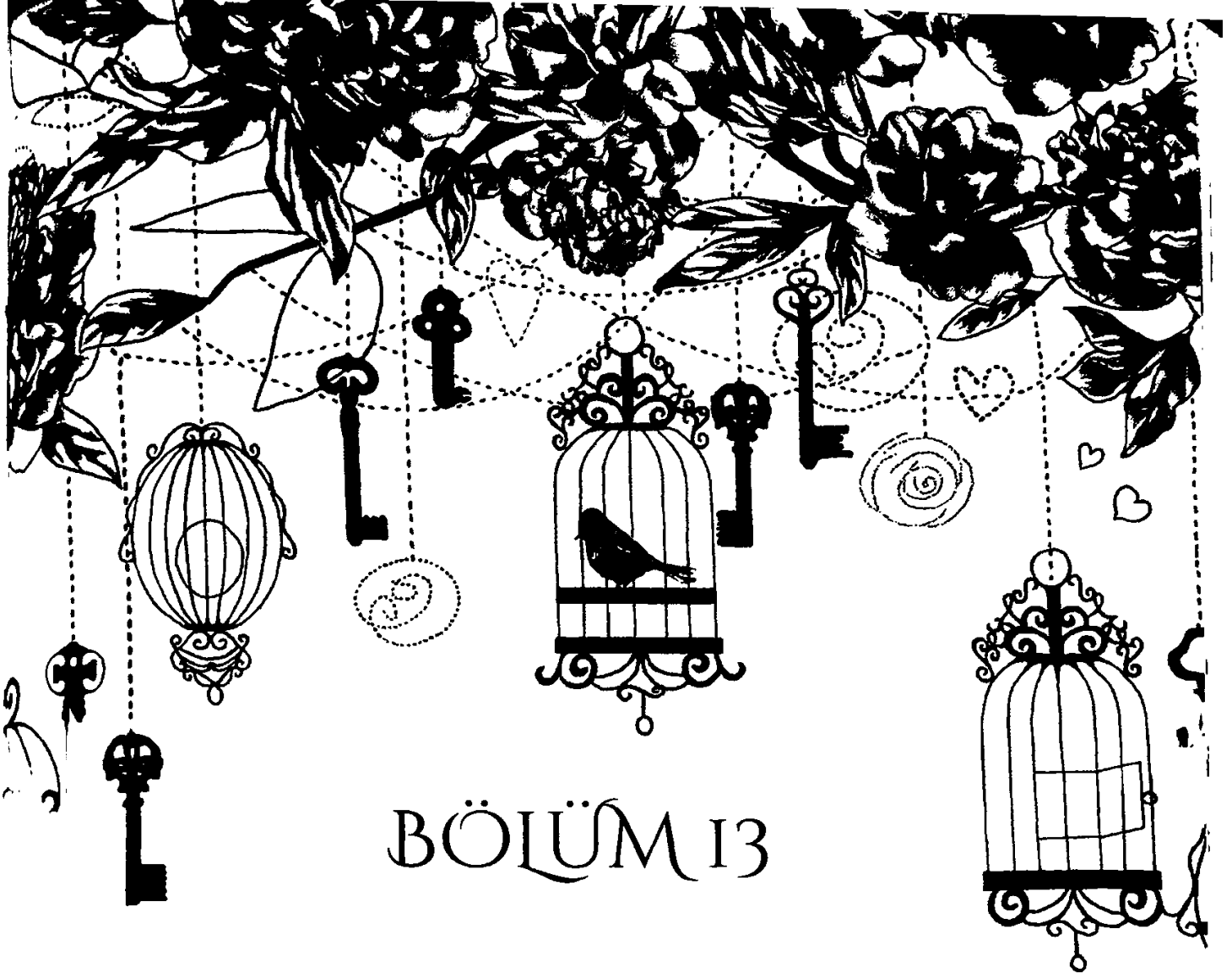
“Bu sabah bize nasıl Cliffhelm’i aldığımızı söylediklerini açıkla o zaman, çünkü şimdi gelmiş tüm adamlarımın katledildiğini söylüyorsun!” diye homurdandı Fulke. “Ravinger’in adamları bizden habersizken nasıl olur da hem benim hem Midas’ın askerlerini devirirler!”

Fulke’in muhafızları, elçiye doğru yaklaşırken hainin etrafını saran kurtlara benziyorlardı. Sanki elçi yalan söylüyordu.

Ama yaklaştıkları adam yanlış adamdı.

Elçi başını kaldırarak çenesini dik tuttu, ifadesine teslimiyet yayılsa da duruşu gururluydu. “Kral Midas’ın adamlarını devirmediler. Çünkü Midas’ın ordusu sizinkiyle hiç buluşmadı. Altıncı’nın ordusu, Dördüncü’nün sınırına hiç gelmedi. Askerleriniz Kral Ravinger’in adamlarıyla *yalnız* yüzleştiler ve anlaşılan sabah gelen elçi, size bir oyun oynamış.”

Suçlayıcı bakışları kralıma döndü. “Midas size ihanet etti.”

BÖLÜM 13

Bir nefeslik süre boyunca kimse hareket etmedi.

Elçinin söyledikleriyle tüm odayı sessizlik kaplamıştı. Hemen ardından iki tarafın da muhafızları krallarının etrafında toplandılar.

Kral Fulke, kaşlarını çatmıştı, belli ki aklı karışık. “Yanılıyorsun, asker,” dedi elçiye.

“Yanılmıyor.”

Cesurca dudaklarını aralayan Midas’a döndüm. Bakışları ki-birle Fulke’a odaklanmıştı. Fulke’ın ifadesi önce akıl karışıklığından şaşkınlığa ve hemen sonra yakıcı bir öfkeye dönüştü. Duyduklarını sindirirken oldukça şaşkındı.

“Sen, bana *ihanet* mi ettin?” diye sordu Fulke. Sesi bir kırbaç misali sertti.

Muhafızlarının parmakları kılıçlarına uzandığında, mor kabzalara krallıklarının mührü olan buz saçakları oyulmuştu. Dakikalar önce bu adamlar birlikte içip eğleniyorlardı. Şimdiyse karşı karşıya kalmışlardı, aralarındaki gerginlik havaya yayılıyordu.

Müttefikten düşmana dönüşmüşlerdi.

Düşman olmadan önce müttefiklerdi.

“Bu son hayat dersin olsun, Fulke,” diye cevap verdi Midas sakın bir şekilde. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıya değilmiş gibi rahattı. “Gerçek krallar, am uğruna ordularından vazgeçmezler.”

Fulke mı yoksa ben mi daha şaşkındım bilmiyordum.

Beşinci Krallık’ın hükümdarı sertçe Midas’a bakıyordu. Sanki onu ilk defa görüyor gibiydi, sanki etrafındaki tüm parlak altınlar ve ölçülemez zenginlik onu kör etmiş gibiydi. “Dördüncü Krallık’ı hiçbir zaman alamayacaksın,” dedi. Ses tonu kendinden emindi.

Midas kahkaha attı. Gerçekten karşısındaki krala kahkahalarla *gölüyordu*. “Tabii ki almayacağım. Herkes Dördüncü Krallık’a saldırılmaması gerektiğinin farkında. Kral Ravinger, buna cüret eden herkesi ortadan kaldırıyor.”

Fulke’in muhafızlarının her birinin suratına kasvetli bir öfke yayıldı. Kaşları çatılırken gözleri parıldıyordu.

Ne yaptığını fark ettiğim an korku damarlarımda kol gezmeye başladı. Midas, Fulke’la *yıllardır* bağ kurmaya çalışıyordu. Onu zenginlik ve parayla baştan çıkartmaya çalışırken Fulke açgözlü bir şekilde tüm bunların üzerine atlamıştı. Mutluydu.

Midas’ın bundan çıkarının ne olduğunu hep merak ediyordum. Artık öğrenmiştim. Midas, hiçbir zaman Fulke’ı zengin etmemişti. Beşinci Krallık sanki onun ikinci toprağıymış gibi davranıyordu. Midas zamanının gelmesini beklerken Fulke, ona verilen altınları çoğaltıyordu.

Bu zekiceydi. Vahşiydi. Haber odasından iki kralın çıkacağını da hiç sanmıyordum.

Fulke, dudaklarını birbirine bastırdı. Şakağından bir ter damlası akmaya başladığında anlam veremediğim bir anlayış ve teslimiyetle başını sallıyordu. İfadesinde korku yoktu. Yalnızca parçaları kafasında oturturken soğuk bir şekilde karşısındaki adama bakıyordu. “Ordun, Dördüncü Krallık’a hiç saldırmayacaktı. *Benim* krallığımı istila etmek için yalan söyledin ve askerlerimi katledilsinler diye gönderdin.”

Midas’ın gözleri tatminle parıldıyordu. Fulke’inkiler ise nefretle kararmıştı.

Müttefikten düşmana dönüşmüşlerdi.

Fulke’in şakağındaki ter akmaya başladığı an sanki Midas görülmeyen bir sınırı aşmıştı.

Ben ne olduğunu anlayamadan harekete geçtiler, önce hangi kralın saldırı emri verdiğini bilmiyordum bile. Sadece her şeyin bir anda gerçekleşip kavgaya dönüştüğünü biliyordum.

Gözümü kırpamadan birisi sertçe beni yere itti. Altımdaki halı düşüşümü hafifletse de nefesim kesilmişti.

Mor ve altın renkleri, metal sesleriyle birbirine karışıyordu.

Ardından kırmızı geldi, vahşetle etrafa yayılmıştı.

Kesik bağırışları duyuyordum. Kılıçların ölümcül sesleri yükseliyordu. Zihnimi ele geçiren şaşkınlıkla aniden kendimi geçmişimdeki anılarla şu an olanlar arasında gidip gelirken buldum.

Dövüş sesleri çok yakın, bir o kadar da gürültülüydü. Sanki başka bir günde, başka bir kavgadaymışım gibi yerde uzanıyordum.

Karanlık gökyüzünü bir tırnak darbesiyle yırtmış gibi görünen sarı ayın altındaki bir kavgadaydım. On yıl önce baskıncılar yaşadığım küçük kasabaya gelmişlerdi. Baskıncılar yapmaları

gerekeni yapıyor, alıyorlardı. Onlara ait olmayan her şeyi alıyorlardı. Para, hayvanlar, tahıllar... Kadınlar.

Kılıçların birbirine çarpma sesi ürkütücü bir melodi gibi zihnime dolarken aklım arpımda çaldığım taverna şarkısına gitti.

Köyleri yağmalar,

Gemileri yakar,

Hiçbir krala diz çökmez,

Bir yüzüğe eğilirler.

Aptal şarkı sözleri kafamda dönerken ellerimle kulaklarımı örttüm. Zihnim geçmiş ve günümüz arasında, orası ve burası arasında gidip gelirken geriye doğru sürünerek duvara ulaşmaya çalıştım. Yerden kalkmayıp duvara ulaşabilirsem kapıya da varabilirdim ve kapıya varabilirsem...

Ansızın bir vücut üzerime düştüğünde çenem gözlerimin karmasına sebep olacak kadar sertçe yere çarptı. Üzerime binen ağırlıkla inlesem de arkamı dönüp üstümdeki kişiyi itmeye çalışmak aklıma geç geldi. O an üstümdeki kişinin fazlasıyla ölü olduğunu fark ettim.

Artık kafasının olmadığını kavrayamadan önce hızla ayağa kalktım. Kulaklarım çınlayıp aptal şarkı kafamda çalarken boğazıma bir bıçak dayandı.

“Seni kahrolası piç!” Kulağımın hemen ardında bağırarak beni sıkı sıkı tutan kişi Kral Fulke’dı.

Elinde dengesizce tuttuğu bıçağı boğazıma bastırıyordu ve elleri titrediği için boynumu hafifçe kesmişti. “Çok akıllı olduğunu düşünüyorsun. Beni öldürmek mi istiyorsun?” diye homurdandı. “O zaman altın sürtüğünü de yanımda götürüyorum.”

Azrail’in boğazınızda kol geziyor olması gerçek dışı bir histi. Bu durumda Azrail'im, Fulke'tı ve sıcak nefesleri omzumdan

aşağı dökülerek tenimin korkuyla ıslanmasına sebep oluyordu. Bıçağın kabzasını o kadar sıkı tutuyordu ki eli titremeye başlamıştı ve o titredikçe bıçak tenime daha çok saplanıp kanatmaya başlıyordu.

Yerde, masaların üzerinde uzanan sekiz adam vardı ve hepsinden akan kırmızı yaşam sıvısı altlarında birer göl oluşturmuş, açık yaralarıyla oldukları yere yığılmışlardı. Boyaya benzeyen birikintilere baktım. Bunların hepsi korkunç bir rüyadan ibaretmiş gibi hissediyordum.

Ama değildi.

Elçi de dâhil olmak üzere Fulke'ın adamlarının hepsi ve Midas'ın üç muhafızı ölmüştü.

Midas'ın diğer iki muhafızı koruyucu bir şekilde yanında, altın kılıçları kızıla boyanmış bir şekilde duruyordu. Dışarıda esen rüzgâr ve pencereye çarpan fırtınanın sesi odaya dolmuştu.

Kralımın gözlerinde ayırt edemediğim bir şeyler vardı. Ben- se büyük ihtimalle irileşen gözlerimde şaşkınlık ve korkuyla ona bakıyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım; ne olacağını görmek istemiyordum. Boğazım kesilirkenki tepkisini izlemek istemiyordum.

Ölüm. Ölecektim.

Gözlerimi kapattığım an Fulke, sanki boğazımı ikiye yararak intikamını almaya hazırlanıyormuş gibi bıçağın baskısını artırdı. Son kez derin bir nefes alarak kendimi hazırladım, aldığım nefesi vermeyecektim.

Bıçağın sivri ucu daha derine girmeden Fulke'ın bedeni sendelemeye başladı ve kendimi birden onun dokunuşundan kurtulmuş bir hâlde buldum. Kralın bedeni ayaklarımın dibindeydi. Şaşkınlıkla arkasına saplanan kılıca bakıyordum.

Başımı sağa çevirdiğimde Digby'yi gördüm. Digby'nin oda-da olduğunu bile unutmuştum. Koluma sıkıca sarılarak beni ayakta tutarken yüzüne kan sıçramıştı, kılıcı kınında değildi.

Fulke'in boğuluyormuş gibi çıkardığı korkunç sesle birlikte bakışlarım ona döndü. Can çekişiyordu. Ellerini kaldırarak göğsünden çıkan kılıca uzandı. Dudakları aralanıp hiçbir şey söyleyemeden kapanıyordu, ağzından kan damlıyordu. Kılıca uzanarak ellerini kesmek uğruna sıkıca tutmuştu. Sanki teslim olmak istemiyor gibiydi.

İki eli altın kılıca sarılı şekilde can verdi. Ağzı sanki bize söyleyeceği kelimeler varmış, bize lanet okuyacakmış gibi açık kaldı.

Midas odanın diğer tarafında iki muhafızıyla dikilerken bakışları Kral Fulke'in ciğerlerini terk eden son nefesin göğsünde ilerleyişini izliyordu. Bakışlarım ona odaklanmıştı. Yaranın üzerinde bir şerbet gibi ağır ağır akan koyu renk kana bakıyordum.

Önce titremeye başladım.

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyordu. Tak, tak, tak – yoksa bu pencereye çarpan fırtınanın sesi miydi?

Arkamı dönerek yüzümü Digby'nin omzuna gömdüm. Üzerindeki zırhın ne kadar rahatsız edici olduğu umurumda bile değildi. Ona sarılmaya devam ettim, tüm bedenim şiddetle sarsılıyordu.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim,” diye tekrarladım göğsüne doğru. Beni kurtarmıştı. Benim sessiz, sert muhafızım sırf beni kurtarmak için bir kralı öldürmüştü.

Sesler duyuyordum. Midas'ın, muhafızlardan birinin, belki de Digby'nin de... Ne dediklerini anlayacak kadar onlara odaklanamıyordum.

Ayağım kaydığında kararan gözlerimi hızla açtım. Daha çok konuşma vardı. Fırtına artmıştı. Şarkı hâlâ çalıyordu.

“Onu odasına götürün,” dedi Midas. Belki de ben öyle hayal etmiştim.

Digby’nin kolu etrafıma dolanarak beni kaldırdı. Yüzüm tamamen göğsüne gömüldü.

“Üzerinde kan var. Üzerimde kan var.” Sesim çok uzaktan, çok kısık geliyordu. Diğer her şeyle kıyaslayınca kan ne kadar da alakasız bir şeydi. Neden böyle söylediğimi bilmiyordum bile.

Beni taşımaya devam etti, etti, etti.

“İyi bir tarafı olmalı,” diye mırıldandım.

İyi taraf. Tutunacak bir iyi tarafa ihtiyacım vardı. Beni çekip çıkaracak bir şeye.

İyi tarafı... İyi tarafı şuydu ki tecavüze uğramamış veya öldürülmemiştim.

Kutsallar aşkına, ne kadar da berbat bir iyi taraftı bu.

Digby, sessizliğini koruyarak bana hiçbir öneride bulunmuyordu. Ondan bunu beklemiyordum da. Ama her ne kadar zihnimde aynı manzara dönüp dursa da kendinden emin adımları beni yatıştırıyordu. “Benim için bir kralı öldürdün, Digby,” diye mırıldandım.

Yalnızca homurdanmakla yetindi.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatarak kendimi ona bıraktım. Yürürken kucağında sallanıyordum. Birkaç saniye sonra sarayın en yüksek katında, yatak odamda olduğumu ve Digby’nin beni yatağıma bıraktığını fark edince gözlerimi araladım.

Doğrularak ellerimi örtülere uzattım, parmaklarım çarşafa tutunmuştu. Tek bir bakışla Digby arkasını döndü ve sessiz

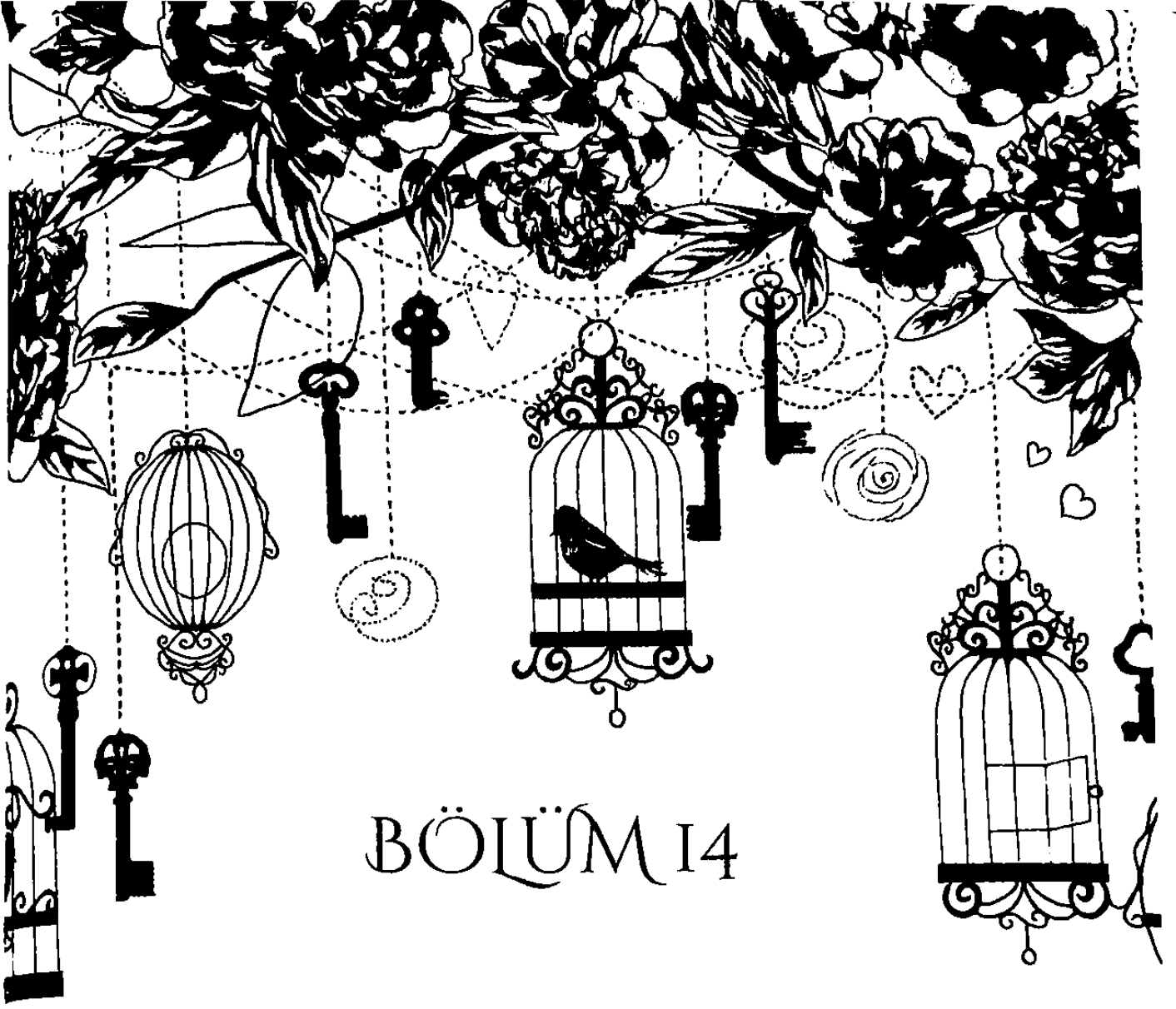
adımlarla yanımdan ayrıldıktan sonra kafesimin kapısının yavaşça kapandığını duydum. Bana biraz mahremiyet vermeden hemen önce odamdaki tek dostum olan mumları yakmıştı.

Bu gece bir kralın tecavüzüne uğrayacaktım.

Ve o kral, öldürülmüştü. Benden birkaç santim ötedeki göğsüne bir kılıç saplanmıştı. Kanı terliklerime dolmuştu. Sıcak nefesini hâlâ ensemde hissedebiliyordum. Gece beni eziyordu. Her yanıma ve zihnime dolan her bir parçamı ezerek aynı şeyleri zihnimde oynatıyordu. Uyandığım andan şu ana kadar her şey tekrar tekrar gözlerimin önünden geçiyordu.

Orada uzunca bir süre oturup düşündüm, fırtınanın sesini dinlerken önceki hayatlarımda yaptığım bir şeyin tanrıçaları gücendirmiş olup olamayacağını düşünüyordum. Burada, Altıncı Krallık'ta üstümüz kar bulutlarıyla örtülüken yıldızların beni asla göremeyeceği bir şekilde saklanıyordum.

Bir saat boyunca sadece bunu yaptım, merak ettim. Terliklerime bulaşan ölü bir kralın kanıyla, boğazımdaki yaranın üzerinde kuruyan kanla öylece bekledim.

BÖLÜM 14

Kapı deliğine yerleştirilen anahtarın sesini duyunca düşüncelerimden uzaklaştım. Hizmetçiler art arda kafesime girerken adım sesleri odayı doldurmuştu. Yanımdan geçip giden adımları beni es geçerek banyoya yöneldi, kollarında buharı tüten kovalar vardı.

Bir dakika sonra sessizce geldikleri yöne ilerleyerek kafesin kapısını çektiklerinde yatak odamın kapısının kapandığını duydum.

Arkamı dönmedim, hareket etmedim ama bekledim. Dinledim.

Arkamda olduğunu, beni izlediğini biliyor olsam da sırtımı dik tutarak bakışlarımı pencereye çevirdim ve dışarıda kopan fırtınadan gözlerimi ayırmadım.

Sonunda Midas, birkaç adım atarak karşıma geçtiğinde önümde karanlık silüeti belirmişti.

Bir hareket bekliyordu. Gözlerini göremesem de beni izlediğini ve boğazımda yer eden kesiğe odaklandığını biliyordum.

Midas, bana doğru üç küçük adım atarak elini uzattı. Hemen önümde uzanan eli bekliyordu.

Tutmadım.

“Seni temizlememe izin ver, Kıymetlim.”

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Elini hâlâ tutmuyordum.

İfadesine yansıyan pişmanlığı görebiliyordum. “Biliyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Biliyorum ama izin ver açıklayayım. İzin ver... Sana sarılmak istiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum. İzin ver sana yardım edeyim, Auren.”

Camda derin bir kesik gibi yavaş yavaş ilerleyen çatlaklar bir anda durdu. Bekliyor, merak ediyorlardı.

Çünkü Midas bu cümleyi daha önce kurmuştu. *İzin ver sana yardım edeyim.*

Bu cümleyi tekrarlamasının sebebi bu muydu? Bana hatırlatmak mı istiyordu?

Sokaklarda yaşadığım zamanlarda gündüzleri uyur geceleri hareket hâlinde olurdum. Genelde aç ve daima ürkektim. Bir şey satın almak, birine yaklaşmak için fazla korkaktım. Bunları ancak çok gerekli olduğunda yapıyordum.

Tek başıma geziyor, gizli hareket ediyordum. Bu, benim gibi bir kızın güvende kalmasının tek yoluydu. Kaçtığım yere bir kez daha düşmemek için yapabileceğim tek şeydi.

Kötü adamlar vardı. Dünyayı kötü adamlar yönetiyordu.

Her ne kadar dikkat çekmemeye, görünmez olmaya çalışsam da olmuyordu. Yapamıyordum.

Bir yerde gereğinden fazla kalmamın iyi olmayacağını biliyordum. Bunun farkındaydım ve elimden geleni yapmıştım. Ancak bitap düşmüştüm. Hata yapmıştım. Dikkatsiz davranmıştım. Bunları bana ödetmek için çok yakında kötü bir şey olacağının farkındaydım.

O gece yağmacılar geldi.

Ellerinde meşaleler ve baltalarla, günler önce kaçmam gerekse de hâlâ saklandığım köyü aramaya geldiler.

İstedikleri her şeyi aldılar. Orada yaşayan çiftçilerin hiç şansı olmamıştı, kendilerini nasıl savunacaklarını bilmiyorlardı. Hatta dirgen ve kürekler dışında hiç silahları yoktu.

Kaçmaya çalıştım. Çok geçti. Çok geç kalmıştım.

Bir sokak arasında, çekilerek yataklarından toplanan kadınlarla dolu yük arabasına atıldım. Kadınlar bağırıp ağlarken ben sessizdim. Kabullenmişim. Benim için yolun sonu olduğunun bilincindeydim. Kaçmam için hiçbir şans yoktu. Tekrar olmazdı. Kader ikinci bir şans vermezdi. Ben de dimdik oturarak kaçmaya çalıştığım hayatla yüzleşmek için kendimi hazırladım.

Sonra o geldi. Midas. Sanki tanrıçalar onu kendi elleriyle göndermiş gibi görünüyordu. Benekli gri bir atın üzerinde, ardında yarım düzine adamıyla gelmişti.

İlk başta bağırış seslerinin, köylülerin savaşa devam ettiğinin göstergesi olduğunu ve evlerini korumak için son bir çaba sarf ettiklerini düşünmüştüm. Ama sonra yağmacıların kılıçtan geçirildiğini gördüm. Yük arabasının kapısı açılınca kadınlar koşmaya ve bu kez düşecekleri korkunç durumdan kurtulmanın rahatlığıyla hıçkırmaya başlamışlardı.

Ama benim kavuşacağım bir ailem de koşacağım biri de yoktu. Bu yüzden, o sokak arasına döndüm. Gergin omuzlarım, sert taştan duvara yaslanmıştı. Her şeyin bu kadar çabuk bittiğine inanamıyordum. Bunda içimi rahatlatmayan bir şeyler vardı; fakat yine de, her zamanki gibi yıldızlara şükrettim.

Bir noktada, dövüş sesleri kesilmiş, çatılara sıçrayan alevler söndürülmüş ve zayıf, kirli bedenimi ısıtan tek şey havadaki du-man olmaya başlamıştı.

Sonra tek bir kişi sokakta belirdi. Tam karşımda durana kadar ilerledi, korkuyla yanımda dizili kasaların arasına sinmiştim. Karşıma geldiğinde yakışıklı yüzüne baktım. Bana gülümsemi. Dudakları alayla ya da zalimlikle kıvrılmamıştı. Gerçek bir gülümsemeydi. Sıcaktı. Ona bakmak bile dinmek bilmeyen titrememin sonunu getirmişti.

O gülümseme yüzünden silinmeden bana elini uzattı. "Artık güvendesin. İzin ver sana yardım edeyim."

Ben izin verdim. O yardım etti.

Tam da o andan itibaren beni güvende tuttu. Dünyadan saklanmak istediğimde pelerinini ve başlığını bana uzattı. Diğer insanlardan utandığımda onlardan uzak olduğumuza emin oldu. Ona uzandığımda beni sıkıca tuttu.

Onu ilk kez öptüğümdeyse hemen öpücüğüme karşılık verdi. Artık güvendesin. İzin ver sana yardım edeyim.

Bu dünyada apaçık ve savunmasız kalmaktan bıkmıştım, o da artık bunların hiçbirinin olmayacağına emin oldu.

Zorlukla yutkunarak zihnime dolan geçmişimiz gözümün önünden akarken Midas'a baktım. Sanki o karanlık sokaktan bir kez beni çıkardığını ve nereden geldiğimi bana hatırlatıyor gibiydi. Benim için ne yaptığını hatırlatıyor gibiydi.

Güvenimi kazanmıştı. Sevgimi. Sadakatimi. Eğer o olmasa burada, bu altın kafeste olmayacaktım.

"Lütfen," dedi yalvarırcasına, beni şaşırtmıştı. Midas, asla yalvarmazdı. Başına tacını yerleştirdiğinden beri bunu hiç yapmamıştı.

Bir anlığına duraksadım, geçmiş güçlü bir kavramdı. Sonunda elimi uzatarak onun avucuna bıraktım, hafifçe sıktı. Beni çekmesine, banyoya yönlendirmesine izin verirken yüzüne yansıyan gülümseme içimi ısıtıyordu. Bedenim durmaksızın titriyordu.

Banyoda, ağzına kadar çeşitli bitki özleri ve yağlarla dolu olan altın bir küvet vardı. Meyve kokuları yükseliyordu.

Odanın ortasında bizi durdurdu. Duvardaki mumlar yanıyor ve ortama rahatlatıcı bir parlaklık saçıyordu. Lavabonun hemen üzerinde asılı olan aynada biz vardık, Midas'ın arkamdan bana doğru yaklaştığını gösteriyordu.

Parmaklarının kurdelelerimi aşarak sırtıma ulaştığını hissettim. İpekten tutamların her biri hâlâ etrafıma sarılıydı.

Dikkatlice her birini çözdü, tek tek.

Kurdelelerim ona yardımcı olmak için harekete geçmeseler de onu durdurmamışlar; dokunuşuna karşı koymamışlardı.

Yavaşça hareket ediyordu, hiç acele etmedi. Son kurdele de serbest kalarak bir kumaş misali omurgamdan yere doğru uzanmaya başladı. Tüm bu süre boyunca onu aynadan izlemiştim, kalbim normalde olduğundan daha hızlı atıyordu.

Hemen ardından, üzerimdeki semer elbisesinden kurtulma yardım etti. Parmakları yolundan şaşmamıştı, soyunmama yardım etmek dışında hiçbir sınırı aşmadı.

Kumaş ayaklarımın dibine düştüğünde Midas, elimi tutup beni küvete yönlendirmeden hemen önce aynadan gözlerimin içine baktı. Önce bir bacak, ardından diğeri. Oturduktan sonra omzuma kadar sıcak su yükseldi. Tenime çarpan suyun üzerinde, içindeki yağların etkisiyle köpükler vardı.

İç çektim.

Midas, küvetin yanındaki tabureye oturmuş elindeki bezi ıslatıyordu. Gözleri bana döndü.

“Yapabilir miyim?”

Cevap vermedim ya da başımı sallamadım ama çenemi hafifçe eğdim. Bu yeterliydi. İleriye doğru uzanarak nazikçe irkilme sebep olan yarayı temizlemeye başladı.

“Özür dilerim.”

Sözleri, tıpkı boğazımdaki kesik gibi narin ama pürüzsüzdü.

“Hangisi için?” diye sordum. Sesim, belki uzun zamandır

konuşmadığımdan belki de hissettiğim duygu karmaşasından boşuktu. Belki ikisinin de etkisi vardı.

Bez tekrar ve tekrar suya girdi. Yepyeni sıcak suyla kuruyan kanı yıkayıp kesiği temizliyordu.

“Yaralanmaman gerekiyordu.”

Bu itirafına karşı kaşlarımı kaldırdım. İçimdeki öfke, son birkaç saattir hissettiğim uyuşukluğu silerek yükseldi.

“Boğazımdaki kesik, bugün aldığım en hafif yara,” diye cevap verdim. Bunu içimden gelerek söylüyordum.

Onun ellerinden uzaklaşarak geriye doğru yaslandım ve başımı suyun altına soktum. Gözlerim kapalıydı, suyun tenimi sarıp kuşatmasını ve sıcaklığıyla bedenimi yatıştırdığı gibi acıyan kalbimi de yatıştırmasını istiyordum.

Doğrulduğumda derin bir nefes alarak başımı küvete yasladım. Bakışlarım Midas’ın üzerindeydi. Orada bekleyen acıyı da öfkeyi de saklamaya, gizlemeye çalışmıyordum.

Midas başını salladı. Sanki ona sessizce söylediğim şeyleri kabul ediyor gibiydi.

“Biliyorum,” dedi tıpkı yatak odasında yaptığı gibi. “Ne düşündüğünü biliyorum.”

Düşündüklerim, hissettiklerimin yanından bile geçemezdi ama bunu söylemedim.

“Buna izin vereceğine ihtimal vermemiştim,” dedim ona. Sesimde suçlayıcı bir ton vardı. “Ne kadar gergin olursam olayım, ne kadar kızarsam kızayım bir yanımda senin planın olduğuna inandı. Buna izin vermeyeceğine inandı.”

Nefeslerim hızlanmış, göğsümün üzerinde uzanan su inip kalkmaya başlamıştı. Kurdelelerim suyun içinde yüzerken sanki beni parçalara ayrılmaktan korumak ister gibi tekrar bir araya geldiler.

“Sana güvenmiştim, Midas. Bize güvendim. Geçen yılların ardından, yaptıklarımın ardından-”

Midas, elime uzanarak kendi avucunun içine aldı, ifadesi ciddiydi. “Onun sana dokunmasına asla izin vermeyecektim.”

Kaşlarımı çattım, düşüncelerim bir anda kesilmişti. “Ne?”

“Sadece dinle,” dedi. “Fulke’in seni istediğini biliyordum. Lanet olsun, herkes biliyordu. Aptalın tekiydi. Benim olanı istemeye cüret etti.”

Fulke’in beni istediği ânı hatırlayınca gözlerimi kırptım, o gün anlaşıma yapmışlardı.

“Bu yüzden istediğini ona verdin.”

Midas, başını yana eğdi. “Öyle mi yaptım? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılırken akıl karışıklığıyla düşüncelerim bulanık bir hâl aldı. “Anlamıyorum.”

Midas, bacağını sandalyeye dolayıp bana biraz daha yaklaştırdı. Eli hâlâ benim elimdeydi, avuçlarında su damlacıkları birikmişti.

“Fulke, insan ticareti yapıyor.”

Şaşkınlıkla sarsıldım. “Ne?”

Midas, ciddiyetle başını salladı. “Söylentiler duymuştum fakat birkaç ay önce emin oldum. Bunu kanıtlayabildiğim zaman da bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim.”

Söylediklerine yetişmeye çalışmamın yanı sıra olanlar arasında bağlantı kurmaya çalışıyordum. “Onu nasıl ortadan kaldıracığını mı planladın? Onu nasıl öldüreceğini?”

Midas’ın dudakları suçlayıcı bir ses tonuyla aralandı. “Kazanç sağlamak için kendi insanlarını satmasına izin vermemi mi tercih ederdin?”

“Söylemeye çalıştığım bu değildi.”

“Auren, ben bir kralım ve krallar zor kararlar alır. Fulke’in artık bana uygun bir müttefik olmadığını, hatta iyi bir insan bile olmadığını anladığım an harekete geçmeye karar verdim.”

“Ona tezgâh kurarak. Onu kandırarak. Adamlarını anlamsızca katledilmeye göndererek,” dedim suçlarcasına. “Kaç tane askeri öldü, Midas?”

“Mümkün olduğunca az, sadece planın işlemesine yetecek kadar.”

Yüzümü buruşturdum. “Sanki böyle söyleyince her şey düzelecekmiş gibi!”

“Bir çocuğun köle olarak satılmasındansa bir adam savaş meydanında onuruyla ölür daha iyi. Buna katılmıyor musun, Auren?”

Bu yüzüme inen bir yumruk gibiydi.

Oldukça netti. Kelimeleri mideme, kalbime, boğazıma inen yumruklar gibiydi. Kurduğu cümleyle beni içten parçalara ayırıp hatıraların zihnimden kaçmalarına sebep olacak bir tehditti bu.

“Senin için yaptım, Auren,” dedi Midas. Artık daha sessizdi, savunurcasına konuşmuyordu. “Senin yaşadıklarını yaşamayacaklarına emin olmak için yaptım.”

Bir damla yaş gözümden firar ettiğinde küfrederek yaşı sildi, yüzünde samimi bir ifade vardı. “Özür dilerim. Beni tanıyor-sun, nasıl ilerlediğimi biliyorsun. Kafama bir şey koyduğumda sadece onu görüyorum. Sonuçlarını düşünmek için bile duraksamıyorum. Sadece onun gitmesini, işinin bitmesini istediğimi biliyorum. Onu tamamen durdurmak istedim.” Eli yanağıma uzandığında gözleri, gözlerimdeydi. “Ama söylediğime inan, sana sahip olmasına *asla* izin vermeyecektim. Bu bir oyundu.”

Kuruyan boğazımı temizledikten sonra dudaklarımı araladım. “Bana neden söylemedin o zaman? Neden tüm bunları bana da açıklamadın?”

“Bir şekilde Fulke’in öğrenebilecek olması beni endişelendirdi, numara yapamayacağını düşündüm. Fulke’in keyfinin yerinde, dikkatinin dağılmış olması gerekiyordu. Üzerine düşen kısmı güzelce tamamladın.”

Eğdiğim başımı iki yana sallıyordum. “Çok korktum, çok *incindim*. Bunu aşabilir miyim, bilmiyorum.”

Elini yanağımdan çekmeden önce son kez okşayarak, “Söylediğim gibi düşünmeden hareket ettim,” dedi.

“Sen, bir *kralı* öldürdün, Midas. Bir diğerine saldırmak için onu kullandın. Ne yapacaksın?” diye sordum. Endişeyle midem kasılırken dudağımı dişlerimin arasına aldım.

“Bunun için endişelenme,” dedi. “Bir planım var.”

Öfkeyle gülmekten kendimi alamadım. “Sanırım bunu da bana söylemeyeceksin, tıpkı beni Fulke’a vermeyeceğini söylediğin gibi.”

Midas iç çekti. “Daha fazlasını söyleyemezdim. Bundan kimsenin haberi yoktu, Auren. Sen dâhil *hiç kimse* bunu planladığımı bilmiyordu. Sıradaki adımı da dikkatli bir şekilde atmalıyım. Dikkatli olmalıyım. Beni affetmen gerekiyor, Kıymetlim. Anlaman gerekiyor.”

Öyle mi gerekiyordu? Peki, anlıyor muydum?

Bunları öğrendiğim için rahatlamıştım. Günlerdir içimde süren öfke az da olsa yatışmıştı. Fulke’ın bana dokunmasına izin vermeyecekti. Bir planı vardı.

Duygusuzca ve düşüncesizce davranırsa da anlıyordum. Midas böyleydi, hep böyle olmuştu. Onun stratejik ve parlak zekâsı bazen duyguları için yeterli olmuyordu. Bir uzman gibi tezgâh kurup plan yapsa da sıklıkla insani tarafını unutuyordu.

“Sana çok kızgındım.”

Midas güldüğünde, bu ses aramızdaki gerginliğin birazını kırarak önceden olduğumuz konuma bizi geri götürmüştü.

“Biliyorum. Rol yaptığını sanmıştım. Bana güvendiğin için sadece bir oyun oynuyormuşsun gibi hissettim. Ama balo salonundayken öfkeden gözün dönmüştü.”

Yanaklarıma bir sıcaklık yükseldi. “Evet, herkesin önünde sana karşı çıktığım için üzgünüm.”

Bana hafifçe gülümsedi. “Sorun değil.”

Midas, yerinden kalkarak askıdaki kuru havlulardan birine uzandı ve ardından onu benim için tuttu. Kalkıp sessiz bir şekilde küvetten çıktım, beni sarmasına izin vermiştim.

Sonunda kurulanıp elbisemi giydiğimde Midas, beni tekrar yatak odama götürdü. Nemli kurdelelerim, saçlarımla birlikte beni takip ediyordu, Midas’ın eli sırtımı okşarken başımı göğsüne gömdüm.

Bu. Bu özlediğim bir şeydi. Bana böyle sarılmayalı kaç gece olmuştu?

Aylar. Kaç ay olduğunu bilmiyordum bile.

“Eskiden bana her gece böyle sarılırdın,” dedim bronz tenine doğru. Tuniğin üst kısmındaki bağcık açık olduğu için göğsü görünüyordu. Ayak bileklerini üst üste attı, ikimiz de yorganların üzerinde uzanıyorduk; çünkü birbirimiz dışında hiçbir sıcaklığa ihtiyacımız yoktu.

Midas, başımın üzerinden gülümsedi. “Öyle yapardım. Yeni evlenen bir adamdan beklenecek en doğru şey olmasa da.”

Muhtemelen değildi ama ben doyumsuzdum.

“Eğer kraliçe kıskanıyorsa bile bunu çok garip bir şekilde gösterdi,” dedim, ilk yılı düşünüyordum. “Doğum gününde sana üç kraliyet semeri hediye etmişti.”

Ne kadar şaşırdığımı hatırlıyordum. Şaşırmış ve kıskanmıştım. Kendi karısı, başka kadınlarla sevişmesini bekliyordu. Hatta onu cesaretlendiriyordu. Benimle yatması da kimle yatarsa yatsındı.

Onlardan biriyle yattığı ilk gün resmen hayal kırıklığına uğramıştım. Ancak alışmıştım tabii. Hâlâ canım yanmadığından değil; sadece anlıyordum. O bir kraldı. Ne bekliyordum ki?

Düşüncelerimin ne yöne gittiğini anlamış gibi Midas beni kolumdan tutarak üzerine çekti. Artık göğsüne uzanıyordum ve yüzlerimiz birbirine dönüktü.

“Buradayken sadece sen ve ben oluyoruz,” diye hatırlattı bana. “Bu kafesin dışında var olan hiçbir şey yok.”

Yavaşça başımı salladım. “Biliyorum.”

Elleri uzanıp belimi tutarken kahverengi gözleri boynumdaki ize düştü. “Sen benimsin.”

Bunu da biliyordum.

Bakışları vücudumda gezinirken aramızda yükselen arzuyla birlikte elleri beni daha da sıkı tutmaya başladı, nefeslerim hızlandı. Çok olmuştu. Çok uzun zaman olmuştu.

Yüzündeki o bakışı tekrar görmeyi bekliyordum. Geçici bir ilgi ve kafası karışık bir gülümsemeden fazlasını verebilecek zamanının olmasını bekliyordum. Öyle davranan bir kral gibi olmasını değil; sadece Midas olmasını bekliyordum. *Benim* Midas’ım.

“Sen benimsin,” dedi tekrar ve elleri hareket etmeye başladı. Biri başımın arkasına uzanırken diğeri kalçama doğru inerek hafifçe sıktı.

“Seni özledim,” dedi. Dudakları boğazıma, bıçak yarasının alt kısmına yaklaştı. “Bu gece çok güzel görünüyordun. Aşırı seksiydin.”

Parmakları elbisemi yukarıya doğru kıvrırmaya başladı. Eli, eteğimin ucuna ulaştığında avucu bacaklarımı buldu. Nefesim hızlanmıştı. Beni hızla öptüğü an ağzına doğru inledim.

“Ben de seni özledim,” diye cevap verdim.

Doğrularak beni kucağına çektiğinde ellerim sabit durmak için omzuna uzandı. Gözlerindeki açlıkla elbisemi çekip pantolonunun iplerini çözmeme izin verdi. “Çok güzelsin, Kıymetlim. İnanılmaz güzelsin.”

Kalbim hızla atarken düğümlenen midem, dudakları tekrar

boğazıma değdiğinde bir anda çözüldü. Öpücüğü çeneme doğru ilerliyordu. Hemen sonra sertliğini içime ittiği an iniltisinin tadını dudaklarımda aldım.

Bana böyle sahip oluyordu. Kalçalarını yukarı kaldırarak kendini daha derine itiyor ve etrafıma doladığı kollarını sıkarak bana hiçbir zaman gitmememi söylüyordu. İnlediğimde gözlerim titreyerek kapandı ve dili, benimkine hükmetmek adına ağzıma uzandı. Alıyor ve alıyordu, bense veriyordum. Neyim varsa veriyordum.

Dilimi emdiğinde kalbim tekledi. Daha da derinlerime kendini iterken onunla beraber hareket etmeye başladım. Ona zevk verebilmek, ihtiyacı olanı vermek için omurgam bir dalga misali kıvrılıyordu. Onu mutlu etmek istiyordum.

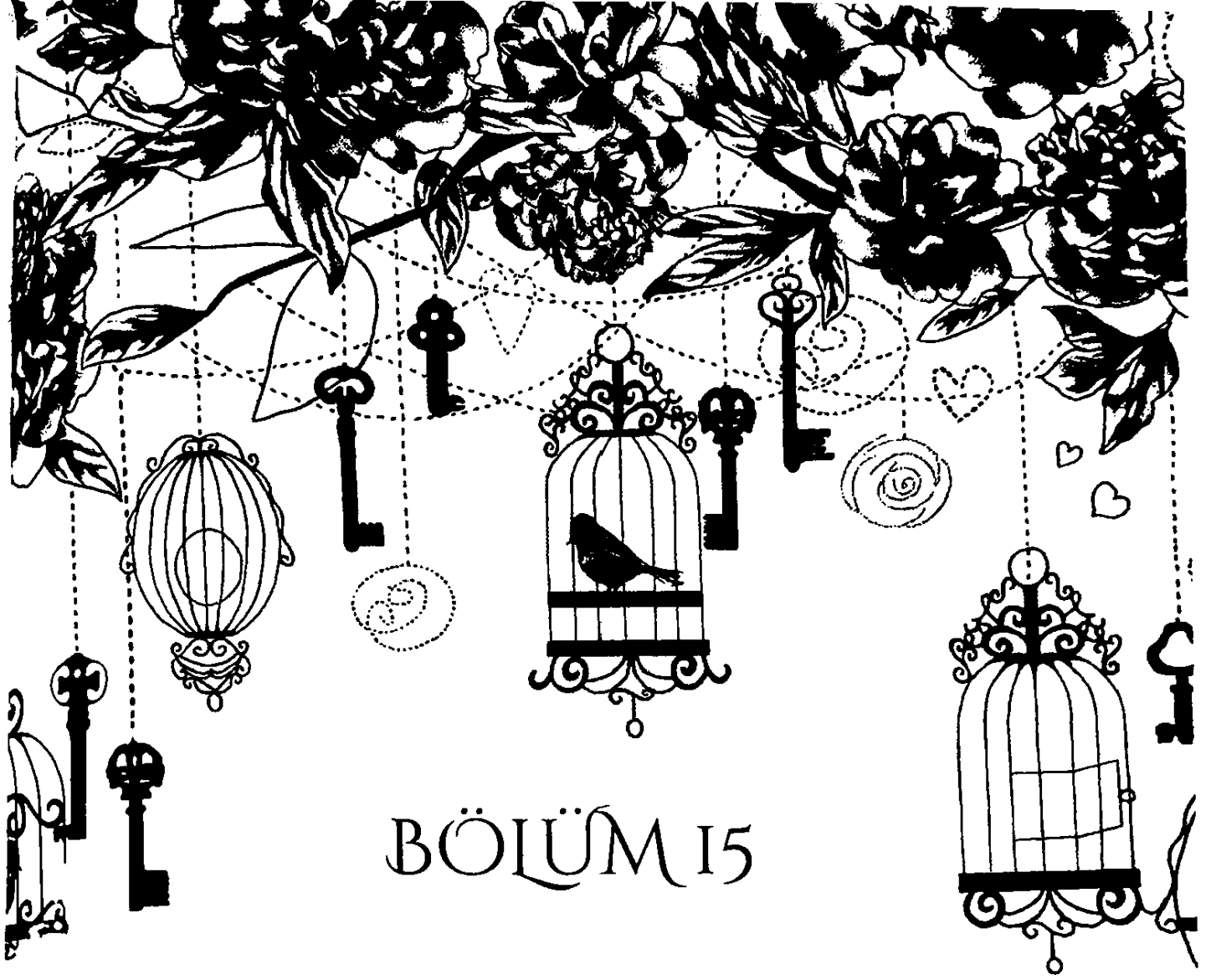
Sonunda kendini bedenimden çekip tohumlarını karnıma bırakırken inledi. Terle kaplı göğsüne uzandım, iç çekerken yüzümde küçük bir gülümseme vardı.

Ama gözümünden firar edip dudaklarımdan arasına uzanan hain gözyaşı bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Mutluluğumu gölgeleyip, gülümsememi uzaklaştırırken ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

Midas, şafak sökmeden önce beni öperek yanımdan ayrıldığında bile o tadı götüremedi. O karanlıkta, tek başıma ağladım.

Yastığıma gömülmesine izin verdiğim o saklı hıçkırık, çirkin bir gerçeği ortaya koyuyordu. Bense, bununla yüzleşmeye henüz hazır değildim.

Bu yüzden ben de atlas kumaşın tüm yaşları emmesine izin verdim. Uyuya kaldığımdaysa zihnime gizlediğim gerçekleri şafak sökerken geriye itmeyi başarmıştım.

BÖLÜM 15

Muhafızların yatak odamda, sabahtan topladığım kutuların son kısmını taşımasını izliyordum.

Odam normalde olduğundan daha boş görünüyordu. Giyinme odamdaki elbiselerimin ve ayakkabılarımın bir kısmını alıp paketlediğim için orası da yer yer boşalmıştı. Alacakaranlık çökmüştü.

Gitme vaktimiz de neredeyse gelmişti.

Dışarıda şimdilik kar görünmese de karın, bu topraklardan fazla uzak kalmayacağını biliyordum. Tam da bu yüzden ağır yün bir elbise giymiş ve ayaklarıma koyun derisinden botlarımı geçirmiştım. Kalın deri eldivenlerime kadar her şey elbette parıldayan altındandı.

Başımın arkasına uzanan saçlarımı sayısız örgü yapmışım, böylelikle rüzgâr ne kadar eserse essin saçlarımı dağıtamaya-

caktı. Geriye atmamın sebebi de başlığımın hem yüzümü hem de saçlarımı gizleyebilmesi içindi.

“Gitme vakti.”

Pencereden başımı çevirdiğimde kafesimin diğer tarafında bekleyen Digby’yi gördüm. Her zamanki gibi sert ve sessizdi. Karşımda, yabancı bir kralın göğsünden kılıç geçirmiş bir adam göremiyordum. Beni kanlar içindeyken altı kat taşıdığı sırada olduğu gibi yüzünde hiçbir endişe yoktu. Tamamen heyecansız ve metanetliydi.

Bilinçsizce elimi kaldırarak parmaklarımı Kral Fulke’in üç hafta önce kesmeye çalıştığı boğazımdaki yeni iyileşen yaraya uzattım. Digby, bu hareketimi fark ettiği an bakışları parmaklarıma indi. Hızla elimi indirerek kendimi, gerginken yapmaya başladığım bu hareketten kurtarmaya çalıştım.

Bazen zihnim, o ânı kâbuslarımda yeniden yaşamam için beni zorluyordu. Kendi kanımda boğulduğuma ikna olmuş bir şekilde bağırp boğazımı sıkarken uyanıyordum.

Kalan zamanlarda da zihnim, eğer o asker gelmemiş olsaydı neler olacağını ve Fulke’in beni yatak odasına sürükleyip Midas’ın da gelip hiçbir şeyi bölmeyeceği o senaryoyu hayal etmeye karar veriyordu.

Bu iki kâbusla uykumu hiç alamıyordum. Gözlerimin altında, yanaklarımın üstüne doğru oluşan mor halkaların sebebi de muhtemelen buydu.

Midas keşke burada olsaydı.

Üç gün. Kazadan sonra yalnızca üç gün burada kalabilmişti, sonra gitmesi gerekmişti. Asker alayıyla birlikte Beşinci Krallık’a yola çıkmıştı.

Fulke’in öldüğü gecenin ardından taht odasında arkasında duruyordum. Midas olanlarla ilgili bir hikâye uydurmuştu. İn-

sanlar, onun altın dokunuşu olduğunu biliyordu. Peki ya altın dilinden haberdarlar mıydı? Bana göre onun asıl gücü buydu.

"Kandırıldık."

Oda sessizdi. Bir araya gelen soylular, ağırbaşlı bir ifadeyle tahtlarında oturup bakışları kalabalıkta gezen kral ve kraliçeye dikkatlerini vermişlerdi.

"Müttefikim, Kral Fulke öldü."

Şaşkınlık, insanların arasında yayılırken herkesin gözleri irileşmiş dudakları hayretle aralanmıştı.

Midas verdiği haberin sindirilmesi için biraz bekledi, lakin fısıltıların başlamasına müsaade etmedi.

"Kral Fulke, çürümenin bizim sınırlarımıza yayılmasına mâni olmak istemişti. Bölgelerimizin güvende olduğuna emin olmak istemişti – bunun uğruna katledildi."

Hemen arkasında, muhafızlarının bir adım önünde duruyordum. Midas hikâyesini anlatırken benim varlığım ona stratejik bir güç katıyordu.

"Askerlerini Beşinci Krallık'ın sınırına gönderirken halkına karşı görevini yerine getirmeye çalışıyordu. Ancak kendi askerlerinden birisi tarafından ihanete uğradı. Bir askeri kaçıp düşman topraklara girmiş. Kral Fulke'in tüm alayı Dördüncü'nün adamları tarafından katledilmiş. Bu hainlik yetmezmiş gibi aynı asker –aynı hain– Highbell'e bir haber getirme bahanesiyle geri döndü. Hiçbir şeyden haberi olmayan kendi kralını öldürdü."

Odanın havası bir anda korkudan öfkeye doğru değişmeye başlamıştı.

Midas, arkasına doğru işaret yaptığında bir muhafız gelerek siyah kumaşa sarılı şeyi ileri doğru uzattı. Midas başını hafifçe salladığında muhafız kumaşı açarak herkesin görebileceği şekilde kaldırdı.

Herkes hayretle iç çekmişti. Kaç kişinin bu tepkiyi verdiğini takip edememiştim bile. Hepsi geri çekilmiş olsa da hiçbiri bakışlarını ayırmıyordu.

Muhafız, hiçbir suçu olmayan elçinin kesik başını havaya kaldırıyordu. Baş parıl parıl altındandı ve ölüirken ki dehşet verici ifadesi sonsuza kadar yüzünde donmuştu. Bu ifade hiçbir zaman çözölmeyecekti.

Hain ilan edilen elçinin yüzüne bakan kalabalık şaşkıındı. Midas onları izliyordu.

"Bu," dedi Midas korkunç yüzü işaret ederken. "Bu Dördüncü Krallık'a yayılan türde bir çürümeydi. Kral Fulke bunun önüne geçmeye çalışıyordu. Bu yalnızca topraklarımıza yayılan katliam ve saygısızlığı değil, aynı zamanda sadakatsizliği de gösteriyor. Güvensizliği. Kendi krallığı ve hükümdarına karşı bir hainliği."

İyi idi. Oldukça iyi konuşuyordu. Kalabalığı kendine çekiyor ve tıpkı bir örümcek gibi etraflarına ağ örerek her birini tek tek yakalıyordu.

Elçinin başını tekrar kumaşa sardılar. Daha sonra, hainlerin yaldızlı kafataslarının sergilendiği sarayın ön geçidine yerleştirileceğine hiç şüphem yoktu. İnsanların tükürüp geçebilecekleri ve soğuk rüzgârların aşındıracağı yerde sergilenecekti.

"Beşinci Krallık'a gitmem gerekiyor," dedi, Midas halkına. "İhtiyaçları olduğu müddetçe onları yönlendirmem ve hem topraklarının hem de halkının, krallarının kaybıyla zorluk çekmelerini sağlamam gerekiyor. Kral Fulke'in tahtına oturmam ve yaşamında müttefik olduğumuz için ölümünün ardından topraklarımızı bir araya getirmem gerekiyor. Sınırlarımızı güvende tutacağım. Topraklarımızın dışındaki çürümenin bize yaklaşmasına engel olmalıyım. Varisi büyüyüp de babasının koltuğuna geçene kadar onlara destek olmalıyım."

Şiddetli bir kar yağışı gibi Kral Fulke'ın ölüm haberinin duyulması da çok uzun sürmemiş, topraklarımıza yayılıp insanların dilinden düşmez olmuştu. Midas, bir şekilde kahramanca davranmayı başarmış, insanlara suçlayacak bir kötü adam verirken kendisi tek hamleyle daha da güçlenmişti.

Şimdiyse ona katılmam için yola çıkmamı istemişti; ancak bu bir sırdı.

Neredeyse herkes benim Beşinci Krallık'ta olduğumu düşünürken ben onunla seyahat edecektim. Midas, krallığın güvenli olduğundan emin olana kadar onun yanına gitmemi istemediği için beni geride bırakmıştı.

Gelgelelim, sarayda yalnız kalmamın da riskli olduğunu bildiğinden bir tuzak kurmuş, altına dönüştürülmemiş fakat benim gibi boyanan bir kadın yolculuk sırasında ona eşlik etmişti. O sırada ben beklerken de tüm gün ve tüm gece muhafızları yanımda kalmıştı. Benim bulunduğum kata hizmetçilerin çıkmasına bile izin yoktu. Kraliçe bile hâlâ sarayda olduğumdan haberdar değildi.

Son birkaç haftadır gördüğüm tek insanlar Digby'nin beni korumakla görevlendirdiği ve özenle seçtiği muhafızlardı.

Ama artık gitme vakti gelmişti.

Pencereden son bir kez daha baktıktan sonra midemde yükselen garip hisle arkamı döndüm. Kafesimin kapısını benim için aralayan Digby'ye doğru ilerlerken ifademe yansıyan kaygıyı gizlemeye çalışıyordum.

Eşiği geçer geçmez bakışlarım son kez kafesime döndü. Gözlerim, uzunca bir süredir her koca gün etrafımı saran eşyalarda geziniyordu.

Garip olsa da arkamı dönüp Digby ve diğer muhafızları takip ederken sanki bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyordum. Kafe-

sim... Yıllardır güvende olduğum yerdin. Kimi zaman bu duruma içerlemiştim belki evet, ancak şu an ardıma aldığım bu kafes hâlâ benim güvenli bölgemdi.

Giriş kata varana kadar tüm merdivenleri indik. Beşimiz de sessizdik ve saray da sakindi. Sonunda en alt kata ulaştığımızda bakışlarımı haber odasının kapalı kapısından alamadım.

Bütün kanı hangi hizmetçilerin temizlemek zorunda kaldığını merak ediyordum. Acaba o hizmetçiler şu an hayattalar mıydı yoksa kana bulanmış kilimlerle birlikte gömülmüşler miydi, çünkü...

Hayır. Bunu düşünmenin sırası değildi. Sadıktım. Ben sadıktım.

Bakışlarımı zorlukla o odadan ayırdıktan sonra dışarıdaki karanlığı içeri alan giriş kapılarının aralandığını fark ettim. Serin havayla birlikte kuvvetli rüzgâr içeri doluyordu. Birkaç adım atıp avluya çıktık, arabalar ve atlar bizi Beşinci Krallık'a götürmek üzere hazır bekliyorlardı.

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Arkamı dönüp baktığımda, Kraliçe Malina'nın ikinci katta elini tırabzana yaslamış beni izlediğini gördüm. İfadesi boştu, düz beyaz saçları başının etrafını bir taç gibi çevrelemişti ve bakışları benim üzerimdeydi. Boğazımın düğümlenmesine sebep olacak bir yoğunlukla beni izliyordu.

Bu nefretti. Bunca zamandır sarayda olduğumu ve Midas'ın kendisine yalan söylediğini fark ettiği için bakışlarını nefret bürümüştü. Şimdi, ona gittiğimin farkındaydı.

Ben onun yerinde olsam muhtemelen ben de nefret ederdim. "Leydim?"

Arkamı döndüğümde muhafızlardan biri arabanın kapısını açmış, diğeri de kalın kürkümü tutuyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, uzattığı elini tutmadan önce. Dönüp kraliçeye bakmasam da geceyi bölen bakışlarıyla beni izlediğini biliyordum.

Kürküme daha sıkı sarıldım. Ağır ama yumuşaktı. Deri ve kürkle dokunan kumaş, en öldürücü soğuklarda bile beni sıcak tutacak şekilde hazırlanmıştı. Başlığını kapatarak dışarıya doğru ilerlemeye başladım. Sarayın sıcaklığının beni terk ettiğinin farkındaydım. Buradan ayrıldığım için kendimi gergin hissediyordum.

Kapıdan çıktığım an çenemi kaldırıp yüzümü göğe çevirmiştim.

On yıl.

Dışarı adım atmaya bu kadar süre geçmişti.

Soğuk rüzgâr yavaş yavaş üzerime dökülerek nazik bir karşılaşma yapar gibi yüzümü yalıyordu. Muhafızlar birbirlerine baktılar. Ben orada hareket etmeden dikilirken onlar da öylece bekliyorlardı, onları görmezden geliyordum.

Çünkü bu an – benimdi.

Saklanmayı seçtiğim zaman bir kızıdan fazlası değildim. Hassastım. Hırpalanmışım. Korkmuştum. Dünyanın bana sunduklarından bıkmışım.

Bu yüzden bir kafese saklanmayı seçmişim ve bu kararımdan memnundum. Karşı karşıya kaldığım onca şeyden sonra bunu istemişim. Parmaklıkları kabul edip benimsemiş, beni içeride tutmak için değil; diğerlerini dışarıda tutmak için yapıldıklarına inanmışım.

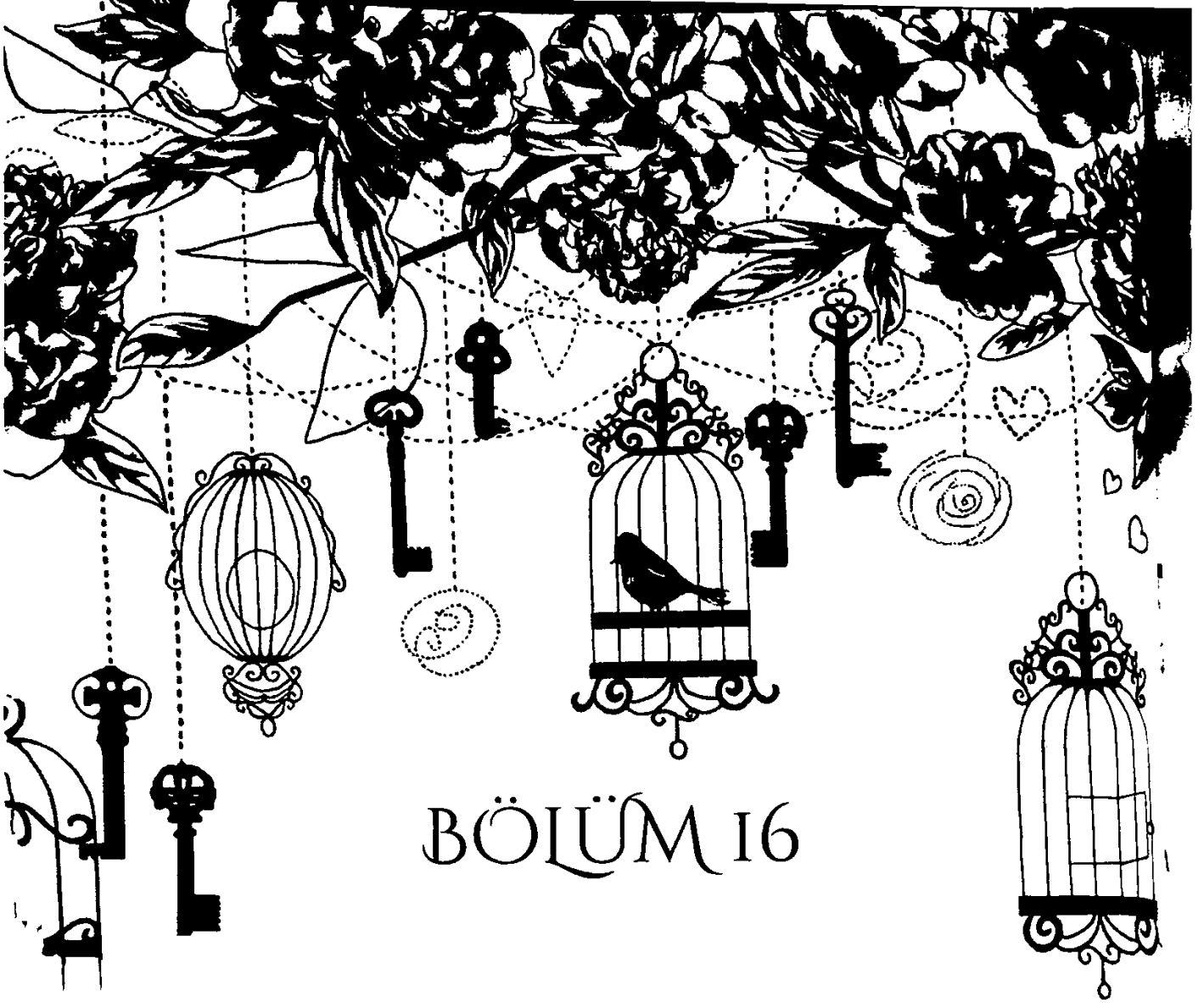
Ama bu özlediğim bir şeydi. Ciğerlerimi dolduran temiz hava. Rüzgârın kokusu. Yanaklarıma vuran soğuk. Ayaklarımda hissettiğim toprak.

Bunları çok fazla özlemişim.

“Leydim,” dedi muhafızlardan biri çekinerek. “Gitmeliyiz.”

Gözlerim karanlık gökte daha fazla gezinmedi, ardına gizledikleri ayın ışığında bulutlar gri bir ışık misali parlıyorlardı. Yemin ederim ki bir anlığına bana göz kırpan bir yıldız gördüğümü sandım.

Ben de ona göz kırptım.

BÖLÜM 16

A t arabasının koltukları kadifedendi ve duvarları deriyle kaplı ahşap panellerle çevrilmişti. Yün halıyla kaplanan zemin oldukça rahattı. Tüm araba lüks ve altından olsa bile uzun yolculuğum boyunca buraya tıkılıp kalacağım için bir zaman sonra bunalacağımın farkındaydım.

Şimdilik pencereden bakarak Highbell Sarayı'ndan uzaklaşırken içeri dolan serin havayı hissetmek istiyordum.

Bir düzine semer de farklı at arabalarıyla bizi takip ediyordu. Hepimiz Beşinci Krallık'ta, Kral Midas'a katılmak üzere yola çıkmıştık. Donmuş dağın sınırındaki bu uzun yolculuğumuzda muhafızlar atlarının sırtında bizi takip ediyorlardı. Can sıkacak kadar yavaş ilerliyor olsak da tempomuz şu an umurumda değildi. Atlar hareket ederken ve saraydaki kafesimden uzaklaşıp yeni bir yere yol alırken gecenin sessizliğinin tadını çıkarıyordum.

İlerlemeye devam ettikçe bulutlar birbirine yaklaşmaya başlamıştı. Hava kısa süren sakinliğini bozuyordu. Çizgiler hâlinde yağmaya başlayan yağmur, dondurucu birer pırıltı gibi gökten dökülüyordu.

Biz ilerlemeye devam ediyorduk. Muhafızlar, miğferlerini kafalarına geçirmiş, atlarsa Altıncı Krallık'ın soğuşuna alışık oldukları için ölümcül gecenin kaygan yollarında ilerlerken hiç sorun çıkarmıyorlardı.

At arabası ya buzdan ya da yolumuza çıkan bir taş parçası yüzünden kaydığında kalbim boğazımda atmaya başladı. Ancak muhafızlar bana eşlik etmeye devam ediyordu. Dağın yamacından devrilmek üzere olduğumu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

Ne yazık ki muhafızlar da atlar da karın karşısında zorlanmaya başlamışlardı. Midas'ın emrettiği gibi tüm gece yola devam etmiştik. Gözcülere en uygun koşulu sağlamak için gündüz uyuyacaktık.

Yolculuğumuz yavaş ilerleyecekti. Neredeyse iki ya da en iyi ihtimalle bir buçuk hafta sürecek gibi görünüyordu. Havanın düzelmesini bekliyorduk ancak hava burada hiç iyiye gitmezdi. Midas ve adamlarının düşündüğünden daha yavaş ilerliyorduk. Yolculuktaki kimse bu koşullarda seyahat etmeye alışık olmadığından, bu bizi daha da yavaşlatıp dikkatli hareket etmemize sebep oluyordu.

Dikkatle inmemiz gereken dağ yoluna bakarken nefesim cam pencerenin buğulanmasına sebep oldu. Eldivenli elimi kaldırarak buğuyu sildim. Elimdeki bu eldivenlere oldukça alışmıştım ve muhtemelen Beşinci Krallık'ın sarayına adım atana kadar da çıkarmayacaktım. Bu soğuklarda ancak böyle ilerleyebilirdim.

Rüzgârlı dağ yolunu inmeye başladığımda etraf kapkaranlıktı. Bulutların ardına gizlenen ay ve yıldızları göremiyorduk. Yalnızca yolumuzu aydınlatması için at arabalarına asılı kandiller vardı.

Highbell köprüsünü geçtiğimiz sırada oyulmuş dağ arkamızda kalmıştı. Oyuklar, güçlü nal sesleriyle yankılanırken biz, dağ ve vadinin arasına inşa edilen dar köprüden geçiyorduk.

Yolun diğer ucunda Highbell Şehri vardı. *Pitching Pines** ormanının hemen önüne inşa edilmişti. Ormandaki ağaçlar o kadar yüksekti ki uçlarını göremiyordunuz ve gövdeleri, birkaç adamın kollarını açarak ancak sarabilecekleri genişlikteydi. Gururla yükselen ağaçların dallarında mavi ve beyaz renkte çam iğneleri uzanıyordu, altları ise buz saçaklarıyla kaplanmıştı. Saçaklar uzamış ve uzadıkça keskinleşmiş gibi görünüyordular.

Bu yüzlerce –hatta belki de binlerce yıllık– ağaçlar, dağdan inen rüzgârları kırarak şehri ferahlatıyor; bir kalkan misali kuvvetli rüzgâr ve fırtınaların ardındaki yapılara ulaşmasını engelliyordu.

Şehrin kendisi bile ağaçların ardında cüce gibi neredeyse gülünç görünüyordu. Etraf karanlık olsa dahi şehrin en uzun binalarının, arkalarında kalan ağaçların boyunduruğuna girdiği gözler önündeydi.

Bir anda kendimi çok uzak, çok açıkta hissettim. Belki de gerçekten kafesimin *dışında* olduğumun farkına yeni yeni varıyordum, gerçekten dışarıdaydım. Midas yoktu, beklenti yoktu, rol yapmak yoktu. Sarayın dışındaydım, dağın dışındaydım ve **sadece** görmek istiyordum. *Her şeyi* görmek istiyordum. Her zaman olduğu gibi bir camın ardından da değil, apaçıktayken, dış dünya beni sararken ve ben dış dünyanın içindeyken görmek istiyordum.

* Yükselen Çamlar – çn.

At arabasının tekerleri şehrin döşenmiş yolunda rahatça ilerlemeye başladığında parmağımı hafifçe cama vurdum. Digby, atını hemen yanımda sürüyordu ve tıklattığımı duyduğu an başı bana doğru döndü. Beni durdurması için ona bir an bile tanımadan yerimden kalktım. Arabanın kapısını açtım ve yavaş hareket eden arabadan atladım.

Digby, küfrederken arabacıma durması için bağırıyordu ancak çok geçti. Çoktan bir hamle yaparak botlarımın üzerinde yere inmiştim bile. Digby, atını bana yönelttiğinde soğuktan donmuş suratı asılmıştı. Bu görüntü gülümsememe sebep oldu.

“Hemencecik kızmaya mı başladın, Dig?” diye takıldım ona. “Bu yolculuğumuz için güzel bir işaret değil, ne dersin?”

“İçeri geçin, leydim.”

Digby, hâlinden pek memnun görünmüyordu. Hatta hiç memnun değildi. Ama tabii ki bu benim gülümsememin genişlemesine sebep oldu.

“Kızmaya devam et o zaman,” dedim başımı sallayarak. “Suratını assan da asmasan da bacaklarımı esnetmek istiyorum. Orada tıkılıp kaldım.”

Gözlerini kısarken bana sanki “*Gerçekten mi? Son on yıldır bir kafeste yaşıyorsun ve şimdi mi bir yere tıklıymış gibi hissettin?*” der gibi bakıyordu.

Bu sessiz meydan okumasına karşı omuz silktim. “Biraz at sürebilir miyim?”

Başını iki yana salladı. “Sulusepken yağıyor.”

Önemsiz olduğunu gösterircesine elimi salladım. “Varla yok arası yağıyor. Ayrıca buralarda gökyüzü sürekli *bir şeyler* yapıyor. Zaten başlığım da var, üşümüyorum da.” Ona güven veremeye çalışıyordum. “Temiz havayı yüzümde hissetmek istiyorum. Birazcık da olsa.”

Atının üzerinden bana bakarken gri kaşlarını çatmıştı ancak elimi uzatarak şehirdeki binaları ve ortalıkta gezen insanları gösterdim. “Highbell güvenli, öyle değil mi?” diye sordum.

Elbette öyleydi, sorumu bunun için sormuştum.

“Tamam,” dedi Digby sonunda. “Ama eğer hava kötüleşirse ya da çok üşürseniz arabanıza döneceksiniz.”

Keyifle gülümsememek için kendimi zor tuttum.

“Nasıl bineceğinizi biliyor musunuz?” İkna olmamış gibi görünüyordu.

Hızla başımı salladım. “Tabii ki. Ben harika bir at binicisiyim.”

Bana şüpheyile bakıyordu. Gülümsememin ardındaki sebebi fark etmişti ancak beni zorlamadı. Dürüst olmak gerekirse hâlâ at sürmeyi hatırlayıp hatırlamadığımdan *emin değildim*. Çok yakında bunu birlikte görecektik.

Digby, ıslık çaldığında bir muhafız dizginlerinden tuttuğu saf beyaz atı öne doğru çıkardı. Yavaşça yaklaşırken gözlerim hayvanın üzerinde geziniyordu. Vücudunun tamamı uzun, kabarık tüylerle kaplıydı.

Altıncı Krallık’ın atları özellikle soğuk havaya dayanıklı olacak cinsten yetiştirilirdi. Her birinin vücudu uzun, kalın tüylerle kaplı olup göğüs ve karınlarının altı özellikle daha da uzun tüylere sahip olurdu. Buna rağmen eyerlerinin altına ağır yün örtüler serilir ve bacaklarına kalın yünler geçirilirdi.

Ata doğru yaklaştığımda nazikçe selam verircesine mırıldandı. Eldivenli elimi burnuna uzatarak onu yavaşça severken örülü kuyruğunun nasıl sallandığı dikkatimi çekmişti. Altın Highbell amblemi, boynunu saran koşum takımının ön tarafında gururla parılıyordu.

Onu daha yavaş okşamamı söylercesine elimi hafifçe dürttüğünde gülümsedim ve şefkatle onu okşamaya devam ettim. “Adı ne?”

“Crisp,” diye cevap verdi diğer muhafız. Pelerini ve eldivenleriyle uyumlu olan başlığı örtülüydü ve onu soğuktan koruyordu.

Mırıldanarak tekrar atın gözlerine baktım. “Bana yardımcı ol, olur mu Crisp?” diye mırıldandım eyere doğru yaklaşımadan hemen önce.

Şansıma çok uzun olmadığı için kolayca ayağımı üzengiye yerleştirip doğrulabilmiştim. O sırada elbette kendimi rezil edip kış üstü düşmemek için dualar ediyordum.

Dişlerimi sıkarak bacağımı atın diğer tarafına attım ve devrilmeden eyere yerleşmeyi başardım. Crisp’in üzerine yerleştiğim an keyfim yerine gelmişti, memnun bir şekilde Digby’ye döndüm. Tüm muhafızlar, sanki korkunç bir şey görmüş gibi beni izliyorlardı.

Gülümsemem anında soldu. “Ne?”

Digby, suratını asarak diğerlerine dönmüştü bile. “İlerleyin!” Emriyle birlikte herkesin dikkati dağılarak tekrar harekete geçmeden önce önlerine döndüler.

Soğuk yağmurun yüzüme çarpmasına engel olmak için başlığımı kapatırken Digby’ye bakıyordum.

Digby, atını ileri doğru çevirerek sağımdan ilerlemeye başladı, belli ki neler döndüğünü bana söylemeyecekti. Etrafıma baktığımda solumda ilerlemeye başlayan bir diğer muhafızla göz göze geldim. “Neden bana öyle bakıyorlardı?” diye sordum.

Muhafız çekingen bir şekilde dururken başlığının altından zorlukla gördüğüm solgun yanaklarına bir kızarıklık çökmüştü. “Şey... Leydiler normalde bacaklarını açarak at binmez.”

Atın üzerinde iki yana açılmış bacaklarıma baktım. “Ah.” Bunu unutmuştum. Önceden hep böyle at binerdim ancak o zamanlar görgü kuralları beni endişelendirmiyordu.

Arkamdaki, diğer semerleri taşıyan at arabalarından birinden

kadınısı bir kıkırtı yükseldi. “Demek ki bacaklarımı ayırmayı *seviyormuş*,” dedi içlerinden biri. Polly’ydi. Bu Polly’nin sesiydi.

Yanaklarım ısınmaya başladı. “Acaba ben...”

Muhafız başını iki yana salladı. “Bu şekilde daha güvende olursunuz, ayrıca uzun yol için daha sağlıklı. Onları umursamayın,” dedi başıyla arabayı işaret ederken.

Başımı sallarken sağ taraftaki dizginleri yavaşça çekip sol bacağımı Crisp’e bastırdım. Atı biraz döndürerek semerlerin hakaretlerini ıstıtmeyeceğim bir yöne ilerlemek istiyordum.

Atım kolaylıkla harekete geçtiğinde rahatlayarak iç çektim. En azından ne yapmam gerektiğini hatırlıyordum. At binmeye devam ettikçe daha da rahatlamıştım, artık semerlerin ne söyleyeceği umurumda bile değildi.

Durmadan ilerliyorduk. Temiz havanın tadını çıkarırken arabadan kurtulduğuma şükrediyordum. Yağmur çiseliyordu ve hava soğuktu. Dışarıda olduğum için bu da pek umurumda sayılmazdı.

Crisp altımda hareket etmeye devam ederken tüyleri bacaklarımı sıcak tutuyordu. Elbisemin altına uzun ve kalın çoraplar giydiğim için ve botlarım da sağlam olduğu için hâlimden memnundum.

Highbell Şehri geceleri oldukça güzel görünüyordu, bu da bana derecenin düşmüş olacağını unutturmuştu. Binaların çoğu üç katlıydı ve hepsi dağda olduğu gibi aynı gri taşlarla örülmüştü.

Sokaklar çakıl taşlarıyla doluydu ve yer yer yokuşluydu, buna rağmen atların toynaklarının çıkardığı ses hoşuma gidiyordu. Sokaktaki lambalar önümüzdeki rüzgârlı yolu titrek ışıklarla aydınlatırken her şey o kadar canlı görünüyordu ki yüzüme bir gülümseme yayıldı.

İnsanlar bize bakmak için dışarı çıkmışlardı. Kraliyet alayını ilgiyle izleseler de ben, yüzümü ve altın saçlarımı özellikle başlığın altına gizleyerek dikkatli davranıyordum. Genelevdeki semerler bile camlardan uzanıp üstsüz bir şekilde muhafızlara el sallıyor ve öpücük atıyorlardı.

Solumdaki muhafız boğazını temizleyerek ona cömert bir teklifte bulunan kadından bakışlarını çekerek önüne döndü. Kadını suçlayamazdım. Muhafız yakışıklı ve sıcakkanlı bir yüze sahipti. Muhtemelen kızgınken bile nazik görünebilecek bir yüzü vardı. Küllü sarı saçları ve derin deniz mavisi gözleriyle düzensiz sakalları çenesini takip ediyordu. Bu bana sakallarının tamamen uzamadığının izlenimini vermişti.

“Senin adın ne?”

Ancak bana baktığında ne kadar genç olduğunu fark etmiştim. Belki yirmi yaşındaydı. “Adım Sail, hanımefendi.”

“Eee, Sail, gördüğüm kadarıyla hanımlar arasında bayağı popülersin,” derken pencerelerden sarkan semerleri işaret etmiştim. Hâlâ diğer muhafızlar yerine onu parmaklarıyla işaret ediyorlardı.

Yanaklarındaki pembelik koyulaşsa da bunun sebebi serin hava değildi. “Birkaç akçe karşılığı, bir kadını benimle yatmaya zorlayacak kadar saygısızlık ettiğimi duysa annem beni döverdi.”

Tam o anda Sail’e kanım kaynadı.

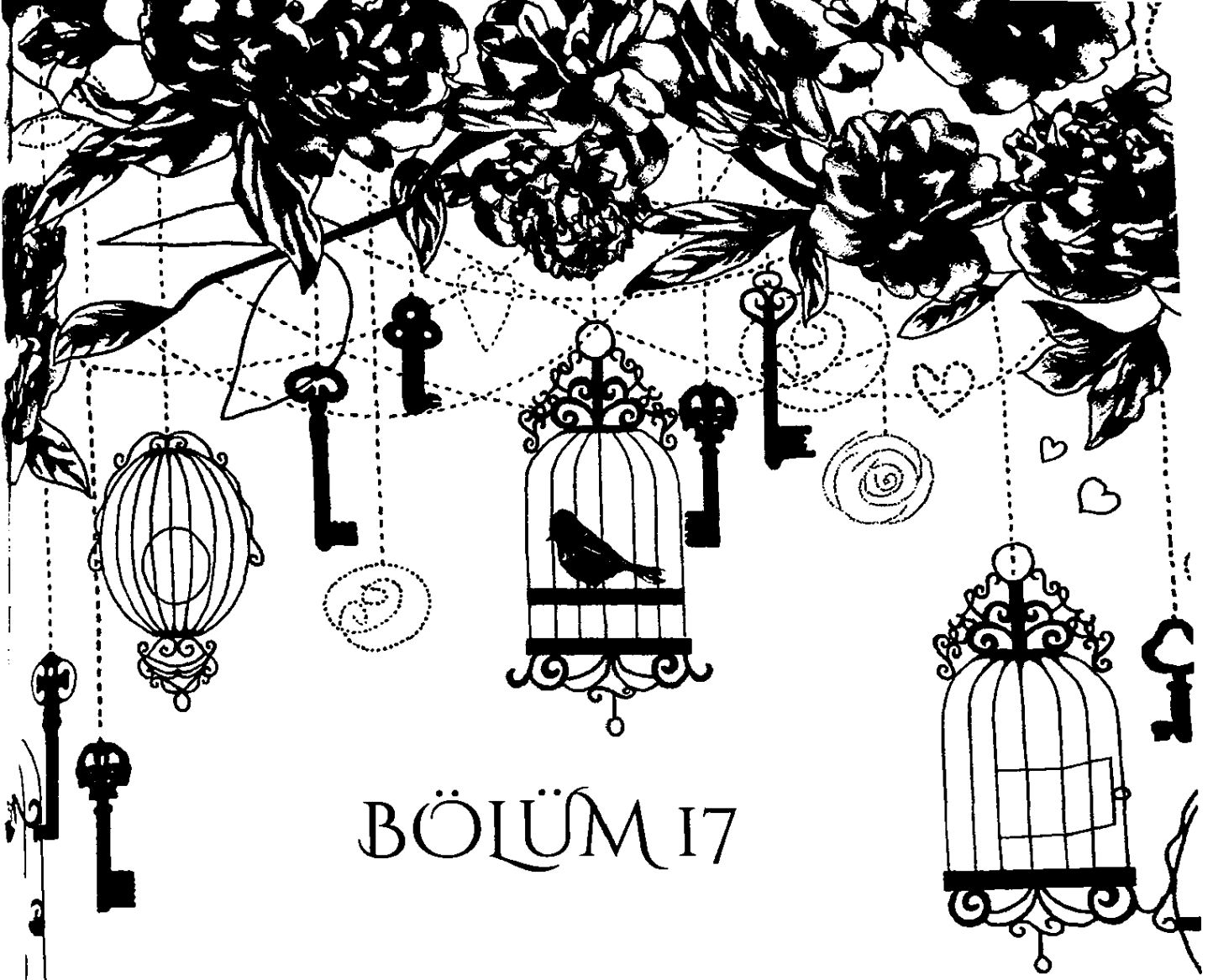
“Kadınların makul bir miktarda para kazanıp özgürlüklerini elinde tutabildikleri bir iş olduğu için bu düşüncen tartışmaya açık,” dedim.

Sanki ne söylediğinin ve benim kim olduğumun farkına yeni varmış gibi Sail’in rengi atmıştı. “Ben... Ben bir semer olmanın saygıdeğer olmadığını ima etmek istememiştim. Saygıdeğer birçok semer vardır eminim ki. Ya da demek istediğim-”

“Sakin ol,” dedim kekelemesini bölerken. Bakışları gergin bir şekilde kraliyet semerlerinin at arabalarına döndü, sanki dinliyor olabileceklerini düşünmüş gibiydi. “Semerlere tepeden bakmadığın müddetçe hiçbir sıkıntı yok.”

“Tabii ki tepeden bakmıyorum,” diye ısrar etti. “Bu şehirdeki semerlerin katlandığı şeyleri düşünürsek muhtemelen ordudaki askerlerden çok daha sertlerdir.”

Açık açık genelevi szen insanlardan birkaçına baktım. Yüzleri şehvetle değil, cinsel bir açlık ve yoğun bir kıskançlıkla gölgelenmişti. Bakışlarımı kaçırmadan önce hafifçe başımı salladım. “İşte bu konuda hemfikiriz.”

BÖLÜM 17

Şehirden geçtiğimiz dedikodusu hızla yayılmıştı. Çok kısa bir sürede sokaktaki insanlar art arda beş ya da altı kişi olacak şekilde bir sıra oluşturmuş ve heyecanla el sallayıp bize seslenirken bu grupta seyahat edenlerin kimler olduğunu merak ediyorlardı. Acaba hangi önemli kişilerle göz göze gelebileceklerdi? Başımı aşağıda tutuyordum ve eldivenli ellerim dizginlerdeydi. Başımı kaldırmayı ya da başlığımın düşme ihtimalini göze alamıyordum.

Ön taraftaki muhafızlar insanları kenara iterek at arabaları için yolu her ne kadar açsa da alayımız yavaş ilerliyordu.

Bir süre sonra çakıl taşlı yoldan ve toplanan kalabalıktan uzaklaşarak Highbell'in kalbine doğru ilerlemeye başladık. Düzinelerce insan artık bizi dikkatle izlemediği için iç çekmiştim, ellerim rahatlıkla dizginleri tutuyordu. Ancak bu rahatlık uzun sürmedi.

İlerlemeye devam ettikçe daha yoksul bir ortam etrafımızı sarıyordu. Gözlerimin hemen önünde Highbell, güzel ve temiz bir şehirken sıkıntılı ve gecekondü mahallelerinin bulunduğu arka sokaklarla çevrili bir şehir hâlini almıştı.

Dikkatle bu değişikliği incelerken ana yoldaki şen şakrak seslerin hiçbirinin buraya yansımadığını fark ettim. Burada sadece bebeklerin ağlaması, adamların bağrıışları ve kapıların çarpma sesleri yükseliyordu.

“Normalde ana yoldan ilerlememiz gerekiyordu ama Beşinci Krallık’a gideceğimiz için şehirden çıkmaya en uygun yol güneyde,” diye mırıldandı Sail. O ve Digby artık bana daha da yakın ilerliyorlardı. Karla kaplı yol daralmıştı.

İki tarafımızdaki yapılar artık kalın taşlardan değil; ahşaptandı. Yapıların iyi durumda olduğunu söylemek güçtü; bazıları eğriydi, bazıları dağılmaya başlamıştı. Bir kısmı eski olduğu için çökmeye yüz tutmuştu, sanki yağın kar ve esen rüzgâr yıllardır üzerlerine bir ağırlık misali yüklenerek insanlara karşı bir savaşı kazanmak istiyor gibiydi.

Yükselen çamlar burada daha heybetliydi. Ağaçların kabukları bu bölgede daha sarp ve sertti, dallardaki iğnelerin yarısı düşmüştü.

Yoldaki lambalar gittikçe azalıyor ve aralarındaki mesafe uzuyordu, bir noktada da tamamen kesiliyorlardı. Yola gelecek olursak altımızda artık çakıl taşları değil atların toynaklarına sıçrayan soğuk çamurlar uzanıyordu.

Etraftaki kokuysa... Havada artık temiz, ferah özgürlüğün kokusu yoktu. Onun yerine tutsaklık ve yapıların eğik yüzlerine yapışın durgunluk havayı dolduruyordu. İdrar ve ter kokusu o kadar yoğundu ki gözlerim yaşarmıştı.

“Bu da ne?” diye sordum şehrin yıkık ve kederli yanını incelerken.

“Gecekondular,” diye cevap verdi Sail.

Daha fazla bebek ağlamaya, daha fazla insan tartışmaya ve ara sokaklarda boğuşan gölgelerin sayısı artmaya başladı. Başboş köpekler sokak köşelerine tünemişti ve hastalıktan kaburgaları sayılıyor, tüyleri buzla kaplanıyordu.

Highbell artık o kadar da güzel görünmüyordu.

“Ne kadar zamandır böyle?” diye sordum, gözlerimi karşımdaki manzaradan çekemiyordum.

“Hep böyleydi,” dedi Sail, omuz silkerek. “Ben aslen doğu yakasındayım. Biraz daha büyüktür ama... Buradan çok farklı değildir,” diye itiraf etti.

Başımı iki yana sallarken yerde oluşan su birikintilerine bakıyordum. Bu birikintilerin yağmurdan değil, insanların pence-relerden boşalttığı kirli kovalardan oluştuğunun farkındaydım.

“Ama... Midas’ın o kadar altını var,” dedim. Aklım karışmıştı.

İsterseniz naif olduğumu düşünün ama Midas tacını alıp da sarayı taştan som altına çevirdiği an, bu zenginliği tüm Highbell’e yayacağını düşünmüştüm.

Tam da bu şehirde, Midas’ın halkının fakir olacağı aklımın ucundan dahi geçmemişti. Neden öyle oldu ki? Ne iş yaparlarsa yapsınlar insanlara yeterince ödeme yapabilirdi. Altın, onun için güç bulunan bir şey değilken halkı neden böyle sefalet içinde yaşıyordu?

“Eminim altınını başka şeyler için kullanıyordur, leydim,” dedi Sail. Bakışlarının, göğsündeki altın kaplama zırha çevrildiğini kaçırmamıştım. Etrafımızı süzerken mavi gözlerine suçluluk duygusu oturmuştu.

O da diğer tüm muhafızlar gibi yüksek alarm pozisyonundaydı. Sanki eşkıyaların gelip bize saldırmasını bekliyorlardı. Manzaraya bakarsak bunun mümkün olmayacağını söylemek zordu. İnsanların bazıları bunu yapabilecek kadar çaresiz görünüyordu.

Muhafızların bir kısmı, yanından geçtiğimiz pis insanları tehdit edercesine kılıçlarını kınından çıkardıklarında içime bir şey oturdu. Kalbimin atışıyla sızlayan göğsüme ağır bir yumru oturmuş, canımı yakıyordu.

Sokak arasındaki boş çöp tenekelerinin ardında bizi izleyen ve kocaman gözleriyle peşimize takılan çocukları fark ettim. Üzerlerinde eski püskü kıyafetler vardı ve suratları aç kaldıkları için zayıftı, yanaklarına soğuk çamur yapışmıştı... Bu göğsümdeki ağırlığı artırdı ve canımı daha da yaktı.

Dizginleri çekerek Crisp'i, Sail'den uzaklaştırdım ve at arabasına doğru çektim. "Leydim!" diye seslendi Sail. Crisp'i durdurup üzerinden tahmin ettiğimden daha sert bir şekilde atladığımda Digby'nin tekrar küfrettiğini duymuştum. Neredeyse buzla karışık çamurda ayağım kayacaktı ama at arabası düşüşümü engelledi. Kapıyı açtığımda hâlâ hareket etmeye devam ediyordu. Kendimi yukarı çektiğim an araba durdu.

"Leydim, burada oyalanamayız!" dedi Sail arkamdan. Onu görmezden gelerek arabadaki kadife koltuğu kaldırdım, eşyalarımın arasında bir şey arıyordum.

"Atınıza dönün," diye homurdandı Digby. Ben örtü ve eldivenlerin arasında deli gibi o şeyi aramaya devam ediyordum, ediyordum...

"Buldum."

Geri çekilerek arabadan indim, sokağın tam ortasında durduğumuz için meraklı bakışlar ve bir araya gelen karanlık silüetler artmıştı.

“Atınıza dönün,” diye emretti Digby tekrar.

“Bir saniye.” Ona bakmadım, çünkü etrafı incelediğim için meşguldüm.

İşte oradaydılar. Sokağın karşısındaki su kuyusunun hemen ardında bekliyorlardı. Kırılmış kovalar ve kopmuş ipler kötü görünen su kaynağının etrafına yayılmıştı.

O tarafa doğru harekete geçtiğimde muhafızların bir kısmının homurdandığını duydum, diğer arabalardaki semerler neden durduğumuzu soruyorlardı. Sonra birisinin atından atlayıp uzun, kendinden emin adımlar atarak peşimden geldiğine dair o sesi duydum.

Ama çocukların olduğu yere doğru yürümeye devam ediyordum. Ürkeklerdi. Benim onlara doğru ilerlediğimi fark ettikleri an, belki arkamdan gelen muhafızı gördükleri için ikisi hızla kaçıp gölgelerin arasına karışmıştı. Ama dört yaşlarında olan en küçük kız kaçmadı. Diğerlerinin önünde beklerken benim karşısında diz çökmemi izliyordu.

Toplam on iki çocuk vardı ki kaçanları saymıyordum bile. Hepsi çok zayıf ve çok pislerdi. Gözlerinde ise yaşlarından çok daha olgun duran bir bakış vardı. Omuzları, bir çocuğun taşımaması gereken yüklerin ağırlığıyla çökmüştü.

“Senin adın ne?”

Kız bana cevap vermek yerine yüzümü inceliyordu. Sanki başlığımın ardından parlayan tenimi görebiliyormuş gibiydi.

“Sen prenses misin?” diye sordu daha büyük olan kız. Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Hayır. Sen?”

Çocukların hepsi surat asarken birbirlerine bakıyorlardı. “Sen prenseslerin, sokak çocuğu gibi gecekondularda yaşadıklarını mı düşünüyorsun?”

Başlığımı hafifçe indirerek ona gülümsedim. “Belki gizli prensesler yaşıyordur.”

Birkaçı hayretle iç çekti. “Sen altın kızsın! Kralın sakladığı kız.”

Cevap vermek üzere ağzımı açsam da Digby önüme geçti, bedeni gergindi. “Gitme vakti.”

Başımı sallayarak yerimden doğrulmadan önce kadife keseyi çıkardım. “Peki, o zaman gizli prens ve prensesler. Ellerinizi uzatın.”

Ne yapacağımı anlamış olacaklar ki hepsi avuçlarını kocaman açarak birbirlerini kenara ittiler ve ellerini bana doğru uzatılar. “Sakin olun,” dedim azarlarca.

Tek tek her birinin eline birer akçe yerleştirdim. Avuçlarına konan akçeyle kirli parmaklarını kapatıp hızlıca kaçmaya başlıyorlardı. Buna gücenmemiş ya da şaşırmamıştım. Sokakta yaşıyorsanız oyalanmaya vaktiniz yoktur. Özellikle elinizde para ya da yemek varsa... Sizden daha büyük ve daha kaba birinin gelip onu elinizden alması an meselesidir.

En öndeki sessiz, küçük kıza uzandığımda keseyi eline bıraktım, içinde üç akçe vardı. Bunu fark edince gözleri irileşmişti. Bedeni, bunun anlamını biliyormuş gibi tepki vererek karnı, düşmanı olan sokak köpeklerinininki kadar gürültüyle guruldama-ya başladı.

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. “Birini kullan, birini sakla, birini paylaş,” diye fısıldadım. Ona bu kadar altın vermek bir riskti. Kutsallar aşkına, altın vermek çok ya da az fark etmeksizin bir riskti. Bu küçük kızın kendini koruyabilecek kadar akıllı olduğunu umut ediyordum. Kız ciddi bir şekilde başını sallayarak arkasını döndü ve küçük ayakları izin verdiğiince hızla koşmaya başladı. *Aferin kızıma.*

“Arabaya. Hemen.”

Yerimde doğrularak muhafızıma döndüm. Digby, bir ceket

giyer gibi öfkeli ifadesini suratına yerleştirmişti. Ağır, karanlık bir ifadeydi bu. Ona sataşmak ya da akıllıca bir şey söylemek için ağzımı açsam da *tüm* muhafızların kılıçlarını çıkardıklarını görünce hızla kapattım. Yüzlerini sokaklara dökülen insanlara dönmüşlerdi. Açık açık, uğruna savaşılabilecek altın akçeleri dağıttığımı insanlar görmüştü. Bunun uğruna yalnızca savaştırmaz, öldürürlerdi de.

Yırtık pırtık kıyafetleriyle, aç ve çaresiz görünen adam ve kadınlar daha da yaklaşmaya başladıklarında muhtemelen bir akçeyle ne kadar çok şey alabileceklerini düşünüyorlardı.

Ama sonra bakışları bana döndü. Saçıma, yüzüme baktılar. Başlığımı kapatmadığımı çok geç fark etmiştim.

“Kralın gözdesi.”

“Bu altına dönüştürülen kadın.”

“O Midas’ın altın kuşu!”

Muhafızların uyarılarına rağmen daha da yaklaştıkları sırada suçluluk duygusu mideme çökmeye başladı. Aptaldım. Bu aptalcaydı.

Havadaki gerginlik oldukça yoğundu. Sanki insanlar dayanamayıp zırhlı askerlere saldıracak ve Midas’ın altınına ulaşmak için ellerinden geleni yapacaklarmış gibiydi.

Digby, elini koluma yerleştirerek ilerlememe yardımcı oluyordu. “Gidin.”

Hızla Digby’nin emrine uyarak harekete geçtim, insanların sesleri yükseliyor ve adımları bize doğru yaklaşıyordu.

Ama at arabasına bir adım kala içlerinden birisi ileri atılarak bana doğru koşmaya başladı. Hırıldayarak bana yaklaştığını fark ettiğim an çığlık attım çünkü elini altın saçlarıma dolamıştı ve avına yaklaşan bir şahin gibiydi.

Digby, hiç vakit kaybetmeden benimle deliye dönmüş adamın arasına girdi. Adamın karnına vurarak onu uzaklaştırdığı sırada adam yarı donmuş su birikintisine düştü.

“Geri çekilin!” diye homurdandı Digby. Kılıcını kuşanmış bir uyarı niteliğinde kalabalığa uzatıyordu. Ürkütücü kalabalık durmuş fakat geri çekilmemişti.

Kendimi arabaya attığım an Digby, beni takip ederek kapıyı arkamdan kapattı. At arabası hemen hareket etmeye başladığında muhafızların yağdırdığı emir ve tehditleri duyabiliyordum.

Yakınlarda vuku bulan kavganın sesiyle yerimden sıçradım. Biz ilerlerken insanlar hakaretler ediyor, arabalarımıza tükürüyor ve krala lanet okuyorlardı.

İlerlerken pencereden dışarıya bakmaya korktuğum için koltukta dimdik oturmuş aptallığıma küfrediyordum.

Şehrin fakir bölgelerinde zenginliğin nasıl bir etki yaratacağını biliyor olmam gerekiyordu. Ama o çocukları görünce... Sanki geçmişime bir ayna tutulmuş gibi hissetmişim. Düzgün düşünememişim.

Bağırma sesleri yükselirken atlar daha hızlı hareket etmeye başlamıştı. Bu çamurlu sokakta insanların arasında kalmak istemedikleri için mümkün olduğunca hızlı ilerliyorlardı. Kimsenin saldırmaması için art arda dualar ettim; yıldızlardaki tanrıçalara, insanları uzak tutmaları için yalvardım.

Kendimi ya da çalabilecekleri şeyleri düşünmüyordum. Sadece muhafızların onlara zarar vermek zorunda kalabileceklerini düşünüyordum. Bu insanlar yeterince acı çekmişti.

Yoksulluk bir çeşit yara gibiydi. Kral Midas’ın iltihaplanıp bulaşıcı hâle gelmesine izin verdiği bir yaraydı. Bu çaresizlikleri de biraz yemek, battaniye ya da ilaç bulabilmek için bize saldırmayı düşünüyor olmaları da onların kabahati değildi. Bu

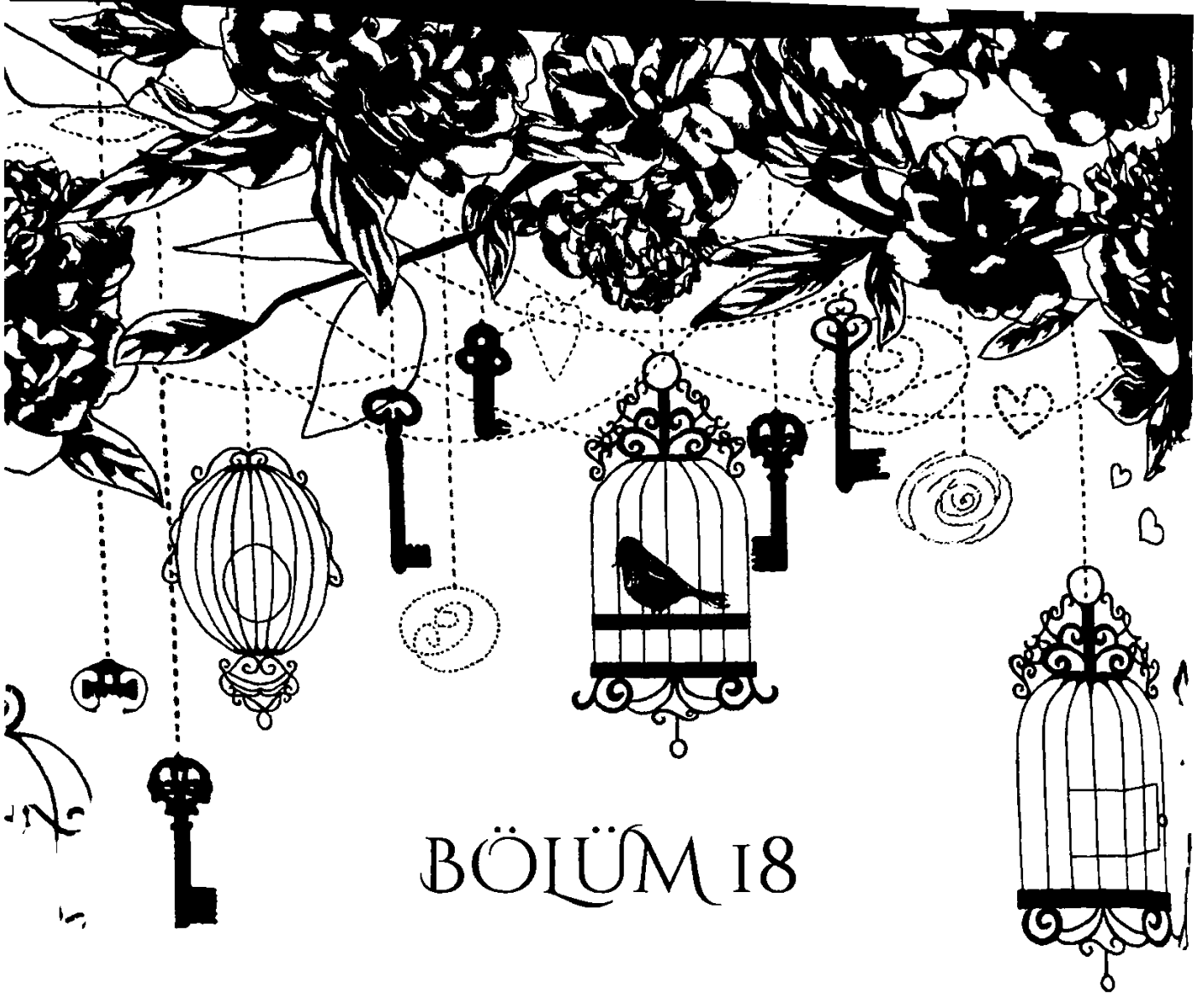
hayatta kalma macerasıydı. Hepimiz, her birimiz onların yerinde olsak aynı şeyi yapardık. *Ya varsa* umuduyla kavgadan geri çekilmezdik.

Şansıma kimse saldırmamıştı. Şansıma, muhafızlar kılıçlarını kınlarına yerleştirmişti. Yine de içim bir türlü rahatlamıyordu. Sadece suçluluk duygusu vardı. Açlıktan ölen insanların önüne biraz yemek bırakmışım ve onlar daha ulaşamadan geri çekmişim gibi bir suçluluk hissediyordum.

Dağın tepesine yerleşmiş altın sarayın, bu insanları huzursuz ettiği ortadaydı. Ulaşamayacakları bir ufuk olduğunu hatırlatıcasına yükseliyordu.

Güneşin çabucak doğmasını istiyordum. Kesemde daha fazla altın olmasını istiyordum. Böylece sokaklara altın saçabilirdim. Ancak gecenin serin örtüsünün altında hissettiğim bu acizlik ruhumun üstüne çökmüştü. Olay yerinden uzaklaşmıştık ve eski binalar ardımızda kalmıştı. Zor unutulacak o yüzlerin hepsi görüş açımızdan kaybolmuştu.

Üzücü ve acı bir farkındalık göğsüme çöktü. Eğer altın bir kralın hüküm sürdüğü şehir böylesine yoksulsa o zaman Orea'nın kalanı için hiç umut olabilir miydi?

BÖLÜM 18

Yıkık dökük gecekonduların ardından dışarıdaki manzaranın daha kötü bir hâl alamayacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Şehrin sınırına yaklaştığımız sırada, ileri karakolda yanan meşalelere bakarken gözlerim neredeyse şaşılacaktı.

“Ne...” Sorum ne duyulmuş ne de tamamlanmıştı. At arabası durduğunda dışarıdan sesler yükseliyordu.

Digby’nin atından inip dikkatlice ileriye doğru yürümeye başladığını gördüm. Ben de hiç vakit kaybetmeden arabanın kapısını aralayarak dışarı çıktım. Gözlerim ne olduğuna anlam veremediğim manzaraya odaklanmıştı.

Midas’ın kraliyet semerlerini taşıyan arabaları geçerken ismi Rosh olan yakışıklı adam pencereden sarkmış, çatık kaşlarıyla

etrafa bakınıyordu. “Bu kokuyu alıyor musun?” diye sordu içerdeki birine. Aldığı cevabı duymadım.

Sail, bana yaklaştığında, bir grup muhafızın toplanıp ileri karakoldaki askerlerle konuştukları yere doğru ilerlemeye başladık. *İleri karakol* olarak adlandırdıkları yer basit taştan bir gözetleme kulesinden ibaretti. Duvarları, ardımızda kalan dağın yan tarafı boyunca uzanıyor ve şehre girmek isteyenler için bir kontrol noktası görevi görüyordu.

Daha çok yaklaşmak istesem de Sail beni durdurdu. “Burada beklemeliyiz.”

“Ne... *Bu* da ne?” diye sordum, askerlerin ardına bakmaya çalışırken. Meşalelerin arkasında kalan figürleri görebiliyor olsam da bu mesafeden ne olduklarına anlam veremiyordum. Bir his beni ileri doğru çekiyordu, ne olduğunu görmek istiyordum.

Atların dibinden ilerlemeye başladığımda Sail de hemen yanımdaydı. Geri dönmem için ısrar edeceğini biliyordum; ancak dönemezdim. Göğsüme saplanıp midemin çalkalanmasına sebep olan bu his, sanki bir şeyleri sezmem için beni itekliymiş gibi hissediyordum.

Gördüğüm o yere altı metre kala koku hızla burnuma çarptı. Adımlarının yavaşlamasına bakılırsa Sail de kokuyu alıyordu. Boğazına yükselen öğürme sesini duyabiliyordum.

Dilimi ısırarak hızlandım. Bir araya gelen askerlere ulaşabilirsem neler döndüğünü görebilecektim, gözlerim ve burnumun bana anlatmaya çalıştığı parçaları birleştirebilecektim.

İşte orada, Highbell surlarının önünde bir düzine ceset kusursuz bir sıra hâlinde asılıydı. Bedenleri fırtınayla hırpalanmıştı.

Ve cesetlerde... Garip olan bir şey vardı. Tiksindirici bir şey.

Sadece birer cesetten ibaret değillerdi. Bir kazığa saplanmış yaldızlı başları yoktu, ki eğer birisi yasalara karşı çıkarsa bu Mi-

das'ın öfkesinin bir uyarısı niteliğinde olurdu. Hayır, bunlar... Bu cesetler...

“Çürümüşler,” dedi Sail, sert bir şekilde. Sanki aklımı okuyordu. “Kokunun sebebi bu. Kral Rot'tan tüm hafta boyunca bu küçük *hediyeleri* alıp durduk.”

Çürüyen bedenleri gördüğüm an ağzım kurudu. Cesetlerin bazı kısımları kalıp hâlinde duruyordu, tıpkı Kral Ravinger'ın gücünü meyvelerin belli kısımlarını çürütmek için kullandığında olduğu gibi görünüyordu. Yeşil, beyaz ve siyah lekeler, süslü bir elbise gibi ölümcül yaraların etrafını sarmıştı.

Bedenlerinin diğer tarafları ise kahverengiydi ve buruşmuştu. Güneşin altında uzun süre kalan bir yaprak gibi görünüyordlardı. Kalan kısımlar ise... *Gitmişti*. Sanki o kısımlar bedenden tamamen çürüyüp kopmuştu, derileri soyulmuş ve kemikleri toza dönmüş gibi değil de bedenleri rüzgâra karışmış gibi görünüyordu.

Midemden yükselen safrayla birlikte elimle ağzımı ve burnumu kapattım. Kim olduklarını Sail'e sormama gerek bile yoktu. Hâlâ üzerlerinde olan zırhtaki mor armaları görebiliyordum. Kral Fulke'in askerleriydiler.

“Cesetleri buraya da Beşinci Krallık'a da göndermiş,” diye açıkladı Sail suratını asarak. Digby ve diğerleri leş gibi kokan cesetlerin biraz ötesinde aralarında konuşmayı sürdürüyorlardı.

“Neden?”

Sail omuz silkti. “Bir mesaj vermek için sanırım. Kral Rot bize kızdığını ve Fulke'in adamlarının ona karşı koyamadığını gösteriyor.”

“Ama onları neden buraya göndermiş ki?” diye sordum. “Saldıran Kral Midas'ın ordusu değildi,” derken içten içe bunun bir ihanet olduğunun bilincindeydim.

Sail omuz silkti. “Kral Midas’ın, Fulke’in müttefiki olduğunu ve şu an Beşinci’nin tahtında oturduğunu biliyor olmalı. Muhtemelen Kral Rot bundan memnun değil.”

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Kral Ravinger’in öfkesine birinci elden şahit olmak nasıl olurdu bilmek dahi istemiyordum. Altıncı’nın ordusu, onun sınırlarına saldırmadığında bu çürümüş cesetleri gönderecek kadar kızdıysa planı yapanın Midas olduğunu öğrenince ne yapabileceğini düşünemiyordum.

İleride, Digby bir şeyler söylüyor gibi görünüyordu. Askerlerin bir kısmı uzaklaşmaya başlamıştı. Bir grup, cesetlere doğru ilerlerken gözcüler görevlerinin başına dönüyordu.

Sail’le birlikte, muhafızların çürüyen cesetleri indirmelerini izledik. Deri örtülerle kötü kokan yüzleri örttüler. Daha büyük bir grup da karda bir çukur kazmaya başladı. Sonra tek tek cesetleri çukura attılar. Son asker de çukuru boyladığında korkunç bir bahçeye ekilmiş, korkunç tohumlar gibi görünüyordular.

Muhafızlar birlikte çalışarak ölülerin üzerini karla örttüklerinde mezarlarını, kardan oluşan bir tümsek dışında işaret eden hiçbir şey yoktu.

İşleri bittiğinde havada asılı kalan koku da temizlenmeye başladı. Titreyerek ceketime gömüldüğüm an Digby başını çevirdi ve beni gördü.

Bize doğru yaklaşmaya başladığında gerildim. “Kendini hazırla,” diye mırıldandım Sail’e.

Digby, tam karşımda durduğunda, tüm soğuğa rağmen kaşından bir ter damlası akıyordu. Hiçbir şey söylemeden uzunca bir süre bana baktı, huzursuzca kıpırdanmamak için kendimi zorlarken öğütlerini dinlemeye hazırdım.

Şehirdeyken kendimi ve diğer herkesi tehlikeye sokmuştum. Bunun aptalca ve pervasız bir davranış olduğunun bilincin-

deydim. Birilerine yardım etme dürtüm zincirleme olarak kötü olaylarla sonuçlanmıştı ama böyle olacağını düşünmemiştim. Sadece yardım etmek istemişim. Sadece bir anlığına da olsa o çocukların hayatlarındaki kasveti dağıtmak istemişim.

Digby'nin bakışları yüzümde geziniyordu. Ancak iç çekerken bakışlarını benden uzaklaştırdı ve dudaklarını araladı. "Bir dahakine, arabada kalın."

Söylediği tek şey buydu, ardından dönüp yürümeye başladı. Adamlara doğru ilerliyordu. Emirler yağdırıp herkese tekrar yola koyulmamız gerektiğini söyledi.

Derin bir nefes verdiğimde önümde minik bir bulut oluştu. Sail, hafifçe beni dürttü. "Bu çok kötü değildi sanki?"

Kıkırdayarak başımı sallarken onu arabama doğru takip etmeye başladım. "Evet. Kolay yırttık."

Midas, tehlikeli bir şey yaptığımı görse aşırı öfkelenirdi.

At arabasına ulaştığımızda Sail, kapıyı açarak içeri girmemi bekledi. "Eğer sizin için bir önemi varsa orada yaptığınız şeyin hoşuma gittiğini söylemek istiyorum."

Şaşıarak ona baksam da utangaç bir şekilde omuz silkti. Ya söyledikleri ya da benim ilgim onu utandırmıştı. "Riskli ve düşüncesiz bir hareketti ama umursadığınızı gösterdiniz. Baktığınızı, *gördüğünüzü*. Başka kimse onlar için durmazdı," dedi. Ses tonu onun hakkında ve nereden geldiği hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu.

İfadem üzüntüyle dolarken dudaklarıma geçici bir gülümseme yerleştirdim. "Sen yapardın, Sail," dedim ona. "Sen de durdun."

Onunla yeni tanışmış olsam da buna inanıyordum. Çünkü gecekondlu mahallesinden gelen bu asker benden çok da farklı değildi.

Sail, başını eğdiğinde ona tekrar gülümseyerek arabama tırmandım, kapı arkamdan yavaşça kapandı. En azından var olan her bir Kral Rot'a karşılık dünyada dengeleri sağlayacak Sail gibi birileri vardı.

Şafak vaktinden bir saat kadar önce Digby herkesi mola vermek için durdurduğunda birkaç saattir hareket hâlindeydik. Artık şehrin surlarının dışına çıkmıştık ve ardımızdaki her yer dümdüz, beyaz bir tuval misali karla kaplanmıştı. Arkamızda dağ yükseliyor olsa da altın sarayı göremiyorduk.

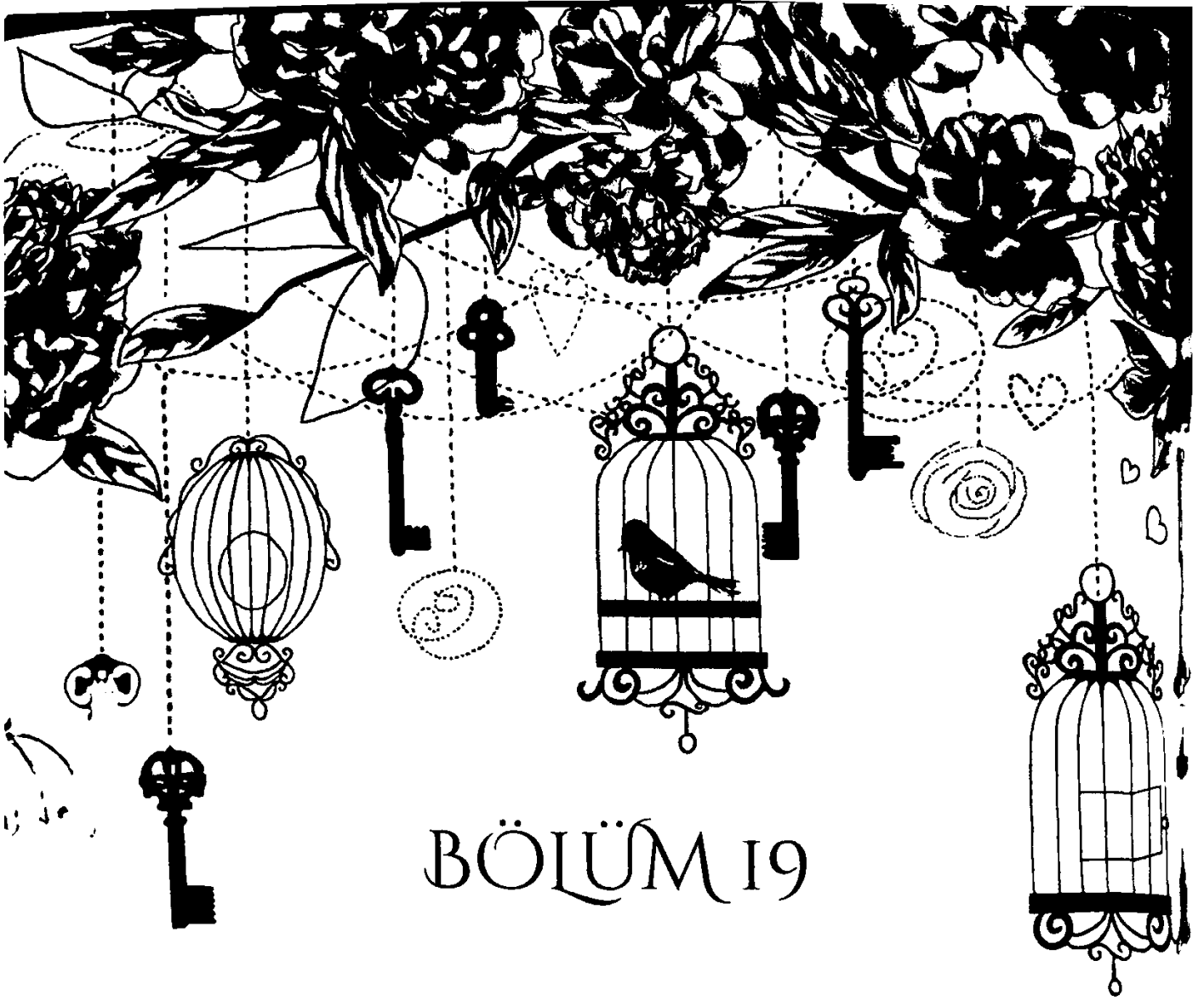
Ateşin en yakınına çadır bezi ve deriden benim için bir çadır kurmuşlardı, zemini de post halılardan oluşuyordu. Sail, dışarıda durduğu yerden bana göz kırptığında arabadan indim. Yatağıma kıvrılmadan önce bana düşen yemeği zorlukla yemiştim.

Gece dağılmaya başlayıp da gün doğarken etrafıma sarılan kurdelelerimle birlikte altın örtülerime daha da gömüldüm. Bacaklarım ve sırtım at binmekten ağrıyordu. Ancak kalıplaşmış o adamları asılı gördüğüm anki kadar ya da Highbell'in yıkıcı yoksulluğu kadar canımı yakmıyordu.

Dışarıdaydım. Durmak yerine hareket ediyordum. Dış dünyadaydım ve ondan saklanmak yerine onu benimsiyordum. Bu da bir şey sayılırdı.

Beşinci Krallık'a ulaştığım an ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Daha bir gece olmuştu fakat çoktan yüreğimi parçalayan yoksulluk ve acı zalimlikle tanışmıştım. Yine de iyiydim. Kafesimin güvenli parmaklıkları ardında olmasam da dünya üzerime üzerime gelmiyordu. Beni kırmıyordu.

Şimdilik, iyiydim.

BÖLÜM 19

“Kutsalların hepsine lanet olsun,” dedim dizginlere asılırken, resmen tıslayarak eyerin üzerinde sabit durmaya çalışıyordum.

Atın üzerine yerleşeli çok uzun süre olmamıştı aslında, yalnızca otuz dakika geçmişti. Hava ağır ve sisliydi, sanki buz gibi pusu donmuş manzaranın karşısında bedenlerimize çarpmak istiyor gibiydi.

Tüm gün ölü gibi uyuduğum için iyice dinlenmiş ve yola çıkmaya hazır olmam gerekiyordu. Ancak kendimi oldukça yorgun ve akşamdan kalma gibi hissediyordum.

Bacaklarım titremeye başladığında dişlerimi sıktım. Bacaklarımda içeriden dışarıya doğru devasa birer morluk varmış gibi hissediyordum. Dışlarında zaten bir sürü morluk vardı. Crisp’in

her adım atışında acıyla gözlerimi kısıyordum, tüm bedenim ağrıyordu.

Son yedi gün oldukça yorucu geçmişti. Hava bu duruma büyük ölçüde etki ediyordu ve Altıncı Krallık'ın sert soğuğunun altında gecenin karanlığı boyunca yola devam etmek kolay değildi.

Her gece binbir zahmetle at binmeyi en baştan öğreniyor gibiydim. Bu durum kaslarımın hiç hoşuna gitmiyordu. Crisp'in üzerinden düşecek raddeye gelene kadar birkaç saat ilerliyordum ama sonrasında tekrar at arabasına sürükleniyordum.

Oraya tıklamak da hoşuma gitmediği için devam etmeye çalışıyordum. Kendimi oturup at binmek ve gerginliğimle başa çıkmak için zorluyordum; çünkü bunu ancak açık ve temiz havanın tadını çıkarırken yapabilirdim. Her zaman atını yanımda sürüp yüzünde hafif bir gülümsemeyle anlatacak güzel bir hikâyesi olduğu için Sail'le konuşmaya alışmıştım.

Bir arkadaş edinmek, kafesin sınırları dışında olmak ifade edebileceğimden çok, çok daha güzeldi. Kışım her ne kadar soğuktan donsa da...

Bu gece de bacaklarım ve sırtım normale göre daha çok ağrıyarak resmen başkaldırıyorlardı. Ne yazık ki midem de hâlimden pek memnun değildi. Uyanır uyanmaz kurutulmuş et yemek işimi görmediği gibi hemen acıkıyordum. Bu gece uzun olacaktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Sail, yüzünde bir sırırtıyla. Soluk renkteki sakalları artık daha uzundu. Biz yola çıkalı bir haftadan fazla olmuştu ve sakalları belirsiz şekilde uzamaya devam ediyordu. Ama bir şekilde bunun bile hoş durmasını sağlayabiliyordu.

"Yolunda," diye yalan söyledim sıkıttığım dişlerimin arasından. Bir kez daha eyerin üzerinde hareket ederek sırtımdaki ve

bacaklarımdaki ağrıyı dağıttım. Bu yaptığım Crisp'i rahatsız etmek dışında hiçbir işe yaramıyordu. Uzanarak eldivenin ardındaki parmaklarımla beyaz kürkünü okşadım. "Üzgünüm, oğlum."

"Eyerin üzerinde rahatça durabilmeyi öğrenmem aylarımı aldı," dedi Sail hemen yanımda ilerlerken. Kendi atı da oldukça güzel, sakın bir kısraktı. Beyaz tüylerinin arasına kahverengi benekler yayılmıştı.

"Öyle mi? Senin gibi çavuşların bundan hoşlandığını zannediyordum," dedim sırıtarak.

Sail'in dudaklarına yamuk bir gülümseme yayıldı. "O lanet şeylerden her düştüğümde bana ahırları temizletiyorlardı. İnan ki donmuş bir ahırdaki at boklarını temizlemek gerçekten korkunç bir şey."

"Ne mutlu sana."

"Ama gecekonduda kalırken atımız yoktu," diye cevap verdi. Sesinde birazcık bile kırgınlık yoktu, gerçeği olduğu gibi söylüyordu.

"Yoktu, ha."

"Bu lanet şeylerden korkmayı bıraktığımda paniğim de beni üstlerinden atmaları da son buldu." Atının boynunu yavaşça okşadı. Bu dostça hareketi, atın memnuniyetle mırıldanmasını sağladı. "Atımın üstüne oldukça münasip şekilde oturuyorum, değil mi, güzelim?" diye mırıldandı o da atına doğru.

Kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Çavuşun seni asıl şimdi görmeli."

Sail, bana gülümseyerek baktıktan sonra yerinde doğruldu. "Peki ya siz?" diye sordu başıyla beni işaret ederken. "Hiç attan düştünüz mü ya da ahır temizlemeniz gerekti mi?"

"Şükürler olsun ki hayır. Yine de asla 'asla' deme, değil mi?"

“Kralın gözdesinin eline yakın zamanda bir kürek tutuşturacaklarını hiç düşünmüyorum,” dedi sırtmaya devam ederek.

Hayatımda yaptığım şeyleri bilse muhtemelen çok şaşırırdı. Ona gençken at binmeyi nasıl öğrendiğimi ya da bana kimin öğrettiğini anlatmadığım gibi bunları da anlatmadım.

İlerlemeye devam ederken Sail’in bana bakmadığı zamanlarda gizlice ona bakıyordum.

İnsanın arkadaşının olması garipti.

Dışarı çıkma arzusundan, bir şeyleri değiştirme isteğinden çok daha farklıydı. *Bunu*, bir başka insanla böyle bağ kurmayı ne kadar çok istediğimin yeni farkına varıyordum. Ortak bir amaç uğruna kurulan bir müttefiklik değildi. Siyasetle, toplumla ya da şehvetle ilerleyen bir ilişki değildi. Basit bir dostluktu. Birbiriyle sohbet etmekten hoşlanan, birbirine hikâyeler anlatıp birlikte gülen ve birlikteyken eğlenen iki dost.

Sail gibi biri tarafından sevilmenin nasıl olacağını merak ediyordum. Ona kapılmanın, onun kadar nazik ve dürüst birisiyle olmanın ne kadar kolay olabileceğini düşündüm. Belki farklı bir hayatta, farklı bedenlerde karşılaşabilirdik.

“Bu gece daha soğuk,” dedi Sail dalgın bir şekilde. Cümlesiyle düşüncelerimden kopup o âna döndüm.

“Öyle,” dedim. Hemen ardından üşüdüğümün farkına vardım.

Gece yolculuk etmeye bir şekilde alışıyordunuz. Başta uzaktaki her bir gölge ürkütücü görünüp bana musallat olmuştu ama sonra önümdeki muhafızlara odaklanabilmişim. Biz hareket etmeye devam ederken arabaların sağ ve sol taraflarındaki kandiller sallanıyordu.

Highbell’den ayrıldığımızdan bu yana manzaramız pek değişmemişti. Gözümün alabildiğince karlı tepe ve yukarı doğru

uzanan kayalar vardı. Çevredeki son köy, günler önce ardımızda kalmıştı ve hava durumu lehimize işliyordu. Sadece hafif bir kar yağışı olsa da ara ara sulusepken de yağıyordu.

Crisp, bir taşın etrafından geçerken altımda sarsılınca ben de düşmemek için bacaklarımı sıktım ve bu da acıyla derin bir nefes almama sebep oldu. Her yerim ağrıyordu. Bacaklarımda korkunç bir ağrı vardı.

“Arabaya.”

Öfkeli sesin sahibine döndüğümde Digby’nin yanıma geldiğini fark ettim. Gece boyunca hareket hâlindeydi. En öne gidiyor, en arkayı takip ediyor, sonra da aralardan ilerliyordu. Oldukça dikkatli, sürekli ensemizdeydi. Herkesi ve her şeyi kontrol ederek tempomuzun yerinde olduğuna, yönümüzün doğru olduğuna ve herkesin dikkatli sürüp pusuda beklediğine emin oluyordu.

“Henüz değil,” dedim yüzümdeki ifadeyi gülümsemeyle değiştirmeye çalışarak.

Başını iki yana sallarken kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

“Fırtına yaklaşıyor,” dedi Sail, tekrar dikkatimi çekerek.

“Öyle mi dersin?” diye sordum, gökyüzüne bakıyordum. Görebildiğim tek şey karanlık bir şekilde parıldayan gökyüzünde hareket eden bulutlardı. Sanki ay dışarı çıkmak istiyor ama bir türlü bulutların arasından geçemiyordu. Dürüst olmak gerekirse diğer gecelerden farklı da görünmüyordu.

Sail, burnuna dokundu. “Sağlam bir fırtınanın kokusunu alabiliyorum. Tanrı vergisi.”

Mırıldandım. “Peki, sağlam bir fırtına nasıl kokuyor?”

“Donmuş bir cehennem gibi.”

Güler gibi bir ses çıkarttım. “Bu kulağa biraz korkunç gelmiyor mu sence de? Ayrıca bulutlar hep aynı görünüyor.”

Ancak Sail başını iki yana salladı. “Bekleyin de görün. Bu seferki fena olacak.”

“İddiaya girelim mi?”

Sail, hevesle başını sallasa da Digby araya girdi. “Hayır.”

Ona bakmak için başımı çevirdim. “Ne? Nedenmiş?”

“Kralın gözdesiyle iddiaya girmek yok,” dedi Digby, benim üzerimden Sail’e bakarken.

Kaşlarımı çattım. “Bu hiç eğlenceli değil.”

Digby, omuzlarını silkti. “Kralın gözdesiyle eğlenmek de yok.”

Gözlerimi kısıtım. “İşte şimdi kabalaştın.”

Dilini şaklatarak atını hareket ettirdi ve önümüze geçmeden önce bana sabırla uzun bir bakış attı.

“Endişelenmeyin, leydim,” diye araya girdi Sail. “Aslında sizin için iyilik yaptı yoksa iddiayı kaybedecektiniz.”

Kahkaha atarken başımı göğe kaldırdım. “Bana olta atıyorsun.”

İnce kaşlarını kaldırdı. “Bahse var mısınız o zaman?”

Cevap vermek üzere ağzımı açtığım sırada bir kadın sesiyle cümlem havada kaldı. “Biraz çocukça değil mi sence de?”

Polly’nin sesini duyunca dikleştim. Semerlerin arabası biraz önümüzden hareket ediyordu ve Polly kolunu pencereden sarkıtmış, küçümseyerek bana baktığı sırada sarı saçları dirseğinin üzerinden aşağı dökülüyordu.

Diğer kraliyet semerleriyle yolculuğa çıkmanın aramızın ısınmasını sağlayacağını düşünmüştüm. Belki aramızdaki uçurum küçülürdü ama hiç de öyle olmamıştı. Yolculuğun çoğunda ayrı hareket etmiştik. Diğerlerine bakmak dışında hiçbir şey yapmamıştım. Onlar kendi arabalarında ya da ortak çadırlarında kalmış, bense benimkinde kalmıştım. Hiçbiri benimle konuşma girişiminde bulunmamıştı.

Polly hariç.

Ama bu, konuşmadan çok bana karşı olan nefretini gösterme şekliydi.

“Bu krallıktaki erkekler için iddiaya girmek muhtemelen en güzel ikinci şey, o yüzden ben olsam çocukça demezdim,” diye cevap verdim.

“En güzel ikinci şey mi?” diye tekrarladı Sail. “O zaman ilki neymiş?”

Ona sııttım. “Bir semerle vakit geçirmek için para harcamak.”

Sail, utangaç bir şekilde kahkaha atarken Polly keyifsizce gülerek araya girdi. “*Sen* bundan ne anlarsın ki? Kral bizi çağır-
dığında hiç senin üzerine çıkmıyor. Düzgün bir kraliyet semeri
bile değilsin. Sadece izlemene müsaade ediyor. Bu aslında ol-
dukça üzücü. Sen sadece bir ödöl gibisin. Kanı kaynayan erkek-
ler, yataklarında soğuk metalik bir sürtük istemezler.”

İçim utançla dolarken az önce hissettiğim keyif tamamen
silinip kendini çirkin bir aşağılanma hissine bıraktı. Midas’ın
başkalarıyla yatmasını izlemeye katlanmak bir yana, bir de kar-
şımdaki kadının bunu yüzüme vurması ve Sail’le birlikte yakı-
nımızdaki muhafızların da bunu duyuyor olması bambaşka bir
şeydi.

Polly, bana gülümserken kendinden oldukça memnun görü-
nüyordu. “Endişelenme. Kral Midas’ı memnun etmeye devam
edeceğim.”

Sail bana anlayışlı bir şekilde döndüğünde bu, durumu çok
daha kötü bir hâle soktu. Topuklarımı Crisp’in yan tarafına bas-
tırdığımda at hızla ileri atıldı. Hızlanıp Sail ve arabayı geride
bırakmamla ilgili bir bahane sunmamın hiçbir anlamı yoktu.

Dönüp bakmadan Polly’nin arabasını geçerken dişlerimi sı-
kıyordum ve yanaklarım yanıyordu. Dizginlere doladığım par-
maklarımla birlikte Crisp’i ilerideki muhafızların önüne doğru

yönlendirdim ve ancak onları geçince durdum. Atlarını kenara çekmek zorunda kalmaları umurumda bile değildi.

Mesafe. İhtiyacım olan tek şey buydu.

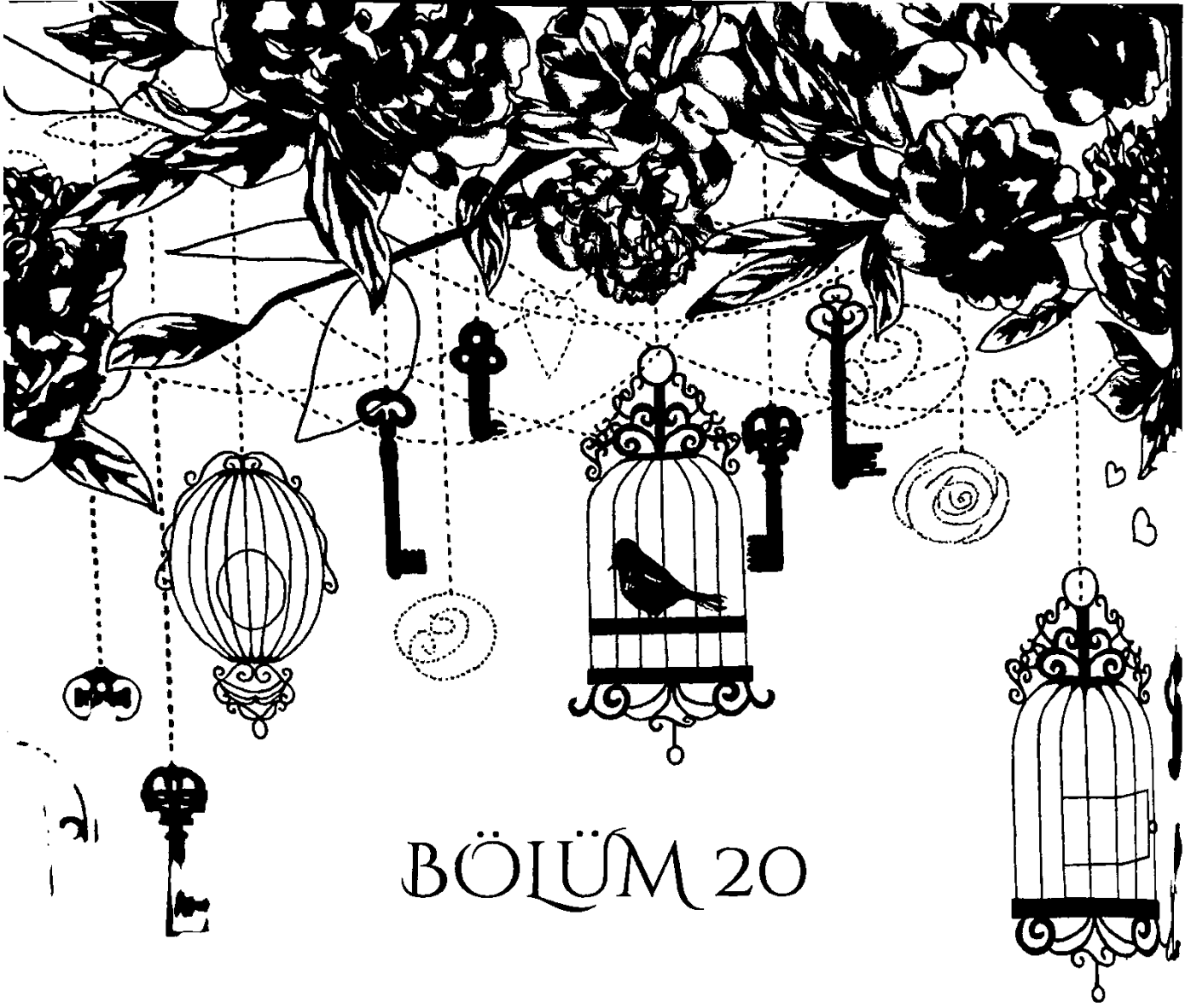
Önüme çıkan bütün atları tek tek geçtikten sonra en öndeki karavana ulaşp Polly'den ve onun nefret dolu dilinden uzaklaşana kadar yavaşlamadım. Sanki kendi hayal kırıklıklarımından kaçabilirmişim gibi. Sanki kendi yaralarımından, utancımından ve uyumak için gözümü her kapattığımda zihnime dolan karanlık düşüncelerden kaçabilirmişim gibi.

Bir gün, o felaket düşüncelerin göz ardı edilmeye karşı koyacaklarını biliyordum. Beni yakalayacaklardı. Zihnimden kaçıp gözyaşlarımla ıslanmış yastığım ve aynamdaki çatlaklar arasında kalmaktan kurtulacaklardı.

Er ya da geç, zihnimdeki her bir tehlikeli düşünce ve canımı yakan karamsarlık dışarı dökülmenin bir yolunu bularak benimle yüzleşecekti.

Ama bu gece değil.

Henüz değil.

BÖLÜM 20

Crisp'in tekrar yavaşlamasına müsaade ederken diğer se-
merlerle bağ kurabilme umudum da nemli bir mum fitili
misali söndü.

Artık bunu kabul edip yolculukta en azından bir arkadaşım
olduğu için mutlu olmamın vakti gelmişti. Bir arkadaş ve beni
kurtarmak için bir kralı öldüren korumacı bir muhafız. Bu iste-
diğimden çok daha fazlasıydı.

Sessizlik içinde tek başıma biraz düşüncelere dalmamdan
birkaç dakika sonra Sail hızla yanıma geldi. Bunu yapacağını
biliyordum. "Polly'yi görmezden gelin. Sadece kıskanıyor."

Ona alayla bakarken incinmemişim, umurumda değilmiş gibi
davranmaya çalışıyordum. "Onu görmezden geleyim. *Senin* dün
Frilly'yi görmezden geldiğin gibi mi?"

Yanakları kızarmaya başlarken öne doğru eğildi. “Ne? Hiçbir şey olmadı. Sadece fazladan battaniye istemişti, hepsi bu.”

“Sakin ol. Sadece takılıyorum.”

Sail, birilerinin duyup da masum gerçeğe inanmayacaklarının endişesiyle etrafa bakındı. Bu endişesini anlıyordum çünkü kraliyet semerleri sadece kraliyet içindi. Başkalarıyla birlikte olmaya izinleri yoktu. Küçük bir dedikodu bile Frilly ve Sail’in sonunu getirebilirdi – ki buna izin vermezdim.

“Eve dönmeyi iple çekmene sebep olan bir kız var mı?” diye sordum. Ordunun dışındaki hayatını, bir zırh giymezken ve kılıç taşımazken neler yaptığını merak ediyordum.

Sail, bana doğru eğilirken o çocuksu heyecanı tekrardan yüzüne yayıldı. “Birkaç tane,” dedi dalga geçerek. “Üç ya da dört ama onların benim kadar iple çektiğini sanmıyorum.”

Kıkırdadım. “Öyle mi? Umarım onlara nazik davranırsın.”

“Onlara *oldukça* nazik davranıyorum. Bu gecekondu çocuğunun birkaç işe yarar numarası var.”

Yeni bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. “Bu numaraları paylaşmak ister misin?”

Sail hevesle cevap vermek için dudaklarını aralasa da Digby tekrar yanımızda bitmişti. Kaşlarını çatarak Sail’in sözünü kesti. “Kralın gözdesine numaralarını anlatmak yok,” dedi öfkeyle. “Kral Midas’ın kafanı kesip altına dönüştürmesini mi *istiyorsun*, oğlum?”

Sail’in rengi attı, başını iki yana salladı. “Hayır, efendim.”

İç çekerek oldukça katı ve suratsız muhafızıma baktım. “Gıcıklık yapma, Dig.”

“Arabaya,” diye cevap verdi sertçe.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim sevimli bir şekilde.

İnatçılığım karşı iç çektiğinde bu tavrına gülümsedim. Bir içki oyunu oynuyor olmasak da Digby'yle oldukça eğleniyordum ve benimle normalde olduğundan daha fazla konuşuyordu. Bunu büyük bir zafer olarak düşünebilirdim.

Kafilemiz birbiri ardına yola devam ederken Sail, dört abiyle büyümenin nasıl olduğuna dair hikâyeler anlatarak beni eğlendiriyordu. Dikkatimi o kadar güzel bir şekilde dağıtmıştı ki bacaklarımdaki ağrı varla yok arasındaydı.

Bulutlar, dalgalı bir denizde sörf yapar gibi tepemizde toplanırken havaya soğuk bir sis çökmüştü. Ön taraftaki atlar, yerde biriken buzı kırıyor ve biz de onları takip ediyorduk. Ama kalın kar tabakasının üzerindeki bu zorlu yürüyüş oldukça yorucu bir hâl almaya başlamıştı. Dört güçlü atımız olmasına rağmen zorlanıyorduk ve Digby, sürekli yolumuzu değiştiriyordu.

Gece çökmeye başladığında sıcaklık da düşmeye başladı. Hava o kadar soğuktu ki ağrıyan bacaklarım uyuşmaya başlamıştı. Bir anda esen zalim rüzgâr karşısında Sail bile fırtına konusunda haklı olduğu için övünmeyi akıl edemedi. Herkes rüzgâra karşı koymaya çalışırken bedenlerini atlarının üzerine eğmiş, rüzgâr tarafından mağlup edilmemek için yüzlerini ve başlarını kumaşlarla örtmüşlerdi.

Digby, dörtlü bana yaklaştığında ağır pelerini etrafında dalgalanıyordu. "Arabaya," dediğinde bu sefer, bu bir emirdi.

Uysal bir şekilde başımı salladım çünkü bu buz gibi dondurucu rüzgârdan kurtulma şansımı kenara atamazdım. Gökler, bulutlar midelerinde her neyi tutuyorsa onu üzerimize kusmaya başlamadan önce hazırlık yapmamız için bizi uyarıyorlardı. Her ne kadar açık havada at binmek hoşuma gitse de fırtınaya yakalanmak istemiyordum.

Yanımda Sail'le birlikte Crisp'in başını arabama doğru

yönlendirdim. Attan inerek yoluma devam ederken ona hafifçe vurdum.

Sail'e suçluluk duygusuyla bakarken başımla arabayı işaret ettim. "Acaba sen de..."

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Biz, Altıncı'nın askerleri olarak dirençliyizdir. Soğuk bize zarar veremez," diye yalan söyledi gözünü kırparak. Dudaklarından dökülen nefesle buhar oluşuyordu. "Üşütmeden içeri girin."

At arabamın sürücüsü, ben içeri binip titreyerek kapımı kapatana kadar bekledi. Araba ileriye doğru sendelediğinde yerime oturdum. Bacaklarımı ovarak titreyen ellerimle ağrıyan kaslarımı yatıştırmaya ve uzuvlarımın tekrar ısınmaya başlamasını sağlamaya çalışıyordum.

Penceremden, havanın daha da kötüye gitmesini izledim. Sallanan kandillerden ve göğü gölgeleyen ay ışığından dolayı görüşüm kısıtlıydı.

Bir saat içinde fırtına tamamen üstümüze çöktü. Rüzgârlar uğulduyor, sanki bir tehdit misali pencerelerin titreyip arabanın sarsılmasına sebep oluyordu. Yana kayarak rüzgâra karşı koya-bilmek adına aracın sağ tarafına geçtim.

Sonra dolu yağmaya başladı. Arabanın çatısına sanki binlerce parmak tarafından tıklatılıyormuş gibi yağın dolu çarpıyordu. O kadar gürültülüydü ki atların toynaklarından çıkan sesi de arabaların tekerlerinin sesini de bastırıyordu. Duyabildiğim tek şey gökten sağanak bir şekilde yağın buz taneciklerinin sesiydi.

Dışarıya bakarken tırnaklarımı yiyordum. Muhafızların da atların da buna katlanmak zorunda olması canımı sıkıyordu. Dolu, her yağdığında insanları cezalandırıp onlara eziyet ediyordu.

Neyse ki yoldan ayrılarak biraz ötedeki koruluğa doğru saptığımızı gördüm. Devasa *Yükselen Ağaçlar* gibi olmasalar da kutsallara şükürler olsun ki bizi fırtınadan korumaya yeterdi.

Daha öncesinde yavaş hareket ettiğimizi düşündüysem de şimdi katbekat daha yavaş ilerliyorduk. Üstümüze çöken dolu ve fırtınayla birlikte koruya ulaşmamız neredeyse bir saatimizi almıştı.

Grubumuzun liderleri ağaçların önünde bir araya geldiğinde arabam sarsıldı. Sendeleyerek kendimi yerde buldum. Vücudum karşı taraftaki koltuğa fırlamış, elimin tersi duvara çarptı.

“Siktir,” dedim başımın arkasını ovalarken. Yerime geçmeye çalışıyordum. Araba tekrar şiddetle sarsıldığında neredeyse aynı duruma düşmek üzereydim ancak duvarlara tutunarak yerimde kalmayı başardım.

Sarsıntı ya sürücü dikkatle ilerlemeye başladığı için ya da kalın kar tabakasına geldiğimiz için kesildiğinde, Digby kapımı araladı. Bakışları üzerimde gezinirken iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

“İyiyim,” dedim onu rahatlatarak.

“Araba kara saplandı,” diye açıkladı kapıyı açarken.

Arabadan indiğimde ayaklarım neredeyse dizime ulaşan kara gömüldü.

“İyi misin?” diye sordu Sail, Crisp’i öne doğru çekiyordu.

Uğuldayan rüzgâr, sesimi gölgeleyeceği için başımı sallamakla yetindim. Üzengiden yardım alarak kendimi yukarı çekip ata yerleştiğimde Sail, dizginlerin ikisini de tutarak atlarımızı kalın kar tabakasının üzerinde hareket ettirmeye başladı.

Rüzgâra karşı gözlerimi kısarak bakışlarımı kara saplanan diğer arabalara çevirdim. Kar neredeyse bir metre derinliğindeydi ve at arabalarının tekerlerini tamamen rehin almıştı.

Muhafızlar güçlkle ilerleyerek birbirlerine seslenirken boştaki atlarla, semerlere yardım etmeye çalışıyorlardı. Böylece herkesi güvenli bir yere alacaklardı.

Sail'le birlikte ağaçlara ulaştığımızda doludan kurtulduğumuz için rahatlamıştık. Birkaç buz parçası ağaç dallarını aşip bize çarpmaya devam etse de az öncekinin yanında hiç sayılırdı.

Muhafızlar ağaçları kesip toplayarak hızlıca bir ateş yakmaya hazırlanıyordu. Sonunda dalları ateşe vermek istediklerinde küçük bir duman yükseldi ancak inatçı, ıslak dallar alev almaya hazır değillerdi. Digby, her zamanki inatçı tavrıyla dallara yaklaşana kadar tabii... Çakmaktaşına attığı tek darbeyele kıvılcımlar saçılarak dalları ateşe vermişti ki bu, hiç kimsenin ona karşı çıkmaya cesaret edemeyeceğinin nazik bir göstergesi gibiydi.

Sail, diğer atların toplandığı yere kadar bana eşlik ederken diğer muhafızlar atların dinlenmesi için alandaki karı temizliyorlardı. Temizliğin ardından bir balya saman onları bekliyordu.

Atımdan indikten sonra Crisp'e yardımcı olmak istesem de Sail, kendisi atlarla ilgilenirken gidip oturarak biraz ısınmam için ısrar etti. Beni doğruca yükselen ateşin etrafına devrilen kütüklere yönlendirdi. Oturduğum an bitap düştüğümü hissetmiştim, tamamen titriyordum ve bedenim soğuktan kaskatı kesilmişti. Diğer semerler de yavaşça alana yaklaşarak kütüklere yerleşmeye başladılar. Daha sıcak olabilmek için birbirlerine sokuluyorlardı.

Muhafızların odun toplayıp çadırları kurmalarını ve ateşi rüzgârdan koruması için karları bir tarafa doğru küremelerini izledim. Titrememe karşı çıkararak eldivenli ellerimi alevlere uzattım.

Muhafızlar buldukları taşları ateşin yanına bırakmışlardı. Taşlar ısındığında her biri uyku tulumlarımızın içine yerleştirilip, dinlenirken ayaklarımızı sıcak tutmak için kullanılacaktı.

Muhafızlar verimli ve hızlı bir şekilde çalışarak beni kendilerine hayran bırakıyorlardı. Çok kısa süre içinde herkes ateşin başına toplanmış ve ağaçlar el verdiğince çadırlar etrafa yayılmıştı.

Dolu yağmaya devam ediyordu. Buzdan çakıl taşları üzerimize yağarken kimileri ağaç dallarına çarparak sekiyor ve küçük patlamalar oluşturunuyordu, üzerimizdeki dallar ise rüzgâra karşı koyuyordu.

Fırtınanın başlaması an meselesiydi. Bu zamana kadar geçirdiğimiz sakın geceler için şükretmeliydik.

Sail'in benim çadırımı hazırladığını fark edince ona yaklaştım. Tenteyi yere sabitlemekle meşguldü.

“Yardım ister misin?” diye sordum. Dolunun gürültüsünü bastırabilmek için sesimi yükseltmişim.

Ama Digby, koluna doladığı kürklerle birlikte yanımıza yaklaştı. “Hayır. Yardım etmiyorsunuz.”

“Biz, size hizmet ediyoruz, Leydi Auren. Siz bize değil,” diye cevap verdi Sail.

“Ah, bu iyi çünkü çadır nasıl kurulur bilmiyorum,” dedim şakalaşarak. Bu Sail'i güldürdü.

Çadırı kurup Digby'yle birlikte kürkleri hızlıca içeri serdiler. Hem ışık yayması hem de beni ısıtması için kandil bırakmışlardı ki ateşe en yakın çadıra sahip olduğum için buna hiç gerek yoktu.

Özel ilgi gördüğüm için kendimi birazcık suçlu hissediyordum. Özellikle muhafızların ve diğer semerlerin beş ya da altı kişi aynı çadırı paylaşmak zorunda kaldıklarını düşününce benim tek başıma kalmam adil değildi. En azından birbirlerinin vücut ısılarından faydalanacaklardı.

Kendi payıma düşen yiyeceklerle kaynamış suyumun alarak erkenden çadırıma geçtim. Gecenin bitmesine daha birkaç saat vardı fakat fırtınaya bakılacak olursa hemen yola koyulamayacaklık.

Yaklaştığımı gördüğü an Sail, çadırının yanındaki yerinden kalktı, ben dinlenirken benim başımda nöbet tutacaktı. Çadırın kapısını girmem için aralamıştı bile. “İddiayı kaybettiniz sanırım, ha?”

“Ah ama iddiaya *girmemiştik*, değil mi?”

Sail, kahkaha atarak başını iki yana salladı. Etrafında ne olup bittiğine takılmaksızın her zaman böyle keyifli olması onun karakteri hakkında ciddi bir ipucu veriyordu. “Bu sefer şanslıydınız. Bir dahakine bu kadar kolay kurtulmanıza izin vermem.”

“Uyarı için teşekkürler. İyi geceler.”

“Size de leydim.”

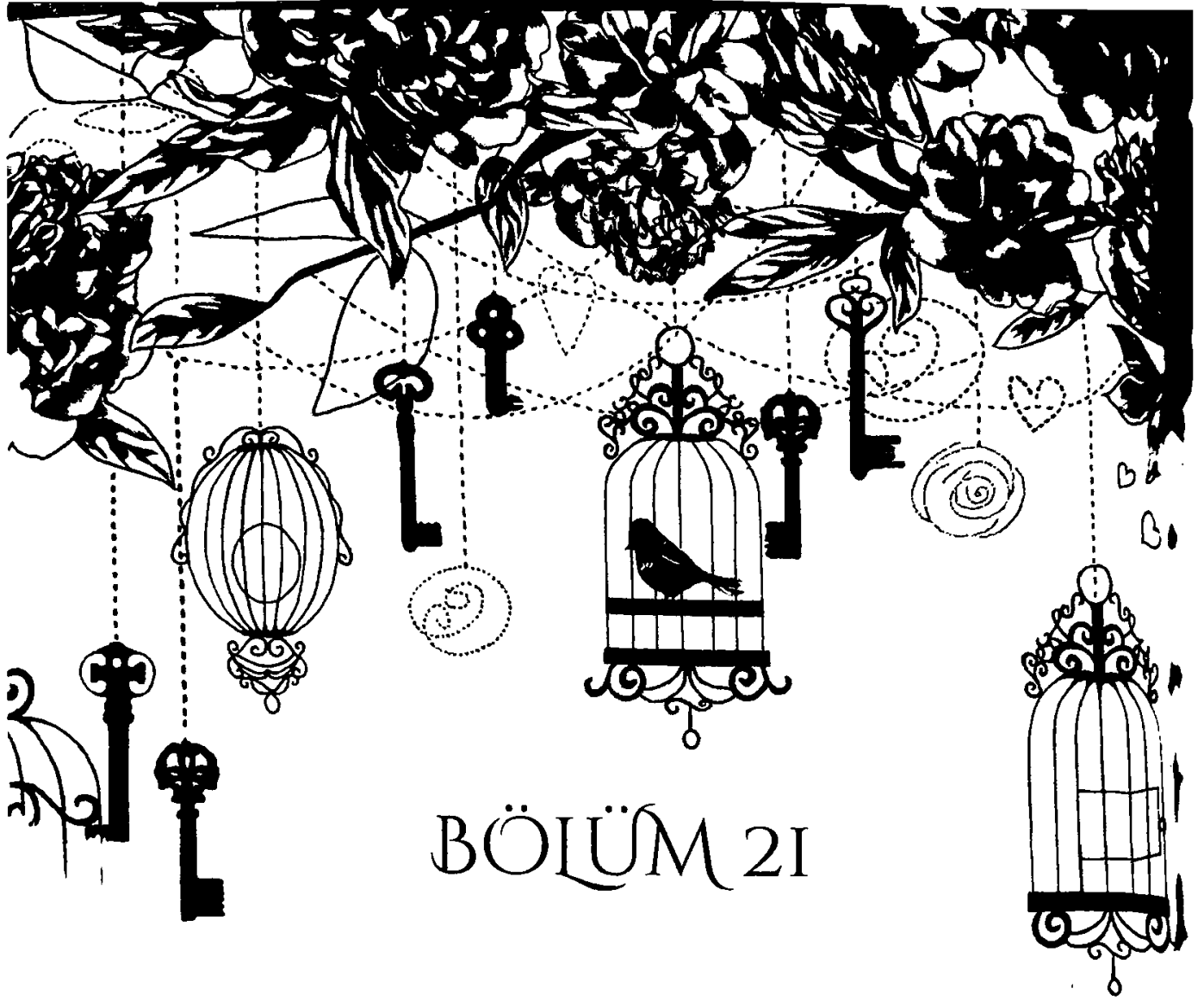
İçeri girerek kapının arkasındaki bağları sıkıca bağladım. Üzerimdekileri çıkararak hızlıca kalın yünden elbisemi giydim. Kendimi kürklerin arasında örtülere gömerken botlarımı kuruması için kandilin yanına bıraktım.

Ayağımın altındaki sıcak tuğla, cennet gibiydi ama bu sıcaklığının uzun sürmeyeceğinin farkındaydım. Dolu, çadırın üzerine böyle yağmaya devam ederken ve rüzgâr üzerimdeki tenteyi yırtarcasına gürlerken bu sıcaklık devam etmeyecekti.

Hava yedi gün boyunca iyiyken, bir anda milyonlarca parçaya bölünerek gökten dökülmeye karar vermişti

Dışarıda, fırtına bir uyarı gibi yükseliyordu.

Bunu dikkate almam gerektiğini çok geç fark etmiştim.

BÖLÜM 2I

Fırtına hiddetlenmeye devam ediyordu. Çaresizliğinin haykırılarıyla gürleyen *Dul Fırtına* gibi olmasa da azap çeken bir kadın misali intikamını yağın bu doluyla alıyordu. Tıpkı Sail'in tahmin ettiği gibi olmuştu.

Üç uzun gün ve daha da uzun gece geçmişti. Dolu ve kar, korkunç bir sağanak şeklinde yağarak kampımızın tamamını sırlıslamak etmiş ve ulaştığı her yer buz gibi olmuştu.

İyi huylu Sail dâhil herkes korkunç durumdaydı. Zavallı Crisp'in bile isyan etmek üzere olduğunu hissediyordum. Ateş sönmeye başlamıştı ve muhafızların yaptığı tahtadan koruma bile rüzgârı kesmeye yetmiyordu.

En sonunda çadırlardan birinin muşambasını parçalara ayırarak sıkıca ateşi koruyacak şekilde ağaçlara bağladılar, böylece yağmurun direkt alevlerin üzerine düşmesine engel olabilecek-

lerdi. Korunmak için güzel bir yöntemdi ama erkeklerin dinlenebilecekleri alan gittikçe daralmak zorunda kalmıştı.

Kimse avlanamıyordu ki zaten bu havada hiç hayvan da yoktu. Bu da yiyebileceğimiz tek şeyin kuru et ve kuruyemiş olduğu anlamına geliyordu. Erimiş kardan kaynatılan su dışında sıcak ve taze olan hiçbir şey yoktu. Herkes çadırlarında vakit geçirip sıkılıyor, üşüyor ve berbat göğes lanetler okuyordu.

Dördüncü güne geldiğimizde –sonunda– fırtına dindi.

Rüzgârın, dolunun ya da yağmurun sesine uyanmak yerine çattırdayan alevlerin sesine uyandım. Saatler sonra ilk kez çadırımdan dışarı baktığımda çamurların silinip üzerinin parlayan yeni gri bir katmanla örtülmeye başladığını gördüm. Kar taneleri nazik ve tembelce gökten düşerken huzurlu bir dans sergiliyorlardı.

“Kutsallara şükürler olsun.”

Güneşin konumuna bakacak olursak gün doğumuna yaklaşık bir saat kalmış olmalıydı.

Etrafa bakarken adamların çoğunun keşfe çıktığını ya da kara saplanan arabaları kurtarmaya çalıştığını fark ettim. Kalan adamlarsa ya silahlarını bileyliyor ya da yemek yiyorlardı. Gelgelelim ruh hâllerinin artık kasvetli olmadığını söyleyebilirdim. Muhafızların birkaçı birbirleriyle keyifli bir şekilde atışırken ifadeleri sakindi.

Günlerdir bu yolculukta birlikte olduğumuz için çoğu bana alışmıştı ama hâlâ üzerimde gezinen meraklı bakışlar vardı. Yine de Digby ve Sail dışında hiçbiri benimle konuşmaya ya da bana yaklaşmaya kalkışmıyordu. Ya Midas ya da Digby adamları uyarmış olmalıydı. Belki ikisi de uyarmıştı.

Çadırımda kendimi temizledikten sonra akşamı beklemeye başladım. Kamptan ayrılıp mümkün olduğunca hızlı şekilde yola çıkacağımızın farkındaydım.

Soğuk ve nemli bir paçavrayla sürahimi temizlerken yolcu-

luk yapmanın hiç de iç açıcı olmadığını farkındaydım. Yatağım, yastıklarım ve küvetim gibi kendimi şımartabildiğim şeyleri özlüyordum.

Sıcak suya girmenin düşüncesi bile rahatlayarak inlememe yeterdi. Şimdiyse tüylerimin ürpermiş olmasına ve dişlerimin titreyerek birbirine çarpmasına rağmen elimdeki paçavrayla kendimi temizlemeliydim.

Sürahiye saçlarımdan aşağı doğru boşaltmak gerçekten cesaret istemişti. Suyun soğukluğuyla az kalsın bağırmak üzereydim ki kendime hâkim olarak saç derimi ovaladım ve parmak uçlarım uyuşmaya başlamadan önce saçlarımı hızla yıkadım.

Bedenim hâlâ nemliyken giyindim. Kurdelelerim de saçımı tekrar ördükten sonra beni sıcak tutmak için bedenime sarıldılar.

Koyun postundan yapılan içliğı ağır elbisemin altına giyer giymez çadırıma bir tepsi yemek bırakıldı. Muhtemelen Digby yola çıkmadan önce bir şeyler yediğinden emin olmak istiyordu.

Tepsiyi alarak yatağıma geçtim ve yemeğime başlamadan önce kürkleri üstüme aldım. Kızarmış bir bütün but yiyordum. Üzerinde hiç baharat olmamasına rağmen saniyeler içinde bitirdim. Mükemmel denecek şekilde sıcak ve tazeydi. Uzun zamandır yediğim o lastik gibi kuru etle kıyaslanınca harikaydı.

Tabağımdaki her şeyi yalayıp yuttuktan sonra çadırımı toplamaya yardım etmek için kürklerimi ve kıyafetlerimi kaldırarak kandili söndürdüm.

Çadırımdan çıktığımda kamp çoktan toplanmaya başlamıştı. Erkekler zırhlarını kuşanmaya başlamış ve ateşin üzerine biraz kar atmışlardı. Atları, tamir ettikleri arabaların önüne gevşek bir şekilde bağlamış ve gecenin gölgesi ufukta yükselirken karanlığa adım atmaya hazırlanmışlardı.

“Hazır mısınız, Leydi Auren?” diye sordu Sail arkamdan yaklaşarak.

Yanağıma dökülen kar tanesini sildim. “Yola çıkmaya hazırım. Fırtına hiç bitmeyecek sandım.”

“Birkaç günümüzü kaybettik ve yer buzla kaplandı ama yağın karın faydası olacaktır. Beşinci Krallık çok uzakta değil.”

“Güzel,” dedim, onu atlarımızın bağlı olduğu ağaçlara doğru takip ederken.

Digby, kaşlarını çatarak beni durdurdu. “Saçlarınız ıslak.”

“Fevkalade bir gözlem yeteneği, Diggy,” diyerek ona takılırken başlığımı kapattım.

Sail bile kaşlarını çatı. “Haklı. Üşüteceksiniz.”

“Sorun olmaz.”

“Kuruyana kadar arabaya geçiyorsunuz,” dedi Digby, kesin bir şekilde.

Şimdi kaş çatma sırası bendeydi. Üç gün boyunca bir çadırda tıkalı kaldıktan sonra şimdi bir de arabaya kapanmayacaktım. “At binmeyi tercih ederim.” Digby başını iki yana salladı.

“Başlığım kapalı kalacak,” diye ısrar ettim.

Cevap vermek yerine bana arabaya kadar eşlik ederek kapıyı açtı ve gözlerini bana çevirdi. Bu konunun tartışmaya açık olmadığı ortadaydı ve Crisp’i de ortalarda göremiyordum.

Yenilgiyle iç çektim. “Tamam,” diye homurdandım. “Kurur kurumaz ben de yanınızda yerimi alacağım ve saatler boyunca da konuşacağım,” diye uyardım onu.

Her ne kadar emin olamasam da Digby’nin dudağının kenarının kıvrıldığını fark ettim. Hızla onu işaret ettim. “Ha! Neredeyse gülümsüyordun,” dedim zafer kazanmışçasına Sail’e dönerken. “Sen de gördün, değil mi?”

Sırıtarak başını salladı. “Kesinlikle.”

Digby, gözlerini devirerek başparmağıyla arabanın içini işaret etti. “Geçin.”

“Tamam, tamam,” dedim arabaya yerleşmeden hemen önce.

Sail, bana gülümsedikten sonra kapımı kapattı. Arkama yaslanıp kendimi rahat koltuğa bıraktığımda tekrar hareket etmeye başlamıştık. En azından bacaklarım ve sırtım at binerken çektiğim ağrıdan biraz daha uzak kalıp ağrımayacaktı.

Saçımın örgüsünü açarken bunun, daha hızlı kurumasına yardımcı olacağını düşünüyordum. Henüz yola çıkalı birkaç dakika olmasına rağmen çoktan sıkılmıştım. At arabasının duvarına yaslanarak gözlerimi kapattım. Beşinci Krallık'a ulaşmak için kaç günümüz kaldığını merak ediyordum. Fırtınanın gerimizde kaldığını bilsem de bunun ne kadar süreceğinden emin değildim.

Arabanın sabit hareketiyle birlikte uykuya dalmış olmalıydım çünkü sonraki anımsadığım tek şey gözlerimi bir anda açmamdı. Arabada etrafa baktığımda küçük kandilin çoktan söndüğünü fark ettim.

Ceketimin altından kurdelelerim bedenime sarılarak beni daha da sıcak tutuyordu. Saçlarım artık kuruduğu için altın bukleler omuzlarımdan dökülüyordu.

Beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakınıyordum. Birden arabanın durduğunu fark ettim.

Dışarısı hâlâ karanlık olduğu için muhtemelen bir süredir hareket etmiyorduk. At arabasının tekeri sıkışmış olabilirdi, belki de beni bu uyandırmıştı. Buğulu camı silerek dışarı baktım ama karanlığın kalın örtüsü dışında görebildiğim hiçbir şey yoktu.

Hafifçe camı tıklattım. "Digby? Sail?"

Bir cevap alamadığım gibi dışarıdaki adamların hiçbirini de duyamıyordum. Panik içten içe beni kemirmeye başladığında, günlerdir bunu hiç yapmamama rağmen elim hızla boğazımdaki yara izine uzandı.

Kapıya daha da yaklaşarak yüzümü cama yasladım. Herhangi bir şeyi görmeye çalışıyordum ama yerde biriken karın par-

laklığı dışında hiçbir şey görünmüyordu. Diğer her şey karanlığa boğulmuştu.

Dışarı çıkıp etrafa bakınmak için kapının koluna uzandım, kapı hızla açılıp Sail, başını içeri uzatınca şaşkınlıkla geri çekildim.

“Kutsallar aşkına, ödümü kopardın. Ne oluyor?”

“Üzgünüm, Leydi Auren,” derken bakışları boğazımdaki elim kaydı. Hızla bana dönerek boğazını temizledi. “Digby, mola vermemizi söyledi. Öncüler karda bir hareketlilik fark ettikleri için Digby birkaç gözcü göndermiş.”

“Ne tür bir hareketlilik?”

“Henüz emin değiliz.”

Dışarı çıkmak için hareketlensem de Sail, önümden çekilme-yerek bana mahcup bir şekilde baktı. “Digby, arabanızda kalma-nızı istiyor.”

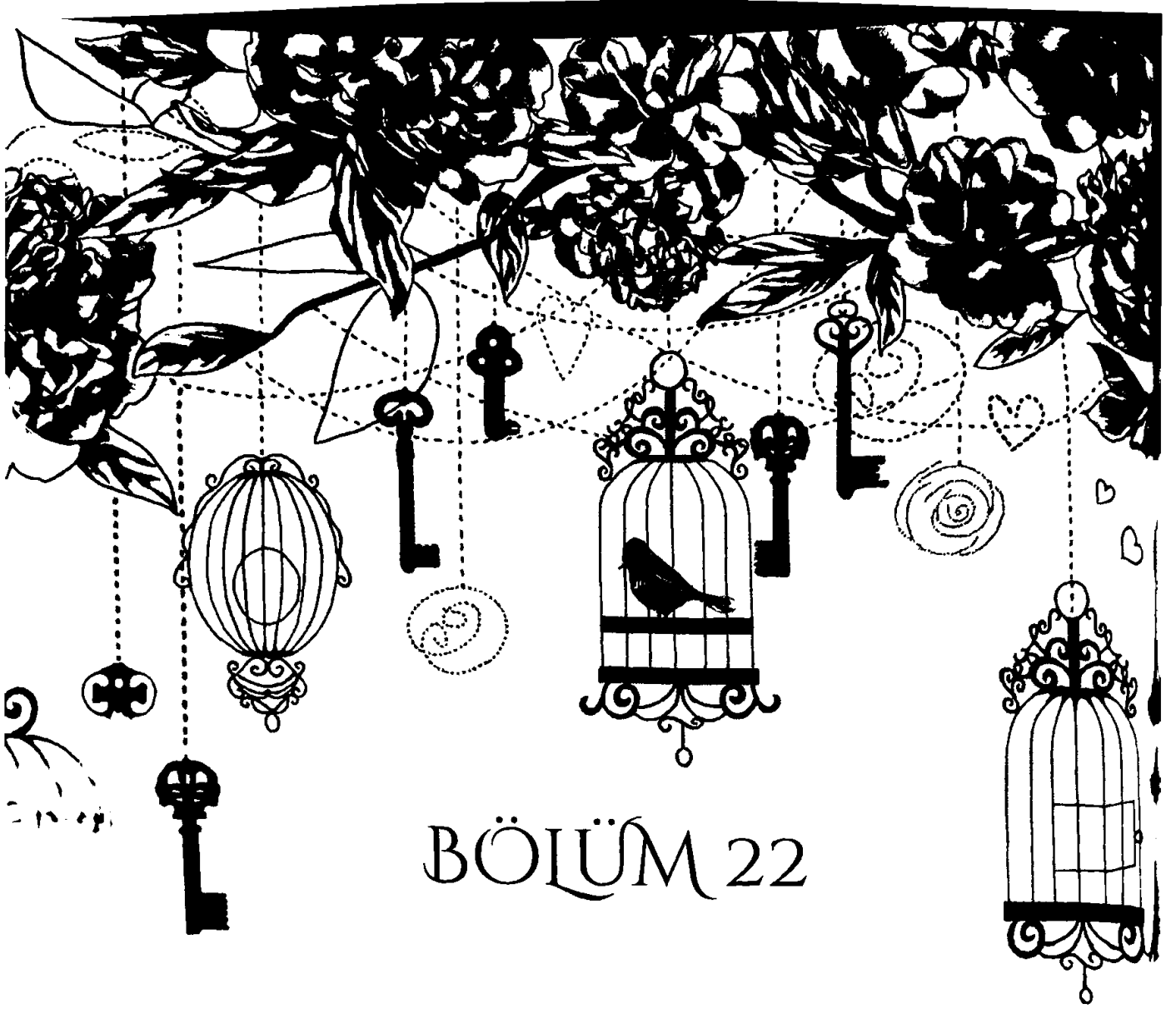
Öyle istediğine emindim ama burada daha fazla tıklıp kala-mazdım. Bu sıkışmışlık hissiyle hele...

Highbell Sarayı’ndan dışarı adım attığım an bir şeyler de-ğişmişti. Sanki su borusunu kapatan o tıpa çekilmiş de yıllardır birikip etrafımı saran su bir anda alçalmaya başlamıştı. Artık nefes tutmak yoktu, aldığım her bir nefesi saymak yoktu, kendi-me hava alabildiğimi hatırlatmak yoktu. O ezici su baskını artık üzerimden kalkmıştı.

Zihnen ve duygusal olarak hatta fiziksel olarak da bunu dü-şünmek bile ter damlalarının tenime yayılmasına sebep oluyor-du. Çünkü bunu artık kaldıramayacağımı biliyordum.

Tam da bu yüzden sanki bana aksi emredilmiş ve dışarıda tehlike yokmuş gibi burada kalmamaya kararlıyım. Burası çok sıkışık, suyun dibine batmak yerine çırpınmaya devam etmem gereken o ebedi savaşı bana anımsatıyordu.

Bu yüzden Sail’i iterek karanlığa adım attım.

BÖLÜM 22

A rabadan yere atladığımda botlarım çevik bir şekilde yerdeki kar yığının üzerine oturdu. Sail, arkamdan küçük bir küfür savursa da benimle tartışmaya girip yeniden içeri sokmakla hiç uğraşmadı. Bu huyunu seviyordum.

“Diğer muhafızlar nerede?”

İleriye işaret etti. “Tepenin ilerisinde kendilerine daha iyi bir gözlem noktası buldular.”

Karın üzerinde ilerlemeye başladığımızda başımı salladım. Semerlerin arabalarının yanından geçerken kadınlar başlarını pencereden uzatmış, ne olduğunu görmeye çalışıyorlardı. At arabalarının sürücüleri sebatla beklerken ayakları kara bulanan atları sakın tutmaya çalışıyorlardı.

Rissa da pencereden sarkan kadınlardan biriydi, ancak bana

seslendiği an şaşırdım. O gece taht odasında Kral Fulke'ın bizim onunla ilgilenmemizi beklediği o zamandan beri Rissa ile tek kelime bile konuşmamıştım. “Ne oluyor?”

“Henüz bilmiyorum,” dedim dürüst bir şekilde.

Mavi gözleri karanlık manzarada gezinirken arabanın içinde kandillerin yaydığı ışık dışarıya taşıyordu.

“Eğer bir şey öğrenirsen bize de söyle.” Cevap vermemi beklemeden içeri girdiğinde Rosh ve Polly'nin sessiz mırıltıları hızla kulaklarıma doldu.

Harekete geçmeden önce bir anlığına pencereye baktım. Rissa, benimle isteyerek konuştuğu için sevinmeli miydim yoksa bu arsız tavrına kırılmalı mıydım bilmiyordum.

Sail, bana bakarak sırtsa da gözlerinde farklı bir ifade vardı. “Ne?” diye sordum.

Hafifçe omuz silkti. “Yok bir şey. Kitap istememene şaşırdım, hepsi bu.”

Kaşlarımı çattım. “Kitap mı?”

“Evet, kafasına atmak için.” Sail, kendi cümlesine karşı gülerken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Ardından isteksiz ve mahcup bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. “Ona yardım etmeye çalışıyordum!”

Sail, o kadar çok gülüyordu ki nefesi kesildi. “Hatırlatın da sizden yardım istemeyeyim, Leydi Auren.”

Bana takıldığı için dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. “Ahmak.”

“Bu sizinle ilgili en sevdiğim hikâye.”

Homurdanarak elimle yüzümü sildim. “Siz muhafızlar bir grup dedikoducudan ibaretsiniz. Herkes biliyor mu?”

Sail, sırttı. “Evet.”

Başımı iki yana salladım. “Kutsallar aşkına.”

Kıkırdaması azalmıştı. “Utanmayın. Bu hikâyeyi seviyorum.” Bakışlarım ona döndüğünde ellerini kaldırdı. “Sizin düşündüğünüz sebepten değil,” diye açıkladı. “Dürüst olmak gerekirse bu görevi, yani size Beşinci Krallık’a kadar eşlik etmeyi isteyip istemediğime emin değildim. Krallıktayken görevim surlarda nöbet tutmaktı. Bu da oldukça sıkıcıdır, ayrıca dondurucu soğukta taş- ee, yani donuyordum,” diye düzeltti kendini. Bana doğru utangaç bir şekilde gülümsedi.

“‘Taşaklarım’ diyebilirsin,” onunla uğraşıyordum. “Dikkat etmek ya da kendini sansürlemek zorunda değilsin. Ben sadece bir semerim, hepsi bu.”

Sail başını iki yana salladı. “Kesinlikle *bundan* çok daha fazlasısınız, leydim. İnsanların da size buna göre davrandığına emin olun.”

Sail’in sözleriyle irkildim. Sözlerindeki haklılık aramızdaki havayı daha ciddi bir hâle getirirken yüzümdeki gülümseme soldu. Normalde bizi çevreleyen neşeli hava gidip yerine daha ağır bir hava gelmişti.

“Söylediğim gibi,” diye devam etti aramızdaki garip sessizliği bölerek. “Rütbemde büyük bir ilerleme katedecek olsam da bu görevi isteyip istemediğime emin değildim. Ama sonra Digby’nin seçtiği diğer kişilerle konuşmaya başladım. Birbirimize hikâyeler anlatıyorduk ve o sırada sizin zavallı Leydi Rissa’nın yüzüne kitap fırlattığınızı duydum.” Kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Bazıları sizin sadece şey olduğunuzu düşünüyor...”

“Sürtük mü?” dedim.

Mahcup bir bakış attı. “Aynen. Ama bazılarımız da bunu Leydi Rissa yorgun olduğu için yaptığının farkındaydık. Anlayabilmıştık.”

“Hoşunuza gitti demek?”

“Fazlasıyla. İşte o zaman size muhafızlık yapma kararımın doğru olduğunu anladım. Çünkü siz diğer insanların düşündüğü gibi değilsiniz. Kulesinde oturup parlak altın teniyle insanlara küçümseyerek bakan, burnu havada, şımarık ve kendini beğenmiş bir semer değilsiniz.”

Gözümde canlanan görüntüye karşı yüzümü buruşturdum.

“Hayır, siz Leydi Rissa’nın zor durumda kaldığını fark ettiğinizde kötü kadın gibi görüneceğinizi bildiğiniz hâlde bunu riske attınız. Muhtemelen plansızca ve biraz sertçe de olsa bir şey yaptınız, harekete geçtiniz. Seyirci olmadınız.”

“Sayemde kanayan bir burnu oldu,” dedim ifadesiz bir şekilde.

Sail, yalnızca omuz silkti. “Bunu yaptığınız için gecenin karanlığında dinlenebildi.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Amacım da buydu. Ancak dediğin gibi biraz *plansızca* harekete geçtim.”

“Gördünüz mü?” dedi meydan okurcasına. Sanki bir noktaya parmak basmıştı. “Siz farklısınız ve bunun için de zor zamanlar geçirmeyi hak etmiyorsunuz.”

Karın üzerinde yorucu bir yürüyüş yaparken ona baktım, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Dürüst olmam gerekirse bu, beni etkilemişti. Söylediği şeyler, beni nasıl gördüğü... Ne şekilde cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Kendimi açarak dürüstçe konuşmak konusunda pek iyi değildim. Zaten hayatım boyunca her şeyi bastırmak zorunda kaldığım için aksi mümkün olur muydu?

Sail, bocaladığımı fark etmiş olmalıydı. Bu gözlemlerinin ağırlığında sıkıştığımı fark ettiğinde, onda hoşuma giden şeyi yaptı. Bir kez daha enerjisini yükselterek yüzüme bir gülümseme yerleştirmeme yardımcı oldu.

“Bir tavsiye ister misiniz? Belki bir daha kitap fırlatmamalıyız.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Bunu aklımda tutarım.”

Sonunda küçük tepeye ulaştığımızda herkesin nerede toplandığını görebilmiştik. Silüetler, ellerinde tuttukları kandillerin ışığıyla arkalarına gölge düşürüyordu. Saçlarım rüzgârla birbirine karışmış, başlığımdan kurtulmaya çalışıyordu. Diğerlerinin yanına yaklaşırken saçlarımı hızla başlığıma sokuşturdum.

Muhafızların çoğu hâlâ atlarının üzerinde olsalar da birkaçı yere inmişti. Çoğu direkt ufka bakarken aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Digby’yi bir grup muhafızla ön tarafta konuşurken buldum, yüzünü ileriye dönmüştü.

“Neye bakıyorsun?” diye sordum ona yaklaşırken.

Digby, Sail’e dönmeden önce ağır bir şekilde iç çekti. “Kralın gözdesi, arabasının dışında ne yapıyor?”

Sail, gergin bir şekilde ensesini kaşıdı. “Şey, bakın, aslında... Imm, o...”

Başının belaya girmemesi için sözünü kestim. “Onun suçu yok, ben ısrar ettim. Neler oluyor?”

Digby, tekrar iç çekti ama beni şaşırtarak cevap verdi. “Gözcüler karda birkaç iz bulduklarını söylediler.”

“Ayak izi... Gibi mi?”

Başını iki yana salladı. “İlerde bir hareketlenme gibi. Karın yer değiştirmesi.”

“Buna ne sebep olabilir?”

Yanımızdaki adamlar birbirine baktıktan sonra birisi cevap vermek üzere dudaklarını araladı. “Çığ.”

Gözlerim irileşti.

“Şuradaki dağ var ya,” diye açıkladı diğer muhafız. Bu adamın karamel rengi kalın sakalları vardı. Elini uzatarak bahsettiği

tarafı işaret etti. “Onu izliyoruz ama hiçbir şey göremedik. Gözcülerden birisi hareketlenmenin olduğu yere gitti. Orada bir şey duyup duyamayacağını ya da dağda dikkat çeken bir şey olup olmadığını kontrol edecek.”

Gösterdiği yere bakarken gözlerimi kıssam da görebildiğim tek şey dağların ardındaki siyah tepeliklerdi. Önümüz ve etrafımızsa Çorak Arazi’ydi. Bu bölge Altıncı ve Beşinci Krallıklar arasındaki donmuş topraklardı. Bu boş arazide kilometrelerce uzanan buzdan başka hiçbir şey yoktu.

“Çığ bize ulaşabilir mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Digby, sert bir şekilde.

Ardından karamel sakallı adam açıklamaya başladı. “Fırtınadan dolayı fazlasıyla kar yığıldı ve bir hareket oluştu. O dağdan gelecek olan çığ direkt Çorak Arazi’ye geçer. Zemin düz ve kaygan olduğu için de çığı durduracak ya da yavaşlatacak hiçbir şey yok. Bu gerçekleşirse hız bile kazanabilir. Bize de kolaylıkla ulaşmış olur.”

Güçlkle yutkunurken mideme soğuk bir yumru oturmuştu.

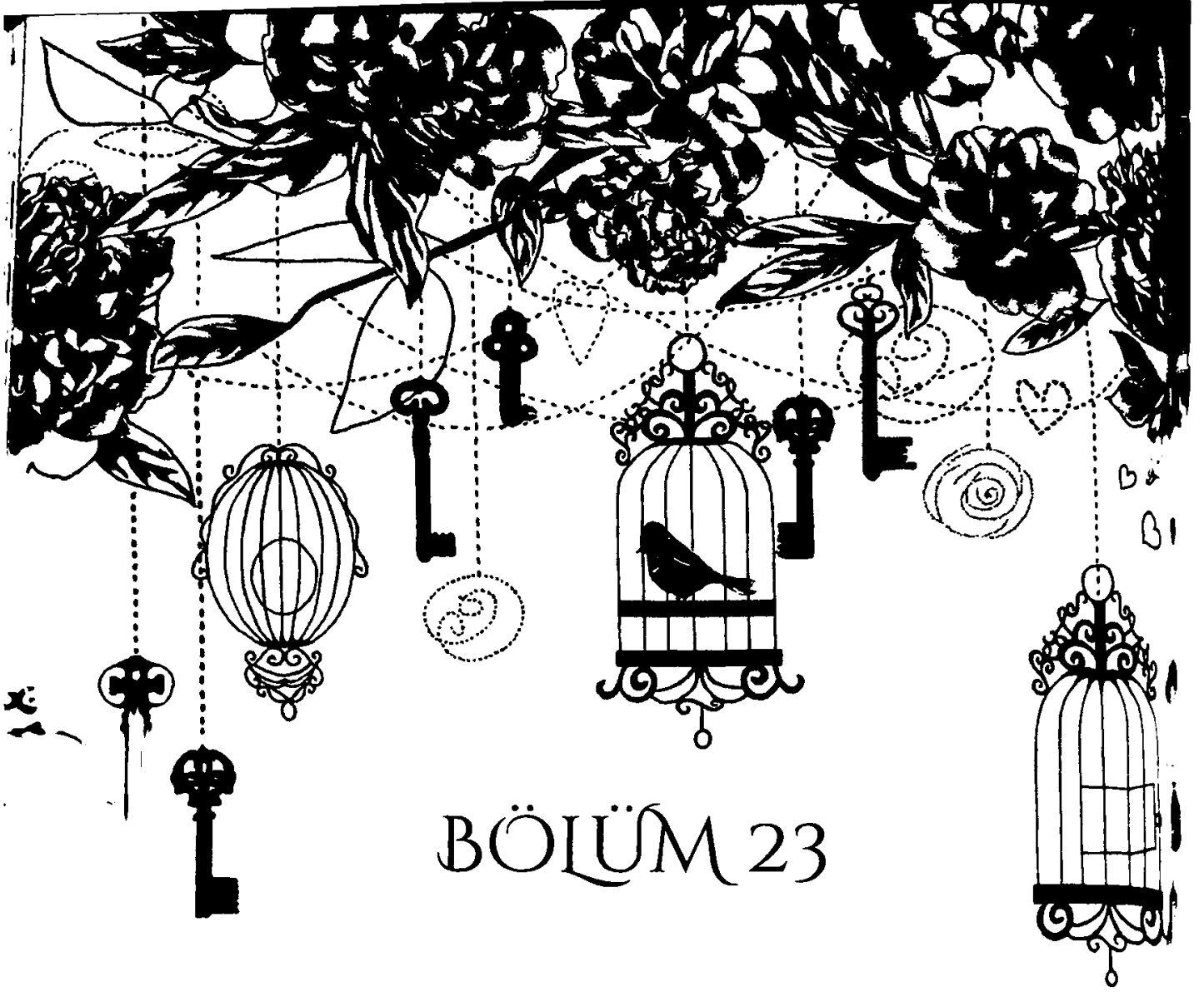
“Peki, burada bekleyip olabilecekleri izlese?” diye sordu Sail.

“Beklersek hem açıkta kalırız hem de malzemelerimiz azalır,” diye söze başladı Digby. “Karın yutacağı kolay bir hedefe dönüşürüz.”

Karamel sakal tekrar konuşmaya başladı. “Bu yüzden şuradaki vadiden geçeceğiz. Beşinci Krallık’a geçmemizin tek yolu orası.”

Tepenin üstünde olduğumuz için soğuk daha da artmıştı, ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdirdim. “Gözcü ne zaman dönecek?”

Muhafızlar ciddiyetle birbirlerine baktılar. “Sorun da orada. Çoktan dönmüş olması gerekiyordu.”

BÖLÜM 23

Muhafızların yüzlerindeki ifade karmaşıktı. Huzursuzlardı. Omuzlarının gerginliği ve ayaklarının duruşuna kadar, sanki yamacın tepesi boyunca nöbet tutmuşlar gibi görünüyordu.

İsimsiz tepe, Altıncı Krallık'ın son düzlük arazisiydi ve orada dikilirken kendimi ansızın açıkta hissettim. Yaprakları dökülmüş bir ağaç gibiydim.

Bir süre hiç kimse konuşmadı. Bütün yüzler gözcünün gittiği uzaktaki dağa dönmüştü. Kafileden uzaklaşan yalnız ayak izlerini, yağan kar çoktan örtmeye başlamıştı.

Uzun dakikalar geçerken biz hâlâ gözlerimizi dikmiş bekliyorduk. Ancak gözcünün döndüğüne dair hiçbir işaret yoktu. Benim yanımda Digby, dudaklarını ciddiyle birbirine bastırmış bir şeyler düşünüyordu. Adamlarından birkaçına baktı. "Siz

üçünüz, benimle birlikte gözcüyü aramaya geleceksiniz. Kalanlarınız da arabaları bekleyecek. Harekete geçmeye hazır olun.”

Üç adam, başlarını sallayarak atlarına yerleşmek üzere ayaklandılar. O sırada Digby, Sail’e döndü. “Onu koru,” dedi sert bir şekilde.

Sail, sağ yumruğunu zırhının sol kısmına vurarak ona selam verdi. “Başüstüne, efendim.”

Digby, uslu durmamı söylercesine bana bir bakış attı.

İçini rahatlatmak için Sail’in ona verdiği selamı taklit etmeye çalıştım. Ancak kolumu gereğinden *fazla* hızlı vurmuştum. “Ayy,” diye mırıldandım. İrkilerek acıyan yeri ovalıyordum.

Digby iç çekerek tekrar Sail’e döndü. “Onu *fazlasıyla* koru.”

“Hey!” dedim kızgın bir şekilde.

Sail, keyifle gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Korum, efendim.”

Digby, atına yerleşmek üzere ayağını üzengeye koydu ve kendini yukarıya çekerek eyere bindi. O sırada ben de ceketimi sıkıca bedenime sardım.

Bir ıslık çaldığı an arkasındaki üç adamla birlikte kaybolan gözcünün gittiği yere doğru dört nala ilerlemeye başlamışlardı. İçlerinden biri uzunca sopası olan bir kandil taşıdığı için yol gösteriyordu.

Kutsallar üzerine yemin ederim ki o karanlıkta kaybolan gözcüyü bulmalarını sağlayacak ne görebileceklerini bilmiyordum. Ama onu çabucak bulup dönmelerini umut ediyordum. Burada beklerken, topraktan yükselip içime yayılan huzursuzluk tohumları bedenimi endişeyle dolduruyordu. Burada, bozulmaya yüz tutmuş hareketsiz bir su birikintisi gibi bekliyordum.

“Onu bulabilirler mi sence?”

Sail, kendinden emin bir şekilde başını salladı. “İzini takip edecekler.”

“Karanlıkta bile mi?” diye sordum şüpheyle.

“Endişelenmeyin.” Sail, beni rahatlatmak istercesine bakıyordu. “Digby, tanıştığım en iyi muhafız. Akıllı, ayrıca sağlam içgüdüleri var. Eminim gözcü yolunu şaşırmıştır. Bu da çok normal.”

Başımı sallayarak yutkundum ve tüm endişelerimi itmeye çalıştım. Böylece dudaklarımdan dökülüp dile gelmeyeceklerdi.

“Hadi, Leydi Auren. Sizi arabanıza götürelim. En azından soğukta kalmazsınız,” dedi Sail.

Tereddüt ettiğim sırada hâlâ arama ekibinin sallanan kandilini izliyordum. Onlar uzaklaştıkça ışık da küçülmeye başlamıştı. Bir süre sonra görebildiğim gölgeler tamamen gece tarafından yutuldu.

O ışığı sanki Orea’nın güneyindeki ateşböceklerinden biriymiş gibi izledim. Karanlıkta ortaya çıkıp morötesi parıltısıyla kaybolanlara yol gösterdikleri anlatılırdı.

Bıçağın boynuma dayandığı o geceden beri, Digby’nin yanımdaki sürekli varlığına alışmıştım. Onun tarzı olmadığı için bunu hiç konuşmamış olsak da kafesimdeki bir gece kabusumdan uyanıp karşımda onu hâlihazırda duvara yaslanmış nöbet tutarken görmüştüm. Üstelik görevinin başlamasına saatler vardı.

Sanki onun yakınımda olmasına ihtiyacım olduğunu, sürekli o bıçağı, kanı ve ölümle yaşam arasındaki çizgiyi anımsadığımı biliyormuş gibiydi. Biliyordu ve her gece, en korkunç rüyalarıma karşı beni korumak için yanıma geliyordu.

Aptalca olsa da onun görüş mesafemden uzaklaşmasını izlemek sırtıma bir darbe almışım gibi hissetmeme sebep olmuştu. Kurdelelerim irkilerek geri çekildiler.

“Endişelenmeyin,” dedi Sail tekrar. Aklımı okuduğu ortadaydı. “Yakında dönecekler.”

“Ya çıkış başlarsa?”

Sail, beni tepeden aşağıya doğru yönlendirdi. “Çığ gibi küçük bir şey onu durdurmaya yetmez. Fazla inatçı.” Bana gülümsemi. “Fazla iyi bir asker.”

“Öyle mi? O zaman bütün gün bebek bakıcılığı yapmaktan nefret ediyordur,” diye cevap verdim keyifsizce gülerek. Endişemi hafifletmeye çalışıyordum.

Sail, başını iki yana salladı. “Bunu kendisinin talep ettiğini duydum.”

Bakışlarım hızla ona döndü. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Soğuk dudaklarıma yavaşça bir gülümseme yayıldı. Benden hoşlandığını biliyordum. “Hâlâ benimle içki oyunu oynamasını sağlayamadım.”

Sail güldü. “Bu hedef sizin için biçilmiş bir kaftan. Onu hiç rahatlamış ya da ipleri elinden bırakmış bir şekilde görmedim. Bunu biri yapacaksa siz yaparsınız.”

“Neden durduğumuzu öğrenebildin mi?”

Artık at arabalarından çıkmış olan Rissa ve diğer semerlere baktım. Karın etrafında bir daire şeklinde duruyorlardı.

“Gözcü kaybolmuş. Onu bulmaya gittiler.”

Güzel yüzü endişeyle gerildi. “Bu gece burada mı kalacağız?”

Sail, başını iki yana sallarken elini kılıcının kabzasına yasladı. “Hayır, onlar döner dönmez yola devam etmemiz gerekiyor.” Ardından bana döndü. “Hadi, tir tir titriyorsunuz. Sizi arabanıza götüreyim.”

Semerlerin yanından geçerken bana eşlik etmesine karşı çıkmadım. At arabasına geldiğimiz an gök gürledi. Başımı gökyüzüne çevirerek inledim. “Yine mi fırtına?” Sağanak ve dondurucu yağmurla rüzgârın altında tekrar kalma düşüncesi kulağa hiç güzel *gelmiyordu*.

Sail, kaşlarını çattı ancak gökyüzüne bakmıyordu. Bakışları ilerideki dağa çevrildi. “Bunun gök gürültüsü olduğunu sanmıyorum.”

“Hey, o neydi?” diye sordu arkamızdaki semerlerden birisi ileriye işaret ederek.

Herkesin bakışları bir noktaya odaklanmıştı. Arabaları geride bırakarak vadiye bakmak için tepenin etrafında toplanmışlardı. Sail’le birlikte onlara katıldığımızda karşımızdaki manzaraya baktım. Gözüme çok uzaklarda işaret ışığına benzer küçük bir parıltı takılmıştı.

“Bu... Ateş mi?” diye sordu Polly.

Uzaktaki sıcak ışık dans ederken etrafındaki karanlığı turuncu bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Bir camın üzerindeki leke gibi duruyordu.

“Belki de gözcünün kandilidir?” dedi birisi.

“Hayır,” dedi Sail, başını iki yana sallayarak. “Bu mesafeden görüldüğüne göre... Bir kandil için fazla büyük.”

Ancak bunu söylediği an *fazla büyük* olan ateş bir düzine küçük ateşe bölündü. Alevler karlı ovanın üzerinde yayılırken bakışlarım soldan sağa üzerlerinde geziniyordu.

“Kutsallar aşkına bu da ne...” Sesim kısıktı.

Sonra tekrar o ses duyuldu. Uzaktan gelen bir gök gürültüsü. Çok alçak ve zorlukla duyulan, hatta duyulmaktan ziyade hissedilen bir sestti. Ancak bulutlardan gelmiyordu.

Garip alev ışığı sırasının ardında dağın alt kısmındaki karlar harekete geçti. Düşüyorlardı. Dağın eteğindeki karlar harekete geçtiğinde yükselen bir duman, açan bir çiçek gibi bir anlığına etrafı aydınlığa boğdu.

“Kutsallar aşkına, bu çığ!” dedi kadınlardan birisi bağırarak. Panikleyen iki kişi daha çığlık atarken bir kısmı koşuşturmaya başlamıştı.

Bense kendimden geçmiş bir şekilde dağın eteğinden kopup dökülen gölgeleri izliyordum. Ayrılıp alev ışıklarını takip ediyordu. O karanlık gölgeler ve ışıklar fazlasıyla *hızlı* hareket ederek bize doğru geliyorlardı. Aynı ses tekrar göğe yayıldığında bütün bedenim gerildi.

“Bu çığ değil,” dedi Sail yanımdan.

İçimdeki korku yoğunlaşarak bir sis bulutu misali etrafımı sararken nefesimi tuttum.

“Kutsallara lanet olsun,” dedi muhafızlardan birisi. “Kar korsanları!”

Gözlerimi kırptım. Bir nefes aldım. Kasvetli tek bir anda kelimeler derinlerime işledi, işledi, işledi. Sonra etrafımızda kaos hüküm salmaya başladı.

Ben daha neler olduğuna anlam bile veremedem Sail, beni kolumdan tutarak uzaklaştırmaya başladı. Kalın kar tabakasında sendelesen de beni bırakmıyordu. Yavaşlamama izin vermiyordu. Yüzünün rengi atmış, solgunlaşmış ve paniklemişti. Çok fazla paniklemişti.

“Hadi!”

Arabaların arasından son hız koşmaya devam ederken beni de arkasından sürüklüyordu. Ayaklarım ona yetişmeye çalışırken bacaklarım yağın kara çarpıyor ve eteklerim ıslanarak git-tikçe ağırlaşıyordu. Elimden geldiğince hızlı hareket etsem de yavaş, çok yavaş ilerliyormuşuz gibi hissediyordum.

Adamlar her yerde emirler yağdırırken odaklanamadığım için söylediklerine anlam veremiyordum. Sail, beni ileriye doğru çekmeye devam ederken diğer kadınlar bizim yanımızda sendeleyerek koşuyor ve çığlıklar atıyorlardı.

Kar korsanları. *Kar korsanlarının* saldırısına uğramak üze-reydik.

Onları daha önce duymuş olsam da bu hep bir hikâye olarak kalmıştı ve onları kendi gözümle göreceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Burada, Çorak Arazi’de dolaşıp Dalgakıran Limanı’nı gözler; gelen malları yağmalarken gözlerini ticaret güzergâhlarından ayırmadan çalabilecekleri her şeyi çalarlardı.

Kendilerine Kızıl Akıncılar diyorlardı. Yüzleri her zaman kan kırmızısı kar maskeleriyle örtülü olurdu. Daha önce çalınan yüklerden, korsanların sorumlu olabileceği ile ilgili sözlerine kulak misafiri olmuşum. Ama hiç kimse kar korsanlarının bizi takip edebileceği tehlikesinden bahsetmemişti. Yük gemileri ve büyük malların peşinden gidiyorlardı. Yolcu kafilelerini takip etmiyorlardı. Sail’le birlikte mümkün olduğunca hızlı koşarken arabama ulaştık. Bu sırada havaya yayılan o gök gürültüsünün sesi artmıştı. Ancak bu sefer, ona eşlik eden yeni bir ses vardı. Sail’le durup ikimiz de nefes nefese başlarımızı kaldırdık ve kulak kesildik.

Gürültülüydü. Düzensizdi.

“*Bu da ne?*” diye sordu semerlerden birisi. Semerler birbirlerini itekleyerek arabalarına doluşuyorlardı.

Ses artarken dengesiz ama sabitti, tek bir kaynaktan değil bir gruptan yükseliyordu. Kısa bir an sonra bunun *sesler* olduğunu fark ettim. Yüzlerce ses bir savaş çılgılığı gibi birlikte yükseliyordu. Gittikçe yükseldi, yükseldi ve yaklaştı.

“Gitmemiz gerekiyor! Şimdi!” Sail, diğerlerine bağırırken birçoğu çoktan atına geçmiş dizginleri eline almıştı. Kalanları da aceleyle semerleri arabalara yerleştiriyorlardı.

“Hadi, hadi!” Sail, kapıyı aceleyle açtığı anda hızla içeri girdim. Arkamdaki kapı sertçe kapanarak kilidi yerleştirilmişti. Çorak Arazi’de yankılanan savaş çılgınlıkları kalbimin deli gibi atmasına sebep oluyordu.

“Lanet olasıca sürücü nerede?” Sail’in bağırdığını duyuyordum. Semerler koşarak geçerken daha fazla bağırış vardı. Muhafızlar atlarına yerleşiyordu.

“Siktir!”

Pencereden baktığımda Sail’in kendi atını bırakıp benim arabamdaki ata koştuğunu gördüm. Sürücü alanına yerleştiğinde bedeni görüş açımdan çıktı.

“Çekilin! Yolu açın! Kralın gözdesini koruyun!”

Bir saniye sonra dizginlerin sesi tam gövdesinden kırılan bir ağacın sesi gibi kulaklarıma doldu. Araba ileriye doğru fırlayıp karların üzerinde ilerlemeye başladığında neredeyse düşecektim. Sail, atları olabildiğince hızlı sürüyordu.

İçeride, bedenim bir o tarafa bir diğer tarafa doğru savrulurken duyabildiğim tek şey hızla koşan atların nallarından yükselen ses ve tekerlerin derin kara batarken çıkardığı sestti.

At sırtındaki muhafızlar arabamın etrafını sarmış ve onu korumak için birlikte hareket ediyorlardı – *beni* korumak için. Altın pelerinleri arkalarında dalgalanırken miğferlerini açmışlardı, yüzlerindeki korku dolu ifadeyi zorlukla seçebiliyordum. Sol taraftaki pencereden baktığımda semerlerin arabalarından birinin hemen yanımda olduğunu gördüm. Diğerleri görüş açımda olmasa da onlar da hızla hareket ediyor olmalıydı.

Dağın ne kadar uzakta olduğunu düşünerek ön tarafa bakarken oraya ulaşabilmeyi umut ediyordum ancak aramızdaki uzun mesafeyi fark ettiğimde midem düğümlendi. Çok uzaktı. Biz çok uzaktaydık.

Bağırış sesleri yükseldi. Başımı bir sola bir sağa çevirirken pencerelerden bakmaya çalışıyordum ve her döndüğümde bir başka muhafız gidip geceye karışıyordu.

Pencerelerin dışında yoğunlaşan kar taneleri görüşümü zor-

laştırıyordu. Araba sarsıldığı için hemen dışarıdaki kandil duvara vurup duruyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar titrek ışığı sönmüştü.

Şimdi korkunç bir karanlığa boğulmuşken süratli bir yarışın içinde kalmıştık. Savaş çılgınlıkları, at nallarının sesini bastıracak kadar artmıştı. Sail, bizi hangi yöne yöneltirse yöneltsin, atlarımız ne kadar hızlı hareket ederlerse etsinler sesler yükselmeye devam ediyordu.

Bizim için geliyorlardı. Sanki bunu bekliyor gibilerdi. Sanki biliyorlardı.

Keskin bir korku içime doldu. Görüşüm gittikçe bulanıklaşırken nefes alışverişlerim düzensiz bir hâl aldı.

Kurdelelerimin belimden çözüldüklerini hissedebiliyordum. İki düzine kurdele de çözülüp bir yılan misali koruyucu bir şekilde kucağımda kıvrılmışlardı. Ellerim titrerken parmaklarımın arasına uzanarak avucumda düğümlenip parmak boğumlarımı sardılar. İpekten dokunuşları, beni rahatlatmak için elime sarılan bir dost gibiydi.

Ben de onlara sarıldım.

Gürültü. Her şey gürültülüydü. Yakındı. Hızımız, rüzgâr ve seslerden arabanın tamamı titriyordu. Dışarıda bir şeyler kırıldı. Bağırış sesleri yükseldi. Atlar çılgık atıyordu. Rüzgâr hızlanmıştı.

Pencereden baktığımda üzerimizdeki ışık huzmelerini gördüm. Bize mümkün olmayacak bir hızla yetişmişlerdi.

Arkalarında zorlukla gördüğüm değersiz gölgeleri uzanırken ellerindeki kırmızı alevler, uyarı niteliğinde gözümü ayıramayacağım bir kehanet misali parıldıyorlardı.

Tekerleklerden biri, bir anda sert bir şeye takılarak yerimden fırlamama sebep oldu. Kurdelelerim saldırgan bir şekilde etrafa uzanarak dört duvara sarıldılar ve beni düşmekten korudular.

Sail, anlayamadığım bir şeyler bağırdıktan sonra araba keskin bir dönüş yaparak sola döndü. Tekerlekler yerden yükseldi. Dilimden bir çığlık koptuğunda hızla yere çakılmıştık ve ardından yuvarlanmaya başladık.

Altımızdaki zemin o an yok oldu. Düşüşümüzde sanki yer çekimi yokmuş gibi bedenim görünmez iplerle havada asılı kalmışçasına süzülüyordu ve hiç ağırlığım yok gibiydi.

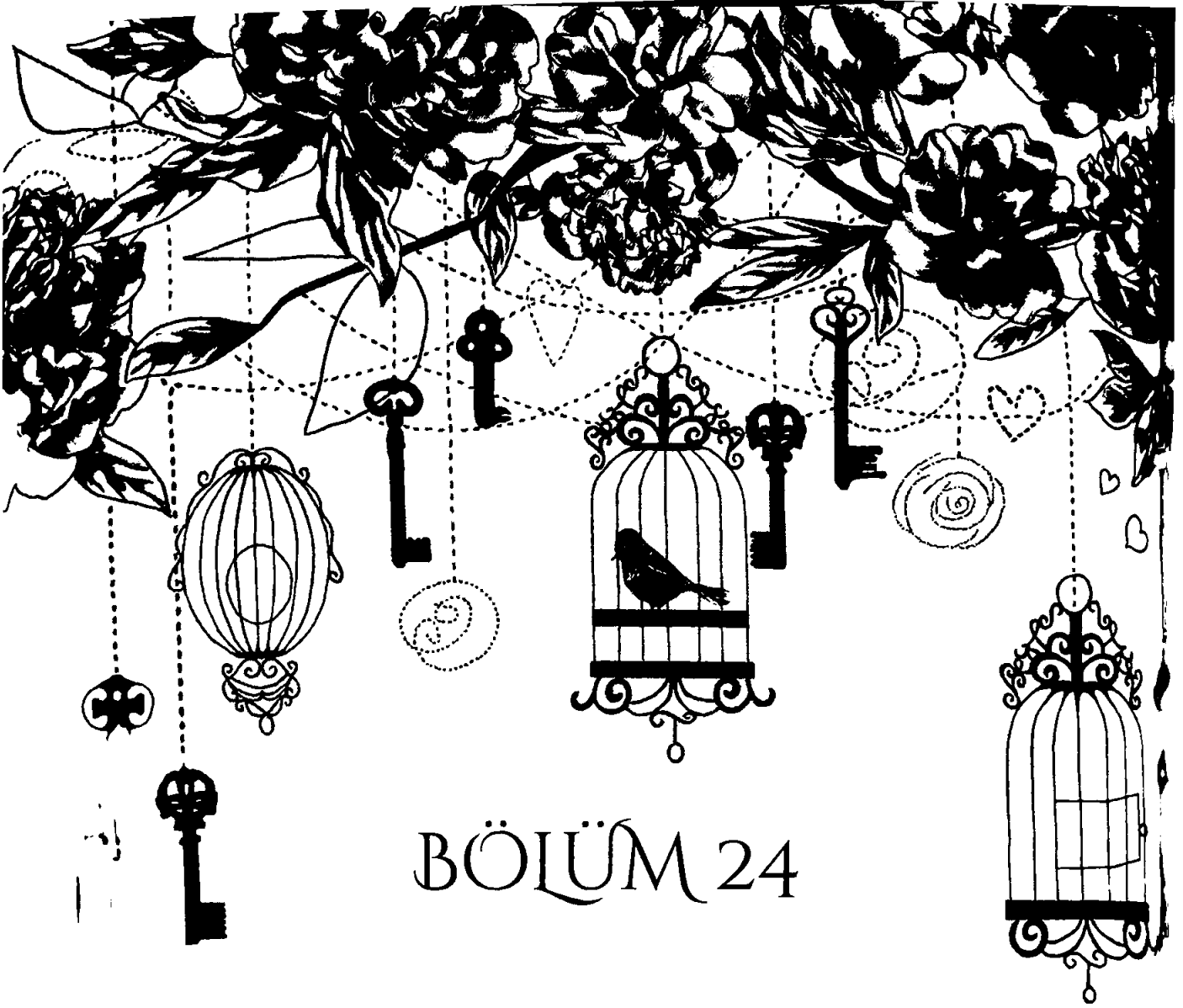
Narince havada süzüldüğüm o an etrafımdaki hava beni bırakarak sert bir geçiş yaptı. Araba durmaksızın yuvarlanmaya devam ederken bu sefer kurdelelerim bile darbelere engel olmıyordu.

Oradan oraya savrulurken dik bir yamaçtan düşmeye başlayan kar topu gibiydik. Gittikçe ağırlaşarak hızlanıyor ve yavaşça durma şansımız olmadan kontrolü kaybediyorduk. Ben de bu düşüşün pençesine takılmıştım ve korkunç bir şekilde ancak bir çarpmanın bunu durdurabileceğini fark ettim.

Araba sürüklenirken vücudumun her yanına aldığım darbelerle, bir bez bebek gibi savruluyordum. Bir anlığına bunun hiç bitmeyeceğini ve bu düşüşe mahkûm kalarak sürekli karanlıkta yuvarlanıp duracağım fikrine kapılarak tüm umutlarımı kaybettim.

Camlar kırılıyor, ahşap duvarlar parçalanıyor ve yaldızlı tüm köşeler kırılıyordu. Son bir düşüşle birlikte araba gürültüyle yan taraftaki karla kaplı tümseğe çarptı. Başımı korkunç bir gürültüyle duvara vurmama sebep olmuştu.

Acının yayıldığını hissedebiliyordum. Kırmızı alevler, kapanan gözlerimin ardında parılıyordu. Sonra bilincim kapanmaya başladı. O sesler, sanki havayı kirletip beni tamamen yutarcasına etrafımda yükselmeye devam ediyordu.

BÖLÜM 24

Coktan unuttuğum güneş ışıklarıyla birlikte altın dokunuşlar kapalı göz kapaklarımı okşuyordu.

Keyifle yerimde hareket ederek beni kendine çeken nostaljiyle mırıldandım. Yüzümü parıldayan sıcaklığa dönsem de bir türlü onu hissedemiyor gibiydim.

İpeksi bir dokunuş tekrar kaşımın üzerinde dolaşırken gözlerimi açmayı başardım. Ancak gözlerimi açtığım an büyük bir acı beni karşıladı. Kafatasımdan yayılan acıyla birlikte gözlerimi kapattığımda, kurdelelerimden ikisi yüzümden uzaklaşarak kollarıma sarıldı. Sanki sıradaki hedefleri kollarımı harekete geçirmektir.

O an, güneş ışınlarının olmadığını, sadece benim korumacı kurdelelerimin etrafımda olduğunu fark ettim. O rahatlatıcı aydınlık tamamen kafamdaydı.

İnleyerek yerimde doğrulduğumda her şeyi anımsamaya başladım. Bulunduğumuz âna dönerken tüm bedenim gerilmişti, etrafıma bakarak içinde olduğum devrilmiş ve kırılmış arabaya baktım.

Kar, kırılan pencereden arabaya doluyordu. Karların üzerinde uzanan bacaklarımsa çoktan uyuşmaya başlamıştı. Ayaklarımı altıma çekmeyi başararak yerimden doğrulmaya çalıştım ancak gözlerim kararmıştı. Kapı üzerimde kalıyordu. Yerimden yavaşça kalkarak kapının koluna uzandım.

Kolu tuttuğum an, dışarıdan gelen kavga sesleriyle irkildim. Kılıçların birbirine çarpış sesi belirgin bir şekilde kulaklarıma doluyor, yara alan adamların boğuk iniltileri ve kadınların feryatları yükseliyordu. Bir saniyeliğine bu ses, cenin şeklinde bir köşeye uzanıp kulaklarımı kapatma isteğiyle içimi doldurarak beni korkuttu.

Dizlerimin titremesine ve başımdaki sersemliğe rağmen ayakta durmaya çalıştım. Bayılmamam gerekiyordu, bu yüzden kendimi zorladım. Korkaklık edip burada saklanamazdım.

Sail, dışarıdaydı. Diğer muhafızlar, diğer semerler... Kapıyı daha sıkı tutarak doğruldum ve başımı kaldırarak boş pencereye yöneldim. Sadece birazcık, neler döndüğüne bakacak kadar yaklaştım.

Bakışlarımı kaldırdığımda görebildiğim tek şey gürültülü adım sesleriyle arabama tırmanan bir adamdı. İrkilerek geriye doğru sendelediğimde ağrıyan başımı tekrar pencerenin pervazına vurdum. Sanki arabanın içinde saklanabilirmişim gibi kendimi geri çektim. Ama ben daha geri çekilemeden adam uzandı ve ben kaçmaya çalışırken gözleri bana döndü. Elleri kollarıma dolanmış beni yukarıya çekiyordu.

Bağırıp ondan kurtulmaya çalışsam da sanki çok hafifmişim

gibi beni kaldırdı, karşı çıkıyor olmam onu etkilemiyordu bile. Adam beni arabanın penceresinden çıkardıktan sonra acımasızca kollarımı daha çok sıktı. Kırık pencereden beni çektiği sırada cam parçaları, belimde sıyrıklar oluşmasına sebep oldu.

Arabanın üzerinde adamla birlikte durduğum sırada dönüp beni umursamadan kenara doğru fırlattı.

Başım aşağıda olacak şekilde yerde biriken kar yığınlarının üzerine düşerken nefesimi toplayacak vaktim olmamıştı bile. Soğuk ve beyazla örtülü yerin altındaki kayaya sert bir şekilde çarptım. Omzum ve dudağım kayanın keskin köşelerine çarptığı an ağızım kanla doldu. Acıyla gözlerimi kapattım.

Sersemlemiştim. Arabanın üstündeki kişinin hızlıca yanıma atladığını duydum. Beni ceketimin arka tarafından tutarak otur pozisyona getirdiğinde ceketin kumaşı sıkıca boğazıma sarılmıştı.

Ayın gizlenen ışığının altında, karın üzerinde uzanan ölmüş atları görebiliyordum, hâlâ arabalara bağlılardı. Diğer at, arabadan kurtulup kaçmış dizginleri boş kalmıştı.

Sail'in nerede olduğunu göremiyordum.

Kalın beyaz bandajlarla sarılı parmaklar çeneme uzanarak yüzümü zorla beni tutan adama çevirdi. Dikkatimi çeken ilk şey baştan aşağı beyaz kürk giymiş olmasıydı. Yüzüne sardığı kan kırmızısı kumaş dışında tamamen etrafımızdaki beyaz manzara uyum sağlıyordu. Bu Kızıl Akıncıların meşhur işaretiydi.

“Burada ne varmış böyle?” Adamın sesi kısık ama sertti. Sanki bu soğuk dünyada donan gırtlğından kelimeler zorlukla, etrafındaki buzları kırarak çıkıyor gibiydi.

“Uzak dur ondan!”

Başımı sol tarafa çevirdiğimde, üç korsan tarafından bıçağın ucunda ileriye doğru sürüklenen Sail'i gördüm. Altın kaplı zırhı

da pelerini de gitmişti. Hatta üniformasını bile çıkarıp onu ince tuniği ve pantolonuyla bırakmışlardı. Yüzü şişmiş ve morarmıştı. Ya at arabası devrildiği için ya da Kızıl Akıncılar yüzünden oluşan kaşındaki yarıktan kan akıyordu.

Sail'in çırpınmasına karşı beni tutan korsan kahkaha attı. Onu kollarından tutan iki korsandan biri karnına yumruk attığında Sail, öksürerek iki büklüm oldu. Dudaklarından dökülen acı dolu nefes yağın kara karışırken kan damlaları ayaklarının ucuna dökülüyordu.

"Şimdi, buna bir bakalım," dedi beni tutan adam başlığını açarken.

Başlığım omuzlarıma döküldüğü an, korsan çenemi tutarak başımı soluk ışığa doğru kaldırdı. Saçlarımda, tenimde, bakışlarımda gezinen gözleri irileşti. Ne kadar iyi görebildiğini bilmesem de bakışlarından yeterince iyi olduğu anlaşılabilirdi.

"Buna hemen bakmanız lazım."

Midem kasılırken adamın sırtında sıkıca tuttuğu kurdelelerim gerildi ve bedenime korku yayıldı.

"Yüzünün her yeri boyanmış."

Gözlerimi kapatırken rahatlamış gibi görünmemeye çalıştım. Konuşmaya cüret etmedim.

Sail'i tutan adam dudaklarını yaladı. "Hmm. Güzelmiş de. Kaptan Fane, onu görmek isteyecektir."

Korsan elini çenemden çekerken homurdandı. "Siz üçünüz onları getirin," dedi iki parmağını ağzına götürüp sağır edici bir ısıklık çalmadan hemen önce. "Ben de at arabalarının çekildiğine emin olacağım."

Diğerlerinden birisi güldü. "İyi şanslar. O lanet şey çok ağır. Üstünde ne kadar altın olduğuna baksana!"

"Aynen, sağlam bir fiyatı olacak kadar ağır," diye cevap verdi korsan.

Arkamda bir hareketlenme duyunca bir grup Kızıl Akıncı'nın, beni esir alan adama yanıt verdiğini fark ettim. İlk korsan beni bırakarak diğerine uzattı. Ne kadar karşı koyarsam koyayım, kolumdaki acımasız baskıyla birlikte beni sürüklemeye devam ediyorlardı. Sail ve beni önden götürerek tepeye yönlendirdiler, kırık araba arkamızda kalmıştı.

Sail, gözlerini benden ayırmıyordu. Onu tutan, itekleyen korsanları görmezden geliyor ve onlara karşı koymak yerine beni korumak istiyormuşçasına bana yaklaşmaya çalışıyordu. Beni bundan korumak istiyordu. "Hiçbir şey yapmaya kalkışma," dedi alayla korsanlardan birisi. Sail'e bir bıçak uzatarak onu kesin bir dille uyarmıştı.

Gözlerimden dökülmeye hazırlanan yaşlar bile soğuktu. Çok, çok soğuktu.

"Çok üzgünüm, leydim," dedi Sail. Bakışlarındaki yenilgi ve öfkeyi görebiliyordum.

Korsanlar zırhıyla birlikte miğferini de almışlardı. İfadesinden yansıyan korkuyla, normalden daha da solgun görünüyordu. Yüzüne renk veren tek şey morluklar ve kandı. Her zamanki o neşesi gitmiş, yerine yoğun bir endişe gelmişti. Alıştığım o nezaketin yerinde bambaşka bir şey vardı.

"Bu senin hatan değil, Sail," dedim sessizce. Kan dolaşımımı kesecek kadar sıkı bir şekilde sağ kolumu tutan korsanı görmezden gelmeye çalışıyordum. Bedenim korkuyla titremek istese de açık yaranın üstüne baskı uygular gibi bu isteği de içimde derinlere bastırıyordum. Bu duyguyu bastırarak içeride tutuyordum.

"Hayır. Hayır, öyle." Sail'in sesi titrediğinde, bu teslim olmuşluğuna karşı kalbim kırıldı. Boğazının düğümlendiği an panikle yutkunduğunu ve içinde bulunduğumuz şartlara rağmen

güçlü durmaya çalıştığını görünce kalbimdeki kırık yayılmaya başladı.

Aklımda yan yana geçirdiğimiz uzun gecelerde bana anlattığı hikâyeler vardı. Dört abisiyle ilgili, nasıl Highbell'in gecekondularda mahallelerinde vahşice yalın ayak koştuklarıyla ilgili. Sert ama gözü kara bir şekilde evlatlarını seven anneleriyle ve kızdığı zaman onları elinde süpürgesiyle evden kovsa da yemek saati birini göremediği zaman, nasıl tüm geceyi onları arayarak geçirdiğiyle ilgili.

Bunu hak etmiyordu. Gecekondulardan, barakalara ve oradan da kralın gözdesinin kişisel muhafızı olmaya kadar cebinde metelik olmadan yükselmişti. Tanıştığım en nazik insandı ve adı belli olmayan bir korsan tarafından tepe boyunca sürüklenmeye layık değildi.

Sail, bana bakarken kararan gözleri geçen her saniye daha çok şişiyordu. İşkence görmüş gibiydi. Kendisi için değil, benim için hem de. Boğazına takılan yumruyla âdemelması bir kez daha hareket etti. "Sizi korumam gerekiyordu. Korumam ve-"

"Korudun," dedim kesin bir şekilde sözünü bölerken. Bunun için kendini suçlamasını istemiyordum. "Yapabileceğin başka hiçbir şey yoktu."

"Tamam, siz ikiniz sesinizi kesin yoksa ağzınıza tıkaç tacağız." Dik durmaya çalışsam da beni tutan korsan, sözlerinin üzerine basmak istercesine beni sarstı.

Korsanın bana bu kadar sert davrandığını fark eden Sail'in mavi gözleri öfkeyle parlamıştı ancak başımı iki yana salladım. Ona tepki vermemesini, kavga etmemesini söylemeye çalışıyordum.

İleriye doğru sürüklenirken ikimiz de sessiz kaldık. Boğa-

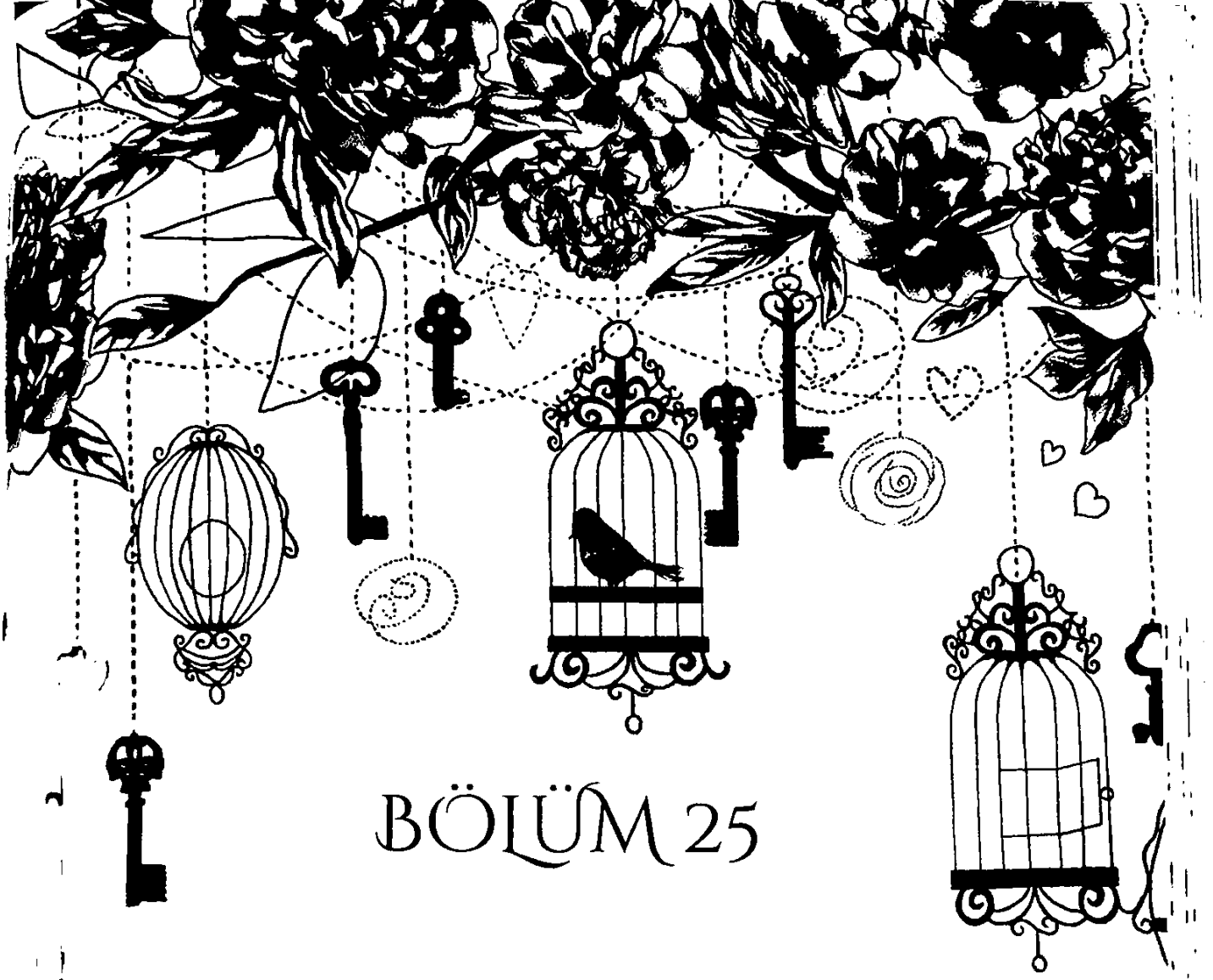
zımdaki yara izi sanki olanların farkındaymış gibi sızlamaya başlamıştı. Hayatımın yine bir bıçağın ucunda olduğunu bana hatırlatan fiziksel bir karamsarlıktı.

Kurdelelerim yaranın etrafına dolanmak ve orada oluşan hassasiyeti örtmek isteseler de onları aşağıda, bedenime sarılı bir şekilde tuttum.

Dağ geçidini ardımıza almıştık. Tepedeki boşlukların arasından süzülüp bizi arkamızdan iten kuvvetli rüzgârın uğultusu kulaklarımıza doluyordu. Dağın karanlık hatlarına sırtımı döndüm. Arkamızdan bizi takip eden rüzgâr sanki bizimle alay ediyormuş ve az sonra kahkahalara boğulacakmış gibi uğulduyordu.

Çok uzaktı. Çok fazla uzaktaydı. Tek kaçış şansımız oradayken ona ulaşabileceğimizi ümit etmiyordum. Dağlar bile bunun farkındaydı.

Bu yüzden kahkahalar atan rüzgâr esmeye devam etti.

BÖLÜM 25

Sail ve beni yukarı doğru sürüklüyorlardı. Arkamızda ağır, dağınık izler bırakıyorduk. Ayağımızın altında biriken kar, her adımımızda bizi düşürmekle tehdit ediyordu. Kızıl Akıncıların hareketleri atikti. Sanki bacakları kara batmışken adım atmaları hiç zor değilmiş gibi hareket ediyorlardı.

Birkaç düzine adım atmış olmamıza rağmen kolumdan beni sürükleyen korsanla birlikte gereğinden fazla güç sarf etmiştim. Bu yüzden tepeye ulaştığımızda nefes nefeseydim.

Nefeslerimi düzene sokmakla o kadar meşguldüm ki etrafa bakma fırsatı bulamamıştım. Ama altımızda uzanan düz araziye baktığımda gözlerim irileşti. Yanımdaki Sail'in de nefesi kesilmişti.

Boşluk yok olmuştu. Çorak Arazi'de bembeyaz karların dışında hiçbir şeyin olmadığı söylenirdi. Ancak bu doğru değildi.

Altımızda, beyaz ahşaptan yapılmış üç büyük korsan gemisi uzanıyordu. Sanki okyanustaki bir limana demir atmış gibi karların üzerinde duruyorlardı, ancak yelkenleri yoktu. Gemileri denizde ilerleten suyun dalgaları da göğün rüzgârları da yoktu. Bu gemiler devasa kar kızaklarına benziyorlardı ve rüzgâr, gelgit ya da kürekten tamamen farklı bir güç tarafından çekiliyordu.

“Ateş pençeler,” dedi Sail, yanımda hayret ve korkuyla.

İrileşen bakışlarımız altımızdaki kedi cinsine takıldı. Kocamanlardı. Yaklaşık üç metre uzunluğundaydılar ve kanca şeklindeki dişleri çenelerinin altına uzanarak bir kürek şeklinde bitiyordu. Böylelikle karı ve buzı kazabiliyorlardı.

Boyutlarının yanı sıra en dikkat çekici yanları, yaladıkları pençelerinde parıldayan alevlerdi. Bazılarında sönük olsa da bazılarının dört ayağında da yanan bu kırmızı alevler, sanki cehennem kapısında duruyorlarmış gibi görünmelerine sebep oluyordu.

Bu, uzaktan gördüğümüz alev toplarının neye ait olduğunu açıklıyordu.

Kızıl Akıncılardan birisi kamçısını kaldırıp gemiyi ileriye doğru hareket ettirmeleri için yaratıkların üzerine indirdi. Ön sıradaki yaratıkların hepsinden gürültülü bir hırlama yayıldığında, tüm vahşilikleri bu hırlamaya yansıdı. Ses havayı bölüp yere doğru yayılırken ayaklarımın altındaki zemin titredi.

Bu, gök gürültüsünü de açıklıyordu.

“Ateş pençelerin mit olduğunu düşünmüştüm,” dedim.

Yanımdaki korsan güldü. “Daha çok bir kâbus,” dedi. Yüzü kapalı olsa dahi güldüğüne emindim. “Pençelerinin tek bir darbesiyle bir adamı ya da kadını öldürebilirler.”

Titrememeye özen göstererek adama baktım.

“Ya keskin pençeleri ya da kana susamış alevleri insanı öldürür. İkisi de kulağa güzel gelmiyor.”

Onların yakınında olmak istemiyordum. Ancak ne yazık ki korsanlar bizi aşağıya, meyilli tepenin diğer tarafından canavarların yakınına doğru yönlendirmeye başladılar. Gemilere daha da yaklaşırken aşağıda yüzlerce korsan vardı.

Gözlerim mümkün olduğunca hepsinin üzerinde gezinirken tanıdık bir yüz arıyordum. Bir yanım tanıdık birini görmek istese de diğer yanım görmemek için dua ediyordu. Yaklaşmaya devam ederken mücadelenin izleri artmıştı, ölü atlar ve parçalara ayrılıp soyulmuş at arabaları gözümüzün önündeydi. Her bir yaldızlı parça sökülüp gemilere taşınmıştı.

Korsanlar düzenli çalışıyor, arabaların gövdelerinden perdelerine kadar her şeyi çalışıyorlardı.

Hayatta kalan atların daha küçük gemilere yüklendiğini gördüm. İlerlerken toynakları ahşap rampada ses çıkarıyor ve birçoğu gergin bir şekilde ateş pençelere bakıyorlardı. Crips de aralarında vardı. Onu altın bir iple ördüğüm kuyruğundan tanımıştım.

Korsanlar her yerde bağırıp çağıran semerleri sürüklüyor ve bize ait her şeyi yağmalıyorlardı. Sayıları azalan muhafızlarımızla alay edip kavga ediyorlardı. Her birinin üzerinde aynı beyaz kürkten kıyafetler vardı ve aynı tip kırmızı kumaşı yüzlerine ve başlarına sarmışlardı, yalnızca gözleri açıktaydı.

Öfkeli yaratıkların pençelerinden yükselen alevler ortamı aydınlatarak kırmızı bir renge boğuyordu ve bu her şeyi daha korkunç bir duruma sokuyordu. Gözlerim gemilerden birinde gezinirken altındaki beyaz kara yayılan kanı fark ettim, hava o kadar karanlıktı ki kan siyah görünüyordu. Ardından yerde uzanan hareketsiz muhafızları gördüm.

Yanımdaki Sail, hareketsizdi. Sessizdi. Keskin bir duman misali göğsüme dolan korku gözlerimi yakıp nefesimi kesiyordu.

Baktığım her yerde iç çamaşırlarına kadar soyulmuş ölü ve esir alınmış muhafızlar vardı. Yaşayanlarsa hırpalanmış ve üzer-

lerinde kan lekeleriyle soğuktan titriyorlardı. Kıyafetleri ve zırhları yığınlar hâlinde gemilere dağıtılmıştı, muhafızların ayaklarındaki botları bile almışlardı.

Dilimi o kadar sert ısırdım ki ağzıma bakır tadı doldu. Öylece dişlerimi sıkarken ısırmaya devam ediyor ve etimi dişlerimin arasında tutuyordum.

Gemilere yaklaştığımızda ateş pençelerin, gecenin serinliğini dağıtan sıcaklığı yüzüme vurmuştu ancak beni ısıtmadığı gibi rahatlatmıyordu da.

Bir araya toplanan korsanların ardındaki muhafızlara baktım ancak bir türlü aradığım yüzü bulamıyordum. Digby'yi göremiyordum.

Aksi bir korsan bizi gördüğü an yolumuzu kesti. “Bir semer daha mı?” diye sordu bana bakarken. “Oraya götürün.” Başıyla sol tarafını işaret ettiğinde ben de o yöne baktım. Semerler oradaydı, bir araya dizilmişler ve başlarında onlara pis pis bakıp dokunan korsanlar vardı. Rosh, yani erkek semer, dizlerinin üzerine çökmüştü ve korsanlar onunla alay edip üzerine tükürüyorlardı. Sarı saçları yere dönüktü.

Başımı hızla arkama çevirdim. “Sail.” Çoktan uzaklaştırılmaya başladığım için sesim kesilmişti, korsanlar onu diğer yöne doğru götürecekti.

“Her şey yoluna girecek,” diye söz verdi. Ancak şokta olmama rağmen, ben bile dudaklarından titrekçe dökülen yalanı anlayabildim.

“Sail!” İsmi haykırıyordum. Panik bir anda yayılarak tüm bedenimi ele geçirdi. “Sail!” Tekrar bağırdım, beni tutan adamın ellerinde mücadele ediyordum.

Anlamsızdı. Mücadelelerim anlamsızdı. Başarılı olup ondan kurtulsam bile beni tutacak yüzlerce korsan daha vardı.

“Sorun yok,” diye seslendi, Sail. Sesi gergin, yüzü işkence çekiyormuş gibiydi. “Sorun yok, sorun yok.”

Tekrar ettiği cümlesi sanki bir özür gibiydi.

Ben sürüklenirken Sail, görüş alanımdan çıktı. Diğer on iki semerin yanına itildim. Onlarla birlikte en büyük geminin önünde sıraya sokulmuştum. Arkamızda düzinelerce ateş pençe vardı ve kırmızı pençeleri karın üzerinden buhar çıkmasına sebep oluyordu. Altlarındaki zemin hiddetle kızıla boyanıyor gibi görünüyordu.

Diğer semerlerin sonunda sıraya geçtikten sonra yüzüm karşıya, sırtım gemiye dönüktü. Sail’in diğer tarafa doğru sürüklenip dizlerinin üzerine çökmeye zorlandığını görebiliyordum. Hayatta kalan diğer muhafızların yanına götürülmüştü.

Başlarında duran korsan ona tekme atarak yerde kalacağından emin oldu. Ancak Sail, öksürüp kollarını karnına sarsa bile başını havada tuttu, gözleri benim üzerimdeydi. Sanki beni kaybetmeyeceğinden emin olmak, beni yalnız bırakmayacağını göstermek istiyordu.

Bir ağlama sesiyle birlikte soluma döndüğümde, Polly’nin yanımda titrediğini gördüm. Gözyaşları çilli yüzünü ıslatıyordu. O kadar çok ağlıyordu ki zorlukla nefes alıp veriyordu. Elbisesi yer yer yırtılmış, korsesi parçalara ayrılmıştı. Titreyen elleriyle bu parçaları bir arada tutmaya çalışsa da elbise o kadar kötü durumdaydı ki göğüsleri neredeyse tamamen açıkta kalıyordu.

Öfke ve çaresizlik içimde yükselmeye başladı. Hızlıca ceketi çıkararak örtünmesine yardımcı olmak için omuzlarına yerleştirdim. Ona dokunduğumda irkilerek elime vurmak istese de beni gördüğünde karşı çıkmayı bıraktı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu her zamanki aşağılayıcı ses tonuyla.

Sorusunu duymazdan gelerek kolunu tutup cekete sokarak giyinmesine yardım ettim. Kollarını soktuktan sonra düğmeleri

iliklemeye başladığımda ellerim o kadar çok titriyordu ki birkaç kere deneyerek ilerlemem gerekmişti.

Örtündüğünde bakışları beni buldu. Yanağında sert bir çizgi vardı, belli ki yanağına vurmuşlardı. “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Başımı sallarken soğuk havanın daha acımasızca tenime işlediğini hissediyordum ama iyi tarafı ne miydi? En azından ağır yünden elbisem ve taytım hâlâ altımdaydı. Neredeyse çıplak muhafızlara bakmak bile yüzümü buruşturmama yetiyordu. Eğer soğuktan çabucak kurtulmazlarsa hipotermi geçirebilir ve soğuktan donma riskiyle karşı karşıya kalabilirlerdi.

“Bize ne yapacaklar?” diye sordum çalışmaya devam eden korsanlara bakarak. Birkaçı bizi izleyerek yerimizden kıpırdamadığımızı emin oluyordu. Ancak ağlayıp fısıldayan semerlerin hiçbiri zaten hareket etmeye cesaret edemezlerdi.

Yanımdaki birkaç kişinin ardında Rissa’yı yanındaki kızla sessizce konuşurken gördüm. Buradaki en yeni ve en geç semerlerden birisiydi, bu yüzden ismini henüz bilmiyordum. Küçük ve terk edilmiş gibi görünüyordu, ipek gibi siyah saçları ve badem gözleri vardı. Ancak şimdi resmen taş kesmişti. Rissa, bana döndüğünde kızın elini rahatlatmak için ilgiyle tutsa da bakışları zalimdi.

Yanımda Polly acıyla güldü. “Ne düşünüyorsun ki?” diye cevap verdi. “Onlar *korsan*. Kızıl Akıncılar vahşilikleri ve zalimlikleriyle biliniyor. Çorak Arazî’de onlardan başka kimse hayatta kalamazdı. Bizi kullanıp sonra çaldıkları diğer her şeye yaptıkları gibi satacaklar. Eğer şanslıysak tabii.”

Tüm bedenim titremeye başladığında elim yara izime uzandı. Kral Fulke’in bu izi yaptığı gece dehşete kapılmıştım. Ama bu? Tamamen farklı boyutta bir korkuydu. Bambaşka bir esaretti.

Bu korsanlara bir kez bile bakan hiç kimse, o gemilere bindirilmeyi istemezdi.

Ama ardımızdaki vahşi pençeleri ve her yanımızda gezinen tehlikeli korsanları göz önüne alırsak gidecek hiçbir yer yoktu. Saklanacak hiçbir yer de yoktu. İçimdeki kötü ses, bunun benim hatam olduğunu söylüyordu. Kafesimin güvenli parmaklıkları arasından hiç çıkmamış olmayı diliyordum.

Aptaldım.

Gerçeklik soğuk bir şekilde içime işlerken orada durmuş titriyordum. Kar yağışı hâlâ devam ediyor ve yavaş, narin bir şekilde inen kar taneleri titreyen omuzlarımıza dökülüyordu. Sırtımızda taşıyacağımız bir başka yük gibiydi.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum.

Korsanlar sahip olduğumuz her bir eşyayı söküp almışlardı. Bir araya getirdikleri yığınların arasından tek tek parçaları alarak gemilere yüklediler. Son bir kuru, tuzlanmış et parçasına kadar her şeyi almışlardı.

Neredeyse çıplak olan muhafızlar hâlâ karın üzerinde diz çökmüş şekilde bekliyorlardı. Bitap düşmüşler ve aralarından ikisi daha fazla dayanamayarak bayılmıştı. Diğer muhafızlar onları dürtüp toparlanmalarına yardımcı olmaya çalışırken bir yandan arkalarında durarak cesaret veriyorlardı. Birisi kendine gelmişti. Diğeriyse gelmemiştir.

Sail'in dişleri de bir süre önce birbirine çarpmaya başlamıştı. Aramızda birkaç metre mesafe olmasına rağmen dudaklarının maviye döndüğünü görebiliyordum. Diz çökmeye zorlandığı için ince pantolonu tamamen ıslanmıştı.

Kaşlarımızda ve şakaklarımızda biriken dona rağmen gergin ter damlaları da yüzümüzü ıslatıyordu. Arkamızda ateş pençelerden gelen sıcaklık vardı ancak keskin soğuk gücümüzü ke-siyordu.

Tüm bunlara rağmen Sail, direkt bana bakmayı sürdürdü. Bakışları sabit ve inatçıydı. Bedenim titrerken bakmaya devam edi-

yordu. Dudaklarım titremeye başladığında onunkilere üzgün bir gülümseme yayıldı. Soğuk yanağıma bir damla yaş düştüğünde başını salladı. Dudaklarından hiçbir kelime dökülme de hâlâ benimle konuşuyordu.

İyisiniz, iyisiniz.

O mavi gözlerinde beni koruduğunu ve cesaretlendirdiğini görebiliyordum.

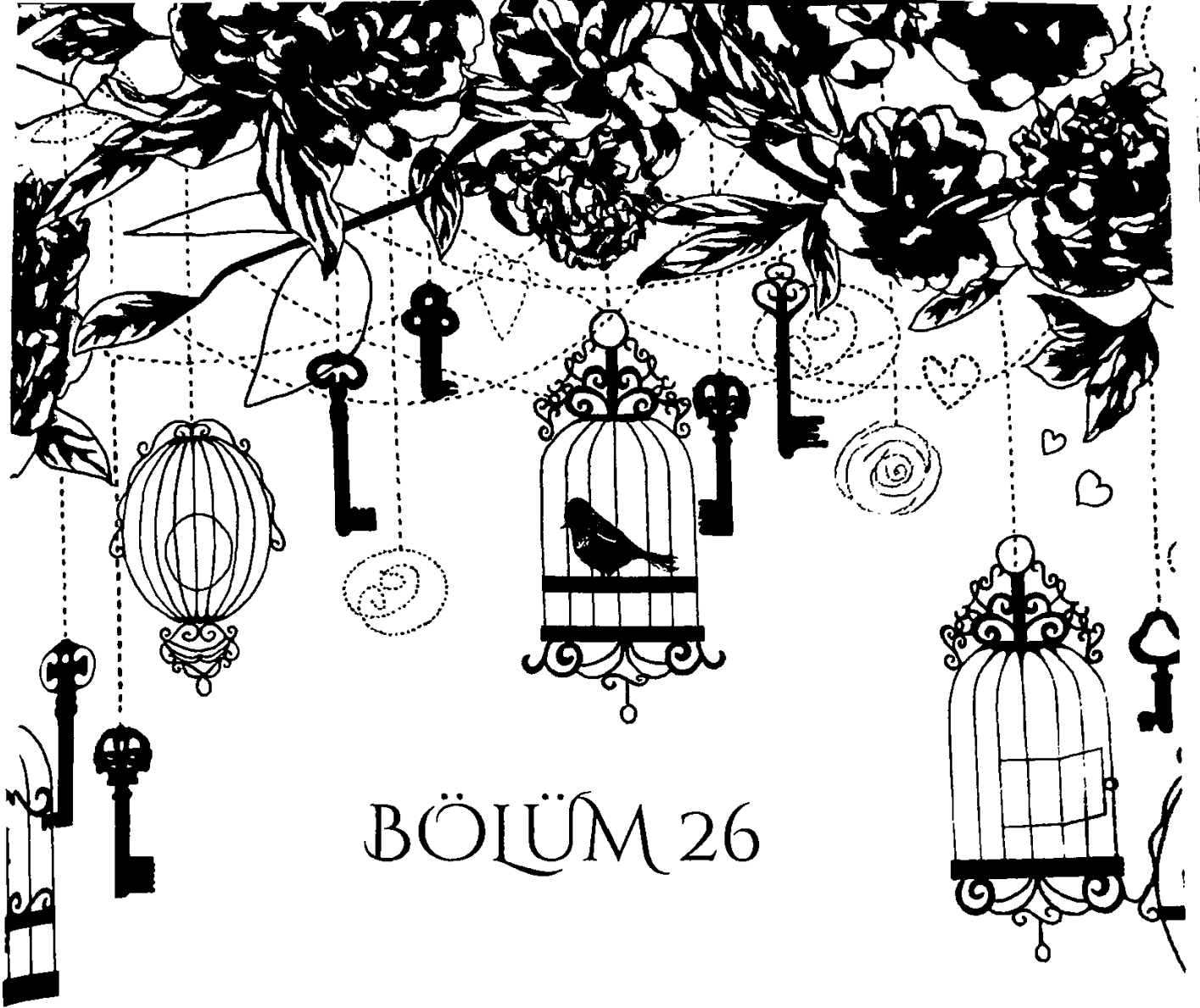
Diğer muhafızlarımızdan birisi daha yere yığıldığında bakışlarımı ondan ayırmadım. Ateş pençelerden birisi hırladığında bakışlarımı ondan ayırmadım. Üstelik ses o kadar yakından gelmişti ki sırtımı ikiye ayıracağına yemin edebilirdim. Kadınlardan birisi ağlayıp yalvarmaya başladığında bakışlarımı ondan ayırmadım. Ağlayışları kırılgan bir buzun parçalara ayrılması gibiydi.

Bakışlarımı ondan ayırmadım.

Sonra, birisi aşağı inmeye başladı. En büyük gemiye konulan bir rampada, ağır botların beyaz tahtaya çarparken çıkardığı ses duyuluyordu. Her bir adım beni o kadar korkutuyordu ki kalbim tekliyordu. Ancak adamın tam arkamda olduğunu duyduğum an bakışlarımı Sail'in yüzünden çektim.

Kızıl Akıncılar, adamın rampadaki adımları durduğunda resmen hazır ola geçmişlerdi. Her bir korsan yüzünü ona dönmüştü. Bakışlarımı yan tarafa çevirerek adamı süzdüm. Üzerindeki beyaz kürke ve yüzünü saran kırmızı bandaja baktım, diğerlerinden farksızdı. Ama başının üzerinde gururla duran ürkütücü korsan şapkasını göz ardı edemezdim. Paslı kırmızı renginde şapkası deridendi ve kana bulanmıştı. Tek bir siyah tüy, ölümün habercisi gibi üzerinde uzanıyor ve bana tam olarak kimi süzdüğümü açıklıyordu.

Kızıl Akıncıların kaptanı.

BÖLÜM 26

K orsanların kaptanını, rampanın sonunda bir adam karşıladı. “Nasıl gidiyoruz, Quarter?”

“En iyi vurgunumuz, Kaptan. Buradaki altına gelecek olursak, haklıymışsınız, Midas’ınmış.” Yüzündeki kırmızı kumaş parçasına rağmen her bir kelimesini duyuyor ve adamın, Quarter’ın bakışlarındaki parıltıyı görebiliyordum.

“Hımm,” diye cevap verdi kaptan. Bakışları karın üzerinde geziniyordu. Diz çökmüş olan muhafızlara bakarak kara kaşını kaldırıp onlara doğru ilerlemeye başladı. “Onları hemen soydunuz mu?”

Quarter, arkasından ilerlerken güldü. “Zırhları altın kaplamaydı. Botları bile altına batırılmıştı.”

Kaptan ellerini kavuşturdu ancak bunu kendisini ısıtmak için

yapmadığı ortadaydı. Yaptıkları bu yağmadan keyiflendiği için ellerini birbirine sürtüyordu. “Harika.”

“Atlar da gayet iyi mal. Onları gemiye yükledik bile,” diye devam etti Quarter.

Kaptan başını sallayarak döndüğünde bakışları sonunda bizi bulmaya tenezzül edebilmişti. “Bu kadar çok kadın mı vardı?”

“Onlara bakılırsa fahişe olmalılar.”

Bu haber kaptanın ilgisini çekmişti. Bizi incelemek için yaklaştığında botları, altındaki donuk karları eziyor ve yoğun bakışları her birimizin üzerinde geziniyordu.

“Hımm, sadece fahişe değiller,” diye mırıldandı, parmağını kadınlardan birinin elbisesinde gezdirirken. Kadın titreyerek bakışlarını altındaki kara gömdü. “Öylesine bir fahişe olmak için fazla iyi giyiniyorlar.” Quarter’a döndüğünde yüzündeki örtünün altında sırıttığına emindim. “Bunlar Midas’ın kraliyet semerleri.”

Quarter’ın gözleri irileştiğinde küçük bir ıslık öttürdü. “Siktir. Bunu duydunuz mu, Kızılar?” diye seslendi bir araya toplanan korsanlara doğru. “Bu gece birkaç kraliyet semerine bineceğiz!”

Kuduz gibi coşkuyla aya uluyan kurtlara benzer bir şekilde bağırmaya başladılar. Yanımdaki Polly, hıçkırarak ağlıyordu.

Kaptan kadınların yanından geçmeye devam ederken her birimizi dikkatle inceliyordu. Sıra Polly’ye geldiğinde, yanımdaki kadın o kadar fazla titriyordu ki bayılıp kalacağından korkmuştum. Onun kürkten bir ceket giydiğini görünce sabırsızca elini kaldırdı.

Quarter hızla gelerek ceketin düğmelerini sökerek açtı. Polly acı acı bağırırken önünü kapatmaya çalışıyordu ama bir başka korsan gelerek kollarını arkasında tutup hareket etmesine engel oldu.

Artık onu tutan birisi olduğu için kaptan elbisesinden kalan

parçaları aralayarak vücuduna baktı. “Güzel memeler. En azından Midas’ın sağlam bir zevki var.” Gözleri tembel tembel göğüslerinden yüzüne doğru uzandı. “Bana bak, kızım.”

Polly, gözlerini sımsıkı kapatmış başını iki yana sallıyordu. Çenesi eğilmiş, omuzları gergindi.

Kaptanın koyu renk gözleri kısıldı. “Hımm, bu kraliyet semerleri biraz kendini beğenmiş, öyle değil mi, Quarter?” dedi keyifle.

Büyük ihtimalle sağkolu olan iri yarı adam başını salladı. “Öyle. Ama onları terbiye edebiliriz, Kaptan.”

Quarter ileriye doğru bir adım atarak Polly’nin sarı saçlarını kavradı ve başını geriye doğru çekerken Polly, acıyla inledi. Gözleri kocaman açılmıştı. “Sen artık bir kraliyet semeri değilsin, kızım. Eğer Kaptan Fane, sana bakmak isterse ona istediğini vereceksin. Anladın mı?”

Polly, inerken gözleri bir anda devrildi ve bayıldığı için bedeni de gevşedi. Üç korsan da onu bıraktığında narin bedeni kara yığıldı. Hiçbiri onu kaldırmakla uğraşmamıştı bile.

Kaptan Fane, dilini şaklattı. “Zayıflar. Onları eğitmemiz gerekiyor.”

Elbisemin ceplerindeki ellerim titriyordu.

Üzerimizde uzanan gecenin örtüsü bizi rehin almıştı. Ardımızda dağın nefesleri ve bizi Beşinci Krallık’ın sınırından ayıran geniş boşluk vardı.

Çok uzaktaydık. Biz çok uzaktaydık.

Beşinci’ye ulaşmadığımız fark edildiğinde ne olacaktı? Midas’ın arkamızdan gözcüleri göndermesi ne kadar sürecekti? Beni bulabilecek miydi? Yoksa çok mu geç kalacaktı?

Suçluluk duygusu midemi yakarcasına içime oturmuş ve zalim bir şekilde yükseliyordu. Bu bir ceza mıydı? Kutsal Tanrı ve tanrıçalar, Midas’ın kafesini terk ettiğim için beni cezalandırıyorlar

mıydı? Belki de bu, kaderimin bana verdiği bir cezaydı. Elimdekiyle memnun olmadığım ve şükretmediğim için bunlar oluyordu.

Korsan kaptan karşıma geçti.

Bakışlarım yüzüne çıkana kadar kaldırmaya devam ettim. Zalim, duygusuz bir yüzü vardı. Beyaz bir kürk. Kırmızı bir bandaj. Kahverengi gözler.

Bakışlarımı Sail'den hiç çekmemem gerekiyordu. Orada, güvende olduğum o gözlerde kalmalıyım.

Kaptan aynı şekilde beni değerlendirirken ifadesi diğerlerinde de olduğu gibi sıkılmış gibiydi. Sonra duraksadı. Gözlerini kıstı. Daha dikkatlice baktı.

Kalbim tekledi.

Bakışlarını benden çekmeden parmağını şıklattı. "Işık."

"Işık! Kaptana ışık getirin!" Quarter bağırduğunda irkilmiştim.

Koşarak ilerleyen adım sesleri duydum, bir cam metale çarpıyordu. Ama bakışlarımı kaptandan çekmedim. Sanki elini boynuma sarmış gibi korkuyla orada tıkılıp kalmıştım.

Elinde meşaleyle birisi yaklaşırken sarı kıvılcımlara kar taneleri dökülerek ateşin tıslamasına sebep oluyordu. Meşalenin ortası kırmızı bir şekilde oyulmuştu, sanki cehennem yaratıklarından birinin pençesiyle aydınlanmış gibiydi.

Kaptan Fane, meşaleyi kaparak bana yaklaştırdı. O kadar yakındı ki donuk yanaklarımda acı verici sıcaklığı hissediyordum. Işığın yüzümü aydınlatmasına izin vererek kıyafetlerimin altın ipliklerine doğru inmeye başladı. Işıltılı botlarıma ve parlayan saçlarıma baktı.

Kahverengi bakışları artık soğuk ya da ilgili değildi. Orada şaşkınlık vardı. Bakışlarına önce şaşkınlık ardından zafer yayıldı.

Meşaleyi tutması için Quarter'a uzattığında adam hızla aldı. Ardından kaptan ileriye doğru uzanarak örgülü saçımı tuttu ve

tutamaları ateşe yaklaştırdı. Birkaç saniye sonra saçımı bıraktığında elimi yakaladı. Eldivenimi çıkararak parmaklarımı, avucumu, tırnaklarımı inceledi. Alevin ışığı altında tenim parıldıyordu.

“Mümkün değil,” diye mırıldandı, uzanıp yüzündeki kırmızı kumaşı bir atkı misali boynuna indirirken. Tahmin ettiğimden çok daha gençti, muhtemelen otuzlarının başındaydı.

Tiksinmeme sebep olacak şekilde kaptan, elimi çekerek başparmağımı yaladı. İrkilerek geri çekilmeye çalışsam da beni sertçe tutarak yaladığı noktayı ovuşturuyordu. Sanki altının silinip silinmeyeceğini görmek istiyor gibiydi.

Boya. Diğer korsan altın rengine boyandığımı düşünmüştü. Ancak kaptan öyle olmadığını farkına varmıştı.

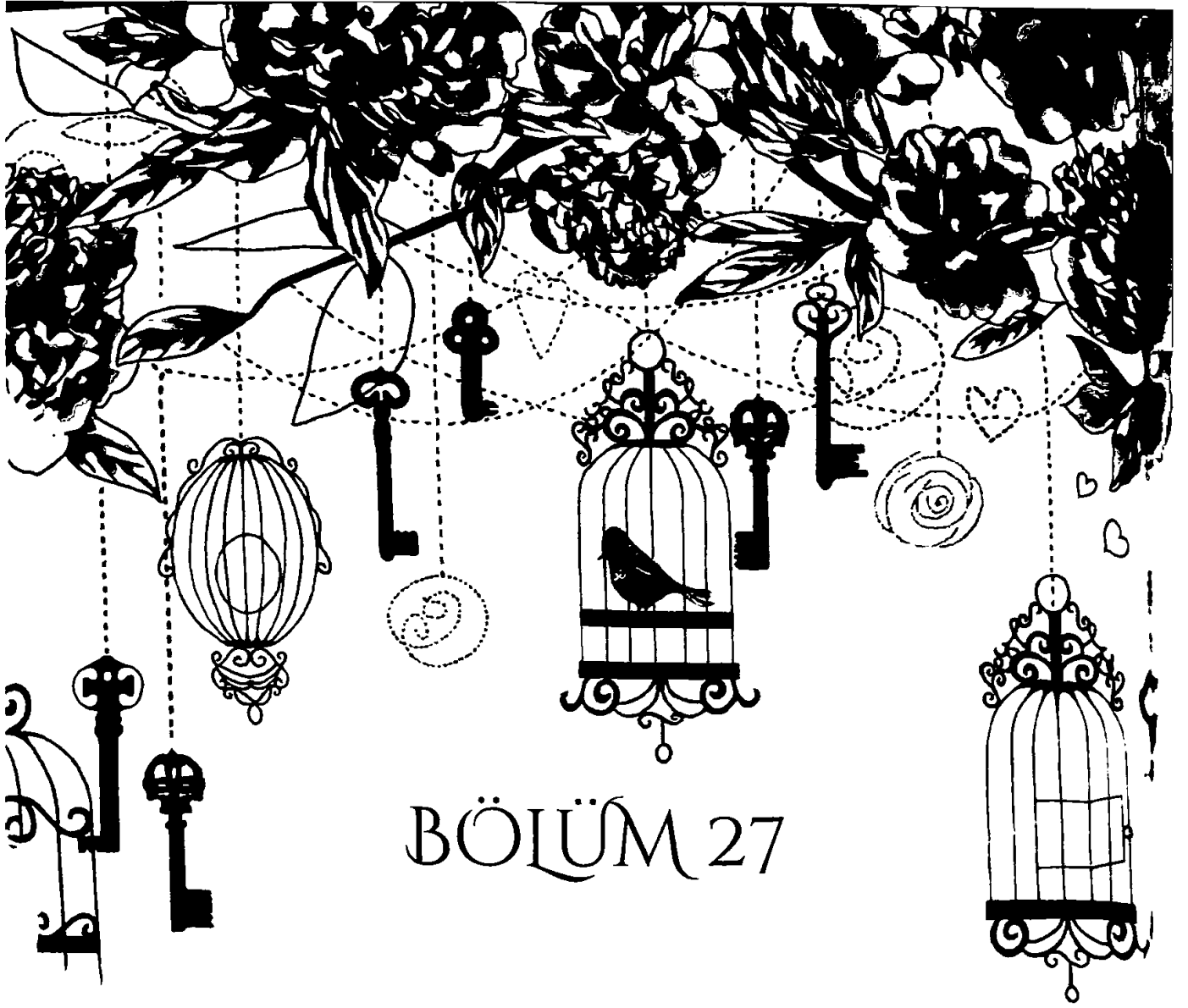
Yavaş, ürkütücü bir gülümseme yüzüne yayıldı. Beni incelemek için uzattığı yüzü ve geminin beyaz tahtasıyla yer değiştirmiş birkaç eksik dişi vardı. Kısa, koyu kumral sakalları çenesinde uzamaya başlayarak kızıl boncuklarla süslenmişti. Sol kulağında kalın bir *piercing* vardı ve ortası kızıla boyanmış bir parça ahşapla doldurulmuştu. Onun da kana bulanıp bulanmadığını merak etmeye bile cesaretim yoktu.

Bu gülümseme ve bana attığı bakışa karşı ağzım kurudu. Bir kadına, kendisini tutan adam hakkında her şeyi söyleyecek türden bir bakıştı bu. Eğer ciğerlerimde hava kalmış olsa bağırırdım. Ama içim bomboştu. Göğsümü dolduran tek şey yükselen suçluluk duygum ve dehşetin soğuk dokunuşuydu.

Hiçbir şey söylemeden kaptan bileğimi tutarak beni öne doğru çekti. Beklemediğim bu harekete karşı sendelesen de beni ayaklarımın üzerinde döndürdükten sonra sanki elindeki ödülü gösterirmiş gibi elimi havaya kaldırdı. Sanki gösteriş yapılan bir ödöldüm. “Kızılar! Çıkardığımız bu hazineye de bakın!”

Çorak Arazi’de sesi gürültüyle yankılandı.

“Midas’ın altın fahişesi elimizde!”

BÖLÜM 27

Kaptan Fane'in açığa çıkardığı bu şeyle birlikte korsanlar şaşkına dönmüştü.

Önce şok olmuş bir şekilde sessizce beklediler. Ardından yüzlerce bakışın bana döndüğünü hissettim, şaşkınlıkları bambaşka bir şeye dönüşmeden önce beni değerlendiriyor gibilerdi. Bambaşka ve daha kötü bir şeye.

Bağırışları yükseldi, hatta ateş pençelerin hırıltılarını gölgeleyecek kadar yüksekti. Bu sesle birlikte yerimden sıçrarken gözyaşımı elimle silmeye çalışmıştım ancak kaptan bileğimi sıkıca tutuyordu.

Bana döndüğünde bakışlarında gurur vardı. "Ona bakın. Elbisesi bile altından. Saçı bile öyle." Bileğimi bırakarak saçıma uzandı ve yumruk yaptığı eline doladı. "Highbell'in altın kuşu."

Kaptan adamlarına döndüğünde tutuşu gevşemedi. "Midas'ın

gözdesini yakaladık.” Korsanlar hâllerinden memnun bir şekilde kıkırdarken keyifleri fazlasıyla yerindeydi.

“Size para öder,” dedim aniden. Sessiz ve gergin olsa da sonunda sesimi çıkarabildim. Saçımı bıraktığında saç derim, hızla atan kalbim gibi zonkluyordu. “Muhafızları, semerleri... Ben... Ne kadar fidye istiyorsanız size öder. Sadece bize zarar vermeyin.”

Kaptan Fane sıırttı. “Ah, senin için fidye istemeyeceğim. Herhangi bir yerde de senin için oldukça yüksek fiyat alabilirim.”

Söylediği kelimeler midemde karanlık ve dipsiz bir kuyunun oluşmasına sebep oldu.

“Bunu, en yüksek fiyatı verecek kişiyi bulana kadar yanımda tutacağım. Haber salın.”

“Anlaşıldı, Kaptan,” diye cevap verdi Quarter, başını sallayarak. “Kral Midas’ın gözdesi! Onu isteyen çok fazla kişi çıkacak.”

“Kalanlarını, çok çalıştıkları için adamlarımı eğlendirmek için ayırın,” dedi sağkoluna. Duyabilecek kadar yakında olan korsanlar bunu kutlarcasına güldüler. Semerler ağlıyordu.

Kaptan Fane’in bakışları, kar yığınının üzerinde bilinçsizce uzanan Polly’ye döndü. “Onları çalıştırın, bir şeyler öğrensinler. Güçlenmeleri gerekiyor.”

Quarter, başını salladı. “Olmuş bil, Kaptan.”

Kaptan başını sallarken şeytani bir şekilde parıldayan bakışları üzerimde geziniyordu. “Midas’ın altın kaplı esirini kendi kamaramda misafir etmekten zevk duyacağım.”

Titreyen bedenim daha da hızlı bir şekilde sarsılmaya devam ederken çenem seğiriyordu. Bana hissettirmeye niyetlendiği acıyı ve bana zarar vermek için kullanacağı gücü görebiliyordum. Hepsi orada, gözlerindeydi.

Elini uzatarak göğsüme uzandı, parmakları göğsümü sıkar-

ken dokunuşu tiksindiriciydi. Onu uzaklaştırmaya çalışsam da sadece kahkaha atarak daha sert sıktı. “Harika, bunu terbiye etmek hoşuma gidecek. Midas’ın lanet olasıca *gözdesi*.” Kahkaha atarken sanki eline geçen bu fırsata inanamıyor gibiydi. “Bunu alıp kullandığımı ve sonra başkasına sattığımı öğrendiğinde o piçin ifadesini görmeyi çok isterdim.”

Yaşlarım gözlerimi doldurarak etrafı bulanıklaştırmış ve göğsüme yüklenmeye başlamışlardı. Nefes alamıyordum. Uzuvarımı bile hissedemiyordum. Bu yaşanıyor olamazdı. Bir kâbustu. Uyanacaktım. Sadece uyanmam gerekiyordu.

Kaptan Fane’in parmakları göğsümü sıktığında acıyla inledim. “Mmm, gürültülü de. Bunu sevdim.”

Elbisemin yakasını çekiştirerek göğsümü açmaya çalıştığı anda arkasından bir ses onu durdurdu. “*Sakın ona dokunayım deme!*”

Kaptan Fane, duraksarken eli düştü. Yavaşça arkasını döndü. “Bunu kim söyledi?”

Korsanlardan birisi hâlâ dizlerinin üzerinde duran Sail’e yaklaştı. “Buradaki, Kaptan.”

Korsan, Sail’in sırtına zalimce tekme attığında bakışlarım hızla ona döndü.

Muhafızım öne doğru düşerken yüzü kara çarptı. Kaptan Fane, ona doğru yaklaşmaya başladığında, bu gaddarlığa karşı hissettiğim korku hiç vakit kaybetmeden içime yayılmaya başladı.

“Adın ne?” diye sordu kaptan, hemen karşısında duruyordu.

Sail, dizlerinin üzerine dönmek için çabalarken bakışlarını kaldırdı, çenesi kasılmıştı ve cüretkâr ifadesinin yayıldığı yüzü yer yer morarmıştı. “Sail.”

Bir cevap olarak Kaptan Fane, başını eğerek kahkaha attı. “Kızılar, duydunuz mu? Artık yelkensiz gemilerimizin bir yel-

keni* oldu!” Kaba bir şekilde keyiflendikleri sırada kızıl alevler kara geceyi aydınlatıyordu.

“Peki, *Sail*. Söyleyecek bir şeyin mi var? Kızgınlık dönemindeki bir kedi gibi ciyakladığına bakılırsa bir şey var.” Daha çok korsan kahkaha atmaya başlamıştı. *Sail*’in solgun yanakları soğuktan kızarmış olmasa muhtemelen utançla kızarırdı.

Ama korkmadı. Kaptana bakarken ifadesine öfke bulandı. Çorak Arazi sanki izliyormuşçasına sessizleşmiş, herkesin bakışları o noktaya odaklanmıştı.

Bir şey söyleme. Bir şey söyleme, Sail.

Ama *Sail*, sessiz kalmadı. “Dedim ki, ona dokunma,” diye cevap verdi öfkeli bir tonla. Kalbim sıkışmaya başladı.

Kaptan Fane, keyifliymiş gibi güldü. “Bakın, Kızıllar. Burada cesur birisi var. Midas’ın ordusunda zor karşılaşılacak bir şey.” Korsanlar kahkaha attı. Diğer muhafızlar başlarını eğmiş, aşağılandıkları ve zalimlik gördükleri için bakışlarını kardan kaldırmıyorlardı.

Ama *Sail*’in parmakları kıvrılarak önünde yumruk oldu, bakışları sabitti. “O kralın gözdesi. Eğer zarar görmeden onu geri gönderirseniz size sağlam bir ödeme yapar. Söylediğinizin aksine, Midas, onun için diğer herkesten çok daha fazlasını verecektir. Bunu yapabilecek tek kişi de o.”

“Öyle, kralın altın dokunuşu var,” dedi Kaptan Fane, alay edercesine Midas’tan bahsederken. Bu nefretti. Ses tonunda nefret vardı. Biraz da kıskançlık.

“Belki de krala bir ders vermenin vakti gelmiştir,” dedi kaptan keyifle. “Satın *alamayacağı* bir şey olduğunu göstermenin vakti gelmiştir. Ayrıca bundan emin olmak için belki de kızı kendime saklarım.”

* Burada “*Sail*” isminin “yelken” anlamı ele alınıyor.

Sail, ağzını açmaya kalksa da kaptan ona doğru eğildiğinde sustu. Direkt Sail'in karşısına eğilmiş, gözlerinin içine bakıyordu. Kahverengiye karşı mavi. Zalime karşı nazik. Parmakları altındaki kara uzanmış ve tembelce çıplak avuçlarını karla doldururken sıkılmış gibi karları biriktiriyordu.

"Şimdi dikkatlice dinle," diye başladı Kaptan Fane. Sesi kısık fakat duyulacak kadar gürültülüydü. "Onu becereceğim. Nerede ve ne zaman istersem." Bunu sanki havadan sudan bahsedermişçesine normal bir konuymuş gibi söylemişti. "Onu kullanacağım. Onu *kıracağım*," diye devam etti Kaptan Fane. Sail'in öfkeyle titremeye başladığını görmezden geliyordu.

Boğazımdan titrek bir hıçkırık dökülerek dudaklarımdan firar etti.

"Güzel saçlarının bir kısmını kesip güzel bir kutuyla Midas'a göndereceğim çünkü onu aşağılamak hoşuma gidecek. Belki de altın amındaki tüyleri keserim."

Kaptan Fane, doğrulurken avucunda bir yığın kar vardı. Karları Sail'in çıplak başına alayla vurarak muhafızımın soğuktan irkilmesine sebep oldu. Karlar, yüzünden aşağı damlayarak zaten ıslanmış olan pantolonuna ulaşıyordu.

Kaptan biraz daha kar aldı.

"Ne zaman olacağını kimse bilemez ama ondan sıkıldığımda da bana en yüksek fiyatı veren kişiye göndereceğim. Ama bunun için birkaç hafta yetmez. Belki birkaç ay olabilir."

Sail'in başına bir avuç dolusu kar daha döküldü. Bir kısmı saçlarına yapışmış, kalanı sırtından aşağı uzanarak titreyen bedenini ıslatmaya devam ediyordu. Kaptan Fane'in yaptığı tek şey Sail'in tepkisini izlemektir. Tıpkı fareyle oynayan bir kedi gibiydi. Diğer Kızıl Akıncılar, kırmızı bandajların altına gizledikleri lanet sırtışıyla onu izliyordu.

“Onunla işim bittiğinde, meniyle kaplanmış bir altın parçasından başka bir şey kalmayacak.” Sail irkildi, deli gibi titriyordu. Dişlerinin durmaksızın birbirine arpıtığını dahi gorebiliyordum. Kalbim hızla atmaya başladı, sanki kendine bir yuva arak kaçmak ve çok derinlere saklanmak istiyormuş gibiydi.

Kaptanın avucu bir yığın karla daha doldu. “Ama bunların hiçbirini umursamayacaksın. Nedenini biliyor musun?” diye sordu bir yığın karı daha muhafızıma, *dostuma* atarken.

Sail’in başı, yuklenen ağırlık ve aşağılanmayla aşağı eğilmişti.

Sanki beklediği buymuş gibi Kaptan, karşısında teslim olan bu adamın önünde doğruldu. Elinde kalan karları silkelerken kalbim deli gibi çarpmaya devam ediyordu. Yalvarırcasına gs kafesime vuruyordu.

“Umursamayacaksın,” diye devam etti Kaptan Fane, yukarıdan ona bakarken. “nk *lmş* olacaksın.”

Kalbime sert bir darbe aldım. Gz kırıp ıncaya kadar tek bir an. Tek bir bakış.

Sail’in gözleri aniden benimkilere döndü. Asla görmediği okyanusun maviliğiyle sarılıydı. Ve yine benimle konuşmaya devam ettiği o bakış vardı. Söz verircesine başını sallıyordu.

Sorun yok. Sorun yok.

Ama sorun vardı. Hem de fazlasıyla. Çünkü o başını sallayamadan kaptan belindeki kınından bıçağını çıkardı ve Sail’in göğsüne sapladı.

Direkt kalbine doğru.

“Hayır!”

Ne yaptığımın bilincinde olmadan koşmaya başladım. Ama daha üç adım atamadan birisi beni tuttu. Göğsüme dolanıp beni tutan etli kolları hissedebiliyordum.

Çığlık attım. Boğazımdan korkunç bir öfke yükseliyordu. Sesim o kadar tüyler ürpertici bir şekilde geceye karışıyordu ki dağları aşırıp gözlerden uzak yıldızları lanetler gibiydi.

Çığlığım gergin atların kişnemesine ve ateş pençelerinin hırlamasına sebep oldu. Dul Fırtına'nın yakarışlarını bastırarak kaderi suçluyor gibiydi. Beni susturmak için bir el ağzıma kapanarak sesimi kesmesine rağmen sanki dünyayı ortadan ikiye ayırıp gökleri bölebilmiş gibiydim.

Sail'in göğsüne kan yayılmaya başladı. Pamuk tuniğinde kızıl bir çiçek açıyordu. Sıcak yaşlar gözlerimden düşüp dizginlenemez bir şekilde donan yanaklarımdan aşağıya doğru akmaya başladı.

Yere düşüp de ona doğru ellerim ve dizlerimin üzerinde sürünmeye başladığımda ağzımı kapatan el benden uzaklaştı. Yerde sürünürken buzun soğukluğunu hissetmiyordum. Ama ismi dudaklarımdan tekrar ve tekrar durmaksızın dökülürken şaşkın bir şekilde nefes alıp veriyordum.

Mavi gözleri üzerimdeydi ve gözlerini kırpıyordu, kırpıyordu. Bakışları bıçağa indi. Kızılığa bakıyordu.

Bedeni öne devrilerek düştüğü sırada ona ulaştım.

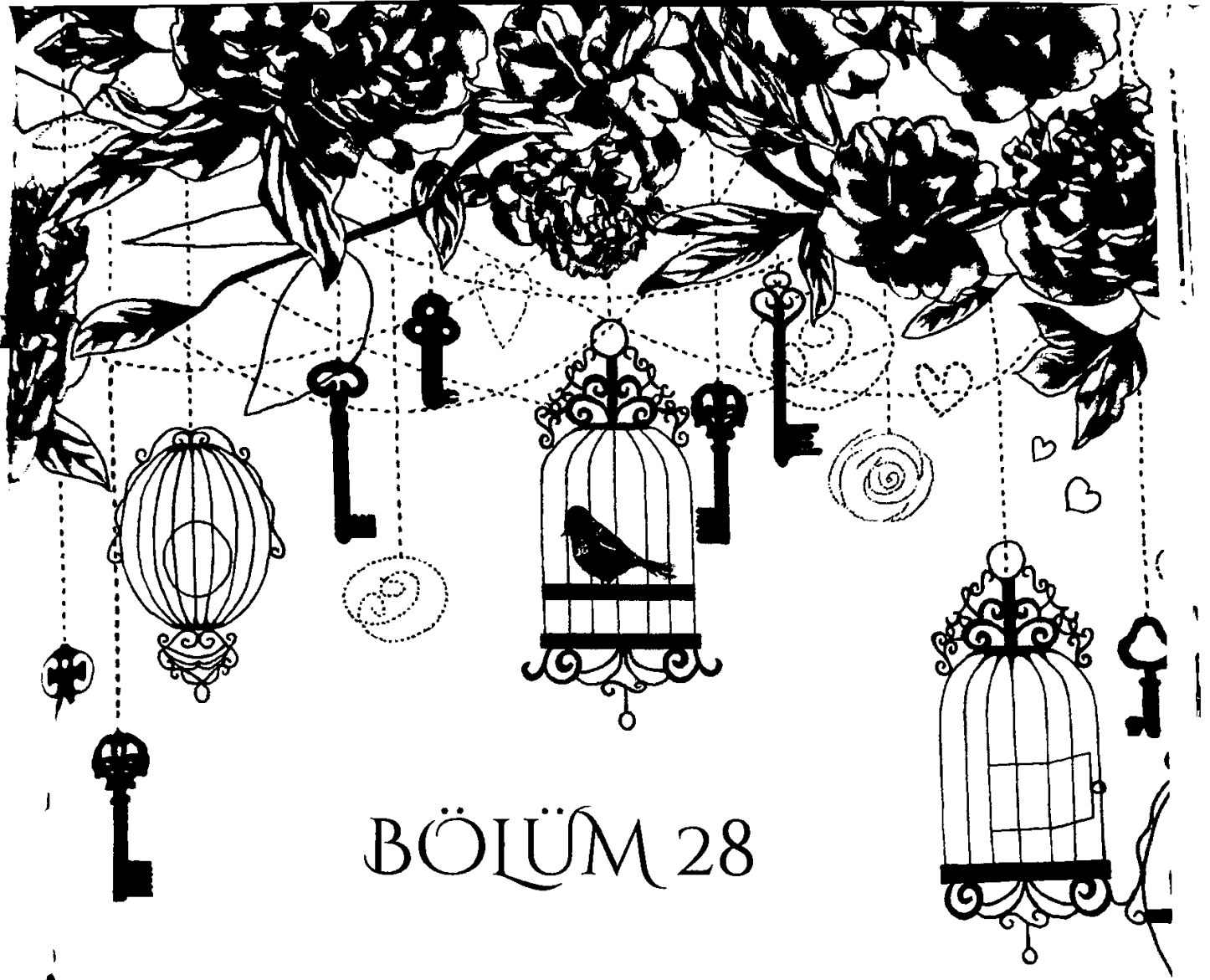
Ellerimi omuzlarına yerleştirmiş olsam da Sail öylece duruyordu. Yapabildiğim tek şey onu çevirerek yüzünü göğe döndürmekti.

Ağzından kan damlıyordu, sanki boğuluyormuş gibi nefes alıyordu. Maviye çalan dudakları yaşlar akan gözleriyle aynı renkti.

Kalbim tekrar kendini göğüs kafesime vurdu. Bana bakıyordu, gözyaşları onunkilere karışıyordu. Hıçkırdım. Titredi.

"Sorun yok, sorun yok," dedim ağlarken. Onun yaptığı gibi ben de ona yalan söylüyordum.

Son nefesini verirken başını salladı.

BÖLÜM 28

Kalbimin öfkesi dinmişti. Çarpmayı bırakmıştı. Sail'in göğsünde olduğu gibi birdenbire durmuş, yenilmiş ve sessizliğe gömülmüştü.

Aralık dudaklarından akan kan kulaklarının arkasına doğru uzanarak yerdeki karların üzerine damlıyordu.

Hepsi arkamda olan Kızıl Akıncılar hareket ediyor, gülüyor, kahkaha atıyorlardı. Elimi, Sail'in soğuk yüzüne uzatırken onları duymazdan geldim.

"Onu gemiye götürün."

Beni zorla ayağa kaldırdıklarında avucum Sail'in yanağından zorlukla uzaklaştı. Bakmaya devam etmeye çalışıyordum, gözlerimi ona sabitlemişim ama beni çekiyorlardı. Sail'in bakışları beni takip etmiyordu. Göz kırpmadan öylece duruyordu.

Uzandığı yerde sarı kirpiklerinin üzerine karlar ağır ağır dökülüyordu.

Bu sefer gök gürültüsünün sesi göğü doldurdu. Gerçekten bulutlardan geliyordu. Gemilere doğru sürüklenirken başımı kaldırdım, göğe yayılan hareketi görebiliyordum.

En büyük geminin rampasına geldiğimde rüzgâr sertçe esmeye başlamıştı, şimşekler çakıyordu ve fırtına büyük bir gürültüyle yaklaşıyordu.

Yavaşça yağan karlar gitmiş yerini cezalandırırçasına akın edip tenimize bir çivi gibi saplanan yağmur damlaları almıştı. Sanki bulutlar aşağıda ne olduğunu biliyorlarmış ve sinirlenebilirmiş, kindar yaşlarını üzerimize akıtabilirmiş gibi bizi yıkıp geçiyorlardı.

Tenime saplanan bu iğneler bile kalbimdeki taze acıyı geçmeyi başaramıyordu. Çünkü benim arkadaşım; nazık, alaycı muhafızım ölmüştü.

Sail ölmüştü.

Hem de beni korumaya çalıştığı için. Beni savunduğu için. Beni desteklediği için.

Derindi. Üzüntüm çok derindi.

Korsanların birkaçının Sail'in bedenini sertçe ve umursamazca tekmelediğini görünce kendimi kaybettim. Karşı çıkmaya, tekmeler savurup bağırmaya başladım. Ama Quarter gelerek zalimce çeneme uzandı ve tehditvari bir şekilde sıktı. "Artık yeter."

Arkamdaki korsan, kollarımı daha sıkı tutarak beni zapt ediyordu. Quarter'a nefretle bakarken dudaklarımdan insancıl olmayan öfkeli bir hırıltı yükseldi. Tüm Kızıl Akıncılara ve özellikle kaptanlarına öfke duyuyordum.

Quarter, elini cebine daldırmadan önce gözlerini kıstı. Sonra ağzıma pis bir kumaş parçasını tıkarak sabitledi. Kumaş o kadar

kalındı ki parmaklarını ısıramamıştım bile. “Sessiz ol,” diye patladı kumaşı öğürmememe sebep olacak kadar iterken.

Eğik rampayı çıkarken son adımında sendeleyerek geminin güvertesine doğru yere serildim. Neredeyse ağzıma tıkalı kumaş yüzünden boğulacaktım.

Kumaşı çıkarıp kenara atarken nefeslerimin arasında öksürüyordum. Ben daha ayağa kalkmadan diğer semerler de yanıma doğru itildi. Hepimiz güverteye toplanırken korsanların yağmaladıkları bir yığından ibarettik.

Bana doğru bir el uzandığında başımı kaldırdım ve Rissa’yla karşılaştım. Tedbirli bir şekilde bir anlığına eline baktım. “İyi misin?” dedi, sesinde net bir sabırsızlık vardı.

Uzanıp elini tuttuğumda Rissa ayağa kalkmama yardım etti, elini çektiğinde çoktan ayaklarımın üzerindeydim. Teşekkür etmek üzere dudaklarımı araladığım sırada yanımda birinin beni dürttüğünü hissettim.

Döndüğümde semerlerden biri olan Mist’i alayla bana bakarken gördüm. Siyah saçları düğümlenmiş ve gözleri kızarıp şişmişti. “İzle izle,” diye homurdandı bana degen elbisesinin kolunu sıyırırken.

Belki arkadaşım gözlerimin önünde öldürüldüğü için belki de sinirlerim yıprandığı için ya da adı çıkmış zalim korsanların elinde esir olduğumuz için bir anda öfke içimi doldurmaya başladı ve bunu kontrol edemedim.

Kurdelelerimin –omurgama sarılan yirmi dördü birden– çözüldü. Bu harekete karşı yanımdaki kızın aklı karıştı. İleri doğru uzanıp onu *iten* kurdelelerime şaşkın bir şekilde bakakaldı.

Resmen uçarak geriye doğru giderken arkasındaki birkaç semeri ve hatta bir iki korsanı da düşürdü. Yere düştüğünde acıyla bağırdı ve kurdelelerime bakmak ya da onları nasıl hareket et-

tırdığımı sormak yerine bana saldırmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı.

Parmakları birer pençe gibi kıvrıldığında kendimi hazırlamıştım ama Rissa, saldırıya geçmek üzere olan Mist'in önüne geçti.

"Kavga yok," diye patladı Rissa, ikimize de bakarken. "Nerede olduğumuzu unuttunuz mu yoksa?"

Öfkeli bir iç çekişle söylediklerini dinlerken ardımdaki kurdelelerim yavaşça sakinleşmeye başlamıştı ama Mist için aynını söyleyemezdim. Rissa'nın omzunun üzerinden bana bakarken öfkeyle dolu bakışlarında dengesiz bir ifade vardı.

Onun bu öfke patlamasının tamamen gerilmiş hisleriyle, içinde bulunduğumuz stresli durumla alakası olduğunu düşündüm. Ama bu – yüzündeki bu ifade başka bir şeydi. Bu mantıksızca hareket etmesine sebep olan bir sıkıntı değildi. Kişisel bir nefretin sardığı bakışları bambaşkaydı.

"Burada olmamız onun suçu!" dedi Mist tıslarcasına.

Kaşlarımı çattım, artık bıkmıştım. "Sen neyden bahsediyorsun? Bunların hepsi nasıl benim hatam olabilir?"

Mist, etrafımızda toplanıp irileşen gözleriyle bizi izleyen semerlere baktı. "Onları duydun. *Kralın gözdesini koruyun.*" Çirkin, keyifsiz bir ses tonuyla bunları söylerken kaşlarını çattı.

Donakaldım. Sail, bu kelimeleri, kar korsanları bizi pusuya düşürdüğünde söylemişti. Bunun diğer semerler için ne ifade edeceğini düşünmemiştim bile.

"İş o raddeye gelse muhafızlar bizi korumayacaktı. Sadece *onu* koruyacaklardı. Midas, her zaman onu güvende tuttu, ayrı tuttu. Bu lanet olasıca yolculukta bile özel ilgi görmedi mi? Gece yola devam etmeyelim çünkü kralın gözdesini yormak isteme-

yiz. Erzaklardan fazla yemeyelim çünkü kralın gözdesine ekstra verilecek. Çok hızlı gitmeyelim çünkü kralın gözdesi burnunu sokmaması gerekse de lanet olasınca bir ata binmek istiyor! Her şey onunla ilgili! Her zaman!”

Diğer semerlerin gözlerinin de bana çevrildiğini hissettim.

“Peki, her şey boka sardığında ne yaptılar? *Onu* korudular. Onun kaçabilmesini sağlamaya çalıştılar çünkü kalanlarımızın önemi yok. Biz gereksiziz. Yerimizi doldurabilirler.” Mist, artık hıçkırmaya başladığında küçük omuzları sarsılıyordu. “Şimdi de burada esir düşmüşken başımıza ne gelecek sanıyorsun?”

Rosh, sakinleştirmek için nazikçe koluna uzandığı sırada Mist onu iterek gözlerinde yanan o öfkeli ateşle bana baktı.

“Mahvolacağız. Bize olacak olan bu. Biz mahvolacağız. Sonra hiçliğe dönüşeceğiz. Kullanılıp pazarlık malzemesi olan birer köleye dönüşeceğiz. Ama kral *onun* için gelecek. *Onun* için pazarlık edecek. *Gözdesini* koruyacak. Bizi değil.” Mist acıyla başını iki yana sallarken gözlerinden daha fazla yaş dökülüyordu. “Bizi değil.”

Bir süre önce hissettiğim suçluluk duygusu silinmeye başlamış olsa da artık açık bir yara gibi tamamen parçalanmıştı.

Mist’in söylediklerini sindiren tüm semerler bana bakmayı sürdürüyordu. Bense orada durmuş, sessizce, kuruyan dudaklarımla ve içimde ağrıyan o yarayla bekliyordum.

Söyleyecek ne vardı ki? Gözlerinde, her birinin gözlerinde, haklılığı görebiliyordum. Belki bu düpedüz benim hatam değildi ama ortada çirkin bir gerçek vardı.

Onların yerinde olsam ve *kralın gözdesini koruyun* emrini duysam nasıl hissederdim?

“Tamam, artık sus,” dedi Rissa bir adım daha yaklaşarak.

Olayı dağıtmaya çalışıyordu. “Zaten bütün dikkatler üzerimizdeyken daha fazlasını istemeyiz.”

Normalde baştan çıkarıcı bir şekilde görünen dudaklarını birbirine düz bir çizgi şeklinde bastırmıştı ve sarı bukleleri kendine ait olmayan kana bulanmıştı.

Rissa, semerlere, akranlarına, arkadaşlarına baktı. “Biz profesyoneliz. Gecekondu mahallelerinde çalışan semerler değiliz, bizi Kral Midas seçti. Eğer bunu aşacaksak rol yapmamız gerekiyor ve bunu da nasıl yapacağımızı biliyoruz. Bir toplulukta nasıl hareket edeceğimizi biliyoruz.”

Semerler birbirine doğru yaklaşarak geminin ortasında bir daire oluşturdular. Sırtları bana dönüktü, dışlanmıştım. Ayrıldım. Aynı korkunç durumda olmamıza rağmen onlardan ayrılmıştım. Benden nefret etmeleri, her zaman dışlamış olmaları su götürmez bir gerçektir. Bunun için kimi suçlayabilirdim ki?

Onlara sırtımı dönerek ilerlemeye başladığımda adımlarım beni geminin kıyısına götürdü, tırabzanları o kadar sıkı tutuyordum ki parmak boğumlarım beyazlaşmıştı.

Tam da şu an, konuşmak isteyebileceğim ve daha iyi hissetmemi sağlayabilecek tek kişi kalbinde bir delikle karın üzerinde ölü olarak uzanıyordu. Tek arkadaşım. Benim yüzümden ölmüştü.

Gözlerim aşağıdaki araziye ararken korsanların arkalarında darmadağın bıraktıkları bedenlere bakıyordum. Bulutların ve rüzgârın gömmesi için onları Çorak Arazi’de bırakmışlardı.

Yanımda, Kızıl Akıncılar rampayı çekerek duvarın köşesindeki yerine yerleştirdiler. Hareket etmek üzere olduğumuzu haber veren boru çalındı. Altımızdaki ateş pençeler homurdanarak hırılıyorlardı. Hırıltılarının titreşimini ayaklarımın altındaki tahyata rağmen hissediyordum.

Ama benim bakışlarım altımızdaki arazide gezinmeye devam ediyordu. Bakıyor ve arıyordum. Neredeydi, neredeydi...

Baktığım her yeri iki kez kontrol etmeme rağmen onu hâlâ göremediğim için kaşlarım çatıldı. Yenilen diğer muhafızları görüyordum ama o yoktu.

Sonra gemi hareket edince, altımızdaki ince buz zeminde kaymaya başladık. Bakışlarım heyecanlıydı ama aklım karışmıştı. Orada olmalıydı. *Tam olarak* orada olmalıydı.

Kanı görüyordum, kalbinin orada boşaltıldığını biliyordum. Ama Sail yoktu.

Bakmaya devam ederken tırabzanlardaki ellerim gerildi, onu göremiyordum. Sanki kalkıp yürümüş ve gitmişti. Ancak bu imkânsızdı. Onu göremiyordum, orada değildi ve birden...

Korsanların gürültülü kahkahalarıyla birlikte bakışlarım geminin kıçına döndü. Asılı olan kandiller kızıl bir şekilde parlıyordu. Ancak bakmamalıydım. Bakmamam gerekiyordu.

Kesik bir inilti dudaklarımdan firar ederken hızla ağzımı kapattım. Korsanlar etrafına toplanmış, kızıl örtülerinin altından kahkahalar atarken bu yaptıkları zalimlikten başka bir şey değildi.

Ve Sail... Onu yerde görememiş olmamın tek sebebi yerini kaybetmem ya da mucizevî bir şekilde hayata dönmüş olması değildi. Çünkü onu güverteye sürüklemişlerdi.

Gözlerime dolan korkuyla birlikte onu astıkları yere baktım. Cansız bedenini geminin önündeki ahşap direğe bağlamışlardı.

İpler sıkıca bedenini sararak onu, ardındaki direğe sabitlemişti. Boş bakan gözleri hâlâ açıktı ve karşısındaki hiçliğe bakıyordu. Ancak bakışında *benim* için anlamlı olan bir şey vardı. O, son nefesini verirkenki bakışıydı.

İçlerinden birisi bağırdı, “Artık gemimizin bir yelkeni oldu!”

Bunu söyleyenin kim olduğunu bilmiyordum. Belki de kap-
tandı. Belki başka biriydi. Duyamamıştım çünkü kulaklarım du-
yamayacak kadar gürültüyle uğulduyor ve gözlerim göremeye-
ceğim kadar bulanıklaşıyordu.

“Sizce rüzgârda kanat çırpır mı?” diye dalga geçti birisi.
Alaycı kahkahalar gök gürültüsü gibi yayılarak altımızda bizi
çeken yaratıkların hırıltılarını dahi bastırıyordu.

Gemi ileriye doğru hareket ederken biriken karların üzerinde
ilerliyor ve ölmüş Highbell muhafızlarını ardımızda bırakıyordu.

Sail’in bedeni, küçük düşürülmüş ve alay edilmiş bir şekilde
oyulmuş bir süs gibi direkte asılı dururken göğsündeki son kan
damlaları donmuştu. Okyanus gözleri kapalı değildi. Ancak ar-
tık görmüyorlardı da.

Arkamı dönüp beyazla örtülen ahşap tahtalara kustum.

BÖLÜM 29

Bizi yalnız bıraktılar.

Bir belki de iki saat boyunca bu karanlık ve donmuş dünyada onlara yol gösteren, görünmez bir güç varmış gibi işlerine odaklanmışlardı.

Hareket ederken bağırışlarının ve hamlelerinin sesi duyuluyordu. Onlar, ateş pençelerini yönlendirirken bizi takip eden iki gemi peşimizden geliyordu.

Yakında hızlanmaya başlayacaktık.

Çorak ve donuk arazinin üzerinde kayarken gemiler hızlarını yakalamak için ilerliyorlardı ve altlarındaki yaratıkları bir kızgı çeken kurtlarmış gibi yönlendiriyorlardı. Bunun gemiler için oldukça iş gördüğünü inkâr edemezdim. Tüm gemiler ustaca altımızdaki zeminde kaymaya başlayana kadar kamçıların sesi havayı dolduruyordu.

Karı korsanlarına ait gemilerin üçü de yağmaya devam edip bu kubaç misali yüzlerimize inen sulusepkene rağmen karın üzerinde kayıyordu. Gemilerin altındaki düzgün ahşap oyuklar durdurulamaz bir güçle ilerlerken altındaki karlar yan tarafa doğru dalga misali dağılıyordu.

Saçlarını dağıtan rüzgâra ve elbisemi ıslatan yağmura rağmen orada öylece durup tırabzanları tutmaya devam ediyor ve Sail'in yukarıdaki bedenine bakıyordum.

Mist'i itecek kadar hiddetlenmeme ve kurdelelerimin çözülmesine sebep olan o öfke tekrar içimde kaynamaya başladı.

Sail'in ölümüne karşı hissettiğim o şaşkın üzüntü soğumuştü. Ama bu sefer, sıcak ve kıpkırmızı bir his içimi dolduruyordu. Tıpkı Kaptan Fane'in yüzündeki bandaj gibi kırmızıydı.

Gözlerim pruvanın başında durup etrafa emirler yağdıran adama yöneldi. Şapkasındaki siyah tüy, rüzgârın etkisiyle geriye doğru yattı. Belinde parıldayan bir şey vardı, bıçağını orada tutuyordu.

Odaklandığım tek şey o bıçaktı. Öylesine odaklanmıştım ki sonunda tırabzanlardan elimi çekmeyi akıl edebildim. Parmaklarım uyuşmuştu ve bir elimdeki eldiven, kaptan bana dokunmak için çıkardığından beri kayıptı.

Tüm gece ruhuma baskı yapan bu gölgeleri taşımayı umursamıyordum. Bulutlardan dökülen sağanağı umursamıyordum. Erkeklerle dolu bir gemide tek başıma bir kadın olmayı umursamıyordum. Narin olmayı ve tek başıma kaptanın karşısına çıkmayı umursamıyordum.

Çünkü Sail, benim arkadaşımdı.

Ve olanlar, bir sorundu.

Adımlarımı daha da kendimden emin bir şekilde atmaya başladığımda kurdelelerim beni ardımdan takip ediyorlardı, dimdik

yürüyordum. Sail'in beni rahatlatan son bakışını düşünürken aklımda tek bir mantra* dönüp duruyordu.

Bu sorundu, bu sorundu.

İleriye doğru yürürken kimse beni durdurmadı, kimse bana bakmıyordu bile. Onlar için mantıksız biriydim. Diğer tüm semerler güvertede bekliyorlardı. Artık savunmasız olduğumuz için onlardan da bu beklenirdi. Güvertede bir araya gelip korkarak bekliyorlardı.

Ama ben bunu yapmayacaktım. Sail, orada öyle asılırken yapamazdım. Her insanın sınırları vardı ve ben, kendi sınıırıma ulaşmıştım.

Geminin diğer tarafına ilerlemek oldukça kolaydı. Kimse fark etmeden ya da benden tarafa bakmadan geçip gitmiştim. Erkekler kibirleriyle, kadınları hep küçük görürlerdi. Ve bu, onların sonunu getirecekti.

Silahların yanından geçtim, halatların yanından geçtim, bulduklarını yağmalayan korsanların yanından geçtim, hepsinin etrafından geçtim. Ta ki pruvaya ulaşana kadar. Tam kaptanın arkasına.

Yirmi dört kurdelemin her biri, birer dokunaç gibi hareket ediyordu. Hepsi omurgamdan aşağı doğru ilerlerken tenime mükemmel bir simetriyle uzanmışlardı. Her biri yaklaşık bir buçuk santimetre genişliğindeki saten şeritler omurgamın iki tarafından ve boynumun altından kalçalarımındaki gamzelere kadar uzanıyordu.

Saldırmaya hazır yılanlar gibi upuzundular. Ama kaptana değil Sail'e, onu direğe bağlayan iplere yöneliyorlardı.

Geminin ortasında duran semerlerin bir kısmı beni görmüş-

* Motivasyon için söylenen ve sürekli tekrarlanan bir söz.

lerdi ve etraflarına gergin bir şekilde bakarken diğer yandan rüzgârla yağın yağmurun ardından daha iyi görebilmek için ileri doğru yaklaşmışlardı.

Ahşap direğin altında durarak yukarı baktım ve aklıma koyduğumu yapmak üzere kurdelelerimin hepsini hareket ettirmeye başladım. Yağmurdan sıırsıklam olup ağırlaşmış olsalar da ustaca düğümleri çözüyorlardı. Ancak yeterli gelemediklerinde köşeleri sertleşti, artık saten gibi yumuşacık değillerdi, bir bıçağın ucu kadar sertlerdi. Altın ipekler, birbirine bağlanmış halatlarla savaşıırken onları söküp çekiyor ve hiç sağlam değilmiş gibi parçalara bölüyordu.

“Hoy!”

Korsanların dikkatini çeken bağıırışı umursamadım, beni ve ne yaptığımı görecekt olmalarını umursamadım. Kurdelelerim ipe kesmeye ve çekiştirmeye devam ediyordu.

İlk korsan bana ulaşp koluma uzandığı sırada kurdelelerimden birisi hızla ona engel oldu. İleri doğru atılarak adamın koluna sarılı kalın kürkü sanki ince bir yaprağı ikiye böler gibi kesmişti.

Şaşkınlık ve acıyla bağııran adam geriye doğru sendelerken elini yarasına götürdü ama benim dikkatim onda değildi. Gözlerim hâlâ yukarıda, dikkatim Sail’in bedenindeydi.

Aşağı. Onu aşağı indirmek istiyordum.

Kurdelelerim hırçınca çalışırken tek bir hissiyata odaklanmışlardı. Sıırsıklam ve ağır olsalar da tıpkı ateş pençelerin öfkesi gibi kıpkırmızı bir öfkeyle doluydular.

Ta ki birisi beni arkamdan tutup çevirene kadar birbiri ardına tüm halatlar Sail’in bedeninden çözülmüştü.

Kaptan Fane’le yüz yüze geldiğimde kahverengi gözleri alev

alevdi ve yüzü açıktaydı. “Sen ne bok yediğini sanıyorsun?” diye hırladı.

Üzerimdeki elbiseye rağmen beni o kadar sıkıca tutuyordu ki canım yandı. Ondan kurtulmaya çalışsam da bedenine inen avuçlarımın, onun karşısında hiç şansı yoktu. Hatta arkama, yukarıya bakmakla o kadar meşguldü ki bunu fark ettiğinden bile şüpheliydim.

Kalan son ipleri kesen kurdelelerimi izliyordu.

Kaptanın gözleri irileşti. “Sikt-”

Küfrünü daha bitiremeden Sail’in bedeni düşmeye başladı.

Soğuk cesedi ve sert kasları tam üzerimize düşerek beni kaptandan kurtarmıştı.

Sail’in bacakları benim gövdemın iki yanına yayıldığı için geriye doğru sendeleyip yığıldım. Bize doğru gelen adım seslerini ve sert rüzgârın ardından gelen bağırışları duyabiliyordum.

Sail’in altından sürünerek kurdelelerimi tekrar harekete geçirdim ve onun bedenine sarılmalarını sağladım. Boynundan kalçalarına kadar dolandıklarına emin olduktan sonra *çekmeye* başladım.

Hem ağırdı hem de ikimiz de sıırıslıklandıık. Ama kurdelelerim mümkün olduğunca sert bir şekilde çekerek asla bırakmıyorlardı. Santim santim onu çamurlu güvertenin üzerinde sürüklediler.

Tüm omurgama yayılan gerilmeyi hissedebiliyordum, her bir çekişte kaslarım yanıyordu ve çoktan yorgun düşmüştüm. Ama yavaşlamaya vaktim yoktu, onu yukarı doğru kaldırırken dinlenemezdım, çünkü Kızıl Akıncılar benim için geliyordu. Ben Sail’in bedenini geminin kıyısına sürüklerken homurdanan kaptanın ifadesinde saf öfke vardı.

“Durun!” diye bağırdı Kaptan Fane. Bana değil, adamlarına bağıırıyordu. “Onun icabına ben bakacağım.”

Korku zihnimi sarmaya başlasa da bunu ifademe yansıtmadım, adımlarımın sendelemesine müsaade etmedim.

Çünkü umursamıyordum.

Yavaş yavaş bana yaklaşan kaptanın yüzündeki ifadeden beni cezalandıracağını anlasam da bunu umursamıyordum. Bana ne yapacağını umursamıyordum. Çünkü arkadaşımı öldürmüştü. Onu öldürmüştü ve ben engel olamamıştım.

Ama *buna* engel olabilirdim. Kızıl Akıncılar’ın, Sail’in bedene karşı yaptıkları saygısızlığa engel olabilirdim. Olacaktım da.

Sıktığım dişlerim ve şakaklarımdan damlayan terle onu kaldırmak için çaba sarf ediyordum. İki kurdelem serbest bir şekilde yanımda uzanıyor ve bana birisi yaklaşırsa onu durdurmaya hazır bir şekilde bekliyorlardı.

Ama korsanlar, Kaptan Fane’in emriyle geri çekilmişlerdi. Yalnızca ben kalmıştım. Sail’in bedenini yavaşça, hatta çok yavaşça çeken benim dışımda kimse yoktu. Kaptan hemen arkamda ayağını yere vururken yumruklarını sıkmış, gözleri delirmiş gibi üzerimde geziniyordu.

Sırtım, geminin tırabzanlarına vurduğu an eğilmekle hiç vakit kaybetmeden ellerimi Sail’in kollarının altına uzattım. Elimden geldiğince güçlü bir şekilde onu çekerken kurdelelerim onu yukarıya kaldırmaya çalıştığım için bana yardım ediyordu.

Ağırdı. Çok fazla ağırdı.

Sırtım tırabzana sertçe yaslandığı için göğsümden kesik nefesler yükseliyordu. Üstelik rüzgâr ve yağmurun etkisiyle nefes almam da görmem de zorlaşıyordu. Bedenim de buz kesmişti. Parmaklarım kayganlaşmaya ve uyuşmaya başlamıştı.

Bu kadar bitkin ve yorgun olmam, tamamen kendi suçumdu. Kafesimdeki onca yıl boyunca işe yaramaz ve pasif kalmıştım. Kurdelelerim Sail'in etrafından kayıyordu.

Zayıftım, gereğinden fazla *zayıftım*.

Altın gözlerim köşede bir çember hâlinde duran semerlere çevrildi. Sanki kendilerini bu havadan, bu dünyadan kurtarabilirmiş gibi duruyorlardı. "Yardım edin," diye yalvardım onlara.

Gözlerim Polly'ye döndü, tekrar altın ceketimi giymişti ve altın kürk onu yağmurdan korumak üzere bedenine sarılmıştı. Olduğu yerde kımıldamadan isteksizce duruyordu.

"Lütfen," diye yalvardım, bakışlarımı Rissa'ya çevirirken. O da harekete geçmedi. Belki Rosh geçerci... Ama ona döndüğüm an bakışlarını kaçırdı.

Dışlıyorlardı. Kendi muhafızlarımızdan birine yardım etmeye çalışıyordum ve bu muhafız her birine nazik davranmıştı, yine de beni dışlıyorlardı. Kendi başımaydım.

Kaptan Fane, kahkaha attı. "Kendi fahişe arkadaşların bile sana yardım etmek istemiyor." Sesinden keyfinin yerine geldiğini duymak mümkündü.

Burnumu çekerek kendimi toplamaya çalıştım, pes etmeyecektim. Sail, bir saniye olsun pes etmemişti. Onun için daha fazlasını yapabilirdim.

Bunu *yapacaktım*.

Onu tekrar yukarıya doğru çekerken kurdelelerim ve sırtımdaki etler gerildi, kaslarıma yüzlerce iğne saplanıyor gibi hissediyordum.

Kaptan Fane, alay edercesine bana yaklaşmaya başladı. O kadar yaklaşmıştı ki kurdelelerim ona doğru uzandılar. Nasıl

kıvrıldıklarını, nasıl saldırdıklarını inceliyordu. Kötücül bakışları hızla kurdelelerimin üzerinde gezinirken birkaçı tahta olan dişleriyle çarpık bir şekilde güldü. “Bakın, Kızıllar. Gerçek, lanet olasıca bir kukla. Kendi ipleriyle geldi hem de.”

Alaycı kahkahalar etrafımı sardı. Kahkahaları korkunçtu, ancak söyledikleri daha da korkunçtu.

Onları duymazdan gelerek dişlerimi çenemin seğirmesine sebep olacak kadar sertçe sıktım. Onların kahkahalarının arasında, bedeni tekrardan güçlü bir şekilde çektiğimde Sail’i kenara dayamayı başarabilmişim.

Sırtım acıyla yanıyordu, yağmur ve ter damlaları omurgam boyunca ilerlerken bir türlü başaramıyordum... Ama olmak üzereydi...

Kaptanın dudakları zalim bir keyifle kıvrılırken benim mücadelemi izliyordu. Oldukça acınası görünüyor olmalıydım. Benim kilomun birkaç katı olan ve çamurla sıırılsıklam olmuş bir muhafızı yukarıya doğru çekmeye çalışıyordum.

“Aşağı atlayıp ölü muhafızını kızak olarak mı kullanacaksınız?” diye sordu kaptan. Bu söylediğine karşılık ardındaki birkaç korsan güldü.

Kollarını kaldırarak arkasını döndü, etrafımızdaki ıssız araziye göstermeye çalışıyordu. “Moralini bozmak istemem ama Çorak Arazi’nin ortasındayız seni aptal amcık. Hiçbir yere gitmeyeceksin.”

Bedenim titrerken kurdelelerim gerildi. Ama pes etmedim. Vazgeçmeyecektim.

Kaptan birkaç adım yaklaşarak benim sınırlarımı zorluyor ve bir açığımı yakalamaya çalışıyordu.

Hızlı bir karar vererek kalan iki kurdelemi de Sail’in bedeni-

ne doladım, kaptana karşı savunmasız kalmıştım. Eğer aklımdakini yapmazsam bunun bir anlamı olmayacaktı.

İki kurdelem bana ihtiyacım olan ekstra kuvveti vermişti.

Kaptan Fane, üzerime atılsa da çok geçti. Çünkü Sail'in bedenini kaldırarak diğer tarafa taşımayı başarmıştım. Bunu yaptığım an kurdelelerim çözülerek onun bedenini yer çekimine teslim ettiler ve düşmeye başladı.

Düştü, düştü, düştü ve altında bir yastık misali yığılan karların hemen üstüne yerleşti.

Eğilip ona bakarken göğsüm sertçe inip kalkıyordu ve gemimiz ilerlemeye devam ederken buz saçağına benzer yaşlarım yağmura karışıyordu.

Gözümü kapatıp açıncaya kadar Kaptan Fane, gelmiş kurdelelerime mengene gibi sıkıca sarılmıştı. Yumruğunun altında kurdelelerimi sıkarken onları omurgamın üzerinde sıkıca bağlayarak sırtımın acıyla kıvranmasına sebep oldu.

“Seni aptal sürtüğ. Bu kadar yaygara kopardın ve başarısız oldun. Atlayamadın bile.”

Beni hızlıca tırabzanlardan çekerek uzaklaştırmaya başladı ancak yanılıyordu. Ben kaçmaya çalışmıyordum. Hiçbir zaman atlamayı aklıma koymamıştım. Atlasam bile hayatta kalamazdım ve başarsam bile beni bir şekilde yakalamanın bir yolunu bulurlardı.

Yapmak istediğim şeyi tam olarak başarmıştım. Sail'i buradan uzaklaştırmıştım. Korsanlardan ve bu gemiden uzaklaşmıştı.

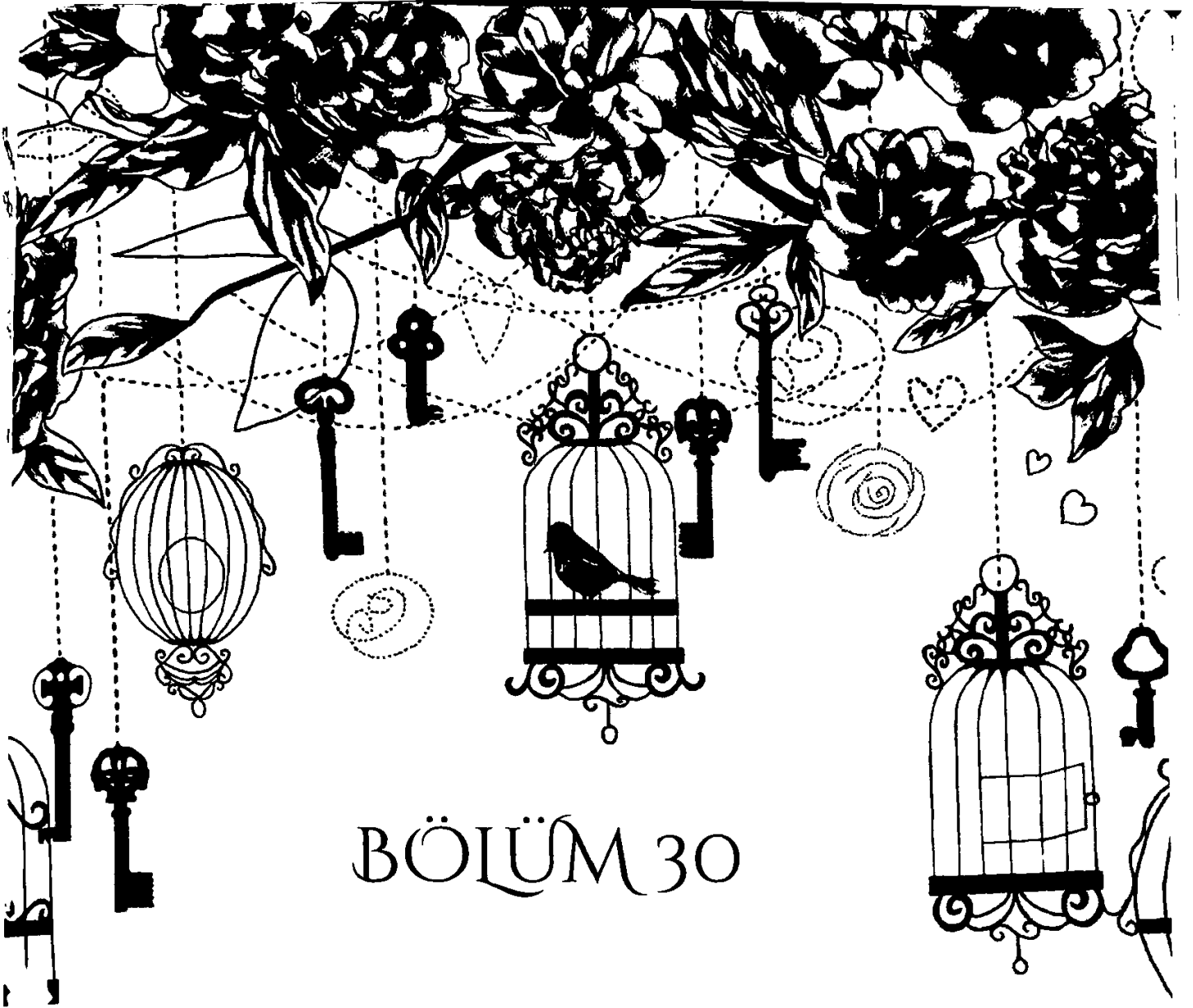
Sonsuza kadar huzurla uzanacağı yer belki Çorak Arazi'nin ortasındaki bir tümsekti ancak elimdeki en iyi seçenek buydu. Onun burada, bir saniye daha asılı kalmasına katlanamazdım.

Beni sertçe güvertenin diğer ucuna çekmeye devam ederek bakışlarında söz verdiği o cezayla birlikte kendi köşesine çekti.

“Onun cesedine artık saygısızlık edemeyeceksiniz,” dedim cesurca. İyi tarafı buydu. Ne kadar kasvetli ve zalimce olsa da tutunabileceğim tek iyi taraf artık buydu.

Kaptan Fane, söylediklerime karşı öfkeyle kurdelelerimi daha da sıkı tuttu. Kurdelelerim tıpkı benim gibi yorulmuşlardı, ıslaklardı ve solmuşlardı. Üstelik kaptanın tutuşu altında güçten düşmüşlerdi.

“Peki,” dedi beni ileri doğru iterken boynuma doğru. “O zaman sanırım artık *seninkine* saygısızlık edeceğim.”

BÖLÜM 30

Eğer zavallı kurdelelerim, Kaptan Fane'in elinde ıslak bir parşömen gibi buruşup kırıışmış olmasaydı ve bu kadar ıslanıp yorulmuş olmasalardı belki onun elinden kurtulup kendimi savunmama yardım edebilirlerdi. Belki ona karşılık verebilirdim.

Ne yazık ki her hareketinde kaslarımın ve tenimin yanmasına sebep olacak kadar sertçe beni çekiştirerek sıkıca tutuyordu. Eğer daha hızlı çekecek olsa kurdelelerimi bedenimden söküp alacak gibiydi.

Elinden kurtulmak için çabalasam da başarısız olmuşum. Kurdelelerim yıpranmışlardı, ıslaklardı ve oldukça yorgunlardı. Acınası kuvvetimin tamamını, Sail'in bedenini bu lanetli gemiden uzaklaştırmak için harcamıştım.

En azından bunu başarabilmiştim.

Kendime o an, orada bir söz verdim. Eğer bundan kurtulmanın bir yolunu bulursam ve Kızıl Akıncılar beni tamamen mahvetmezlerse artık tembellik etmeyecektim. Artık zayıf ve beceriksiz olmayacaktım.

Çocukluğumdan ve yaşadığım onca şeyden sonra bunu daha iyi biliyor olmalıydım. Bu kadar rahat ve tembel olmamam gerektiğini bilmeliydim.

Eğer geri dönebilseydim, kendimi bir güzel sarsardım. Kendi tüneğinde sonsuza kadar oturan som altından o kuşa, Akçe'ye dönüşmüştüm. Kendi kanatlarımı kesmiş, tüneğimde cansız bir şekilde oturmayı sürdürmüştüm.

Eğer bunu atlatırsam, hayatta kalırsam, aynı şeylerin yaşanmayacağına dair kendime bir söz verdim. Kayıtsızca bir köşede oturup erkeklerin yumruklarını tokuşturmalarını izleyecektim.

Boğazımdaki yara izi kendimi toplamam gerektiğinin net bir kanıtı gibiydi. İyileşen o çizgi sızladığında aklım Digby'ye kaydı. Acaba Kızıl Akıncılar, kendilerini gören gözcüyü öldürmüşler miydi? Acaba Digby ve diğerleri de farkında olmadan o gözcü gibi direkt ölüme mi gitmişlerdi?

Bunu bilmiyordum, sormaya da cesaret edemiyordum. Çünkü eğer Digby ve diğerleri dışarıda güvendeyse bunu kaptanın aklına sokmak istemiyordum. Ayrıca daha kötü bir taraftan bakacak olursak korsanların onları öldürdüğünü duymayı kaldıramazdım. Henüz olmazdı. Bununla henüz yüzleşemedim.

Şimdilik, Digby'nin dışarıda hayatta olduğunu ve nefes aldığını düşünmek istiyordum. Belki karın üzerindeki o mezarda Sail'i bulur ve onu gömerek hatırasını canlı tutardı. Böylelikle ruhu öbür dünyaya göçerken bir parçası onunla bu تنها yerde kalırdı.

Bu güzel bir düşünceydi.

Kaptan Fane, beni geminin arka tarafına doğru sürüklerken sıkıca tutmaya devam ediyordu. Ana güverteye doğru birkaç kısa adımla beni iterek yönümü kendi kamarasına çevirdi. Duvarlar düzdü ve kapının altında kırmızı bir şerit, yukarıdaki çatıdan sarkan kısa bir saçak vardı.

Yüzümü kapalı kapıya doğru çevirdiğinde yanağım, yıkık dökük beyaz tahtaya yaslandı. Kıymıklar yüzümü çizmekle tehdit ediyordu.

Kolunu sırtıma yaslayarak beni orada tuttuğu sırada yumruk yaptığı eliyle hâlâ bir köpeğin dizginlerini tutar gibi saten kurdelerimi tutuyordu. Diğer elini de cebine atarak bir anahtar çıkardı ve kapının deliğine soktu.

Karşı koymaya çalışsam da çabalarım anlamsızdı. Ayrıca dışarı çıkmak da istemiyordum. O eşikten geçtiğim an bir şeyler olacağını biliyordum, hem de kötü şeyler.

“Kıpırdarsan senin için kötü olur,” diye patladı.

Tabii ki bunu duyunca kurtulmak için daha çok çaba sarf ettim ama kalçalarını bana doğru bastırarak beni hiçbir yere gitmemem için olduğum yere sabitledi. Hareket etmem mümkün değildi. Çaresizliğime karşı ağlamak istesem de zorlukla yutkundum. Bunun için vakit yoktu, yıkılmam için vakit yoktu.

Anahtarı çevirerek kapının kilidini açtıktan sonra tekrar cebine attı. Ancak kapıyı açamadan Quarter’ın ona seslendiğini duydum. “Kaptan! Bir şahin geldi!”

Kaptan Fane, bakmak için arkasını döndüğünde ben hâlâ kapıya yaslı bir şekilde bekliyordum. Göremiyor olsam da Quarter’ın merdivenlerden çıktığını duyabiliyordum.

“Bakmalısın, Kaptan,” dedi Quarter, arkamızda dururken.

Gözümün ucuyla baktığımda Quarter’ın kolunda oturan bü-

yük, sarımsı kahverengi tüyleri olan ve tüylerinin altından uzanan pençeleriyle siyah gagalı şahini görebildim.

Kaptan, kuşun ayağına sarılı olan metal şişeyi alarak saçağın altından damlayan yağmurdan korumaya özen göstererek açtı. Kısa parşömen açıldıkça uzuyordu. Görebildiğim tek şey kargacık burgacık bir yazıydı. Ancak kaptanın kaşları çatılmıştı, boncuklarla süslü sakalından sular damlıyordu.

Kaptan Fane, anlayamadığım bir şey mırıldanarak parşömeni ve şişeyi Quarter'ın göğsüne doğru itti. "Bir cevap göndermeli miyiz?" diye sordu Quarter.

"Hayır. Şahin daha cevabımızı götüremeden burada olurlar, zaten."

Quarter, boş şişeyi şahinin bacağına takarken kaşlarını çatmıştı. Şişe takıldığı an kuş kanat çırpmaya başlayarak yağmurun arasına daldı ve saniyeler içinde görüş açımızdan uzaklaştı.

"Kimler burada olacak?" diye sordu Quarter.

Kaptan Fane, cevap vermek yerine elini uzatmıştı. "Bana kuşağını ver." Quarter, gözlerini kırptırsa da kürkünün altından gövdesine sarılan beyaz kuşağa uzanarak çözmeye başladı.

Kaptan Fane'in dikkati tekrar bana döndü. Hiçbir şey söylemeden kurdelelerimi gövdemin etrafına dolamaya başladı, onları o kadar sıkı bağlıyordu ki acıyla dişlerimi sıktım. Tamamen gövdemi sarana kadar kurdeleleri doladıktan sonra hiçbirini oynatamayacağım şekilde birbirlerine bağladı.

"Tüm semerleri mutfaklara yerleştirip çalışmalarını sağlayın. Aşçının bir saat içinde akşam yemeğini hazırlaması gerekiyor. Misafirlerimiz var."

Elini tekrar uzattığında Quarter, hızla kuşağını verdi. Kaptan kuşağı gövdeme sararak sıkıca kurdelelerimin etrafından doladı

ve bir düğüm attı. Kurdelelerimin hareket etmesini engellemek istiyordu.

Kaptan beni kendine doğru döndürerek göz göze geleceğimiz bir seviyeye eğildi. İfadesi öfkeli ve sertti. “Eğer semerlerden *birisi* bir şey yapmaya kalkar ya da itaatsizlik ederse... Onları bağlayıp dövün ve güverteden atın.”

Quarter, başını sallasa da gözleri benim üzerimdeydi. Yüzünü örten kırmızı bandaja rağmen sırtıttığına emindim. “Anlaşıldı, Kaptan.”

Kısa bir an daha duraksayarak bana baktıktan sonra Kaptan Fane, beni Quarter’a doğru iterek geminin ön tarafına doğru ilerlemeye başladı. Rotayı değiştirmekle ilgili emirler yağdırıyordu.

“Tamam, hadi bakalım. Sakın o kukla iplerini kullanmaya çalışma yoksa sırtından keser alırım.”

Kurdelelerim sanki bu tehdidi duymuş gibi tenim ürperdi.

Quarter, kolumu sıkıca tutarak beni geminin ortasındaki merdivenlere yönlendirirken güvertede önümden yürüyordu. Gıcırdayan merdivenlerden inmeye başladığımızda arkamızdan gelen adım seslerini duyuyordum.

Dar koridoru geçtik ve ardından geminin arka tarafına doğru ilerleyerek kendimizi uzun bir gemi mutfağında bulduk. Patates ve is kokusu mutfağı doldurmuştu.

Tam ortasında yanan demir ocakta, harlayan alevler sağ olsun en azından fırtınada değildik ve mutfak sıcaktı. Duvarlar ve zemin de diğer her yerde olduğu gibi aynı beyaz tahtalarla döşenmişti. Ancak bu sefer tahtalar yer yer siyah is ve sıçrayan yemek artıklarıyla lekelenmişti.

Demir ocağın yanında dikilen kişi muhtemelen aşçıydı. Kor-

sanlar arasında diğerk herkes gibi beyaz kürk giymeyen tek kişi oydu. Üzerinde beyaz deri bir yelek ve pantolon vardı. Kalın kolları çıplaktı. Dağınık dövmeleleriyle kirli görünüyordu. Şişman ve kısa boyluydu, eğri çenesinin bir tarafında çıkıntı vardı. Boyu o kadar kısaydı ki yaptığı yemeğı nasıl görebildiğini merak ediyordum.

Kızarık yüzüyle bizim içeri girdiğimizi fark ettiğı an kaşları çatıldı. “Hangi lanet sebeple mutfağıma kadınlar getirildi?”

“Kaptanın emirleri, Aşçı,” diye cevap verdi Quarter. “Görünen o ki misafirlerimiz var. Güvertede bir ziyafet vereceğiz.” Kapının yanında bir grup hâlinde durduğumuz için başını bize doğru çevirdi. “Sana yardım edecekler.”

Aşçı art arda bir dizi küfür etse de Quarter, bunları kafaya takmış gibi görünmüyordu. “Kaptan her şeyin bir saate hazır olmasını istiyor.” Aşçı kaba bir tepki verse de dolaplara uzanarak konserve gıdaları çıkarmaya başlamıştı.

Bir başka korsan gelerek duvara doğru yaslandı, elindeki bıçağıyla bize bakıyordu. Bizi izleyip eğer gerekirse saldırmak üzere bekleyen bir bekçi köpeğıydi.

Quarter bize döndü. “Sizi şimdi uyarıyorum. Aşçı aramızdaki en kaba piçtir. Eğer burada tıklıp kalırsanız en küçük derdiniz güverteden atılmak olur.”

Bu sevgi dolu kelimelerden sonra Quarter, dışarı çıkarak bizi yalnız bıraktı.

Aşçı bize doğru bakarken gözlerini kısmış, elindeki paçavrayla terli yüzünü siliyordu. “Evet? Ne sikim bekliyorsunuz? Eğer çalışmaya başlamazsanız lanet ellerinizi suda kaynatacağım. Bu yemek kendi kendine olmuyor.”

Ben de yanımdakiler gibi gerilmiştim. Rissa, yine ileriye

doğru hareket ederek herkese öncülük etti ve diğerlerinin de onu takip etmesini salladı.

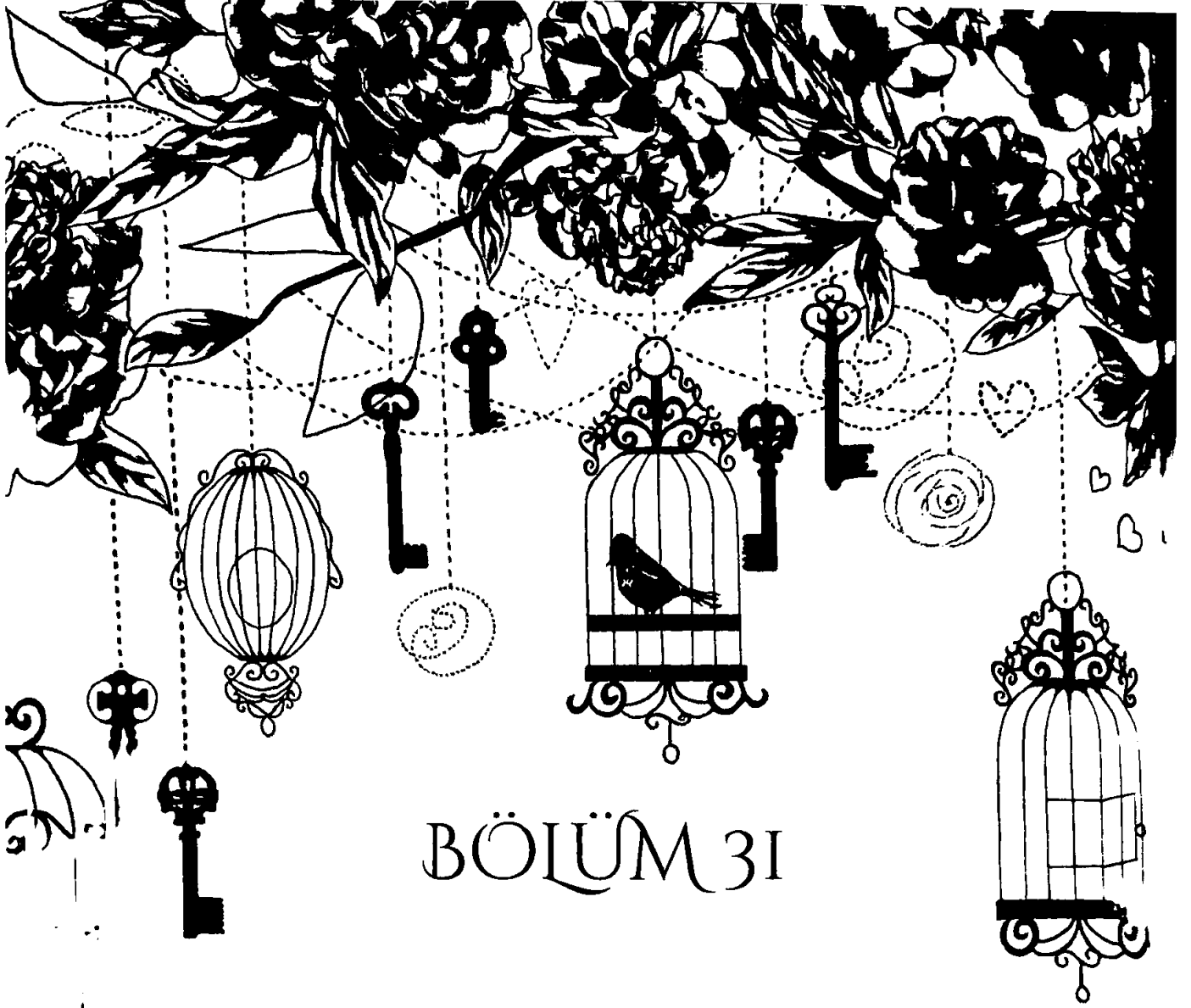
Ben grubun arkasında kalmıştım ve Aşçı'nın bize her bağıışı ve yemek fırlatışında irkilmemeye çalışıyordum. Sırılsıklam kıyafetlerimiz ve saçlarımızla dişlerimiz birbirine çarparken söylediği her şeyi yapmaya çalışıyorduk. Semerlerden bir tanesinin üzerinden damlayan sular yerde küçük bir birikinti hâline gelince, onu tekmeleyerek küçük, işe yaramaz bir paçavrayla yeri silmek zorunda bırakmıştı.

Tüm bu süre boyunca ben bir şeyler doğruyor, karıştırıyor ve temizliyordum. Aşçı öfkeyle homurdanmaya devam ederken bekçi korsan bizi izliyordu. Bense kimse beni görmeden kurdelelerimi gevşeterek biraz da olsa düğümlerden kurtulmaya çalışıyordum.

Kaptana o haberci şahini kimin gönderdiği ya da buraya kimin geleceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama seçeneklerin pek de aydınlık olmadığına bilincindeydim. Kızıl Akıncılarla yemek yemeye gelecek birisi iyi olamazdı.

Kimin geldiğini bilmiyor olsam da beni kurtardığı için minnettardım. Eğer o mektup gelmiş olmasa büyük ihtimalle şu an kaptanın pençelerinin arasında olacaktım. Bunun düşüncesi bile titrememe sebep oluyordu.

Tabii, cezamın yalnızca ertelendiğinin de farkındaydım. Bu geçici bir durumdu. Bir süre geçtikten sonra, korkunç gece çöktüğünde, tekrar kaptanın pençelerinin arasında olacağımı biliyordum. Bu yüzden yapabileceğim tek şey kurdelelerimi çözmeye çalışmak ve yakalanmayacağımı umut etmektir.

BÖLÜM 31

Aşçı'nın kaba bir piç olduğunu söylerken Quarter hiç abartmıyordu. Yeterince hızlı hareket etmediğimizde mutfağın diğer tarafına tavalar fırlatıyor, bir soru sormaya cesaret ettiğimizdeyse söylenmeye başlıyordu.

Her birimiz kafası kesilmiş tavuklar gibi mutfakta koşuşturuyorduk ve verilen emirleri yerine getirmeye çalışıyorduk. Aramızdan hiç kimse daha önce mutfakta çalışmamıştı, yani ne yaptığımız konusunda hiç fikrimiz yoktu. Buna rağmen Aşçı, "Gidip şu lanet olasıca çörekleri yapın," gibi emirler yağdırıyordu.

Mutfak, buhar ve dumanla ısınıp nemlenmeye başlamıştı. Hâlihazırda ıslak olan bedenlerimizdeki yağmur suyuna terimiz karışmıştı. Bu oldukça rahatsız ediciydi; ama Aşçı yavaşlamamıza asla imkân vermiyordu ve biz de boş durmaya cesaret edemiyorduk.

Kaygı ve heyecanla geçen bir saatin ardından gemideki tüm mürettebatı iki kez doyuracak kadar yemek yapmıştık. Gemi aniden demir attığında tek uyarı ateş pençelerden yükselen hırıltılardı.

Geminin hızı düştüğü an hepimiz sendelemiş olsak da Aşçı, bize tekrar bağırıp servis takımlarını güverteye çıkarmamızı söylemeden önce kendimizi toparlayacak vakti bulabilmiştik.

Teneke tabaklar ve maşrapaları alarak tek sıra hâlinde bize yolu gösteren bekçi köpeğini takip ettik. Üst kata çıktığımızda, fırtına sakinleşmiş ve ardında inatçı bir rüzgâr bırakmıştı.

Güvertedeki su birikintilerinin üzerinden korsanı takip ederken geminin sağ tarafında kalan kapıya yönelmiştik. Arka tarafı dolanarak kaptanın odasını da arkamızda bırakmıştık. İçeriye girdiğimizde bizi küçük bir yemek alanı karşılamıştı. Ahşap masalar ve gömme tezgâhlarla alan daracıktı. Masaların arasında zar zor yürüyebileceğimiz bir boşluk vardı. Her birimiz yayılarak hızlıca elimizdekileri yerleştirdik.

Nasıl olduysa Mist'in yanına düşmüştüm ve bu kadın tüyle-rimin diken diken olmasına sebep olacak kadar kötü bir şekilde bana bakıyordu. Tabakları benim önüme doğru sertçe bırakırken benimle gereğinden fazla kalmamak için elinden geleni yapıyor gibiydi.

Yanımdan geçip giderken dirseğini bana geçirdiğinde diğer semerler bana ve öfkeyle yanımdan geçip giden Mist'e bakıyorlardı. İç çekerek bıraktığı tabaklara uzanıp masaya dizmeye başladım. Diğer herkes çoktan ellerindeki işi bitirip yemek almaya giderken sona ben kalmıştım. Onları birkaç adım geriden takip ederken bizi sırtarak izleyen korsanın yanından geçip gittim.

Kurdelelerimdeki tek bir düğümü bile henüz çözememiştim.

Bu kadar sıkı bağlanmış olmalarının yanı sıra hâlâ nemlilerdi ve bu da işimi oldukça zorlaştırıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırmama sebep olan hüsrân içimde sızlarken ana güverteye çıkmıştım ancak semerlerin hepsinin aniden durduğunu fark ettim. Bir şey vardı... Farklı bir şey.

Bu şeyin, sessizlik olduğunu fark etmem biraz vakit aldı.

Bağırış ve homurdanmaların sesi de bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun ve tenimizi kırbaçlayan rüzgârın sesi de gemilerin Çorak Arazi'de ilerlerken çıkardığı o sesle birlikte yok olmuştu. Her şey sessizdi. Semerlerin yanından uzanarak aralarına girerken daha net bir açıdan olanları görmek istiyordum. Her şeyin sesinin böylesine kesilmesine sebep olan şeyi merak ediyordum.

Yan tarafa doğru ilerlerken gözlerim karşımdaki manzaraya odaklandı. Tüm Kızıl Akıncılar geminin ortasında toplanmış ve her biri aşağı indirilen iskele tahtasına dönmüşlerdi.

Kaptan Fane, tam ortalarında dururken bandajı hâlâ boynundaydı ve şapkası gururla başına yerleşmişti. Quarter, sağ tarafında biraz geride dururken eli, kılıcının kabzasındaydı.

Özellikle hissedilecek türde bir gerginlik herkesin etrafını sarmıştı. Hatta aralıksız esen sert rüzgârdan daha da kuvvetli olduğu için herkesi hazır ola geçirip sessizleştirmişti. Kalbim hızla atmaya başladı. Neler olacağını bilmediğim hâlde gerildim.

Bir şey... Bir şey yaklaşıyordu.

Etrafa dönüp kimsenin benden tarafa bakmadığına emin oldum. Herkes kaptanın beklediği şeye ve ona haberci kuşu gönderen kişiye kendini kaptırmıştı. Semerlerin diğer yanında bekleyen bekçi köpeği korsan bile rampayı izliyordu. Bu dikkat dağınıklığını görmezden gelemezdim.

Geminin yan tarafındaki tırabzanlar ve arkaları dönük semerlerin arasından yavaşça döndüm. Bedenim hâlâ soğuk ve nemli olsa da mutfakta en azından biraz kuruyabilmişim. Şimdiyse esen rüzgâr, soğukluğuna rağmen saçlarımı ve elbisemi daha da çok kurutuyordu.

Bu dikkat dağınıklığını kullanarak tekrar kurdelelerime odaklandım ve birbirine karışan düğümleri çözmeye çalıştım. Uçları hareket etmeye çalışsa da zayıf ve yorgun bir şekilde hareket ediyorlardı. Kaptan Fane onları o kadar sıkı bağlamıştı ki her bir uğraşta canım yanıyor, sanki yarama basılıyormuş gibi hissediyordum.

Bir risk alarak dikkatlice elimi sırtıma, Quarter'ın kuşağının altına uzattım. Kumaş gerilmişti ancak bir şekilde esnetmeyi başarabilirsem altına uzanarak parmaklarımla birbirine dolanan düğümlere uzanabilirdim.

Kaşla göz arasında sırtımı tırabzana daha çok döndüm. Mümkün olduğunca fark edilmemeye özen göstererek diğer elimi de sırtıma uzattım. Parmaklarım birbirine kavuşur kavuşmaz en büyük ve hassas düğüme yöneldim. Yüzümden bir şey anlaşılmaması için dikkat ettiğimden başım herkesle aynı yöne çevrilmişti. Düğümleri çözmeye çalışırken kimsenin bana bakmaması için Kutsallara dualar ediyordum.

O gergin bekleyişin tam ortasında bir şey değişti. Sessizliği bir şey bölmüştü.

Bir çift çizmenin bıraktığı adım sesleri ahşap rampadan yükseliyordu. Bir çift, iki çift, ardından daha fazlası... Her biri mükemmel bir simetriyle iskele tahtasına ilerlerken adım sesleri onlar yaklaştıkça daha da gürültülü bir hâl alıyordu.

Tak, tak, tak.

Kızıl Akıncılar dimdik dursa da korsan kaptan diğerlerinden biraz daha uzun görünüyordu. Yaklaşmakta olan tehlike kendimi çözemediğim için beni tedirgin ederken deli gibi kurdelelere asılıyordum.

Adım seslerine eşlik eden metal zırhların sesi çöl yılanlarının kuyruklarındaki çingirak gibiydi. Zincir zırhlar ve göğüs zırhları varsa, kılıçlar ve bıçaklar da çok uzakta olamazdı.

Kendimi kurtarmaya çalışırken tek bir düğümü bile düzgünce açamayacak kadar zor bir mücadele veriyordum. Adım sesleri yaklaştıkça kalbimin gümbürtüsü artıyordu.

Kurtulmam gerekiyordu, bu düğümleri *çözmeliydim*, ihtiyacım olan...

Bir düzine asker rampadan yukarıya direkt gemiye doğru ikişer ikişer çıkıyorlardı. Kaptan Fane'in karşısında bir piramit gibi yayılırcasına durdular.

Gösterişli görünüyorlardı. Siyah zırhları yanmış birer kömür gibi kapkarayken altlarına kahverengi deri pantolonlar giymiş, göğüslerine çapraz gelen kemerler takmışlardı. Oniksten yapılmış kılıç kınları, bellerinin etrafında uzanırken kılıçlarıysa budaklı kuru ağaç kabuklarından yapılmış gibi görünüyordu. Kafalarına miğferlerini geçirmişlerdi ve duruşları onları görünce bile ağzımın kurummasına sebep olacak kadar tehditvari idi.

Çünkü gece karası göğüs zırhlarının tam ortasına, deri kemerlerin arasına krallıklarının mührü kazınmıştı. Dikenli kökleyle büyüyen, tüm yaprakları dökülmüş eğimli ve şekilsiz ağacın dört dalından da şeytanın pençeleri uzanıyordu.

Bunlar Dördüncü Krallık'ın askerleriydiler. Kral Rot'un askerleri.

Ve kendi sınırlarından oldukça uzaktaydılar.

Kurdelelerime uzanan ellerim donakalmış, gözlerim irileş-

mişti. Kral Ravinger'in ordusu, tüm altı krallıkta en çok korkulan orduydı. Onların savaş meydanındaki zalimliklerini anlatan bir sürü hikâye dinlemiştim. Kendimi, geriye doğru çekilirken buldum. Ayaklarım durduğum yerde donmamış gibi gölgelerin arasına karışabileceğimi sanıyordum.

Kimse konuşmuyordu. Kimse hareket etmiyordu. Orada duran on iki askere rağmen Kaptan Fane bile nedenini anlamadığım şekilde bekliyordu.

Sorgularcasına kaşlarımı çatmamın ardından onu duydum – tek bir çift adım sesi.

On üçüncü adam rampayı çıkarak iki tarafında tuğla birer duvar gibi dikkatle dikilen askerlerinin arasından geçti. Uzun, mevcudiyetiyle tüm ilgiyi üstüne çekiyordu. Diğerleriyle aynı siyah zırhı ve kahverengi pantolonu giyiyor olsa da şüphesiz onlardan farklıydı.

“Onlar... *Diken* mi?”

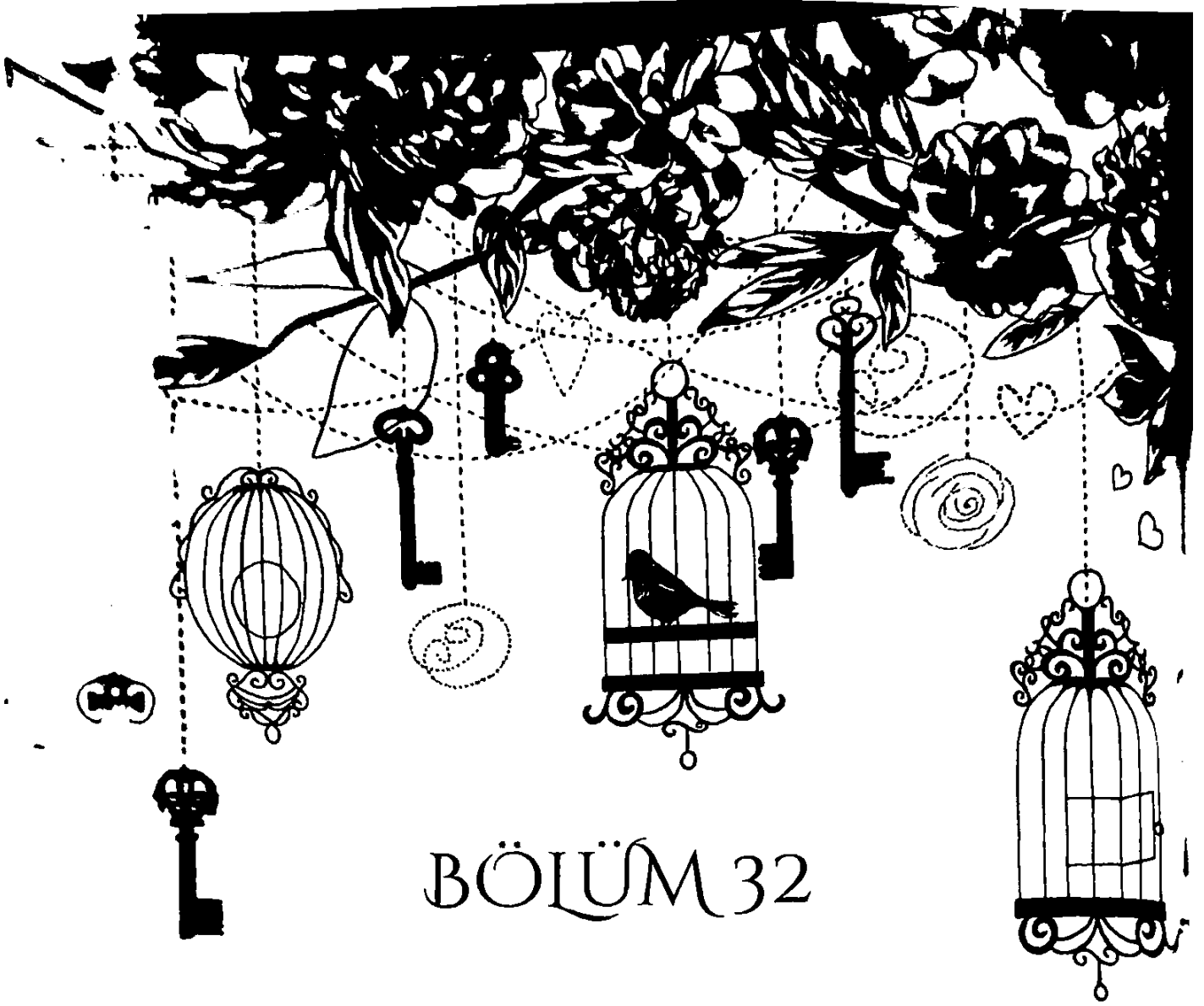
Sağ tarafımdaki semerlerden birisinin fısıltısı kulağıma dolmuştu. *Lanetli* ve *şeytani* olduğuyla ilgili fısıltılar duyuyordum. Kral Ravinger'in onu nasıl çürüten atıklardan yaratıp bedenini tek bir amaç uğruna doğal olmayan bir şekle soktuğunu birbirlerine anlatıyorlardı. Bu amaç, ordusunu yönetmesiydi.

Ama yanılıyorlardı.

Omurgasından ve kollarından dikenler çıkan bu komutan lanetli değildi. Herkesin karşısında durup Kaptan Fane'e bile başını eğerek bakacak kadar uzun olan bu adam Kral Ravinger'in güçlerinden doğmamıştı.

Hayır, orada duran ve bedeninden tehlike yayılan bu adam tek bir şeydi.

Fey.

BÖLÜM 32

Orea'da her zaman altı krallık olmamıştı. Bir zamanlar, yedi krallık vardı.

Bin yıl önce, Yedinci Krallık dünyanın eşiğine hükmediyordu. Pitching Pines'in ardında, Highbell'in donuk dağının ötesinde, Çorak Arazi'nin ve kutup denizinin bile ilerisindeydi.

O kadar ötedeydi ki ufkunda yalnızca güneş ve ay görünürdü. Öyle uzaktı ki dümdüz arazinin sonundaki uçurumda yalnızca boşluk vardı. Yedinci Krallık; ışık, karanlık ve ötesinde hiçbir şey olmadan ebedi bir grilikte yaşıyordu. Ama köprü burada bulunmuştu.

Lemurya. Var olmayan yere açılan köprü.

Köprü, o grilikte ve dünyanın eşiğine uzanmış bir çamur misali, gözle görülemeyecek kadar öteye uzanıyordu. Devam eden

bu toprakların altında da etrafında da karanlıktan ve kör edici boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

Söylenene göre eğer köprüye adım atarsanız sonsuzluğa düşmeye başlardınız ve sizi ölümle cezalandıracak Kutsal tanrı ve tanrıçalar bile sizi bulamazdı.

Ama Yedinci Krallık'ın hükümdarları, bilginlerdi. Onlar mitlere ve bilinmeyene inanmazlardı. Bu yüzden Lemurya köprüsünün ardını keşfetmek ve orada ne olduğunu, köprünün nereye açıldığını öğrenmek için askerler ve keşifçiler gönderdiler.

Yıllar boyunca, yüzlerce Orealı köprünün karşısına geçti ve bir daha onlardan haber alınamadı. Hemen herkes bunun yersiz bir çaba olduğunu, hükümdarlardan birinin vazgeçmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu bir intihar göreviydi. Hırsızlara ve günahkârlara verilmesi gereken bir görevdi. Hiçbir zaman sonuç alamayacak bir girişimdi.

Ta ki bir gün, bir kadın geri gelene kadar.

Kadın ne bir asker ne bir keşifçi ne bir bilgin ne de hırsızdı. Hükümdarlar tarafından gönderilmemişti. Kaçak bir yolcuydu. Babası köprüyü aşıp asla dönmemişti, kız bir yetimdi.

On yaşında olmasına rağmen köprünün başında bekleyen muhafızları aşarak koşmaya başlamıştı. Sessizce ve kararlı bir şekilde babasını aramak için o boşluğa adım atmıştı.

Kimsenin haberi yoktu. Kimse görmemişti.

Zamanı ve mekânı aşarak delilikle, açlıkla, susuzlukla karşı karşıya kalmıştı. Herkesin sonunda pes edip kendilerini attıkları o köprüye tutunmuştu. Orealı tüm erkekler başarısız olurken o başarmıştı.

Saira Turley, hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi başararak Lemurya köprüsünü geçmiş ve anlatacak bir hikâyeyle dönmüştü.

Ama yalnız dönmemişti.

Çünkü köprü, boşluğa uzanan o dar yol, yepyeni bir dünyaya açılıyordu. Sihirli bir dünyaya.

Babasını bulamamış olan Saira, ötedeki âlemin topraklarını, Annwyn'i bulmuştu.

O âlem feylere aitti.

Saira, onların topraklarından düşüp göklerinde asılı kaldığında ona "kuş" demişlerdi. Kırık kanatlı kuş.

Bir grup fey onu alarak bakmış ve o da bu insanların garip güçlerine hayran kalmıştı. Bu sihirli cennette yeni bir aile bulmuş, yeni bir hayat kurmuştu.

Ama kalbi her zaman annesinin gömülü olduğu ve babasıyla hatıralarının yaşadığı Orea'daydı.

On dokuzuna geldiğinde Saira, bir fey erkeğine, Lidya'nın prensine âşık olmuştu. Söylenene göre onların aşkı Annwyn'in tüm denizlerinden daha derindi ve ilhamları kalplerinin ritminden yayılıyordu.

Evlenmeden önce prens, ona bir düğün hediyesi vermişti.

Babasını hayata döndüremezdi ama onu evine götürebilirdi. Bu yüzden prens, onu Lemurya köprüsünden bir kez daha geçirdi ve parlayan göğün kıyısında âlemleri bağladı.

Zaman ve mekânın ötesinde, bu boşluğa açılan köprüde âlemler birbirine bağlanmıştı. Büyük gücüyle birlikte Annwyn'i, fey krallığını, daha da yaklaştırarak Saira'nın istediği zaman Orea'daki evine dönebilmesini sağladı.

Orea ve Annwyn kardeş âlemler olmuştu. Feyler ve Orealılar bir araya gelince yedi krallığın tamamında kutlamalar yapıldı.

Bu büyük birleşmenin ardından Lemurya artık bir boşluk, ölüme açılan sonsuz bir yol değildi. Âlemler arasında birkaç dakikada geçebileceğiniz gerçek bir köprüydü.

Yüzlerce yıl boyunca birliğimizi sürdürdük. Birbirimize ka-

rışmıştık. Orealıların sihri, feylere karıştıkları için buradan geliyordu. Ama yıllar geçtikçe hiç fey gelmediğinden sihir de azalmaya başladı. Artık hiç Orealı da Annwyn'e geçmiyordu. Üç yüzyıl boyunca gememişlerdi.

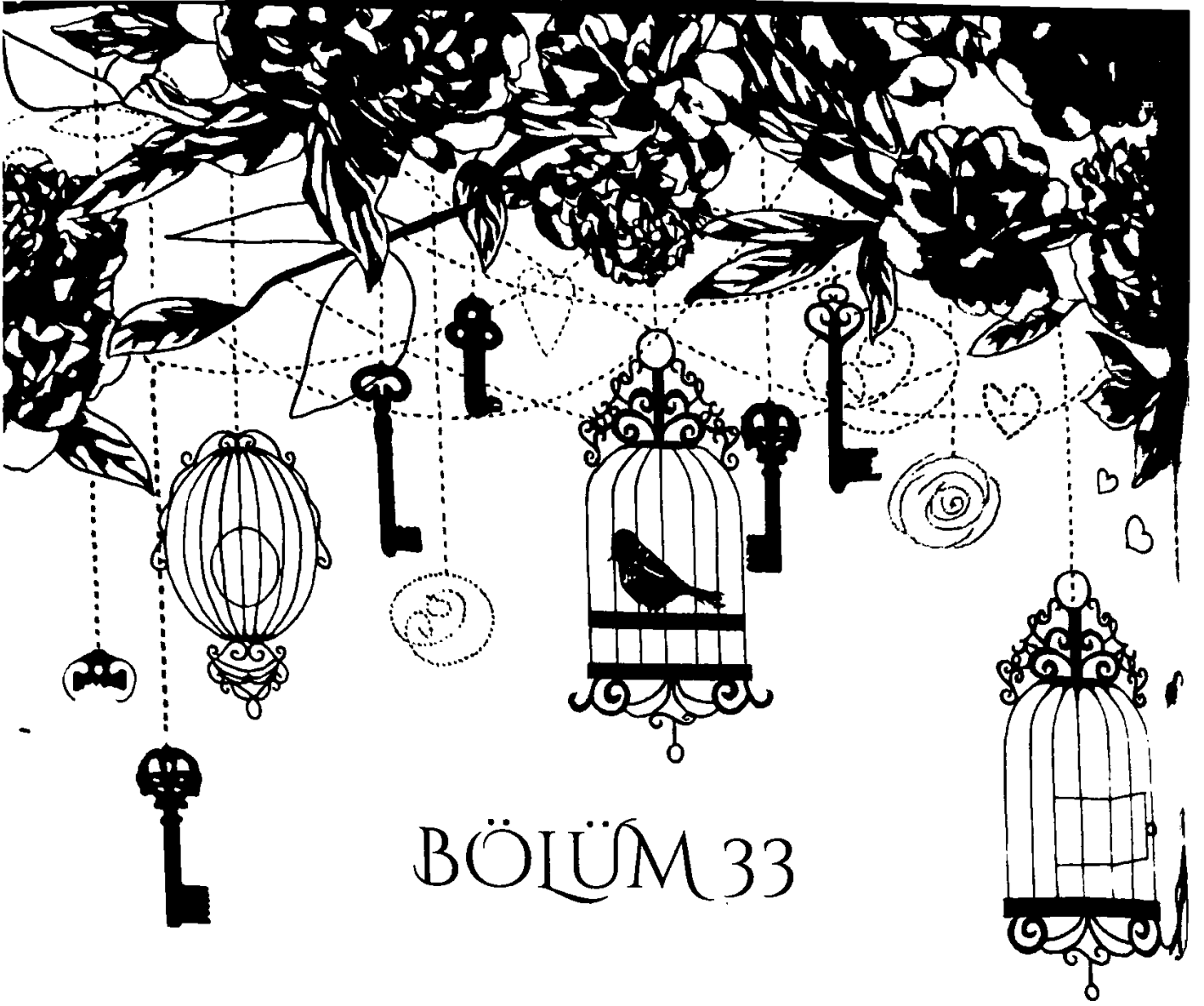
Çünkü feyler, Orea'ya ihanet etmişti.

Saira Turley ve prensi son nefeslerini verdikten çok uzun zaman sonra yeni bir hükümdar yükselmişti. Orealılarla birlikte yaşamaya ve ırklarını onlarla karıştırmaya karşı olan bir kraldı. Saira'nın kocasının sevgiyle bağladığı o bağı kopararak köprü-yü ayırmıştı ve âlemleri birbirinden uzaklaştırmıştı.

Savunmasız bir şekilde dünyanın eşiğinde uzanan Yedinci Krallık bu sihirli bağı kopmasıyla yutulmuştu. Topraklarını da insanların da bir daha gören olmamıştı. Lemurya'nın köprüsü de bořluğā düşerek yokluğā karışmıştı.

Orealılar, kendilerine kattıkları bu sihir için feylere elbette minnettardılar. Ama bu ihanetle sonuçlanan acı bir hediyeydi.

Çünkü artık Yedinci Krallık yoktu. Barışın sürdüğü bir müt-tefiklik yoktu. Annwyn'e bir köprü yoktu. Artık feyler yoktu... Ya da insanlar öyle düşünüyordu.

BÖLÜM 33

Davul.
Kalbim tıpkı damarlarımda kol gezen bir davul varmış-
çasına gürültüyle, hızla, sertçe çalınıyormuş gibi durmaksızın
atıyordu.

Komutanla ilgili hikâyelerin, hatta Highbell kütüphanesinde-
ki yazılı kayıtların bile abartıldığını düşünmüştüm. Onun varlı-
ğını daha korkutucu bir hâle getirmek ve korkuyla kendilerine
itaat etmelerini sağlamak için onu abarttıklarını düşünürdüm.

Askerlerin bedenlerini kafalarından kelimenin tam anlamı-
yla *kopardığı* için insanların *Rip** dediği bu komutan modern bir
efsane hâline gelmişti. Kral Rot'un kendisi kadar korkulacak
biriydi. Ama Komutan Rip'in bu kadar korkutucu olmasını bek-
lemiyordum.

* Koparmak anlamına gelen İngilizce kelime

Tabii ki onun diğer tüm Orealılardan daha fazla fey olduğuna dair söylentileri duymuştum. Sadece öyle olduklarını düşünmüştüm. Bir söylenti. Dedikodu. Abartı. Muhtemelen Kral Ravinger'ın kendisi tarafından bu abartılar yayılmaya devam ettikçe komutanı daha da korkutucu görünecekti.

Şimdiyse kendi gözlerimle görünce onun diğer tüm Orealılardan daha fazla, çok eskilerden kalan fey ataların sihirli kan bağını taşıdığını söyleyebilirdim.

Daha fazlasıydı.

Dikenler de bunu kanıtlıyordu. Birçok yerde bunların, zırhının bir parçası olduğu detayından bahsediyorlardı. Ama olmadığını söyleyebilirdim. Dikenleri, boyu, tehditkâr varlığı tamamen gerçektir.

Bununla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Gözlerimi ondan ayıramadığım gibi kendimi omurgasında uzanan siyah dikenleri sayarken buldum. Kürekkemiklerinin arasından başlayarak beline kadar uzanan altı tane vardı. Her biri, bir üzerindeki daha kısaydı. Bir yay gibi aşağı doğru kıvrılmış ve direkt zırhının içinden fırlamış gibilerdi. Kızıl kandillerin yansımada korkunç bir şekilde parıldıyorlardı.

Kolunun ön kısımlarındakiler çok daha kısılardı ancak yine de keskin ve ölümcüllerdi. Bileğinden dirseğinin kıvrımına kadar takip eden dört diken vardı.

Miğferi olmadan nasıl görüneceğini düşünmek bile beni dehşete düşürmüştü. Kimilerine göre başında boynuzları ve yüzüne uzanan derin yaraları vardı. Sözüm ona uzun köpek dişleri vardı ve okuduğum bir kaynakta alevli kırmızı gözleriyle birini öldürdüğüne dair yeminler ediliyordu.

Bunlardan herhangi birinin gerçek olup olmadığını öğrenmek dahi istemiyordum.

Asıl öğrenmek *istediğim* neden burada, Çorak Arazi’de, Kızıl Akıncılarla buluştuğuydu.

“Kaptan Fane,” kısık ve derin bir ses dudaklarından döküldüğünde yanımdaki semerlerin kaskatı kesildiğini fark ettim.

“Komutan Rip,” diye cevap verdi kaptan başını hafifçe eğerek. “Dördüncü’den bu kadar uzakta olmanıza şaşırdım. Sizden haber beklemiyordum.”

“Hımm.”

Kaptan Fane istediği bilgiyi alamamış olsa da vazgeçecek gibi durmuyordu. “Sınırlarınızda sorun çıktığını duyduk.”

Komutan başını yana eğdi. “Önemli bir şey değildi. Ama kral, topraklarına yapılan saldırıları alttan almıyor.”

“Tabii ki almaz. Gerçek bir lider asla almaz.”

Kaptan Fane’in bu apaçık yalakalığına karşı dilimi yutacaktım.

“Çorak Arazi ve Dalgakıran Limanı ne durumda? Zannediyorum ki korsancılık işleri iyi kazandırıyor.”

Kaptan sırttı. “Şikâyet edemem.”

“Sonbahar vaktinde, kuzeyden pek uzaklaşmazdın.”

Bu bir soru olmasa da net bir şekilde cevap beklediği ortadaydı.

Kaptan Fane, cevap vermeden önce hızla Quarter’a baktı. “Bir ipucu bulduk. Bizi buraya kadar getirdi ve şükürler olsun ki karşılığını aldık. Çok yakında rıhtıma döneceğiz.”

Hâlâ kurdelelerimin üzerinde duran ellerim iki yanıma düştü.

Bir ipucu bulduk.

İpucu mu? Onu buraya bir ipucu mu getirmişti? Kaptana döndüğümde sanki ona yeterince sert bir şekilde bakarsam cevap alabileceğim gibi kaşlarımı çattım.

“İlginç,” diye cevap verdi Komutan Rip. Kollarını hareket ettirdiğinde dikenlerine yansıyan kızıl ışıklar kaptanın dikkatini

çekmişti. “Peki, bu *ipucunun*, birkaç saat önce gönderdiğin bir düzine haberci kuşla bir ilgisi var mı?”

Kaptan Fane, kaskatı kesildi. “Bunu nereden biliyorsunuz?”

Cevap vermek yerine komutan yumruğunu kaldırdı. Parmaklarını açtığı anda güverteye bir parşömen parçası düştü. Askerleri de avuçlarını açtığı anda onlardan da on bir tane parşömen düştü.

Kaptanın ifadesi öfkeye bulanmıştı. Ağzını açtı, kapattı. Suddan çıkmış balığa döndü. “Ne... Nasıl olur da siz-”

Komutan onlara doğru bir kese attığında Quarter son anda keseyi yakaladı. “Tazminat. Şahinler için.”

Quarter ve Kaptan Fane, tamamen hazırlıksız yakalanmış bir şekilde komutana bakıyorlardı.

“*Bütün* habercilerimin yolunu mu kestiniz?” Kaptan emredencesine bu soruyu sorduğunda boğazından öfkeli bir ses yükseldi.

Komutan başını eğdi. “Öyle.”

Kaptan Fane’in çenesi kasılıyor, tahta dişi gıcırdıyordu. “Bana *nedenini* söylemek ister misiniz? Bu düşmanca bir hareket, Komutan. Kızılarım daha azı için adam bile öldürür.”

Bu tehdit ne komutanı ne de arkasındaki askerlerini etkilememişti. Üstüne, Kızıl Akıncılar gerilmiş ve Dördüncü’nün askerleriyle aralarında korkunç bir savaş başlayacak mı diye birbirlerine bakmaya başlamışlardı.

“Aramızda kan akıtmaya hiç gerek yok,” diye cevap verdi komutan telaşsızca. “Ayrıca, size yardım edeceğim.”

“Nasıl olacak o?” dedi kaptan.

Komutan Rip, öne doğru tek bir adım attı. Tek bir adım, basit bir şeydi ama aralarındaki mesafenin azalmasıyla kaptanın eli

hızla bıçağının kınına uzandı. Tam da Sail'in kalbine sapladığı bıçağının kınına.

"Potansiyel alıcılara yazarken fazlasıyla istekliydin, ele geçirdiğin mallarla övünüyordun. Ben senin için daha iyi bir tek-lif yapacağım, Fane, işini kolaylaştıracağım." Sesi öncekinden daha yüksek olmasa da bir sebeple irkilmeme ve alt dudağımı endişeyle dişlerimin arasına almama sebep oldu. "Midas'ın kaf-lesini esir almışsın. Hepsini satın alacağım."

Kaptan Fane, şaşırdı. "*Sen mi? Neden?*"

Miğferi hâlâ yüzünü örtüyor olsa da komutanın sırtıttığına dair içimde bir his vardı. "Bu Midas'la Ravinger'ın arasında."

Midem düğümleniyor ve deli gibi bulanıyordu. Semerlerden birinin tamamen korkuyla iç çektiğini duydum.

Alçak korsanlar tarafından kaçırılmak kötü bir şeydi. Ama Kral Rot'un komutanı tarafından satın alınmak tamamen bam-başka bir şeydi. Savaş meydanındaki kalpsizliğiyle adı çıkmış bu adam, ordusunun vahşi gücüyle hiçbir zaman mağlup ol-mamıştı.

Ve şimdi bizi istiyordu.

Bu Midas'la Ravinger'ın arasında.

Belirsiz açıklamaya karşı Komutan Rip'in neden Çorak Ara-zi'yi aşarak bu anlaşmayı yapmak istediğine dair hiç şüphem kalmadı. Kral Ravinger, Midas'la yüzleşmek için ordusunu gön-dermişti. Biz de direkt ellerine düşmüştük.

Kaptan Fane, Quarter'a düşünceli bir şekilde baktı. Önüne döndüğünde elini bıçağının kınından uzaklaştırmıştı.

"Mektuplarımın hepsini okuduğunuza eminim ama," diye söze başladı kaptan sinirli bir şekilde. "Midas'ın kraliyet fahişe-leri ve hayatta kalan birkaç askeri elimde. Onları kıyıya çıkarır çıkarmaz ayırıp satmayı planlıyordum."

Komutan sonunda bakışlarını kaptandan ayırdı. Başını çevirdiği an yemin ederim ki bakışlarının direkt bana döndüğünü *hissettim*. Bakışına karşılık nefesim bir anda kesildi. Köşeye sıkışmışım; hareket edemiyor, kaçamıyordum. Nabzım hızla atmaya devam ediyordu.

Ama sonra bakışlarını etrafta gezdirmeye devam etti. Başını çevirirken gözleri bikkın bir şekilde semerlerin üzerinde geziyordu. Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldüğünde kendimi sıkıştığım kapandan kurtulmuşum gibi hissettim.

“Söylediğim gibi, işini kolaylaştıracağım,” dedi Komutan Rip, tekrar kaptana dönerken. “Hepsini satın alacağım. Atları da alacağım, istersen şatafatlı altın zırhları sende kalabilir. Onlara artık ihtiyaçları olmayacak.”

Kaptan Fane’in gözleri şüpheyle kısılmıştı, komutanın ne kadarını bildiğini anlamaya çalışıyordu.

“Bu çok fazla tutar. Birkaç teklif almayı düşünüyordum.”

“Bir anlaşılmaya varabileceğimize eminim,” dedi komutan kesin bir şekilde.

Kaptan Fane, ağırlığını diğer ayağına verdi. “Adamlarım, ödülleri satmadan önce en azından birkaç hafta eğlenebilmeyi bekliyordu.”

Midem tekrar kasılıp bulanmaya başladı. Kaptan Fane’in hiç utanması yoktu. Bizi direkt satarsa hem kendisi hem de adamları bizimle oynayamayacağı için şikâyetçiydi. Bu alçak düşünce bile boğazıma safranın yükselmesine sebep oluyordu. Boğazım öyle yanıyordu ki alev üfleyerek onu olduğu yerde küle çevirebilirdim.

“Söylediğim gibi, bir anlaşılmaya varabileceğimize eminim, Fane.”

Sessizlik sürüyordu. Hareket eden ve gürültü yapan tek şey rüzgârdı. Diğer herkes; semerler, korsanlar, askerler izliyorlardı. Her bir göz, komutan ve kaptan arasında neler olacağını takip ediyordu.

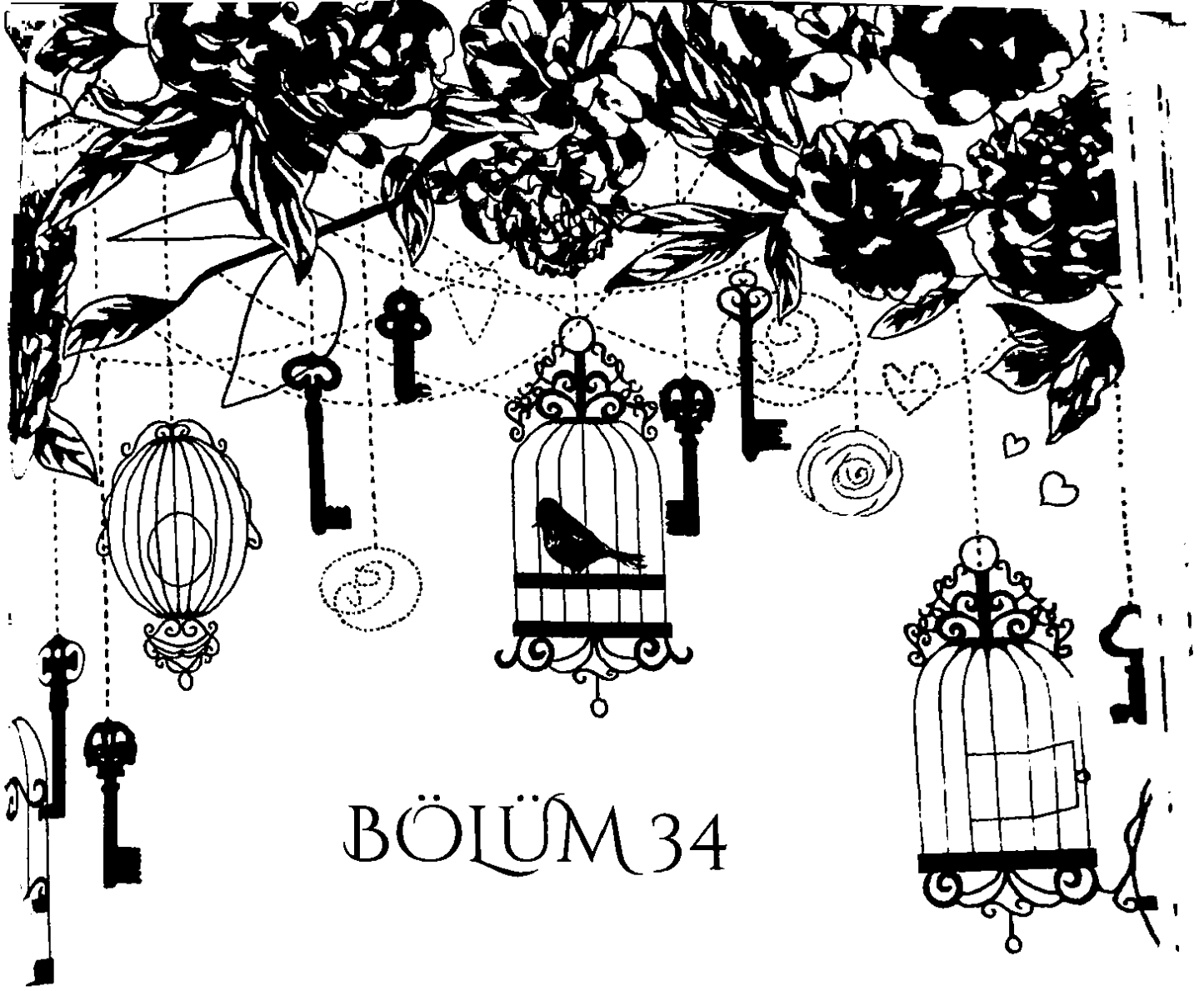
Üzerimize çöken gece hiç olmadığı kadar kasvetli ve karanlıktı. Bu kasvet bir gün dağılacak mıydı yoksa sonsuza kadar bu gölgelerin arasında bir kötülükten diğerine mi sürüklenip duracaktım?

Sonunda Kaptan Fane, başını salladı. “Tamam, o zaman. Bir yemek yiyebiliriz, sanırım. Her zaman, en iyi anlaşmaların şarap ve yemeğin ardından yapıldığını söylerim.”

Komutan başını eğerek kolunu kaldırdı. “O zaman yolu gösterin, Kaptan ve bu gece gündemimizde ne olduğunu söyleyin. Konuşacak çok fazla şeyimiz olduğuna eminim.”

Kaptan Fane, sırttı. “Öyle. Midas, senin ve kralının, tüm adamlarını ve fahişelerini ele geçirdiğini duyunca deliye dönecek.”

Karanlık miğferin ardından sert ve rahatsız edici bir kahkaha yükseldi. Tüylerim ürpermişti. “İple çekiyorum, Kaptan.”

BÖLÜM 34

Daha önce kümese giren tilkileri görmüştüm. Tek görevleri yumurtalarının üzerinde oturmak olan zavallı tavukların üzerine çullanmaktı. Tilkiler, tavuklara sataşarak kanat çırpmalarını sağlamaya çalışıyorlardı. Tüm kümesin uçuşan tüyler arasında gürültü ve korkuyla karmakarışık olduğuna daha önce şahit olmuşum.

Akşam yemeği de buna benziyordu.

Kızıl Akıncılar tilkilerdi, ortalığı karıştırarak semerlerin panikle uçuşup uçuşmayacağını öğrenmeye çalışıyorlardı.

Ama bu akşam yemeğinde yalnızca tilkiler yoktu. Kurtlar da vardı.

Komutan Rip'in on iki askeri de yemek odasındaki banklardan birini doldurmuştu. Sıkışık bir vaziyette oturup omuz omu-

za dururken burası için fazla karamsar ve büyük görünüyorlardı. Yemek yemek için başlıklarını çıkarsalar da sessizlerdi. Tetiklerdi. İnsanların arasına karışmış bir kurt sürüsü gibilerdi.

“Sen girmiyorsun.”

Elimde şarapla dolu iki ibrikle birlikte yemek odasına daha giremeden bekçi köpeği beni durdurdu.

“Ne?”

Arkamdaki Rissa’ya dönerek başıyla bir işaret yaptı. “Sen. İbrikleri elinden al.”

Rissa, sarı kaşını kaldırdı. “Zaten bu tepsiyi taşıyorum,” dedi elindekini işaret ederek.

“Umurumdaymış gibi mi görünüyor? Al, dedim.”

Rissa, dudaklarını birbirine bastırdı ve gözleri üzerimde gezinirken elindeki çörekle dolu tepsiyi işaret etti. “Kenara diz.”

Elimden geldiğince çörekleri tepsinin bir tarafına dizdikten sonra diğer tarafa ibrikleri yerleştirdim. Hepsini aldığı an eli ne kadar ağır olursa olsun Rissa, yanımdan geçerek servis yapmaya başlayan semerlerin yanına gitti. Semerlerin bir kısmını adamlar kucaklarına çekmiş, ellerini eteklerinin altında gezdiriyordu.

Aptal gibi kapının eşiğinde dikilirken önümdeki korsana döndüm. “Ne yapmam gerekiyor?”

Bekçi köpeğim arkasındaki duvara yaslanarak bıçağını çıkardı ve tırnaklarını temizlemeye başladı. “Bilmem. Kaptan sadece Dördüncü’nün adamları buradayken içeri girmenin yasak olduğunu söyledi.”

Neler döndüğünün farkına vardığım an ürperdim. “Kaptan, komutanın beni görmesini istemiyor.”

Korsan sırtarak iğrenç tırnaklarını temizlemeye devam etti.

Aydınlık odaya bakarken gemi hâlâ durduğu yerdeydi ve

garip bir şekilde sessizdi. Dışarıdan bakınca, Dördüncü'nün askerlerinin kapıya en yakın yerde oturduğunu görebiliyordum. Kaptan Fane ve Komutan Rip, odanın ön tarafında küçük, iki kişilik bir masada oturmuş karşılarındaki uzun masalara bakarken sırtlarını bana dönmüşlerdi.

Komutan da miğferini çıkarmıştı ama bu açıdan yüzünü göremiyordum. Yine de boynuzları olmadığını söyleyebilirdim. Görebildiğim tek şey kalın ve kısa siyah saçlarıydı.

“Gidip mutfaktan biraz malzeme getireceğim,” diye mırıldandım arkamı dönüp ilerlemeye başlarken.

Ne yazık ki bekçi köpeğim de beni takip ettiği için kaçma şansım kalmamıştı. Gerçi bu kadar kolayca kurtulabileceğimi sanmıyordum zaten.

Tekrar mutfağa döndüğümde neredeyse kapı suratıma çarpacaktı. Kendimi kenara çeker çekmez az önce önünde durduğum duvara kapının sertçe çarptığını duydum.

“Temizlemeye başla,” diye bağırdı Aşçı, odanın diğer tarafından.

Bir elimde kalan eldiveni de çıkartarak elbisemin cebine koydum. Islak paçavraya uzanarak tezgâhların üzerini silmeye başlamıştım, diğer yandan gizlice kurdelelerimi çözmeye çalışıyordum.

Artık sırtım kamburlaşıp boynumdan ter damlamaya başladığında bir düğümü açmayı başardım. Kalbim küçük ama kıymetli bu zaferle deli gibi çarpıyordu. Omzumun üzerinden baktığımda korsanların ikisinin de sırtına bakmadığını fark ettim. Aşçı tek başına köşede yemeğini yemekle fazlasıyla meşgulken bekçi köpeğim az önce tırnaklarını temizlediği aynı bıçakla bu sefer dişlerini temizliyordu.

Başımı tekrar önüme çevirdikten sonra tezgâhı silmeye ve düğümleri açmaya devam ettim. Sabırlı olmalıydım.

Tezgâhı neredeyse temizlemiştim ki Polly içeri girdi, yanakları kızarmıştı ve gözleri parıltıyordu. “Daha çok bira istiyorlar,” dedi nefes nefese. Sesi oldukça bitkindi.

Bana döndüğünde hızla yerimden doğrularak paçavrayı kenara bıraktım. “Şurada,” dedim ilerlemeye başlayarak.

Maşrapayı ve kalan ibrikleri ona gösterirken beni takip etti. Bakışının üzerimde olduğunu, meraklı bir şekilde beni süzdüğünü göz ucuyla fark ettim. “Onları kullanabilir misin? Adamlara zarar vermek için? Kaçmak için?” Sesi bir mırıltıdan farksızdı. Bir nefes arasında sorduğu bu sorularla ne söylemek istediğini anladım.

Dönüp de korsanlar bizi izliyor mu diye bakmaya cesaret edemedim. “Hayır. Kaptan onları bağladı. Henüz kurtulamadım.”

Burnundan bir nefes verdiğinde bu umudunu kaybedişinin ve hayal kırıklığının sesi gibiydi.

“Daha fazla biraya ihtiyacım var,” dedi. İbrikleri koluna yerleştirirken ses tonu normaldi. “Diğer ikisini sen taşıyor musun?”

Bir anlığına duraksasam da başımı sallayarak diğer ikisini aldım. Birlikte ibrikleri taşıyorduk ve aşçı giderken bizi izliyordu, bekçi köpeği peşimize takıldı.

Yemek odasının dışına geldiğimizde durdum. “İçeri girmeme izin yok.”

Polly, bıkkın bir şekilde iç çekerken bana bakıyordu. “Tamam. Onları alması için birini göndereceğim.”

İçeri girmeden önce derin bir nefes alarak başını kaldırmış ve yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirmişti. İçkisini doldurmak üzere eğildiğinde adamlardan birisi kışına vurunca hiç irkilmemişti bile. İyi oynuyordu. Bunun tamamı bir oyundu.

Oda oldukça gürültülüydü ve görünen o ki korsanlar yemeklerini çoktan bitirip içkilerine gömülmüştü. Polly'nin Rissa'ya yaklaştığını gördüm, kulağına bir şey söylemişti. Rissa, benden tarafa baktıktan sonra ibrikleri almak için koşuşturmaya başladı.

"Belli ki çok içiyorlar," dedim ibrikleri uzatırken sessizce.

"İşimize gelir," diye mırıldandı göz kırparak. "Onları yeterince sarhoş edersek aralarından birkaçı bayılır. Bu gece de uğraşacağımız piçlerin sayısı azalmış olur."

Yüzüne yerleştirdiği tutkulu gülümsemeyle birlikte arkasını dönerken onları tatmin etmeye hazırmış gibi görünüyordu. Zarar görmeden kurtulabilmek için elinden gelen tek şey bunu yapmaktı.

Birkaç saat önce diğerlerine söylediği gibi, onlar profesyoneldi ve bunu her bir gülüşlerinde, her bir muzipliklerinde, kalçalarını her bir sallayışlarında görebiliyordum. Yırtıcıları memnun etmek için gönderilmiş birer geyik yavrusuydular. Onları kendilerini izletip memnun etmek için ayartıyorlardı. Onları zarar vermemeleri, ısırılmaları için ikna etmeye çalışıyorlardı.

Bunun işe yarayacağını umut ediyordum.

Öfkeli bir yüz tam karşıma geçerek odayı görmeme engel oldu. Mist'in siyah saçları düğümler halinde omuzlarından dökülürken elbisesi ya yağmurdan ya da içeride gördüğü ilgiden düşmek üzereymiş gibi duruyordu.

"Şaşırmadım," dedi alayla gülerek. "Gözde gelip bizimle servise bile katılmıyor."

"Benim iznim-"

"Kalsın," diye patladı. "En azından bulaşıkları mutfağa götürür müsün yoksa bunu yapmak için fazla mı iyisin?"

Dişlerimi sıktım. "Öfkeni gerçekten anlıyorum," diye baş-

ladım. “Ama bana böyle davranacağına enerjini *onlara* sakla,” dedim, başımla sessiz askerleri işaret ettim.

“Sanki umurunda.”

Elbette umurumdaydı, gelgelelim ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktı.

Bulaşıkları sertçe kollarıma bıraktıktan sonra arkasını döndü. Elim kolum dolu bir şekilde mutfağa döndüm. Orada da bir saat boyunca soğuk ve sabunlu suyun başında bulaşıkları yıkamakla uğraştım.

Semerler birbiri ardına gelerek yıkamam için daha fazla bulaşık getirirken belim ağrıyordu. Ellerim atlamış ve uyuşmaya başlamıştı. Ama vaktimi iyi değerlendirerek hayal kırıklığıyla bulaşıkları yıkarken kurdelelerim santim santim düğümleri zmele uğraşıyordu. Belime sarılı kuşağı menfaatim için kullanarak her bir hareketimi onun ardına gizliyordum.

Devam ediyordum. Yapabildiğim tek şey devam etmekte.

Sonunda bulaşık işini tamamladığımda bekçi köpeği koluma sarıldı. “Hadi, yukarıda neler döndüğünü görmek istiyorum.”

Islak ve soğuk ellerimi elbisemin önüne silerken sabırsız adımlarına yetişmeye çalışıyordum. Belli ki bana bakıcılık yapmaktan fazlasıyla sıkılmıştı.

“Yanımda dur ve çeneni kapat, tamam mı?”

Başımlı sallayarak onu ana güverteye çıkan merdivenlere doğru takip ettim. ıktığımızda diğer tüm semerler karşımda sıra olmuştu.

Yakında hepsi gidecekti. Dördüncü’nn adamlarıyla buradan ayrılıp beni yalnız bırakacaklardı. Burada kapana kısılmıştım, parmaklıklarım yoktu ama yine de esirdim.

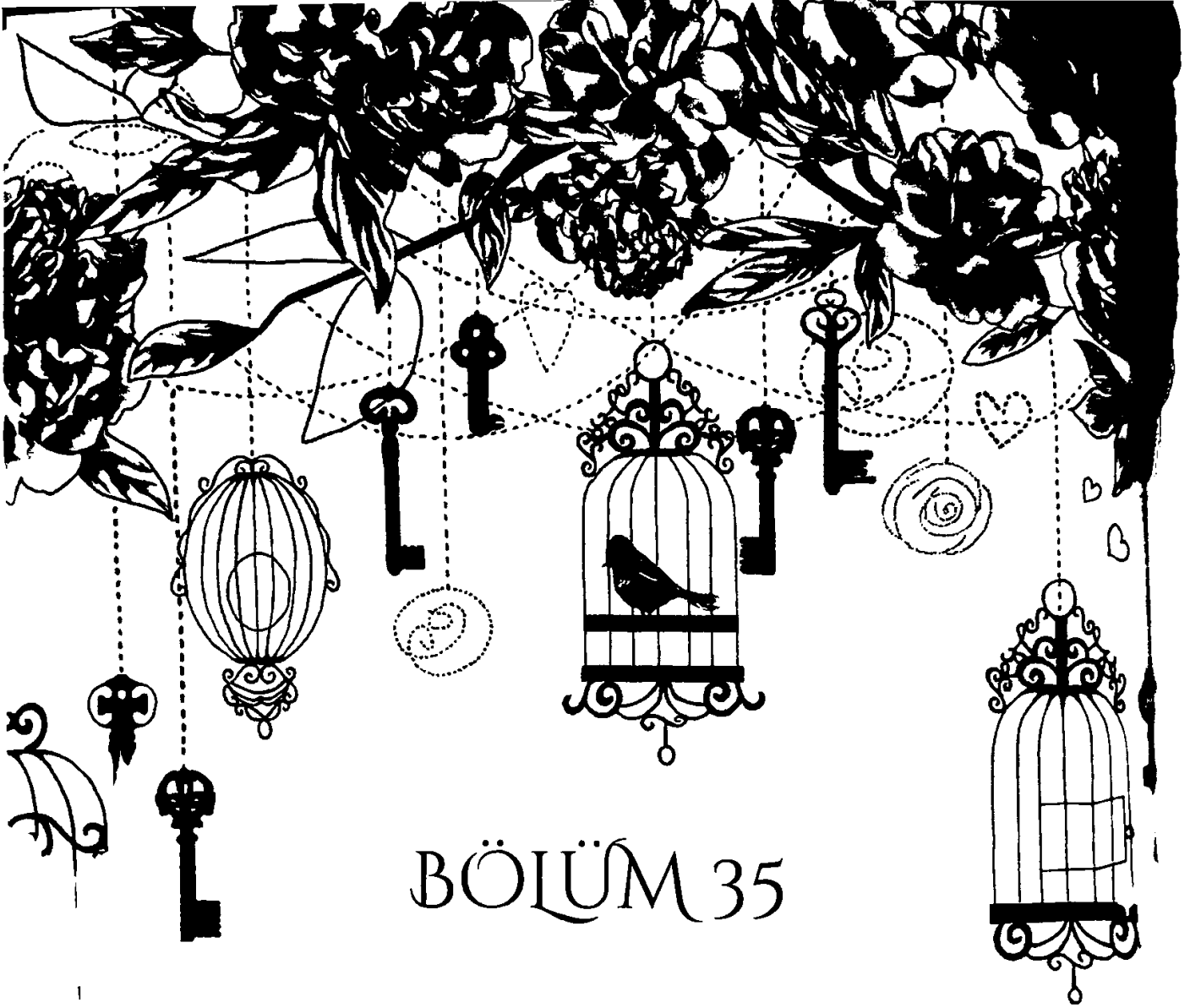
Acaba hangisi daha kötüydü? Kurtlar mı, tilkiler mi? Merhamsiz korsanlar mı, düşman askerler mi?

Keşke Midas burada olsaydı.

Bu düşünce o kadar büyük bir şiddetle zihnime çökmüştü ki gözlerim yaşarmaya başladı. Şu an onu görmek için *her şeyi* yaptım. Buraya baskın yapması, bizi kurtarması ve beni bir kez daha koruması için. Tıpkı yıllar önce beni baskıncıların elinden kurtardığı gibi. Benim avare kurtarıcım. Kahraman kralım.

Ama Midas burada değildi.

Gelmiyordu çünkü başımın belada olduğunu bilmiyordu bile. Farkına vardığındaysa çok geç olacaktı. Çok, çok geç olacaktı.

BÖLÜM 35

Tıpkı sırtımdaki düğümler gibi önümdeki parmaklarım da birbirine karıştı.

Bir korsan gemisinin güvertesinde dönüm noktamızla karşı karşıyaydık. Hangi kaderin ya da bizi esir alacak hangi tarafın daha gaddar olduğunu bilmiyordum.

Tanıdığınız düşman, tanımadığınız dosttan daha iyidir ama peki ya düşmanlar her zaman yeniyse? Ya her zaman yabancılar beklenmedik anda sizi pençelerine alıyorsa?

Midas, gelip beni kurtarmadığı müddetçe korsanlardan da askerlerden de kaçabileceğime dair umudum yoktu. Kaçsam ne olacaktı ki? Donmuş Çorak Arazi'nin ortasındaydık ve etrafımız kilometrelerce buzulla çevriliydi. Kendi başıma günlerce yürümeme gerekecekti ve beyaz kar tanelerini taşıyan rüzgâr, izlerimi

örteceği için kaybolacak ya da fırtınaya yakalanarak hiçbir zaman yolumu bulamayacaktım.

Belki daha iyi olurdu. Belki büyük kar kütlelerinin altında kalır ve bir daha uyanmazdım. Bu adamların aklındaki şeylerden çok daha nazik bir ölüm olacağı kesindi.

Beni esir alacak düşmanlarımdan hangisinin daha kötü olduğunu bilmesem de diğer herkesten ayrılacağım için panik bednimde kol geziyordu. Semerler beni sevmese, bazıları benden nefret etse de en azından evimin bir parçasıydılar. Güvende olduğum zamanların hatırlatıcısıydılar.

Sırtımdaki büyük bir düğüm, kurdelemin acıyla sızlamasına sebep olduğu an irkilmemek için kendimi zorlayarak güverteye çıktım. Yalnızdım. Burada kalacak, kaptan tarafından kullanılacak ve tamamen yalnız olacaktım. Ama eğer kurdelelerimi çözenin bir yolunu bulursam şansım olabilirdi. En azından bana biraz zaman kazandırabilirdi.

Geminin orta kısmında Kaptan Fane ve komutanın derin bir konuya daldıklarını görebiliyordum. Komutan miğferini tekrar takmıştı.

Bir süre ileri geri yürürken büyük ihtimalle anlaşmaya varmaya çalışıyorlardı. Sonunda kaptan başını salladı. Bir anlaşma yapılmıştı. Tıpkı bir süre önce krallar arasında yapılan anlaşma gibi.

Erkekler, kadınlar adına karar verirken onların iyiliğini pek düşünmüyorlar gibi görünüyordu.

Komutan, omzunun üzerinden bir işaret yapınca elinde sandık olan askerlerinden birisi onlara doğru yaklaştı. Kaptan Fane, kapağı kaldırdığında gözleri parladı ve içinden taşan akçeleri görünce ağzı bir karış açıldı.

Sırıttığında dudakları şeytani bir memnuniyetle kıvrıldı. “Anlaştık o zaman.”

Sandığı almak için uzanmıştı ama asker bırakmıyordu. Kaptan Fane, komutana baktı. “Sorun mu var?”

“Satın aldıklarımı şimdi istiyorum.”

Kaptan başını salladı. “Tabii ki. Quarter, diğer iki gemiye giderken size eşlik edecek. Midas’ın adamlarını ve atlarını orada bulabilirsiniz.”

Komutan başını salladığında asker sandığı bıraktı. Kaptan homurdanarak sandığı aldıktan hemen sonra alıp gitmeleri için yanındaki iki korsana verdi.

“Gecenizin tadını çıkarın, Komutan. Kralınıza sevgilerimi iletin,” dedi kaptan şapkasının ucuna dokunurken.

“Bir dakika, Fane.”

Kaptan durup arkasına döndü. Sandığı taşıyan korsanlar da durmuştu. Birbirine dolanan parmaklarını hareketsiz kaldı.

“Seninle anlaştığımız fiyat Midas’ın tüm tebaası içindi,” dedi komutan.

Kaptan, gözlerini kırparak kaşlarını çattı. Aklı karışmıştı ancak ben ne söylemek istediğini biliyordum. Komutanın miğferinin altına saklanan yüzünün bana döneceğini biliyordum. Önümdeki tüm insanları aşarak sanki orada yalnızca ben varmışım gibi bana döndü.

Zırh eldivenini havaya kaldırarak bir parmağıyla beni işaret etti. Kalbim, göğsümün tam ortasında donakaldı. “Buna o da dâhil.”

Kaptan Fane, ne istendiğini anladığı an merhametsiz bir ifade yüzüne yayıldı. “Hayır,” diye başladı sözüne başını hızla iki yana sallarken. Şapkasının üzerindeki siyah tüy iki yana salınıyordu. “O satılık değil. Hiçbir zaman değildi çünkü o benimle kalacak. Diğerlerini satın aldın.”

Komutan Rip'in eli indiğinde bakışları kaptana döndü. Bu mesafeden bile memnuniyetsizliğini hissedebiliyordum. “*Hepsi, dedim, Fane ve ciddiym.*” Yoğun ve sert sesi, Çorak Arazi'nin soğukları kadar çetindi. “Gerçekten bir sandık dolusu altını sırf birkaç semer, kar atı ve yarısı ölmüş asker için mi verdiğimi düşünmüştün?” Başını iki yana salladı. “Hayır. Midas'ın gözdesi de bizimle gelecek.”

Göğsüm daralmaya, sıkışmaya başladı. Sanki akçeyle dolu olan o sandık benim göğsüme oturmuş gibiydi. Kalbim son sürat atarken baskısını kulaklarımda hissediyordum.

Kaptan Fane, ellerini iki yanında yumruk yaptı, gözleri alev alevdi. “Eğer reddedersem?”

Komutandan duygusuz, zalim bir kıkırtı yükseldi. Bu tıpkı, delirmiş bir adamdan işkence görmeden önce duyacağınız bir sestir. Soğukkanlı kötü bir adamdan dökülebilecek bir kahkahaydı. “Reddedersen olacaklar hoşuna gitmez. Ama elbette karar senin.”

Dikkatle yanında dikilen askerlere bakarken kaptanın çenesinin seğirdiğini fark ettim, her birinin duruşu sarsılmazdı. Korsanların sayısı onlardan çok daha fazlaydı ama bunun, onlar için önemli olmadığını hissediyordum. “Onu nereden biliyorsun? Gönderdiğim hiçbir haberde ondan bahsetmemiştim.”

“Senin kendi ipucun var, benim kendi.”

Bu şüpheli cevabın ne anlama geldiğini bilmesem de avuçlarım terlemeye başladı.

Quarter, kaptanın kulağına bir şeyler söylediğinde kaptan adamı itti, ifadesi öfkeliydi. Ağırlığını diğer ayağına verdiğinde iki liderin bakışları birbirine odaklandı.

Daha önce var olduğunu düşündüğüm o gerginlik, bununla kıyaslanamazdı bile. Rip'in askerleri bile daha sert duruyorlardı,

sanki her an başlayabilecek savaşa hazırlardı. Gözlerim ikisinin arasında gidip gelirken endişeyle alt dudağımı ısıırıyordum.

Eğer seçim şansım olsa hangisiyle kalmak isteyebileceğimi bilmiyordum. Ahlak yoksunu Kızıl Akıncıları mı seçerdim yoksa Ravinger'ın ordusunun korkutucu komutanına mı satılmak isterdim? İki arada kalmıştım.

Sonunda Kaptan Fane, cevap verdi. "Tamam." Bu kelime sertçe, bir sitem gibi dudaklarından döküldü. Tam o an dönüm noktam belirlendi. Kaderim mühürlendi.

"Quarter, önce askerleri ve atları incelemelerini sağla ve her birinin Komutan'ın hoşuna gittiğine emin ol," dedi Kaptan Fane. "Sonra semerler için geri gelin de karın altında beklemesinler." Bakışları komutana döndü. "Çorak Arazi'den çıkamadan mallarınızın donmasını istemem."

Komutan hiçbir şey söylemedi.

Quarter, boğazını temizleyerek öne doğru bir adım attı. "Elbette. Hazırsanız sizi diğer gemilere götüreyim."

Komutan duraksayarak semerlere ve bana baktı.

"Tamam," dedi hafifçe başını sallayarak. "Kaptan, askerlerimle birlikte bir saat içinde harekete geçeceğiz." Bunu söyledikten sonra arkasını dönerek rampadan aşağıya doğru yürümeye başladı. Askerlerinin altısı arkasından onu takip ederken diğer altısı ellerini kavuşturmuş ve başlarını dik tutarak burada bekliyordu.

Kaptan Fane'in dudakları gergindi, adamlarına döndü. "Sandığı benim odama götürün."

Sandığı taşıyan ikisi hızlıca emri yerine getirmek üzere harekete geçtiler.

Kaptan semerlere bakarken gözleri tek tek her birinin üzerinde geziniyordu. Elbiseleri yırtılmıştı ve hâlâ nemli olduğu için titriyorlardı.

Adamlarından birkaçının dikildiği yere döndü. “Komutan dönene kadar fahişeleri yemek odasına götürün. İçlerinden birinin, komutanla gitmemek için kendilerini güverteden aşağıya atmalarını istemeyiz. Çoktan paraları ödendi ve o altınların hiçbirini geri vermeyeceğim.”

Emin olmasam da askerlerden birinin alayla güldüğünü duymuştum.

“Tamam, Kaptan.”

Semerler arkalarını dönerek sadık bir şekilde önlerindeki üç Kızıl Akıncı’yı mutfağa doğru takip etmeye başladılar. Sürüyü takip ederken başımı yere eğmiştim, zihnim bulanıktı. Benim ve yanımdaki Rissa’nın kolu tutulduğunda neredeyse yemek odasına girmek üzereydik.

“Sessiz olun.” dedi Kaptan Fane bir fısıltı misali, kollarımızı sıkıca tutuyordu.

Yakınıımızdaki semerler bize dönseler de kaptanın yüzündeki ifadeyle hızla başlarını çevirdiler. Hiçbir ses çıkartmadan Rissa ve ben gruptan ayrılmış, kaptanın kamarasına doğru sürükleniyorduk. Kalabalığa karıştığımız için askerler ya bizi görmemiş ya da umursamamışlardı.

Kalbim tekledi, adımlarım sendeliyordu. Tenimden, titreme sebep olacak soğuk terler dökülmeye başlamıştı.

“Rip çok akıllı olduğunu düşünüyor olabilir ama o gelip de sizi almadan tadınızı çıkartmazsam aptallık etmiş olurum,” diye mırıldandı Kaptan Fane.

Korku bedenimi iki parçaya yararken bu tehdidi düşecek gibi olmama sebep oldu. Yanımdaki Rissa’nın sırtı gerildi.

“Buraya zamanında gelebilmek için bir sürü sorun yaşadım. Bunu hak ettim bence,” diye homurdandı, kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Korkum, kinime karıştı. Öfkeliydim.

Bu hem benim hem de semerlerin cezasının ertelenmesi için *tek* şansımızdı. Hiç adil değildi. Şeytanın kendisine satılmışken zebanileri bize eziyet etmemeliydi.

Ama kaptanın kamarasına yaklaşmaya devam ederken bundan kurtulamayacağımız gittikçe netleşiyordu. Kaptan Fane'in elinden kaçamayacaktım.

Çünkü *tadımıza* bakmak istiyordu.

Sanki biz öğütülecek, tüketilecek, yiyip yutulacak bir şeymişiz gibi.

Neden aç gözlü adamların eline düşmekle lanetlenmişim ki? Tenimdeki altın yüzünden miydi? Yoksa içimde beni bu hayata getiren çok daha büyük, derin bir anlam mı vardı?

Zannediyorum ki cevabın hiçbir önemi yoktu. Yine de bu soru hâlâ canımı yakıyordu. Boğazımdaki yara izi kadar yakıyordu hem de.

Rissa'ya baktığımda mavi gözleri sıkıntılı, kaşları çatılmıştı. İkimiz de kaderimizin değişmesini bekliyorduk.

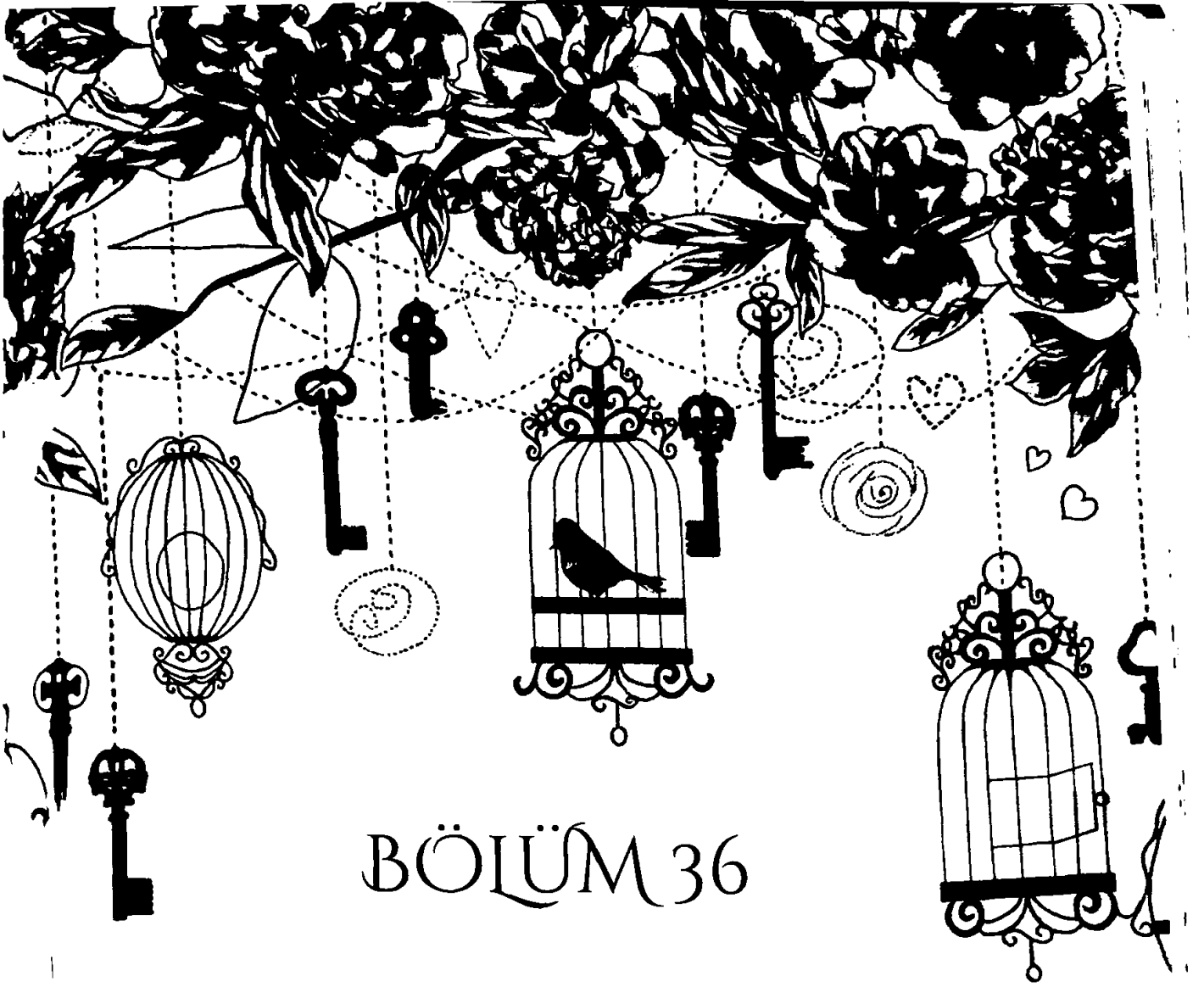
Kaptan kapının önüne dönerek anahtarını çıkardı, bu sırada sandığı taşıyan iki korsan yan tarafta bekliyordu. Kaptan anahtarı deliğe soktuktan sonra sandığı yerleştirmeleri için adamların içeri girmesine izin verdi. Yüzümü göğe çevirmiştim, gözlerim bir arayıştaydı.

Ama başıma kötü bir şey geldiği her defasında olduğu gibi yukarıda yıldız yoktu. Işık yoktu. Hafif parıltılar yoktu. Sadece uçsuz göğü gölgeleyen kasvetli bulutlar vardı.

Kurtarılmayı bekledim. Şafağın çökmesini, bir yıldızın ortaya çıkmasını, umudun yeşermesini bekledim.

Ama olmadı.

Odaya doğru çekilerek gökten uzaklaştırıldım, tıpkı sönen bir mum alevi gibi...

BÖLÜM 36

Kaptanın kamarasında bakılacak pek bir şey yoktu. Ama mantıksız olsa da bazı beklentilerim vardı. Bir kız, som altından bir sarayda yaşadığında böyle oluyordu.

Odanın her bir santimini inceleyip etrafa odaklanırken tek amacım dikkatimi dağıtmaktı. Kaptanın arkamızdaki kapıyı kilitleyor olduğu gerçeğine odaklanmamalıydım. Kilit sesi, kafesinde olduğundan çok daha gürültülü bir ses çıkardı.

Bakışlarımı odanın en güzel tarafı olan yere yönlendirdim. Geminin arka kısmını gören tavandan yere kadar pencereler uzanıyordu, ötemizdeki gölgeli karlar bir deniz misali ortaya çıkmıştı. Dışarıda gök yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu. Bu uzun gecenin sonuna geliyorduk.

Sol tarafta üzeri kâğıt ve haritalarla dolu bir çalışma masası

vardı. Fıçılar ve sandıklar duvara doğru yaslanmış ve her biri içinde ne varsa gizlemek için sıkı sıkı kapatılmıştı. Kimisi masa olarak kullandığı için mumların gözyaşları üzerlerine akıp kurumuş ve damla damla uzanan balmumu sertleşmişti.

Sağ taraf bakmak istemediğim bir yerdi; çünkü yatak vardı. Direklerin köşelerini kısmen örten ağır kırmızı kumaşlarla yatak bizi bekliyor gibiydi. Yorganlar darmadağınktı ve yastıkların birkaçı yerde unutulmuştu. Çarşafı bulaşan lekenin bira olduğunu *umuyordum*.

Rissa'yla tedirgin bir şekilde kenarda beklerken kaptan, masasına ilerleyerek şapkasını çıkardı. Boynundaki ve gövdesindeki kırmızı bandajları da çıkardıktan sonra gümüş matarasını ağzına dayadı.

Büyük yudumlar alırken gözleri üzerimizdeydi. Tüm iğneleri dökülüp çırılçıplak kalmış *Pitching Pines* gibi tir tir titriyordum.

“Oyun,” diye fısıldadı Rissa yanımdan. O kadar kısık sesle söylemişti ki neredeyse onu duyamayacaktım. Oyunun bir parçası olmamı hatırlatıyordu. Rol yapmaya başlayarak, gerçekliği içime kapattığım korkularımdan ayırıp ulaşamayacağım bir yere bastırmam gerekiyordu. Rol yapmalıydım. Bundan kurtulabilmemiz için rol yapmamız gerekiyordu.

Küçük fısıltısı beni cesaretlendirerek titrememin son bulmasına yetmişti. Derin bir nefes aldım. Buraya hiç düşmemesini istesem de bana bunu söyleyerek yalnız olmadığımı hatırlattığı için minnettardım.

“Kaptan, odanız biraz... Eşyayla boğulmuş gibi,” dedi Rissa. Bakışları hafifçe süzülürken sesi baştan çıkarıcıydı. Ses tonunu, bu gerginliği azaltmak için kullanıyordu. Sesinden hareketlerine kadar yaptığı her şey hesaplıydı. Bir amaç uğrunaydı.

Kaptan Fane, yapılan yorumu duymazdan gelerek kürklerini masanın üzerine atıp matarasını bıraktı. “Ne yazık ki sizinle oynayacak vaktim yok,” dedi Rissa’nın bedenini süzerken. “Soyun ve yatağa geç.”

Rissa’nın boğazının düğüm olduğunu görsem de karşı çıkmadı. “Tabii, Kaptan,” diye mırıldandı.

Sakin, aklı başında, şehvetliydi. Tutkunun beden bulmuş hâliydi.

Yatağa doğru ilerledikten sonra zarif ve tahrik edici bir şekilde soyundu. Kaptan onu, bense kaptanı izliyordum. Gözlerinden okunan cinsel açlığı artarken dudaklarını yaladı.

Rissa, buraya ait değildi. Bu lekeli yatağa, duvarları harita ve balmumuyla kaplı, feci şekilde alkol kokan bu odaya ait değildi. Yumuşak teni ve güzel duruşuna karşı bu pis, iğrenç yer onun değerini karşılamıyordu.

Atik parmaklarıyla son düğmeyi de açtığında elbise omuzlarından düştü ve yatağa tırmanarak sabırsızlıkla diğer emri beklemeye başladı. Ayak bileklerinin üzerinde otururken sarı saçları çok hoş bir şekilde tenine dökülüyordu.

Onu Midas’layken yüzlerce kez çıplak gördüğüm için buna alıştım ama bir anlığına Kaptan Fane bakakaldı.

Sonra birden odanın diğer tarafından beş büyük adım atarak ona doğru atıldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar üstüne geçmiş, zafer sarhoşluğuyla onu altına almıştı. Rissa’yı öpeceğini düşündüğüm an saçlarını tutarak arkasına dönmesini sağlamıştı.

Rissa, dizlerinin üzerine çöktüğünde şaşkınlıkla bağırırsa da yüzü altındaki çarşafıya bastırıldığı için sesi hızla kesildi.

Kalbim deli gibi atmaya başladığı sırada Rissa, kurtulmaya çalışıyordu. Onunla savaş alanında çarpışıp oyununa devam et-

meye çalışıyordu. Başını çevirip yanağını yastığa yasladığında sırtı yükselmişti, yabancı eller çıplak teninde gezinerek onu çimdikiyordu. “Ah, Kaptan, kontrolü ele alan adamlara bayılırım,” dedi boğuk bir sesle.

“Sessiz ol,” diye patladı kaptan.

Tuniğini çıkartmakla uğraşmadan deri pantolonunu açarak dizlerine kadar indirdi ve arkasında diz çöktü. Hiçbir uyarı olmaksızın kendini sertçe içine itti.

Eli hâlâ Rissa’nın saçlarına dolanmış bir şekilde uzanırken bir çekiç misali hızlı bir şekilde acımasızca girip çıkıyordu. Anlam veremediğim şekilde Rissa irkilmiyor ya da ondan kurtulmaya çalışmıyordu. Aksine sırtını kaldırarak, oyununa devam ediyor ve onunla hareket ediyordu. Başını yastıktan kaldırarak ellerini çarşafa sardı, bu da oyunun bir parçasıydı.

Ama onu memnun etmek için inlediği an Kaptan Fane’in dudakları aşağı doğru kıvrılmış gözleri öfkeyle parlamaya başlamıştı. Saçını çekerek parmaklarını araladıktan sonra bu sefer ağzına uzanarak Rissa’nın sesini kesti. İşte o zaman amacının zevk almakla biraz olsun alakası olmadığını fark ettim.

Bir eli altındaki kadının bedeninde gezinirken diğer elinin parmakları onun çenesini kavramıştı. Kesik bir nefes verdiğinde kaptan ağzını daha da sert bir şekilde kapattı. “Sana lanet sesini kesmeni söyledim,” diye patladı ama hareketi asla yavaşlamıyordu.

Kapıda donakalmış, sanki ardımdaki tahtalara yapışmış gibi duruyordum ve kurdelelerim sonsuz düğümlerin altında kıvrılıyorlardı.

Dışarıdaki karanlık silinirken içeriye başka bir karanlık doğuyor gibiydi. Kaptan, Rissa’yı kullanırken her şeyi kirletip zalimleştiriyordu. En azından Midas, kanımın kıskançlıkla kaynamasına sebep olsa da bana hiçbir zaman böyle hissettirmiyor, onlar için üzölmeme sebep olmuyordu.

Ama şu an Rissa için üzüliyordum.

Kaptan Fane, kendinden geçmiş bir şekilde etrafa bakarken gözlerinde memnun bir ifade vardı. Dişlerini sıkarak kıllı bedenini hareket ettirirken Rissa'nın yapabileceği tek şey hareketsiz ve sessiz kalmaktı. Kaptan hata yapması için ve onu cezalandırmasına sebep olacak şekilde ses çıkarması için elinden geleni yapıyordu.

Rissa, istemeden her ses çıkardığında ve aldığı her titrek nefeste kaptan daha da sert, daha da hızlı, daha da kaba hareket etmeye başlıyordu. Rissa'nın mavi gözleri beni bulduğunda yaşadığı tüm bu gaddarlığa karşı yüzü yaşlarla ıslanmıştı.

O bir semer olabilirdi ama bir *kraliyet* semeriydi. Midas için her şey söylenebilirdi ama o gaddar değildi. Semerlerine zorla sahip olmazdı. Onları elbette zevk için kullanırdı ama asla şiddet uygulamazdı.

Rissa'nın acı dolu ve gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü izlerken üzüntüyle benim gözlerim de yaşarmıştı. Kenarda durup sessizce bunu izlemeye devam edemezdim.

“Kaptan...” dedim ileriye doğru bir adım atarken. “Canını yakıyorsun.”

Omzunun üzerinden karanlık bir bakış attığında yağlı sarı tutamlar kulaklarının ardından sarkıyordu. “Evet ve sırada sen varsın, sokuk kukla.”

Korku, taş gibi mideme oturdu. İçimi yakıp yıkarken beni yara bere içinde bırakıyordu. Ama Rissa'ya kafasını yatak başlığına vuracak kadar sert bir şekilde tokat attığında kendimi iki adım daha yaklaşıp dudaklarımı aralarken buldum. “Kes şunu.”

Cesaretime karşı ikisinin de ifadesine şaşkınlık yayıldı. Ancak kaptanın bu cesaretim için beni cezalandıracağını gözlerinden anlayabiliyordum, daha önce de bana böyle bakmıştı.

Rissa'yı aniden altından iterek bedeninin bir çuval gibi çarşafıara düşmesine izin verdi. Benim için geliyordu. İfadesi karanlıktı, kaşları çatılmıştı.

Ardındaki pencereden gökyüzünün aydınlandığını görebiliyordum. Karanlık örtü gökten sonunda çekilmiş ve gri şafak sökmeye başlamıştı. Kaptan Fane ise onun hemen önünde karanlık bir figür olarak yaklaşan aydınlığa gizlenmişti.

Yataktan kalkıp bana doğru yaklaşımaya başladığında ayaklarım geri çekilmek istedi ancak yerimde durdum. Çenemi kaldırdım.

Sail'in bedenine saygısızlık ettiği gibi şimdi aynısını Rissa'ya yapıyordu; ki Rissa, onun istediği her şeyi yapmaya hazırdı. Rissa, yaptığı her şeyi kabul ederek oyununa devam etmiş ve bir profesyonel gibi davranmıştı çünkü güçlüydü.

Ama sıra bana gelince, sınırlarım vardı.

"Sana *sessizlik* istediğimi söyledim."

Daha gerilmeye fırsat bulamadan Kaptan Fane, elinin tersiyle bana vurdu.

Tokat o kadar sertti ki sendeleyerek kendimi zorlukla ahşap zemine çarpmaktan kurtardım.

Çatırdayan kandillerin alevleri gibi acı, gözlerimin ardında vuku bulurken ben daha kendimi toparlayamadan botu, kaburgalarımın çarptı. *Sertçe.*

İnlediğim an, bu inilti sanki yerin altına gömülüymüşüm gibi boğuk çıktı. Boğazımda esir kalan bu iniltiyle birlikte dudaklarıma bakır tadı yükseldi.

Acıyla uyuşmuş bir şekilde yerde uzanırken elbisemin ön kısmını iki parçaya ayırdığını zorlukla hissettim. Ona karşı koymaya, yerde kıvrılıp bedenimi ondan korumaya çalıştım. Kollarım elbisemin ön kısmını bir araya getirmek için uzandı.

Zalim bir şekilde kaşlarını çatarak yerinde doğruldu. “Belli ki Midas, fahişelerini nasıl eğiteceğini bilmiyor,” dedi, uzanıp pantolonunu ayak bileklerine iterken. “Ben bunda gayet iyiyim. Orada dur ve sessizce izle, küçük kuş.”

Bana doğru acımasızca gülümsedikten sonra deri kemerini çıkartarak Rissa’ya doğru ilerlemeye başladı. Kemerini çevirip merhametsizce Rissa’nın sırtına indirmesinin altında piçin teki olması dışında hiçbir sebep yoktu.

Rissa’nın dudaklarından bir bağırış döküldüğünde şerefsiz herif, sanki bu onun suçuymuş gibi tekrar sessiz olmasını söyledi. Dudakları keyifle kıvrılırken aleti kalkmaya başladı. Sanki acı dolu iniltilerden zevk alıyormuş gibi kendini tekrar içine itti.

Yere yığılı bir şekilde, tekme attığı yerden yayılan ağrıya uzanıyordum. Botunun çarptığı yan tarafıma narince dokunduğumda zorlukla bir nefes aldım. Canım yanıyordu ama kalkmalıydım. Kalkmak *zorundaydım*. Çünkü Rissa hıçkırıyordu. Çünkü pencereden havanın aydınlandığını, güneşin sonunda doğduğunu ve soluk geceyi ardında bıraktığını görebiliyordum.

Ayağımın üzerinde doğrulmaya çalışırken zorlukla nefes aldım. Yanağım sızlıyor, vurduğu yer acıyla isyan ediyor ve kambur duruyor olsam da doğruldum. Yırtılan elbisemi tutarak göğsümden düşmesine engel oldum, titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Yatağa baktığımda kaptanın, Rissa’yı becerirken kemerini onun boynuna doladığını ve kadının saçından şakaklarına hızla ter damlaları aktığını gördüm.

Kendi şafağım söküyormuş gibi öfke içimde yükseldi.

Ellerim yumruk olmuş, çenem kilitlenmişti. Güneşin ufukta görüldüğü an kararlılığımın da geri geleceğini biliyordum.

Tenim karıncalanıyordu.

İleriye doğru adım attığım sırada odayı kasvetli gün ışığı dolduruyordu. Ancak bu kadar zayıf bir gün ışığı bile daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Her zaman söylediğim gibi ben işlere iyi tarafından bakan bir kızdım.

Boğuk şafağın altında adım atarken tenimdeki karıncalanma yoğunlaştı, beni ısıtmaya başladı. Yatağa doğru sendeliyordum ve ayakkabılarım yerdeki ahşap zemine sürtüyordu.

Rissa'nın parıldayan bakışları bana döndü, yüzü acıyla buruşmuş ve soluk borusundaki baskıyla kıpkırmızı olmuştu. Parmaklarım gerildi ve esnedi.

Kaptan Fane, zevkle homurdanırken bu ses öfkemi güçlendirerek bir filiz misali nefretimi büyötmeye başladı.

Rissa'nın dikkatinin bana döndüğünü fark ettiğİ için onu takip ederek başını çevirdi. Ona doğru yaklaştığımı fark edince sırtıttı. "Sıranı bekleyemiyorsun demek, ha? Tamam. Seni şimdi becereceğim. Bakalım Midas'ın altın amcığının neleri varmış."

Kemerdeki baskısını azalttığı an Rissa'nın başı düştü, öksürmeye ve öğürmeye başladı. Bakışlarındaki heyecanlı parıltıyla bana doğru yaklaşıyordu. "Canını yakmaktan zevk alacağım."

Yumrukları bana vurmak, saçıma sarılmak, diz çökmemi sağlamak ya da beni devirmek için hazırdu. Eli hızla bana uzandığında ne yapmak istediğini bilmiyordum ve bunun hiç önemi yoktu.

Çünkü ben daha hızlıydım.

Hiç şüphe etmeden, düşünmeden hızla hareket geçtim. On-
dan kaçmadım, yaklaştım. Aramızdaki mesafeyi göğse sap-
lanan bir bıçak gibi hızla kapatırken çıplak avucum boynuna
sarıldı.

Hepsi bu kadardı.

Ancak henüz farkında değildi.

Kaptan akli karışmış bir şekilde bana bakarken gözlerini kırptı. Neden bana uzanan elinin durduğunu, neden beni cezalandıramadığını, neden çoktan beni altına alamadığını merak ediyordu.

Yüzlerimizin arasında santimler varken leş gibi alkol kokan nefesini alabiliyordum. Bedeninin tamamına yayılan titremeyi hissedebiliyordum.

Neler döndüğünü sormak istercesine dudakları aralansa da boğulur gibi bir ses çıkardı. Bir anlığına boğazına takılan bu ses bir an sonra doğal olmayan bir şekilde kesildi.

Elim boynunu daha da sıkarken olduğu yerde donakaldı. Arkamda Rissa'nın hayretle iç çektiğini duydum. Çünkü orada, avucumun altındaki tende bir değişim başlıyordu.

Boynunda, dokunduğum yerden bir dalgalanma yayılıyordu. Akan bir su misali omuzlarından kollarına, oradan gövdesine ve bacaklarına ulaştı. Elimin altından akıp tenine yayıldığını, organlarına ulaşip damarlarına karıştığını hissediyordum.

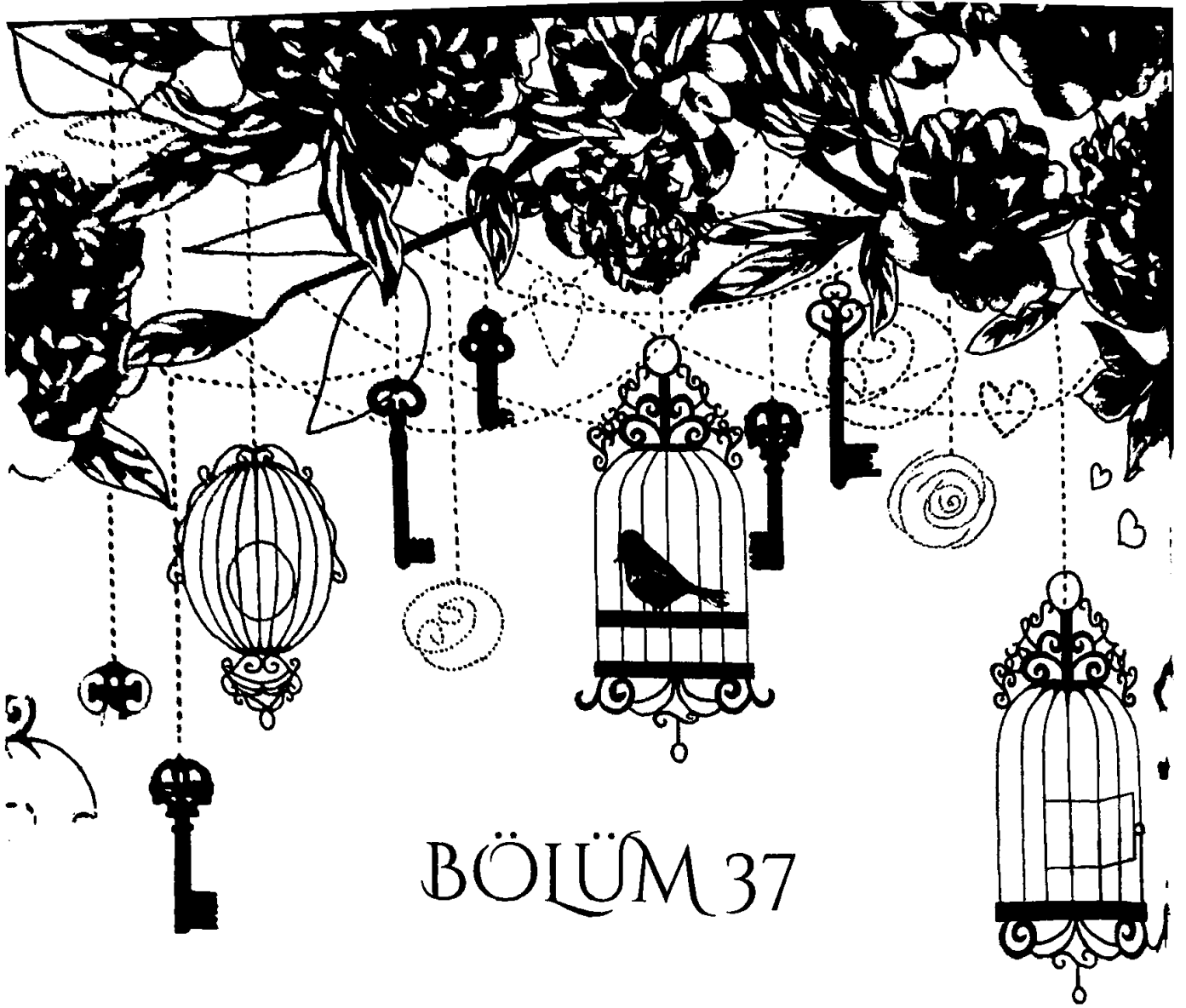
En son yüzüne ulaştı.

Çünkü izlemesini istemiştim. *Görmesini* istemiştim. Bana bakıp *onu* cezalandıranın ben olduğumu bilerek gözlerime bakmasını istemiştim.

Kaptan Fane'in yapabildiği tek şey hayretle gözlerini açmak oldu. Ama gözlerini kırpmaya ya da nefes almaya vakti kalmamıştı. Bir daha da olmayacaktı. Asla.

Kızarık teni, lekeli tuniği, moraran aleti ve kahverengi gözleri bir an sonra dondu. Her bir santimi, sakallarındaki boncuklardan ayaklarındaki botlara kadar parıldamaya, göz kamaştırmaya başladı.

Çünkü ben, bu orospu çocuğunu som altına dönüştürmüştüm.

BÖLÜM 37

Elimin altındaki altın soğuk ve sertti, hiçbir sıcaklığı yoktu. Hissiyatı cansız ve dokunuşum altında tepkisizdi. Denizin dibine bırakılmış bir kaya parçası gibiydi.

Hafifçe kıvrılan dudağımla karşımdaki yüze yayılan telaşlı ifadeye ve zorlukla görünen dişlerine bakıyordum. Kalbim göğsümde hızla atsa da hiç pişmanlık yoktu. Yaptığım şeyin ne olduğunun bilincinde olarak çarpıyordu. Neyi açığa çıkardığımın bilincinde olarak...

Parmaklarımı tek tek boynundan çektiğimde adamın metal boğazı açıkta kalmış, kolum yanıma düşmüştü.

“Sen... Sen... Sen ne yaptın?”

Bakışlarım, yatakta korkuyla donmuş bir şekilde bekleyen Rissa'ya döndü. Gözleri benimle yanımdaki Kaptan Fane'in al-

tın heykele dönüşmüş bedeni arasında gidip gelirken hangimizin kendisi için bir tehdit olduğumuzu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Hızla alıp verdiği nefesler benim yüzümden miydi, kaptanın ona yaptıkları yüzünden miydi, yoksa tamamen şoka mı girmişti bilmiyordum.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Gözlerini kapatıp açarken dudakları aralanmış, saçları karmakarışık uzanırken yaşlar yanaklarını ıslatıyordu.

Başım dönmeye başladığında şakaklarımda bir ağrı yoğunlaşıyordu. Bu ağırlık yayılmaya devam ederken baş ağrısını bastırmak istercesine ellerimi alnıma götürdüm. Bir ağaç özünün kabuğuna sızması gibi içimdeki gücün dışarıya sızdığını hissediyordum.

Eski kaptanı işaret ettim. “Bu şekilde daha iyi değil mi sence de? Konuşmuyor, hareket etmiyor...” Bakışlarımı hâlâ havada olan aletine indirdikten sonra düşünceli bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım. “Eğer istersen şunu bir çekiçe kırabiliriz de.”

Boğulur gibi bir ses çıkardığında çığlık mı atmak istiyor, ağlamak mı yoksa gülmek mi istiyor anlayamıyordum. Belki de üçünün karışımıydı.

Boğazındaki kemeri çıkarmış, oluşan kızarıklıkları eliyle ovuyordu. Titreyerek ayağa kalktı ve eliyle yanımdaki adamı işaret etti. “Bunu nasıl yaptın, Auren?”

“Imm...”

Birkaç adım atarak çıplaklığını umursamadan kaptanın etrafında dönmeye başladı. Titreyen eli adamın göğsüne uzandı. Elini geri çekmeden önce yumruk yaparak hafifçe vurdu. “Kutsallar aşkına, gerçekten som altın,” dedi nefes nefese. Tedirgin bakışları bana çevrildi. “Ve o... Öldü mü?”

“Ah, evet,” diye rahatlattım onu. “Oldukça, *oldukça* ölü.”

Bedenine bir ürperti yayılmıştı. “Ama Kral Midas...”

Kelimeleri havada kesilip dağılsa da toparlaması için ona yardım etmedim. Gerekenden fazlasına şahit olmuştu. Ona Midas’la aramda olan şeyleri açıklayamazdım. Zaten bildiğinden daha fazlasını ona anlatamazdım.

Ağırlığını diğer ayağına verdiğinde altımızdaki ahşap tahtalar tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. İkimiz de durup kaptanın ağırlığına karşı eğilmeye yüz tutan zemine baktık.

Gözlerimi kırptım. “Bu... Bu iyi bir şey değil,” dedim.

Sıkın bir şekilde bana bakıyordu. “Öyle mi dersin?”

Eğer kaptan zemini kırarsa bu oldukça gürültülü bir ses çıkaracaktı. Gürültü olursa da korsanlar buraya koşacaktı. Kimsenin ne yaptığımı görmesini istemediğim için buna izin veremezdim. Zaten Rissa’nın karşısında bunu yapmış olmam yeterince kötüydü. Bir de korsanlar öğrenirse... Bunun düşüncesi bile ürperme sebep oluyordu.

“Rissa,” dedim bakışlarını çevirip bana odaklanması için onu zorlarken. “Kimseye söyleyemezsin. Asla,” dedim. İfadem sertti, ses tonum kesindi. “Bunu bir sır olarak saklamalısın. Lütfen.”

Zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyor olsam da ne düşündüğünü bilmek istedim.

“Canımı yakmayı bırakmasını söyledin.”

Dikkatli bir şekilde başımı salladım. “Söyledim.”

Bir anlığına bunu düşündü. “Bana en son yardım etmeye çalıştığında kafama bir kitap atmıştın.”

Hafifçe yüzümü buruşturdum. “Düşüncesiz davranabiliyorum.”

Kaptana baktı. “Kesinlikle.”

Aramızdaki sessizlik uzarken endişe tüm bedenime yayılıyordu. Elbette onu korumak için kaptana karşı çıkmıştım ama

çoktan zarar görmüştü. Bu gece olan her şeye rağmen onun sadakatini bekleyemezdim.

Ama sonunda başını salladı. “Tamam.”

Şimdilik hiçbir sorun yoktu.

Bir nefes vererek titreyen ellerimi salladım ve bedenimi saran yorgunlukla kaygıyı bir kenara itmeye çalıştım. “Harika. Komutan bizi almaya gelene kadar çok vaktimiz yok. Kimsenin bunu görmesine izin veremeyiz.”

Rissa, öfkeli bir şekilde bana baktı. “Nasıl olacak da onu saklayacağız?”

Dudağımı ısırırken etrafa bakıyor ve bu sırada döşeme tahtalarının kırılmaması için kutsal tanrılara dua ediyordum. Adamın üzerine bir battaniye atarak onu yatağın altına saklayamazdım. Kızıl Akıncılar kaptanlarının bu odadan çıkmadığını fark ederlerdi.

Gözlerim masadaki altınla dolu sandığa çarptığında aklıma bir fikir geldi. “Bir fikrim var,” dedim. “Giyin.”

Rissa, hızla harekete geçerek yataktaki elbisesini alıp giymeye başladı. Bense kaptanın açık dolabına yaklaşarak yerde duran bir çift kalın eldivene uzandım. Eldivenleri elime geçirir geçirmez beyaz eldivenler renk değiştirerek altına bulanmış bir deriye dönüştü.

Kaptan elbisemin ön kısmını parçaladığı için başımın hizasında asılı olan kahverengi kısa cekete uzandım. Kıyafetlerinin kalanına yayılan beyaz deri ve kürklerin yanı sıra bu cekette uzun kahverengi tüyler vardı ve sırt kısmından kollarına kadar uzanıyordu.

Hafifliğiyle kıyaslanınca şaşırtıcı derecede sıcak tutuyor ve tüyler ekstra koruma sağlıyordu. Ceket kısaydı ancak sırt kısmı

kurdelelerimi koruyabilecek kadar aşağı uzanıyordu. Ön taraftaki düğmeleri iliklediğimde yırtılan elbisemi bir arada tutmayı başardı.

Rissa da giyindikten sonra bana döndü. “Tamam. Şimdi ne yapıyoruz?”

Gözlerimi kaptandan, ardındaki pencerelerden çevirdim. Rissa, bakışımı takip ettikten sonra başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil.”

“Yapabileceğimiz tek şey bu,” diye karşı çıktım. “Onu, bu şekilde bulamazlar. *Hiçbir* şekilde bulmamalılar.”

Tartışmaya devam etmek istiyormuşçasına oflasa da derin bir nefes aldı. Yüzüne düşen saçları bağladıktan sonra yatağa giderek çarşafı söktü.

Dürüst olmak gerekirse bunun imkânsız olduğu konusunda haklıydı. Ama bu tek şansımızdı. Kaptan, buna kalkışmama imkân sağlayacak kadar pencereye yakın olduğu için şanslıyım. Yoksa bunun için hiç umut olmayacağı gibi lanet olası piçi pencereden dışarı atamazdım da.

Ama denemek zorundaydım.

Rissa’nın yardımıyla ikimiz de elimizden gelen en hızlı şekilde harekete geçtik. Zamanımızın azaldığının farkındaydık. İki çarşafı bir kement gibi kaptanın boynuna bağladıktan sonra kendimize çekebileceğimiz kadar bir boşluk bıraktık.

Çarşafı sıkıca tutarak pencereye yaklaştım ve iki pencere de kolayca aralandığı için kutsallara şükretmeye başladım. Artık açık olan pencereden içeriye dolan soğuk rüzgârla birlikte kar taneleri zemine dökülüyordu.

Rissa’nın gizlice bana baktığını hissedebiliyordum. Soracak bir sürü sorusu vardı ama bir türlü dile getiremiyordu, zaten bunun için vaktimiz de yoktu.

Çarşafların sağlam olduğuna emin olduktan sonra kaptanın etrafında bir daire oluşturarak sırtımızı pencereye döndük. “Evet... Planımız tüm gücümüzle bu çarşafı asılıp piçi dışarıya doğru devirmek mi?” diye sordu şüpheyile.

“Aynen öyle.”

Ellerini birbirine sürtmenden önce başını iki yana salladı. İkimiz de sıkıca çarşafı tutarak ellerimize doladık.

“Üç deyince,” dedim. “Bir, iki, üç!”

Birlikte tüm gücümüzle çarşafa asıldık. Ellerimiz yumruk olmuş, kollarımız kıvrılmış, sırtımız gerilmiş ve bacaklarımız yere sabitlenmiş bir şekilde çekiyorduk. Rissa, çekmeye devam ederken homurdansa da hareket etmiyordu. Biraz bile.

İkimiz de aynı anda çarşafı bırakırken nefes nefese kalmış bir şekilde küfrettik.

“Siktir,” diye mırıldandım içimde yükselen panikle. Onu burada böyle bırakamazdım. *Bırakamazdım*. Bu bir seçenek bile değildi.

“Siktir, siktir, siktir...” Hüsrarla kaptana tekme attım. Ancak som altından olduğu düşünülürse bu pek de iyi bir fikir değildi. Ayak parmaklarıma yayılan acıyla birlikte tekrar küfrettim.

Rissa, sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Belki de som altından bir heykeli *tekmelememelisin*, ha?”

“Buna değerdı,” diye homurdandım.

Başını yana eğerken bir şeyler düşünüyordu. Sonra dönerek yumruğunu sertçe ve etkileyici bir şekilde kaptanın aletine indirdi. Hâlâ etten var olmuş olsaydı ve hayatta olsaydı bu canını çok acıttırdı.

“Ahh,” dedi yerinden kıpırdamayan altın penise bakarken. Ağrıyan elini ovuştururken bana dönmüştü. “Hımm. Haklısın. Buna değermiş.”

“Evet,” dedim iç çekerek.

Rissa’yla etrafımıza bakarken ne yapacağımızı çözmeye çalışıyorduk. Pencere hem çok yakın hem çok uzak görünüyordu. Gözlerim pencerenin yanındaki duvarda asılı olan kancalara takıldı. Kaptanın kılıçları orada asılı duruyordu. Kafamdaki çarklar tekrar dönmeye başladı.

İleri doğru atılarak kılıçları duvardan aldım ve yatağın üzerine attım. Sonra da çarşafı alarak kancalara doladım ve aşağı doğru asıldım, ne kadar sağlam olduklarını test ediyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Rissa.

Bütün bedenimi kaldırarak çarşafa asılsam da kanca eğilmedi. Bu iyiye işaretti. Bunun işe yarayacağını umuyordum.

“Kaptanın sandalyesini arkasına yerleştir. Bu bir kaldıraç görevi görecek,” dedim boynumdan ellerime uzanan çarşafa beni kaldıran kancayı gösterdim. “Ben elimden geldiğince onu ön taraftan çekmeye çalışacağım sen de arkasından tutup kafasını ileri doğru iteceksin. Onu devirmeyi başarırsak kalanını yer çekimi halledecek.”

Başını sallayarak aceleyle masanın yanındaki sandalyeye koştu. Kaptanın yanına geçtiğinde sandalyenin üzerine çıkarak yüksekliğin avantajından faydalanmayı başardı.

Duvardaki yerimi alarak ellerimi çarşafa doladım. Çözme-yi başarabildiğim dört kurdelem uzanarak bana yardım ederken çarşafın etrafına dolanmışlardı. Ancak yorgun ve ağrıyorlardı. Bana ne kadar güç katabileceklerini bilmiyordum.

Rissa’nın bakışları kurdelelerimin üzerinde gezerken ihtiyatlı ama etkilenmiş gibiydi.

“Hazır mısın?” dedim sormaya niyetlendiği soruların önüne geçerek.

Cevap olarak ellerini kaptanın kafasına uzatarak ayaklarını sağlamca bastı. Çarşafı sıkıca tutuyordum.

Saymaya başladım. “Bir... İki... Üç...”

O itti. Bense çektim. Zemin gıcırdıyordu. Rüzgâr esiyordu.

Heykel yerinden bir santim oynamadı.

Tüm bedenim uyguladığım güçle gerildi. Ağrıyan yan tarafıma saplanan acıyı görmezden geldim. Zavallı kurdelelerim bir kelebeğin kanatları kadar hassas ve omurgam acıyla sızlıyor olsa da kaslarım çekmeye devam ediyordu.

“*Hadi...*”

Ya bayılacaktım ya da bu piçi devirmeyi başaracaktım. Başka yolu yoktu. Nefesimi tutarak çekmeye devam ettim. Çektim, durmadım, yenilmedim.

Bu işe yaramak zorundaydı. *Zorundaydı.*

Rissa’nın iterken sinirli sesler çıkardığını duyuyordum, bedenim tere bulandı. Sanki başımın üzerinde dönüp duran bir kuş varmış gibi bedenime yorgunluk çöktü.

Tüm gücümüzü kullanıyorduk. Eğer durursak tekrar başlamayacaktık. Hepsi buydu. Benim de onun da hatta dondurucu rüzgârın da emin olduğu tek şey buydu.

Ama kaptan yerinden oynamadı.

Yaşlar gözlerime dolarken midem bulanıyordu. Bunu yapamazdık. *Ben* bunu yapamazdım.

O piçi öldürmeme beni iten dürtü muhtemelen kendi hayatımın da sonunu getirecekti.

Bunun farkına varınca irkildim. Bunların hepsi bir hiç içindi, bunu yapabilmemin bir yolu yoktu. Mutlak başarısızlığım korkuyla omuzlarıma çökerek beni aşağı çekmeye, eğmeye ve ağırlığı altında ezmeye başladı.

Son bir direniş göstererek dişlerimi o kadar sertçe sıktım ki birkaçını kırmış bile olabilirdim. Tüm bedenim titrerken gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başlamıştı ama çekmeye devam ettim. Karşılığında duyduğum tek şey çarşafların yırtılışına ve bir tehdit misali döşeme tahtalarının gıcırdamasına aitti.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Rissa, acı dolu bir homurtuya boğuldu. Çarşaflar yırtılmaya devam ederken ellerimdeki son umut da kayıp gitmeye başladı.

Ama sonra kutsal bir mucize gerçekleşmiş gibi kurdelelerim parlamaya başladılar.

Başta loş ve suyun üzerindeki hafif bir parıltı gibiydi ama oradaydı. Saldırıdan sonra beni arabamda uyandıranla aynı yumuşak parıltıydı.

Dört ipek kurdele bir güç dalgasıyla hayata geldiğinde bunu yapabildiklerini bilmediğim için hayretle iç çektim. Uzanarak çarşafı bıraktılar ve direkt kaptanın gövdesine uzandılar, metalik bir şingırtı çıkartarak etrafına sarıldılar.

Acıyla inlememe sebep olacak bir güçle onu çektiler. Omurgam sökülecekmiş gibi hissediyordum.

Fakat bu muazzam güçlerine karşı Kaptan Fane, yerinden oynamıştı. Bu küçücük hareketle birlikte onu devirmeyi başarmıştık.

Rissa, şaşkın bir şekilde inleyerek ileri doğru düştüğünde heykel, açık pencereye doğru devrildi. Bir çarpmayla pencerenin kenarını kopardıktan sonra yer çekimi onu kollarına almış ve bırakmamaya kararlıymış gibi görünüyordu.

Kurdelelerim onu serbest bıraktığında kaptan düşmeye başladı. Devasa bir ağaçtan kopan dal gibi düşüyordu. Dönerek alçalırken yere çarpmasını izledim. Düşerken çarşaflar boynunun etrafında kanat çırpıyordu.

Yere o kadar sertçe çarptı ki sanki suya atlayan bir bedenmiş gibi karlar etrafına saçıldı.

Rissa'yla ikimiz de aşağıya doğru sessizce bakarken başardığımızın farkındaydık.

Etrafa hızla göz attığımda şansımıza arkamızda hiç korsan gemisi yoktu. Şafak vakti olduğu için etraf hâlâ loştu.

Pencereden bakmaya devam ederken nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Direkt kara gömüldüğü yere bakıyorduk.

Rissa'nın dudakları memnuniyetle kıvrıldı. "Ona yakışacak bir son oldu bence."

Yorgun bir şekilde güldüm.

Tüm bedenim yere devrilmek istese de kendimi masaya giderek altın sandığına uzanmak için zorladım. Kaldırabileceğimden çok daha ağır olduğu için bedenim isyan etmeye başlamıştı. Tam o sırada Rissa, yardım etmek için bana doğru koşmaya başladı, ikimiz birlikte onu pencereden fırlatmıştık.

Kaptanın birkaç metre ötesine düşüp etrafına konfeti misali karları saçmasını izledik.

"O kadar altını neden attığımızı bana açıklayacak mısın?"

"İçgüdü," dedim telaşla, sesim yorgundu.

Zemine yayılan karları mümkün olduğunca dışarı iterek pencereleri tekrar kapattım. Tek umudum hikâyeme inanmaları ve hiç kimse fark etmeden geminin harekete geçmesiydi.

Aşağıda parıldayan kaptana son kez baktım. Gözlerindeki korku ve ayak bileklerindeki pantolonuyla sonsuza kadar lanetlenmişti. Ayrıca hayal ettiğinden çok daha zengindi ama öldüğü için buna sevinemeyecekti. Yalnızca akçe ve zevkle motive olan bir adam olduğu düşünülürse şu anki hâli beni oldukça memnun ediyordu.

Pencereden dönerken sırtımı zorlukla dik tutabiliyordum, yorgun bir şekilde iç çektim. Kurdelelerim güçsüzce arkamdan uzanırken artık parıldamıyorlardı.

Ama başarmıştık. İşe yaramıştı.

“İyi misin?” diye sordu Rissa.

Cevap olarak omuz silktim. Bu savaşın yalnızca yarısıydı, devam etmemiz gerekiyordu.

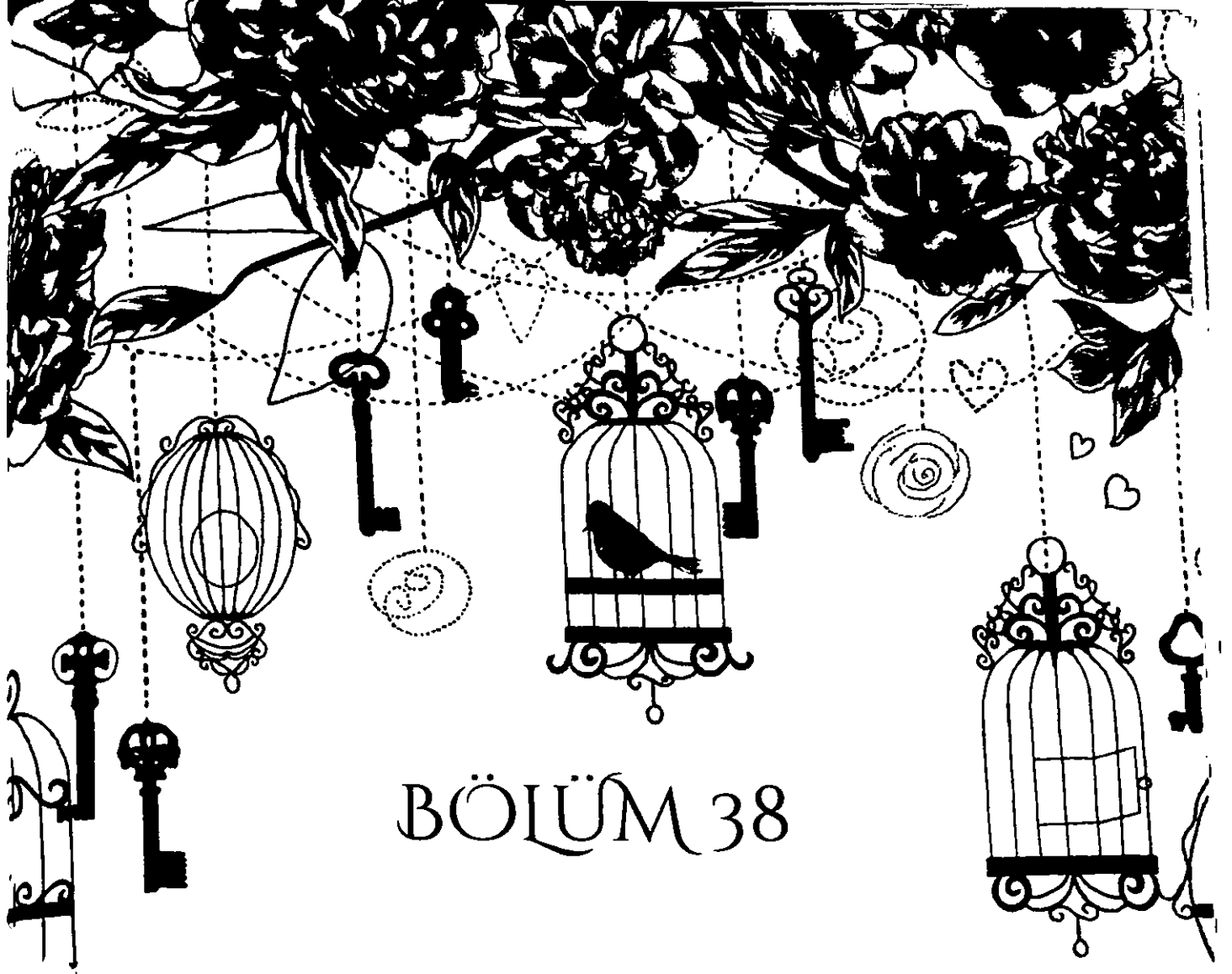
Artık tek umudum karın yağmaya devam etmesi ve yalanıma inanılmasıydı. Gemiler hareket etmeye devam edecek ve parlak gerçek, karların altında gömülü kalacaktı.

Ama bunu yapmayı başarsak bile hayatlarımız hâlâ tehlike-deydi.

Kızıl Akıncıların kaptanının işini bitirmiş olabilirdim ama açgözlü korsanların elinden alınıp kana susamış askerlere esir olacaktık.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Yakında öğrenecektim.

BÖLÜM 38

K aptanın kapısı tıklatıldığında neredeyse yerimden fırlayacaktım.

“Kaptan, geri geliyorlar!” Kapının ardından korsanlardan birinin sesi yükseldi.

Rissa’nın gözleri irileşirken endişeyle dudaklarını oynattı, *Ne yapacağız?*

Harekete geçerek yatağı gösterdim ve Rissa’yla birlikte vakit kaybeden yatağa koştuk. “Uzan,” diye fısıldadım.

Söylediğimi hemen yaptığında kaptanın kemerini ona uzattım. “Belini yatağın direğine bağla.”

Bana şaşkınca baktı. “Ciddi misin?”

“Bana güven. Ve elbiseni de dağıt.”

Huysuz bir şekilde boştaki eliyle dediğimi yaptı ve elbisesini dağıtarak eteklerini karman çorman şekilde yukarıya doğru çekti.

Kendimi elimden geldiğince nazik bir şekilde yatağın yanına, yere attıktan sonra kurdelelerimden birisiyle belimi arkamdaki direğe bağladım. Kurdelelerimin her hareketinde yayılan ağrıyı hissetsem de bunun gerçekçi görünmesini sağlamalıydım.

Boştaki elimle kaptanın tüylü ceketinin düğmelerini açtım ve kendimi tamamen göstermesem de yırtık elbisemi görebilecekleri kadar bir boşluk yarattım. Kalın eteklerimi de baldırıma kadar çektim. Soru sormalarına engel olacak kadar dikkatlerini dağıtabileceğimizi umut ediyordum.

Kapı tekrar tıklatıldı. “Kaptan, geliyor musun? Rampaya ulaşılar.”

Yatağa doğru baktım. “Eğer istediğin zaman ağlayabiliyorsan şu an tam zamanı,” diye mırıldandım.

Rissa, kaşlarını çattı. “Tabii ki isteyerek ağlayabiliyorum.”

“Kaptan? Her şey yolunda mı?”

Kapının ardındaki mırıltıların ardından adım seslerinin yaklaştığını duyduk. Rissa, parmağını ileriye doğru uzattığında Quarter, Kaptan Fane’e sesleniyordu. “Ne?” diye sordum.

Cevap vermek yerine kaptanın çalışma masasını işaret etti.

Kaşlarımı çatarak oraya döndüğüm an kaptanın şapkası ve ceketiyle karşılaştım.

“*Siktir*,” diye fısıldadım.

Yerimden kalkıp onları pencereden atmayı düşünsem de çok geç kalmıştım. Quarter, çoktan kapıyı yumruklamaya başlamıştı.

“Kaptan? Kaptan! İçeri giriyorum!”

Dışarıdaki korsanlar kapıyı tekmelerken Rissa burnunu çekmeye başladı. Her bir darbeyle irkilirken kapı menteşelerinden sökülerek geriye doğru açıldı.

Quarter, önde olmak üzere üç korsan odaya girdi. Gözleri hemen Rissa’yla beni buldu ama bakışları etrafta Kaptan Fane’i arıyordu.

“Kaptan?” diye seslendi Quarter.

Kaptanın burada olmadığını anladığında ifadesi sertleşti, yatağa doğru yaklaştı.

“Nerede o?” diye sordu.

Rissa, ağlamaya başladı. Oldukça gürültülü bir şekilde inlerken hıçkırarak ağlıyordu. Ya çok muazzam bir oyuncuydu ya da bunca zamandır gözyaşlarını içinde tutmuştu.

Yüzüme yerleştirdiğim korkmuş ifadeyle adama bakıyordum. Gerçekten dehşete düştüğüm için bu çok da zor sayılmazdı.

Quarter, karşımda durarak ikimize baktı. “Size onun nerede olduğunu sordum.”

“Kaptan Fane... O... O...” Rissa’nın sesi hıçkırıklarla kesildi.

Quarter, hüsrarla bana döndükten sonra acıyla inlememe sebep olacak şekilde botunun ucuyla beni dürttü. “Lanet olasıca biriniz konuşsun artık!”

Beni direğe bağlayan kurdeleden kurtulmaya çalışıyordum gibi hareket ettim. “Bizi... Bizi aldıktan sonra bağladı. Sesiz olmamızı söyledi ve akçelerle dolu olan sandığı aldı,” dedim hızla. Sesim titrek ve tizdi. “Sandığı alıp kaçtı. Bizi de buraya kilitledi.”

Arkasındaki iki korsan gerilerek birbirlerine bakmaya başladılar.

“Kaçtı.” diye tekrar etti Quarter.

Başımı sallarken oldukça gergindim.

Sadece bana inan. Lütfen inan.

Quarter, geri çekilerek odaya bakmaya başladı. Kaptanın şapkasının ve ceketinin olduğu çalışma masasına yaklaştığında kalbim deli gibi atıyordu. Pencereye doğru yaklaştığında kalp atışlarım daha da hızlandı.

Oraya bakma. Kutsallara yalvarıyordum. Lütfen dışarıya bakmasın.

“Sandık neredeydi?” diye sordu.

Korsanlardan birisi köşeyi işaret etti. “Buraya bırakmıştık, Quarter.”

Quarter, küfrederek önündeki fıçıyı tekmeledi. Fıçı odanın diğer tarafına fırlayarak duvarda ikiye ayrıldı. “Akçelerin hepsini kendine alıp bizi terk etmiş!”

“Gemisi olmadan nereye gidebilir ki?” diye sordu korsan.

“Belli ki planlıyormuş zaten,” diye patladı Quarter. “Bir ateş pençe almıştır ya da o lanet olasıca Dördüncü’nün askerleriyle komplo kurmuştur.” Tekrar küfrederken öfkeyle bir tekme savurdu. “Sinsi piç. Eğer onunla denk gelirsem-”

“Quarter.” Kapının eşiğinde bir başka korsan belirdi. “Komutan bekliyor. Sabırsızlanmaya başladı.”

“Siktir!” Quarter, sabırsızca saçını çekiştirdikten sonra arkasını dönerek bize bakmaya başladı.

Bedenim gerildi, kafamın içinde zonklayan endişeli düşünceler baş ağrımı misliyle arttırmıştı.

“Ne yapmak istiyorsun, Quarter?”

Zayıfça ve zorla nefes aldı. “Eğer Kızılların kaptanının ödemeyi alıp gittiğini söylersek ve komutan da fahişelerimizi alıp giderse elimizde hiçbir şey kalmayacak.” Bize doğru nefret dolu bakışlar atıyordu.

“Onları komutana götürün.”

Korsan karşı çıkmak için ağzını açmıştı. “Ama-”

“Hemen,” diye patladı Quarter. “Anlaşmayı gözden geçirmek istediğimizde Dördüncü’nün askerleri bize saldırırsa hayatta kalabileceğimizi mi sanıyorsunuz? Akçeler bizde olsa da olmasa da o ödedi. Bunları almadan gitmeyecek. Özellikle de yaldızlı sürtüğü.”

Korsanlar birbirlerine bakarken bu karardan memnun olma-

salar da bize yaklaşmaya başladılar. “Hadi, amcıklar,” diye mırıldandı içlerinden birisi.

Hızla elimi kaldırarak sanki kurdele çözülmüş gibi yaptım. Böylece kurdeleyi açmaya çalışmaya ya da kesmeye yeltenmeyecekti.

Kurdele çözölür çözölmez beni kolumdan tutarak kapıya doğru sürüklemeye başladı. Diğer korsan da Rissa’yı sürüklerken adamın koluma dolanan parmakları, elbisemin kalınlığına rağmen sıkıca beni sarıyordu.

Oradan çıktığımız an bir ses duydum, “Bir dakika, bu kaptanın ceketi değil mi? Neden ceketini bırakıp gitsin?”

Rissa, arkamda sendelediğinde kafamda uyarı çanları çalmaya başladı.

“Hey! Durun!”

Bize eşlik eden korsanlar durarak bizi kenara çektiler. Quarter’ın adımları bize yaklaşıyordu, yüzümü ona çevirdim. Eteğimin altında dizlerim titriyordu.

Elinde kaptanın ceketi ve şapkasıyla karşımızda dikiliyordu. “Bana bunun ne demek olduğunu söylemek ister misiniz?” dedi Rissa’yla bana bakarken. Rissa’ya dönmeye cesaret edemiyordum.

Kürkü önümde sallarken gözlerim ceketin üstünde geziniyordu. “Ne-Ne olmuş ki?” diye sordum. Sesimin mümkün olduğunda acınası ve aklı karışmış çıkmasını istiyordum.

“Kaptanın sandığı alıp kaçtığını bana sen söyledin. Kar fırtınasının ortasında gitti ve lanet olasıca ceketini giymedi mi?” dedi hırlarcasına.

Sesindeki öfke irkilmeme sebep olmuştu ama zorlukla cevap vermeyi başardım. “Ben- Bilmiyorum. Belki acele ediyordu?”

Quarter, gözlerini kısarken tehditkâr bir şekilde bana yaklaşıyordu. İçgüdüsel olarak geriye doğru çekilmeye başladığımda sırtım duvara çarptı. Bakışlarımı ondan çektim.

Bana dokunma, bana dokunma...

Gözlerinde parıldayan kötü niyeti görebiliyordum. “Bana lanet olasıca bir yalan söylüyorsun, değil mi? Ne yalanı bu?”

Dizlerim deli gibi titriyordu. Göğsüm gerilmişti ve korku kaburgalarımı sarıp beni sıkarken düğümlenen kurdelelerimle yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Ben...” Söylemeye niyetlendiğim bahaneler ve yalanlar dilime dolandı.

Ağzım kurumuş, başım zonkluyordu ve çok yorgundum... Fazlasıyla *zayıftım*. Gereğinden fazla enerji harcamıştım ve bayılmak üzereydim. Muhtemelen adrenalin damarlarımı terk ettiği için bu duruma düşmüştüm.

Quarter, yanağıma doğru eğildiğinde olduğum yerde dondum. “Eğer konuşmaya başlamazsan o işe yaramaz ağzını başka bir şeyle dolduracağım ve içine öyle bir boşalacağım ki altın amın paslanmaya başlayacak, anlıyor musun? Kaptan Fane’e ne oldu?” Ses tonu karanlık ve ürkütücüydü.

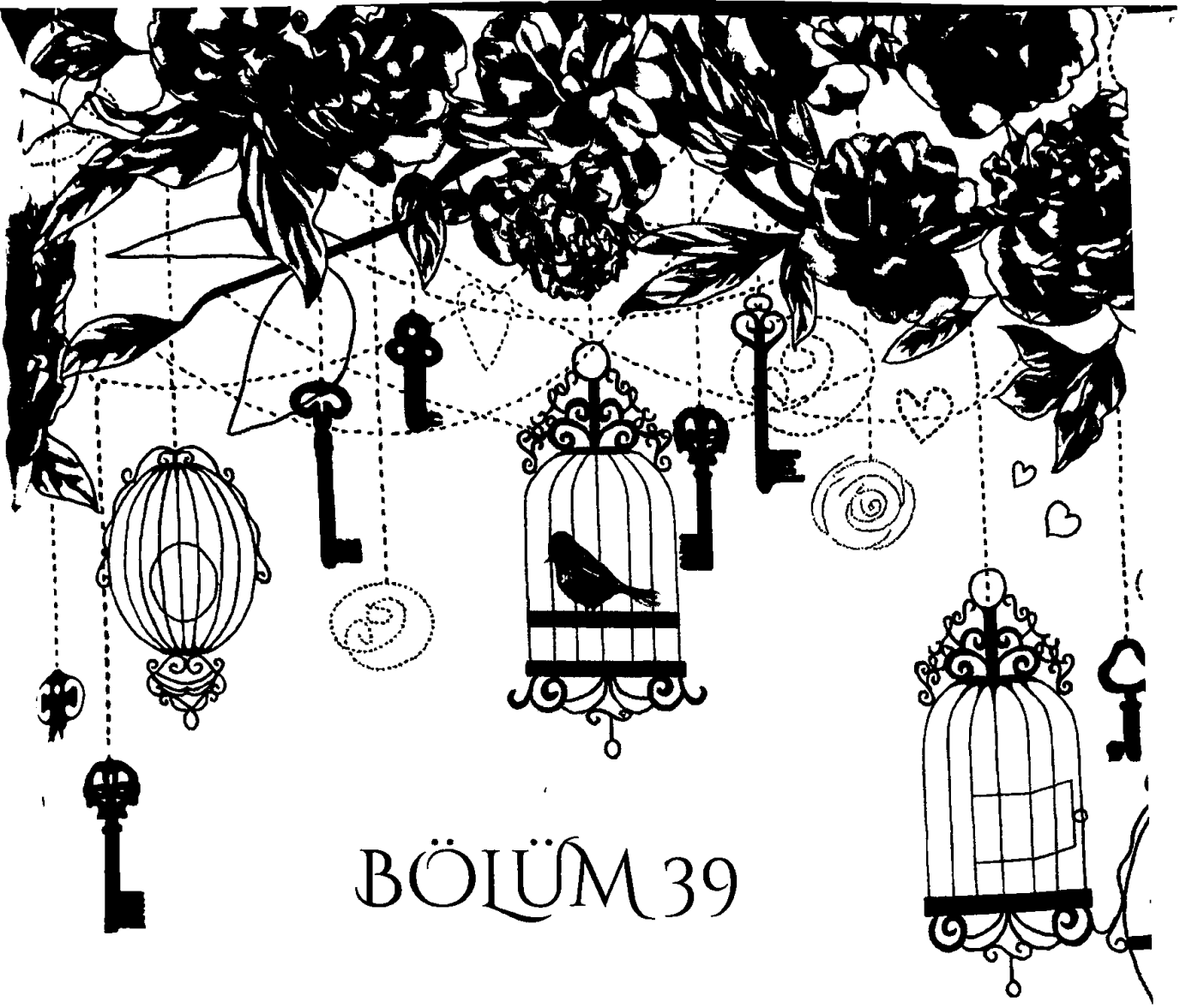
Gözümün önüne tekrar siyah noktalar inmeye başladı. Zihnim bunu çözmek için çaba sarf edip asıl hikâyeme sadık kalmamı istese de geçirdiğim bu gecenin ardından bir türlü toparlanamıyordum.

Bundan kurtulabileceğimi nereden çıkarmıştım ki? Yalanlarımın her biri tek tek ortaya çıkarken yapabileceğim tek şey çaresizce o yalanlara tutunmaktı.

Quarter, yüzümün yanında homurdandığında gözlerimi hızla kapattım. “Tamam. O zaman ben seni *konuştururum* ve sonra...”

Quarter, cümlesini de tehdidini de bitiremeden havaya sessiz alacakaranlığın ortasında patlayan bir volkan misali soğuk ve pürüzsüz bir ses yayıldı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

BÖLÜM 39

Komutanın sesiyle birlikte Quarter, başını diğer tarafa çevirdi ve ben de hayretle gözlerimi araladım.

Komutan Rip, orada iki askeriyle birlikte duruyordu. Üçü de oldukça tehditkâr ve karanlık görünüyorlardı. Karanlıktan yayılan gölgelere benziyorlardı. Yüzünü kapatan miğfere rağmen komutanın öfkeli olduğunu söyleyebilirdim.

“Gözdeden uzaklaş. Hemen.”

Komutanın ses tonunda nezaket yoktu, tartışmaya açık değildi. Korkutucu görünmek için sesini yükseltmesine gerek bile yoktu.

Quarter, komutana dönerken doğruldu. “Bir konuda yalan söylüyor, siz almadan onunla bu tartışmayı bitireceğiz.”

Dürüst olmak gerekirse Quarter’ın cesareti benim bile geril-

meme sebep olmuştu. Rissa'nın da sanki ölümcül bir savaşın ortasında kalmışız gibi korkuyla inlediğini duydum. Belki de gerçekten öyleydi. Quarter'ın arkasındaki üç korsanın, ellerini gergin bir şekilde kılıçlarına uzattıklarını görebiliyordum.

Komutan Rip'in ardındaki askerler bir santim bile kıpırdamamışlardı. Komutanın kendisi de kılıcının kınına uzanmamıştı. Bir adım bile atmamıştı. Tartışmamıştı da.

Hayır, aksine komutan *gülmüştü*.

Miğferinden yayılıp havaya karışan bu ses, korsanların gerilmesine sebep olmuştu. Bu bir uyarıydı. Kan akıtmaya ant içmiş deli bir adamın kahkahasıydı.

Ondan yayılan bu tehditkâr hava, tenimin doğal olmayan bir ürpertiyle titremesine sebep oluyordu. Komutanın kolunda parlayan dikenler Quarter'ı bütün olarak yutmaya hazır olan birer ağza benziyorlardı. Neredeyse korkudan kusacaktım.

Bu, Kral Ravinger'in, Orea'ya saldığı canavardı. Bu efsanelerde, dedikodularda ve masallarda anlatılan o korkunç adamdı. Neden kimsenin onunla savaş meydanında karşı karşıya gelmek istemediğini anlıyordum.

Karşımdaki Quarter'ın, maskesinin ardında gözleri avcıyı küçümseyen bir avmışçasına irileşti.

“Tamam, al,” dedi Quarter hızla. Sesi boğuktu ve her ne kadar kendine güveniyormuş gibi konuşmak istese de sesine yansıyan korku ortadaydı. “Zaten bir fahişenin ağzından çıkacaklara güvenmem.”

“Doğru karar.” Komutanın sesi uğursuz bir mırıltı gibiydi.

Quarter, dişlerini sıkarak bu küstah tona karşı öfkeyle arkasını döndü ve yürümeye başladı. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi kaptanın odasına ilerlemişti. Akıllı

adamdı. Diğer üç korsan da dönüp onu takip etmeden önce askerlere baktılar.

Zorlukla nefes alarak komutana bakıyordum. Apaçık tehdidinden o kadar etkilenmişim ki Quarter'ın sorularından kurtulduğum için rahatlayamamıştım bile.

“Gidelim.” Komutan sessiz ama net bir şekilde emir verdi.

Arkasını dönüp yürümeye başladığında iki askeri Rissa ve beni bekledi. Kaptanın odasının önündeki yerlerimizden hareket ederek yürümeye başladık, zorlukla adım atıyorduk.

Güvertede yürürken Kızıl Akıncıların bakışları bizi takip ediyordu, maskelerinin altından alayla gülüyor gibilerdi. Ama Dördüncü'nün askerleri onlara bakmıyordu, hatta Rissa ve bana rampadan inerken eşlik etmeyi bile umursamıyor gibilerdi. İskele tahtasının üstü hafif bir karla örtülmüştü.

Son kez yüzü olmayan kırmızı maskeli korsanlara baktım. Gözlerim Sail'i astıkları direğe çevrildi. Ayaklarının dibine tükürmemek için kendimi zorlukla tuttum.

Komutan rampadan inmeye başladığında botları, ayağının altındaki tahtanın üzerinde iz bırakıyordu. Rissa'yla birlikte onu sessizce takip ederken diğer iki asker arkamızdaydı.

Ancak tükenmişlik bedenimi ele geçirmişti ve kontrolü almak için beni tehdit ediyordu. Yorgun, sendeleyen adımlarımla dik iskele tahtasını inerken zorlanıyordum, üstelik kaygandı da.

Her bir adıma odaklanmaya çalışarak yavaş ve dikkatli hareket ediyordum. Ama buna rağmen bacaklarım titriyordu, enerjim kalmamıştı. Bu yüzden ayağım bir buz parçasına takılıp sendelediğimde şaşırmadım.

Neredeyse Rissa'yı da düşürmek üzereydim ancak ona çarpmadan bedenimi sol tarafa çevirmeyi başardım. Bu da beni direkt rampanın yan tarafına yönlendirdi, düşmeye başladım.

Şanslıydım ki neredeyse rampadan inmiş sayılırdık. İyi tarafı buydu.

Yere kısa düşüşümle kollarım ve gevşeyen kurdelelerim beni tutmak üzere ileri atıldı, böylece kendimi çarpmaya hazırlayabilmişim.

Yerdeki sert karlara çarptığımda ellerim ve dizlerim acıyla yanmaya başladı. Bu soğuk ıslaklığı eteklerim ve eldivenlerim çekmeye başlarken kurdelelerim ağırlığım altında keskin bir acıyla zonklamaya başlamışlardı. En azından yüz üstü düşmemiştim.

Bir anlığına bu baş dönmesi ve bitkinlik o kadar yoğundu ki kendimi kaldıramayıp karda baygın bir şekilde uzanmaya devam edeceğimi sandım. Ancak buna izin veremezdim. Bulutlarla örtülü sabahın altında fazlasıyla narin ve açıktaydım.

Bir kamçı sesi havaya yayıldığında irkildim. Sesi, sayısız ateş pençenin gök gürültüsüne benzer homurtular takip etti.

Arkamdaki geminin, içindeki korsanlarla birlikte uzaklaşmaya başladığını duyuyordum. Ahşap kızaklar buz dalgalarının arasında sürüklenirken bedenim onlara o kadar yakındı ki altımdaki zemin titriyordu.

Korkunç canavarlarıyla hızla benden uzaklaşmaya başlayan geminin ardında yüzlerce, hatta belki binlerce, Dördüncü Krallık askeriyle dolu olan bir manzara beni karşıladı.

Bölgedeki sarp kayalıklar gibi *her yere* yayılmışlardı. Ne kadar kalabalık olduklarına bakılırsa korsanların neden komutana karşı çıkamadığını anlamak zor değildi. Bu kadar adama karşı kesinlikle katledilirlerdi.

Bakışlarım onların üzerinde gezinirken bir türlü sayılarını saptayamasam da midem bulanmaya başladı. Bu bir keşif görevi değildi. Komutan, kraliyete gelen haberle Midas'ın küçük tebasını bulmaya çıkmamıştı.

Hayır, bu Kral Ravinger'in güçlü ordusu olmalıydı ve savaşa gidiyorlardı.

Kızıl Akıncılardan kurtulmamın tek sebebi kralıma ilerleyen düşmanlara yakalanmamdı. Parlak bir pazarlık malzemesi gibi komutanın eline düşmüştüm.

Korku midemi o kadar bulandırıyor ki kusmak üzereydim. Görüş açıma bir çift siyah ayakkabı girdiğinde bedenim karın üzerinde donakalmış bir şekilde korkak gibi etrafı izliyordum.

Bu kötüydü. Çok, çok kötüydü.

Komutanın sesi, dikenleri kadar keskin bir şekilde içime işledi. "Bak sen, bu çok... İlginç."

Zorlukla yutkunurken boğazım düğümlendi, gözlerimi kaldırarak yanıma eğilen komutana baktım. Arkasındaki ordu harekete geçmiş olsa da artık onları izlemiyordum. *Ona* fazlasıyla odaklanmıştım. Çünkü miğferini çıkarıp kolunun altına yerleştirmişti. Yüzünü ilk kez görebiliyordum.

Boynuzları yoktu. Parıldayan kana susamış gözleri yoktu. Yanağını yaran korkutucu bir yara izi bile yoktu.

Hayır, bunların hepsi onun şeytani görünmesini sağlayıp kâbuslara sebep olacak birer dedikodudan ibaretti. Orea, muhtemelen gerçeklerle yüzleşmeyi reddediyordu. Topraklarımızın çok eski tarihinden kendilerini uzaklaştırmışlardı. Geçmişimizde var olan safkan feyleri hatırlayamayacak kadar korkuyorlardı. Kral Rot'un gücünü bir bahane olarak kullanarak kendilerini kandırmışlar, yanlış bilgi yayarak söylentiler ortaya atmışlardı.

Ama Komutan Rip, bir zebani değildi ve Ravinger'in sihriyle sarılmamıştı. Tamamen kendisi var olmuştu. Ona bakıp her bir detayını incelemekten kendimi alamıyordum.

İrisleri siyahtı. Dünyamızı saran yıldızsız, aysız gece yarısı kadar siyahtı. İrislerini ve gözbebeklerini birbirinden ayırmak

imkânsızdı. Kalın ve siyah kaşları, kasvetli bakışlarının üzerinde uzanarak ifadesine hiddet ve zalimlik katıyordu.

İki kaşının üzerinden başlayan çok kısa dikenler vardı. Sırtındaki ve kollarındaki dikenlerle aynı siyahlıktaydı. Ancak bunlar kıvrılmak yerine en fazla bir santimetre kadar kısa bir şekilde duruyorlardı.

Burnu düzdü, dişleri parlak ve beyazdı, daha keskin ve uzun köpek dişlerini görebiliyordum. Şakakları ve elmacık kemikleri arasında zorlukla fark edilebilecek gri pullar vardı. Tıpkı Kül Kumulları'nda yaşayan kertenkelelerin pullarına benziyordu.

Kalın siyah saçları ve sert siyah sakallarının altındaki teni solgundu, güçlü köşeli çenesi hafifçe sivrilen kulaklarına uzanıyordu. Boyu yaklaşık bir doksan olmalıydı ve sert kaslarının yanı sıra havası tehditkârdı.

Korkutucuydu. Gerçek dışıydı. Fazlasıyla feydi.

Orea'nın kalanı, bir feyin nasıl görüldüğünü unutmuş ve feylerden bize kan bağımızla yalnızca biraz güç geçtiği konusunda kendilerini kandırmaya devam ediyor olsalar da komutanın varlığı bunun aksini söylüyordu.

Orea, feylerin ihanetine uğramış olabilirdi ama halkımızı yönlendiren his; korkuydu. Yalnızca sihir gücü olanlar hükümdar olabiliyordu. Kraliçe Malina tahtına geçemediği için sihir gücü olan Midas'la evlenmek zorunda kalmıştı. Çünkü eğer feyler yarım bıraktıklarını tamamlamak için gelirlerse krallıklarını koruyacak hükümdarlara ihtiyacımız olacaktı.

Kral Ravinger'ın elinde ne tür bir canavar tuttuğunu bilip bilmediğini merak ettim. Komutanın, yerin altından uzanıp atmosfere karışan bu gücünü hissedip hissetmediğini merak ettim.

Burada ayaklarının dibinde zayıftım. Komutanın bakışları

hâlâ beni havada tutmaya çalışan kurdelelerime odaklanmıştı. Bu beklenmedik ilgisi kalp atışlarımın hızlanmasına sebep oldu.

Zihnimde, kendimi zorladığımda dağılan tüm gücümü bir şekilde toparlayıp ayağa kalkmanın bir yolunu buldum. Ayağa kalkar kalkmaz kurdelelerim cansız bir şekilde arkamdaki karlara döküldüler. Kendilerini benden uzaklaştırmış olsalar da hiç güçleri yoktu.

Komutan hayvani bir şekilde başını yana eğerek beni aşağıdan yukarıya yavaşça süzmeye başladı. Bu hareketiyle birlikte elmacık kemiklerinin üzerindeki pullar gri şafağın altında dalgalandı.

Bakışları sonunda yüzüme ulaştığında çekingen altın gözlerim onun yoğun siyah bakışları altında hapsoldü.

Korsan gemisi uzaklaşmaya devam ediyordu, ordu harekete geçmişti ama komutan ve ben orada durmuş birbirimizi izliyorduk.

Bu kadar yakından bakınca siyah kirpiklerine düşen kar tanelerini görebiliyordum. Kaşının üzerinde parıldayan dikenleri görebiliyordum. Ona yakışıklı diyemezdim, bunun için fazla habis görünüyordu ama vahşi bakışları korkutucu şekilde büyüleyiciydi.

Soğuktan donuyor olsam da eldivenlerin içindeki avuçlarım terlemeye başladı. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki damarlarım patlayacaktı. Rüzgâr esip, çaldığım ceketin üzerindeki kahverengi tüyleri okşarken tüm bedenim titriyormuş gibi görünüyordu.

Güçlüydü. Varlığı o kadar güçlü ve ölüm doluydu ki sanki havası bile onun ne kadar yıkıcı olduğunun farkındaydı.

Sonunda dudakları tekrar aralandı. "Demek Kral Midas'ın

küçük kuşu *buymuş*.” Kollarıma sarılı ceketin üzerindeki tüylere ve kara gömülen altın kurdelelerime baktıktan sonra siyah gözleri ilgiyle yüzüme döndü. “İtiraf etmeliyim ki bir saka kuşu bulmayı beklemiyordum.”

Bana bir evcil hayvanmışım gibi hitap etmesi neden canımı sıkıncı bilmiyordum ama eteklerimin önündeki ellerim yumruk oldu.

“Ne olduğunu biliyorum,” dedim, ses tonum keskindi. İthamım aramızdaki havaya bir nefes misali karıştı.

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı, bu tehditkâr ifade kalbimin teklemesine sebep oldu. Bana doğru tek bir adım attı. Basit bir hareketiyle etrafımdaki tüm havayı içine çekmiş gibiydi.

Bana doğru eğilirken havası beni zorluyordu, deniyordu, hissediyor ve bunalıyordu. Çorak Arazi’nin dondurucu soğuğuna rağmen, uzaklaşan gemilerin ve harekete geçen ordunun sağır edici gürültüsüne rağmen sesi sıcak bir şekilde kulaklarımda yankılandı. “Çok komik, ben de aynı şeyi *senin* için söyleyecektim.”

BÖLÜM 40

KRAL MİDAS

Orea'nın her bir krallığında bulunmuştum. İlk krallık boş bir ormandan ibaretti. Çeşitli sanatlarda usta olarak gösteriş yapan aptallarla doluydu. İkincisi tamamen çoraktı ve kumdan oluşuyordu, daha fazlası yoktu. Hükümdarları sıkıcı ve bağınazlardı.

Üçüncü Krallık dikkatimi daha çok çekmişti. Yalnızca hükümdarların davetiyle ziyaret edebileceğiniz özel adaları vardı. Tek kötü noktaları kasvetli Dördüncü'nün bataklığının kıyısında olmalarıydı ama Kral Rot'un krallığı benim ilgimi hiç çekmiyordu.

Beşinci Krallık'a da aynı şekilde ilgiliydim.

Aşağıya bakarken ellerim balkonun tırabzanlarına sarıldı. Zemin gümüş ve beyaz renkleriyle parıldarken dikkatim avludaki buzdan heykellerin üzerindeydi. Her kraliyet bahçesinde olduğu gibi düzenli bir şekilde, her kıvrımı özenle yontulmuş, her santimi mükemmel görünüyordu.

Tüm karı altına dönüştürsem nasıl görüneceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Highbell'de buzdan heykeller yoktu. Orada kar fırtınaları oldukça sertti. Ama burada, Beşinci Krallık'ta ebedi soğukluk daha ılımandı. Karın arasından parıldayan ışıkları görebiliyordunuz.

Heykellerin oyulmasını bir süre daha izledikten sonra arkamı dönerek içeri girdim. Balkonun kapıları ardımdan kapanmıştı. Kalmam için bana Ranhold Sarayı'nın güney kanadı tahsis edilmişti. Tüm dekorasyon beyaz ve mor renklerinden oluşuyordu. Yapı gri kayalar ve siyah demirle güçlendirilmişti. Benim gözümde tamamen müsriflik olsa da ziyaret eden hükümdarlar için yeterince saygın görünüyordu.

Ancak benim niyetim basit bir ziyaret değildi.

Odanın köşesine yerleştirilen masaya oturdum. Üstünde açmış taze kış çiçekleri olan bir vazo vardı. Kökleri soğuk suda uzanıyordu.

Kapı tıklatılıp da içeriye danışmanım Odo aceleyle girdiğinde kâğıt yığınlarının arasına gömülü haldeydim.

“Majesteleri, size bir mektup geldi.”

Elimi uzatarak önümdeki isim listesinden uzaklaştım ve avucuma bırakılan parşömene odaklandım. Mühür mumunu kırdıktan sonra gelen mektubu açar açmaz gözlerim kelimelerin üze-

rinde dans etmeye başladı. Ama sonra durdum. Başa döndüm. Tekrar okudum.

İlk okuduğumda bedenim kaskatı kesildi. İkinci okuduğumda çenem gerildi. Üçüncü okuduğumda öfkeden deliye döndüm.

“Efendim?”

Gözlerim hızla masanın önünde bekleyen Odo’ya döndü, cevap verip vermeyeceğimi merak ettiğine şüphem yoktu.

Ama cevap vermeyecektim.

Ellerimin arasındaki kâğıdı buruşturdum. “Onu almışlar.”

Sesim karanlık ve alçaktı. Kelimeler dişlerimin arasından zorlukla döküldü. Öfkeyle atan nabzımla birlikte olanları idrak edebildim.

Odo duraksadı. “Kim, kimi almış, majesteleri?”

Göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkmıştım. Masanın üzerindeki her şeyi korkunç bir gürültüyle yere dağıttım. Kitaplar yere yapıştı, kâğıtlar uçuşmaya başladı ve çiçeklerle süslenen donuk vazo duvara çarptı.

Danışmanım irkilerek geriye çekilirken irileşen gözleri oda da ileri geri yürümeye başlayan benim üzerimdeydi. Ellerimi iki yanımda o kadar sıkıca yumruk yapmıştım ki parmaklarımın kırılmamış olmasına şaşıırıyordum.

“Kral Midas?” diye sordu Odo, çekinerek.

Onu zorlukla duyuyordum. Muhafızlarım odadaki gürültüyü duyarak gelmiş ve var olmayan tehdide karşı kılıç çekmişlerdi.

Kafamda dönüp duran öfke bulutu şakaklarımda güçlü birer fırtınanın yeşermesine sebep olurken zonklama tüm uzuvlarıma yayılıyordu.

Ben volta atmaya devam ederken kimse hareket etmeye ya da soru sormaya cesaret edemiyordu. Muhtemelen kafalarını

onu altına çevirip altın kellelerini dışarıdaki donmuş dikenlere
atacağımdan korkuyorlardı.

Durup da yumruğumu duvara geçirdiğimde hiçbir şey his-
setmemiştim. Parmak boğumlarım yarılarak elimden dökülen
öfkeli kızıl damlalar yerdeki beyaz halıyı lekeliyordu.

Hissetmiyordum, umursamıyordum. Çünkü bu dünyada be-
nim için en önemli şey elimden alınmıştı.

Gözdem. Yıldızlım. Kıymetlim. Benden çalınıp düşmanımın
eline geçmişti.

Muhafızlarıma döndüğümde öfkem damarlarımda kaynaya-
rak gözlerimin önüne bir pus indiriyordu. Kral Fulke'ı ortadan
kaldırma planım, Auren'ı benden almaya cüret etmeleriyle *kı-
yaslanamazdı* bile.

O benimdi.

Ve onu geri almak için yoluma çıkan herkesi mahvedecektim.

ALTINDAN ALTIN SARISI ASMA

BÖLÜM BİR

Vardı cimrilik onu kazananda,
Ah şu altından altın sarısı asma.
Yaldızlıydı fidanı,
Parıldardı yapraklarıyla.
Adam onu gördüğü anda,
“Benim” fısıltısı doldu kulaklara.

Bulmuştu onu döküntüler arasında,
Dümdüz bir yolda.
Gün yüzüne çıkarıp almıştı onu,
İstiflemişti yanında.

Dönmüştü evine onunla,
Parıltısını izlediği odasına.
İmrenerek uzanmıştı elleri ona,
Karıştırmak istemişti damarlarına.

Büyük bir şansı bu,
Beklenenden de fazla.
Ekmişti onu oraya,
Kapısının hemen dışına.

Saklamıştı sırları uzanmıştı orada.
O yaşlı adam bulunca dışarıda,
Kaçmıştı onu çalarcasına.

Getirmişti bahçeye dışarıya,
Ekmişti onu toprağa.
Gizlemişti onu da
Öfkeli bakışlarıyla çitlerin ardına.

Sonra büyümüştü küçük tomurcuklarla
Parıldayan altınla.
Toplamıştı adam her birini tek tek,
Koşmuştu kasabaya satmaya.

Ödemişti borçlarını,
Almıştı gördüğü her şeyi.
Ama yeterli değildi,
Ne alırsa alsa da.

Hırs ekilmişti onunla
İnce köklerinin arasına.
Başlamıştı dökmeye yapraklarını,
Kurumuştı filizleri.

Adam suladıysa da onu,
Sonunda solmuştu asma.
Dönüşmüştü donuk bir altına,
Adam ne kadar pişman olsa da.

En kıymetli ödülü
Çıkmıştı iskartaya.

Ziyan olmuştu
Süslenip tatlanacağına.

Çok kızmamıştı asma
Saçlarını çeken o adama.
Dökülürdü kahverengi yığınlar
Asmanın açıkta
Bir anda parıldayan renkli omuzlarına
Başlarken aniden kabarmaya.
O kadar çok büyüyen asma
Saflaşmıştı bir anda.

Kendinden geçmişti adam, biliyordu gerekeni.
Bu cimri onu kırtıkça,
Ulaşıyordu asma çiçek açan altın yapraklara.
Keserdi adam kendi saçlarını da,
Çiçek açma umuduyla.

Büyümezdi hiç asma
Bir fedakârlık yapılmadan.
Yalnızca adamdan birkaç parça
Kafiydi ona.
Büyümesi için gerekliydi bu da,
Bedeli vardı onun da.

Bu altından altın sarısı asma
Kendi kusuruydu cimri adamın da.

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜR

Yeni kitaplar çıkartmaya devam ettikçe bunun daha da kolaylaşacağını düşünüyordum ama hiç öyle olmadığını söyleyebildim. Kendi aileme ve arkadaşlarıma, sevgileri ve sonsuz destekleri için teşekkür ederim.

Kocama, her bir gün yanımda olduğun için teşekkür ederim. Bunu sen olmadan yapamazdım, seni çok seviyorum.

Kızıma, seninle oynamak yerine çalışmak zorunda olduğum için özür dilerim ama seni denizdeki tüm dalgalardan daha çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Babama, her bir kitabımın çıkmasını takip edip okumaya iznin olmasa da kelimenin her anlamıyla beni neşelendirip tebrik ettiğin için teşekkür ederim. Anneme, ilk kitap taslaklarımı okuyup muhtemelen çöp olsalar da bana güzel olduklarını söylediği için teşekkür ederim. Beni cesaretlendirdiğin için pes etmeyip devam ettim. Kardeşime, sen olmasan bu yazma yolculuğuna hiç çıkamazdım. Yazarken kazandığım kendime güvenin ilk adımlarını senin yanında attım ve bunu öğrenirken seninle çok çok fazla eğlendim. Ivy Asher olarak tanıdığınız Ives'e, her bir kitabımın daha iyi olması için bana yardım ettin ve yazmanın zor olduğu zamanlarda sana mız-mızlanmama müsaade ettin, kitap dünyasının her bir noktasında

YAZAR HAKKINDA

Raven Kennedy ay ve bitter çikolata seven kizlardan birisi olarak genelde *The Office* izlerken bulunabilir. Bütün türlerde yazmayı seviyor çünkü her birinin yeni bir deneyim olduğuna inanıyor. Onu romantik komedi kurgularından tutun *dark romance* kitapları yazarken bulabilirsiniz.

Kitap okumuyor ya da yazmıyorsa muhtemelen ailesiyledir, bir tarifi deneyip mahvediyordur ya da yapabileceğini düşündüğü için yürüyüşe çıkmıştır; ama işin aslına bakacak olursak bunlar oldukça zor çünkü kendisi bütün gün bilgisayarının başında oturup deli gibi kitap yazmakla meşgul.

arkamdaydın. Sana sahip olduğum için çok fazla şanslıyım. Ann Denton ve CR Jane'e mükemmel ön okumalar yaptıkları için ve Tutsak'ı yazarken bana yardım edip ihtiyacım olan öz güveni bana sundukları için teşekkür ederim. Yine de size *spoiler* vermek istemiyorum. Helayna'ya Tutsak'ı parlattığı için teşekkür ederim (kelime oyunumu fark ettiniz mi?) ve Dom, perde arkasındaki tüm yardımların için teşekkür ederim.

En önemlisi de SİZE, okurlarım. Tutsak'ın diğer yazdıklarından biraz farklı olduğunun farkındayım ama şans verdiğiniz için çok mutluyum. Tüm desteğiniz, gönderileriniz, eleştirileriniz ve yorumlarınız benim için aşırı anlamlı, hevesinizle beni devam etmem için cesaretlendiriyorsunuz. İçtenlikle her birinize teşekkür ederim.

-Raven